

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FEDERICO MOCCIA

Ufukta aşk var

B&S

Roman

"Hani şu yağmurda şemsiyesiz dışarı çıkman gerektiğinde ve çıkar çıkmaz önce gökkuşağı, sonra da güneşle karşılaştığında yaşadığın o mutluluk anı..."

Nicco zeki ve duygusal bir gençtir. Yakın dönemde kaybettiği babasının yokluğuna alışmaya çalışmaktadır. Şimdi ise bir sorunu daha vardır: Kız arkadaşı Alessia onu terk etmiştir, üstelik sadece "üzgünüm" diyerek. Nicco bunu bir türlü kabullenememektedir. Bir yıl süren eğlenceli, duygu dolu, harika bir birliktelik herhangi bir açıklama olmadan sona ermiştir.

Bu zor dönemde Ciccio adlı arkadaşı Nicco'ya dertlerini biraz olsun unutturur.

Yine de Nicco için hayat kolay değildir. Bir yandan ailesine destek olmak zorundadır. Ayrıca devamlı geçmişi sorgulamakta, Alessia'yla birlikteyken fırsatı olmasına rağmen ona bir türlü "seni seviyorum" diyemediğini pişmanlıkla hatırlamaktadır.

İşte böyle bir dönemde Nicco ve Ciccio, Roma'ya turist olarak gelen iki Amerikalı kızla tanışıp hep birlikte unutulmaz bir hafta geçirirler. Yaz, gençlik ateşi, yaşama sevinci ve hayaller bu dört genci maceralara sürükler. Acaba Nicco yeniden mutluluğa bir şans verecek midir? Bu kez hislerini sözcüklere dökecek midir?

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-241-8

9 786052 992418

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

**Gençlik, aşk ve umut daha
önce hiç bu kadar güzel
anlatılmadı. Federico Moccia,
John Green ve Cecilia Ahern
okurlarının kaçırmaması
gereken bir yazar.**

**"Federico Moccia, gerçek bir
edebiyat fenomeni."
*El País***

**"Kitaplarıyla dünya çapında
milyonlarca okurun kalbini
fetheden ünlü yazardan
unutulmaz bir roman."
vociromane.corriere.it**

Federico Moccia (Roma, 1963) set tasarımcısı, senarist ve yönetmen olarak çalıştı. Çok sayıda başarılı romana imza atan, özellikle İtalya ve İspanya'da milyonlarca genç okura ulaşan yazarın bazı romanları sinemaya uyarlandı.

Pegasus Yayınları: 1691
Bestseller Roman: 733

UFUKTA AŞK VAR
FEDERICO MOCCIA
Özgün Adı: Quell'attimo di felicità

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Ömer Çiftci
Düzelti: Okan Ağgez
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2017
ISBN: 978-605-299-241-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © 2013, Federico Moccia

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kylee Doust Agency aracılığıyla
alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

FEDERICO MOCCIA

Ufukta
aşk
var

İtalyancadan Çeviren:

PINAR GÖKPAR

PEGASUS YAYINLARI

Küçük prensesim Maria Luna'ya

“Bir gün zebraaya sordum:

Sen siyah çizgili beyaz bir zebra mısın, yoksa beyaz çizgili siyah bir zebra mı?

Zebra da bana baktı ve sordu:

Sen birkaç sakın  anı olan hareketli bir adam mısın, yoksa birkaç hareketli  anı olan sakın bir adam mı? Ara sıra düzenli olan dağınık bir tip misin, yoksa ara sıra dağınık olan düzenli bir tip mi? Birkaç hüzünlü  anı olan mutlu bir adam mısın, yoksa birkaç mutlu  anı olan hüzünlü bir adam mı?

Bir daha asla zebraaya çizgileri hakkında bir şey sormayacağım.”

SHEL SILVERSTEIN

1

Bir gün, bir gün bunların hepsi geçecek.

Hayır, öyle değildi. Hah, şimdi hatırladım: “Bir gün bütün bu olanlardan geriye sadece bir toz bulutu kalacak,” demişti.

Ya da ona benzer bir şeydi işte. Bunu, hastane yatağında bana göz kırıp güç vermeye, her şeyin yolunda gideceği, hiçbir sorun çıkmayacağı konusunda beni ikna etmeye çalışan babam söylemişti. Ama öyle olmadı. Ertesi gün babam hastanede değildi. Hatta artık dünyada değildi. Onu nerede ararsam arayayım artık bulamayacaktım. Çıkıp bütün Roma’da, hatta başka yerlerde, Milano’da, Torino’da, Fransa’da arasam, daha da uzaklara, Tayland’a, Malezya’ya, ya da ne bileyim başka bir yere de gitsem onu artık bulamayacaktım. Aslında eskiden bir şekilde onu bulacağımı düşünmüştüm. Ama artık öyle düşünmüyordum. O artık yoktu. Yeryüzünde değildi. En azından Tanrı’nın var olduğunu umuyordum yoksa bu hayatın gerçek bir aldatmaca olduğunu düşünecektim. Babamın yaptığı en iyi espri mi? “Hayat ölümcül bir hastalıktır.” Beni çok güldüren başka bir esprisi ne miydi? “Alzheimer’in olumlu bir yanı var: Her gün yepyeni arkadaşlar ediniyorsun,” derdi.

Her gün. Evet, babam bana “her günün” ayrı bir önemi olduğunu hissettirdi. Her gün bir diğerinden farklıydı, biz bazen böyle düşünmesek de her gün önemliydi.

Bazen zihnimiz o kadar dağınık bir halde yaşıyorduk ki, ne bileyim, o gün hiç önemli değilmiş gibi davranıyorduk. Halbuki bir günde her şey değişebilirdi, o gün yepyeni bir gün olabilirdi.

“Seninle konuşmalıyım.”

O sabah cep telefonumu açtığımda sadece bu cümle yazıyordu. Ale’nin genellikle heyecan içinde yazdığı “günaydın aşkım” ya da “günaaaaydıın” değil. Ale, yani Alessia, kız arkadaşım. Bir yıldır birlikteydik ve o gün doğum günüydü. Yirmi yaşını bitiriyordu. Oradaydı, arabasını görmüştüm; son model, lacivert bir Mini. Şu büyük tekerlekli, moda olan *vintage*’lardan, şu “sadece” kırk bin avroluk araba. Ne de olsa onun parası vardı.

Tarihi anıtın karşısında, Giuochi Delfici Meydanı’ndaki parkta oturuyordu. Birkaç anne parka küçük çocuklarını getirmişti. Bakıcı kadınlardan biri, bakması gereken çocuk yere düştüğünde cep telefonundan mesajlar gönderiyordu. Eğilip çocuğu kaldırmadı bile. Hem de hiç ilgilenmiyordu. Ne de olsa çocuk onun değildi. Nasıl olsa bir yerine bir şey olmamıştı, kalkıp yine koşacaktı ve hiçbir şey olmamış gibi mesaj yazmaya devam etti.

Alessia banklardan birine oturmuş, hızlı bir şekilde bir gazetenin sayfalarını çeviriyordu; öyle hızlı çeviriyordu ki okudüğundan ne anladığını merak ediyordum. Ama o böyleydi işte. Koyu kumral saçları yüzüne düşmüştü. Bankın sırt dayanan kısmına oturup uzun bacaklarını oturulan yere koymuştu. Zaten onun hiçbir şeyi bana doğal gelmiyordu. Ama yine de hâlâ çok hoşuma gidiyordu, hem de çok, ilk günkü gibi. Hayır, daha da çok. Her günkü gibi.

“Ale!” diye seslendim.

Etrafta beni aradı, uzaktan beni gördü, sonra da “seni gördüm” demek istercesine başını salladı. Gazeteyi kapattı, katladı ve bankın üzerine bıraktı. Gülümsemiyordu.

“Merhaba, doğum günün kutlu olsun aşkım!” dedim.

Hızlı bir şekilde birbirimizi öptük. Hem de çok hızlı. Dudaklarını dudaklarımdan hemen çekti. Soğuktu.

“Alsana...” Endişelenmemeye çalışıyordum. “Hediye.” Elimdeki torbayı uzattım. Ale şaşırması gibi görünüyordu. Halbuki o gün doğum günüydü ve ona bir hediye vermem çok doğaldı. Alessia hediye paketini poşetten çıkardı ve konuşmadan, yüzüme bakmadan, yavaş yavaş açtı. Belki de ona bir önceki gece saat on ikide değil de ertesi sabah mesaj gönderdiğim içindi, çünkü o her zaman kendisiyle yakından ilgilenilmesini istiyordu. Aslında bu sadece benim düşüncem de olabilirdi. Hızlanıyordu, ambalaj kâğıdını bir tarafa attı. Hediyei açtı ve hafifçe gülümsedi.

“Beğendin mi?” diye sordum.

Moncler montu omzuna attı ama hiçbir şey söylemedi.

“Şu son model olanı, hafif olan. Denesene, bakalım nasıl duruyor,” dedim. Montu üzerine geçirdi ve tam oldu.

“Ellerini ceplerine sok bakalım nasıl duracak.”

Tahmin ettiğim gibi önce sağ elini cebine attı ve o küçük paketi buldu. Sürpriz. Paketi çıkardı, elinde birkaç kez çevirdi ve sanki hayatında hiç böyle bir paket görmemiş gibi baktı. Gülümsemedi, başını kaldırıp bana bakmadı bile. Ben de bir şey söylemedim. Sonra yavaş yavaş küçük paketi açmaya başladı. Ambalaj kâğıdını yere attı ve gözlerini hediyeye dikti. Hediye ufak bir şeydi ama bilerek onu seçmişim. İçinde, elinde “Seni seviyorum” yazan bir kâğıt tutan kardan adamı bir kar küresiydi. Aslında but tür şeyler, daha ciddilerini yapamadığımda yaptığım şeylerdi. Ona hiç “Seni seviyorum” diyemedim. Bir keresinde tam söylemek üzereydim. Oturduğu apartmanın kapısındaydık ve bir şey söylemek istediğimi fark etmişti.

“Ne var? Ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey.” Evet, böyle söyledim, “hiçbir şey”. Yine cesaret edememişim. Bir yıldır birlikteydik ve bunu ona bir kere bile söyleyememişim. Alessia kar küresini ters çevirdi ve karlar kardan adamın başından aşağı dökülürken o da ağlamaya başladı. Kocaman damlalar yanaklarından süzülüyordu; başını önüne eğmiş, öylece duruyordu. Saçları kapatsa da ben o yaşları göre-

biliyordum. Teker teker iniyordu gözyaşları, dudakları titriyordu, hiçbir şey söylemiyordu. Kollarını vücudunun iki tarafından sarkıtmış, öylece duruyordu. Kendimi ölecek gibi hissediyordum, hiç üzmemek istemediğin birini çok üzdüğünde hissettiğin o acıyı hissediyordum içimde.

“Şaka yaptım. Seni güldürmek istedim. Gerçek hediyen bu değil,” dedim.

Gülümsüyor ve söyleyecek bir şeyler arıyordum. Ama işe yaramıyordu. Heyecanımı kaybetmemeye çalışıyordum.

“Asıl hediyen öbür cebinde!” O anda en iyi fikir bu gibi gelmişti bana. Alessia sol elini cebine soktu ve bir paket daha çıkardı. Küçük, üzerinde Villani yazan bir mücevher kutusuydu. Ama o yine de gülümsemiyordu. Kutuyu açtı.

“Gözlerinin renginde.”

Sadece bir anlığına o mavi taşlı küpelere baktı. Kutuyu kapatıp sonunda başını kaldırdı. Hediyeleri açtıktan sonra ilk defa yüzüme bakmıştı. Ben de çaresizlik içinde bir gülümseme bekleyerek gözlerimi gözlerine diktim. Elinin tersiyle dudaklarını kuruladı. Sonra elindekileri torbaya koydu. Son bir kez bana baktı. Sonunda yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Üzgünüm.”

Ve gitti. İşte ben de tam o anda sözün tamamını hatırladım.

“Ağla, düşün ve yaşa; gelecekte bir gün/geleceğinin zirvesinde olduğunda/bu gururlu kasırğa/sana küçük bir toz bulutu gibi gelecek.”

İşte, babamın son sözü buydu. Arrigo Boito’nun bir sözüydü, hatta lise olgunluk sınavımdaki Dağınıklık konulu tezimde de kullanmıştım bu sözü, bu yüzden kimin söylediğini hatırlıyordum. Babam beni bu sözle bırakmıştı. O gün de Alessia gitmişti. Ama belki de bir an için yapmıştı, belki iyice düşünüp dönecekti, belki ona dün gece saat on ikide mesaj göndermediğim için kızgındı. Belki de kızgın değildi, mutluydu, belki hayatında başka biri

vardı. Ama kesin olan bir şey vardı, hatta iki şey: Ben hiç iyi değildim ve o da giderken bana hiçbir şey söylememişti. Sadece “üzgünüm” demiş, çekip gitmişti.

2

“Günaydın.”

Ilaria de Luca gülümseyerek içeri girdi. Muhtemelen ellisine henüz basmamış, güzel bir kadındı. Klasik giyiniyordu ama yürüyüşü, hareketleri onu oldukça genç gösteriyordu.

“Ne istersiniz?”

“*Repubblica* ve bir de *Dove* alayım,” dedi ve gazete ile dergiyi alıp önüne koydu. Bir süre sessiz kaldı; bir şey söylemek istiyor ama bir türlü cesaret edemiyor gibiydi. Sadece gülümsüyordu. Ben de görmezlikten geldim, elindeki on avroyu aldım, hızlıca paranın üstünü uzattım.

“Buyurun, iyi günler...”

Tam giderken aklına bir şey gelmiş gibi bir an döndü. Koşmak, bir şey anlatmak ister gibiydi ama hemen sonra vazgeçti.

“Teşekkürler, sana da.”

Gazeteyle dergiyi aldı, katladı, çantasına koydu. Uzaklaşırken ben de arkasından baktım. Yavaş yavaş yürüyordu. Düzgün kalçalarına bakarken düşüncelere dalmıştım. “Üzgünüm...” demişti Alessia. Bana üzgün olduğunu söylemişti. Peki ama “üzgünüm” ne demekti? Üzgünüm ama hediyeni beğenmedim mi? Üzgünüm ama benim bir sorunum var mı? Üzgünüm ama biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var mı? Üzgünüm ama artık başka birini seviyorum mu? Üzgünüm... Benimle dalga mı geçiyordu yoksa? Bu olamazdı. Birden bütün hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Biri öldüğünde de böyle olduğunu

söylüyorlardı. Ama biz ölmedik, değil mi Alessia? Bana bitmediğini söylemelisin, bitmedi değil mi? Cep telefonuma baktım. Mesaj yoktu.

“İyi günler Nicco. Bana *Il Tempo* versene. Sağ ol.”

Edoardo Salemi’ydi son gelen. Francia Caddesi’nde ara sıra bir şeyler yemeye gittiğim bir restoranın sahibiydi ve bazen indirim de yapıyordu. Ona gazetesini uzattım ve anında ortadan kayboldu. Evet, ben gazete satıyordum. Eskiden dükkânda babam duruyordu. Ara sıra öyle adı sanı pek duyulmamış gazetelere ve yerel dergilere makaleler de yazar, fazladan birkaç kuruş kazanırdı. Hatta bazen güzel fıkralar da yazıp satardı. O işi de becerirdi. Şimdi ise ben, amcam ve kuzenim nöbetleşe duruyorduk dükkânda. Ben sabahları geliyordum, onlar da öğleden sonra ve geceleri kalıyorlardı. Ara sıra nöbetleri değiştiriyorduk. Ama benim tek işim bu değildi. Tekrar cep telefonuma baktım. Yine mesaj yoktu. Bir gün geçmişti ve bir yıldır ilk defa mesajlaşmıyorduk. Daha önce birbirimize ufacık, saçma da olsa kısacık bir şey yazmadığımız bir gün bile olmamıştı. Aşk böyleydi işte; o anlamsız, gülümseten ya da saçma bulduğunuz, ama o sırada size çok güzel gelen şeylerden oluşuyordu. Aşk, o hiçbir anlama gelmeyen ama aslında çok şey anlatan mesajlardı. Her gün aldığımda farkına varmadığım ama almadığımda sende bir takıntı haline gelen mesajlardı bunlar. Eğer hepimiz âşık olsaydık bu dünya çok daha güzel olurdu. Ne saçmalıyordum ben? İşte aşk insanı bu hale getiriyordu; aptallaştırıyor, yok ediyordu.

Alessia’yı özlüyordum. Yokluğu her geçen dakika daha dayanılmaz oluyordu. Yine cep telefonuma baktım. Onu aramak, ona mesaj göndermek, elimde boyum kadar uzun bir demet gülle evine gitmek istiyordum. Ama bu tür şeyleri daha önce hiç yapmamıştım. Aslında yapmayı çok düşünmüş ve her seferinde kendime, “Bir gün, bir gün yapacağım,” demiştim. Ama hiçbirini yapmamıştım işte. Aslında bir gün, hiçbir zaman anlamına geliyordu. Hiçbir zaman. Belki de artık çok geçti. Hayatımız hep

birikim yapmakla geçiyordu. Hep o yaşadığımız andan daha iyi, daha yaşamaya değer bir an olacağını, her şeyin değişeceğini düşünüyorduk ama o beklediğimiz yarın hiç gelmeyebilirdi. Tıpkı babamı selamlayıp eve gittiğim o gün olduğu gibi.

Hiçbir şey olmamış gibi yemek yemeye gitmiştim. Hatta ne yediğimi de hatırlıyordum: domuz pastırması, mozzarella peyniri ve biraz da domates. Sonra da kötü bir şey olması mümkün değilmiş gibi gidip yatmışım, sanki babama daha çok şey söylemek için vaktim varmış gibi. Daha ona Alessia ile olan ilişkiyi anlatacaktım. Aptallık ettiğim, isyankâr olduğum, çocukça davrandığım, onu dinlemediğim zamanlar için daha ondan özür dileyecektim. Örneğin ona, “Hadi oradan, söylediklerinin hepsi çok saçma,” dediğim gün bana çok kızmış olmalıydı. Ama ben ona karşı çıkmayı seviyordum, hava attığında mutlaka ona bir şeyler söyleme ihtiyacı hissediyordum. Aslında söylediklerimin birçoğu gerçekten düşündüğüm şeyler değildi, en azından öyle hatırlıyordum.

Benzin pompacısı Bruno girdi içeri. Selam vermedi, hiçbir şey de söylemedi. Her zamanki gibi *Porta Portese* aldı ve tabağın üzerine parasını bıraktı. Paraları alıp kasaya koydum. O böyleydi ve ben de hiç umursamıyordum. İnsan üzgün olduğunda her şeye hak ettiği önemi verebiliyordu ve nitekim Bruno’nun bu davranışı bu kez beni güldürdü. Ne diye her hafta *Porta Portese* alıyordu acaba? Ne arıyordu? Yıllardır üzerinde aynı üniformayla, aynı ayakkabılarla orada çalışıyordu. Aslında iyi düşünürsek biz alışkanlıklardan ibarettik ve üzgün olmak bir anlamda gerçekleri görmemi sağlamıştı. Her şeye gülüyordum, her şey bana son derece gülünç geliyordu. Alessia hariç. Acaba neler yapıyordu? Neredeydi? Saat on bir buçuktu. Evde, eğer bir gece önce çok geç dönmediyse çoktan uyanmış olmalıydı. Peki ya geç döndüyse? Geç dönmüş olabilirdi, değil mi? Büyük olasılıkla kız arkadaşlarıyla çıkmıştı. Evet, kesinlikle kız arkadaşlarıyla çıkmıştı. Laura ve Silvia. Benden bahsetmiş, ona neler olduğunu

sormuş olmalıydılar. Hayır, eğer yanlarında erkek arkadaşları da varsa sormuş olabilirlerdi: “Nicco? Nicco ne yapıyor?” O da kurnazlık yapıp bir şeyler uydurmuştu herhalde. İşim olduğunu ya da arkadaşlarımla futbol maçı yaptığımı söylemiş olabilir. Sonra birden düşünmeyi bıraktım çünkü kendimi çok kötü hissediyordum. “Hayır, onlar biliyorlar,” diye düşündüm. Kız arkadaşlar her zaman her şeyi bilirlerdi. Birinin kız ya da erkek arkadaşını gördüğünde herkes, “Evet, o biliyor,” diye geçirirdi içinden. Ben onun ne bildiğini bilmiyordum ama o gerçeği biliyor oluyordu. Asıl gerçeği. Son gerçeği, olayın en gerçek halini. Laura ve Silvia’yı yanıma alıp onları ayrı ayrı sorguya çekmek ya da *Testere I, II, III, IV* ve *V*’te olduğu gibi (yoksa *VI* da mı vardı?) onlara işkence etmek, anlattıklarının örtüşüp örtüşmediğini görmek isterdim. Bazen bilmemek çok daha iyi olsa da onları konuşmaya zorlamak isterdim.

“Hakikati arama, bazen bir işe yaramaz.”

Bir gün stadyuma giderken böyle demişti babam. Ben de susmuştum. O cümleyle tam olarak ne demek istediğini bilmiyordum ama aklıma da kazınmıştı. Annemle babam hakkında aslında hiçbir şey bilmiyordum. Acaba birbirlerini hiç bırakmışlar mıydı, ayrılmışlar mıydı, sonra da birbirlerini affetmişler miydi? Ben onların sadece birbirlerini sevdiklerini görmüştüm. Sonra da babam annemi sonsuza dek terk etmişti. Ama istemeden yapmıştı bunu. Halbuki hiç terk etmeyecek gibiydi. Sonunda bir mesaj geldi.

“Duydum, çok üzüldüm, sana uğrayacağım.” Tam da o anda istediğim şeydi.

3

Ciccio tüm endamıyla gazete bayisine girdi. Uzun, siyah, gür saçları vardı ve kadınların kullandığı o renkli lastiklerden takmıştı.

“Duydum. İnanamadım... Aslında ben tuhaf bir şeyler olduğunu anlamıştım.”

Bir şeyler geveliyordu ama ne dediğini anlamıyordum. Belki de aslında duymak istemiyordum. Çıldırılmış gibi elini kolunu sallıyor, ailesinden birinin Napolili olduğunu, oralarda sahip oldukları büyük fabrikayı elinden aldıklarını ya da dedesinin fabrikayı kumarda kaybettiğini tekrar tekrar anlatıyordu. Bu hikâyenin aslını kimse bilmiyordu. Belki de her seferinde farklı şeyler söylediğindendi.

Ciccio’nun asıl adı Domenico Sensi’ydi, işletme okuyordu ama daha sadece üç sınava girmişti.

“Halledeceğim sınavları.”

Bu onun sloganıydı. Ama bu da yapacağı diyet, kaydolacağı spor salonu, kestireceği saçları, değiştireceği görünümü, beraber olduğu iki kadından birini bırakacağı gibi hep sözde kalıyordu. Evet, çünkü o bir yıldan uzun zamandır hem Beatrice hem de Deborah ile birlikteydi. İkisini de 27 Nisan günü tanımıştı ve o günden beri karar veremiyordu. Başlangıçta bir gün birini bir gün diğerini öperek ilişkisini sürdürüyordu.

“Artık karar vereceğim. Ama ne yapayım? İkisi de sempatik ve eğlenceli,” diyordu sürekli.

On beş gün sonra daha da kararsızdı. “Aslında farklı sevişiyorlar ama aynı gibi,” diyordu durmadan. Ben de bunu bir türlü anlamıyordum, tabii daha başka birçok şeyi de. Ama arkadaşlar böyledir, onları oldukları gibi kabul edersin; aşağı yukarı tanır-sınız birbirinizi ama uzun süreli olması zordur. Lise arkadaşlıklarını sürdürmek ise daha kolaydır. Ödevler, dersler hiç önemli değildir. Onlarla aranda üç S’li bir bağ oluşur: sempati, sevgi ve samimiyet. Sonra da bir daha ayrılmazsınız. En azından ben ve Ciccio için böyle olmuştı.

“Hey, Nicco, nasılsın? Dinliyor musun sen beni?” diye sordu.

“Tabii, dinliyorum, nasıl mıyım? Başka sorun yok mu?”

“Var evet. Özlüyor musun?”

Aradan bir gün geçmişti ama cevap evetti. Bir gün geçmişti ama şimdiden özlüyordum. Başka bir şey söylemedim çünkü nasıl olsa beni sorularıyla boğmaya devam edecekti.

“Şu kadınlar çok tuhaf, değil mi? Ruh halleri sürekli değişiyor. Sanki seksle hiç ilgilenmiyorlar. Hep onları düşüneceksin, onlarla ilgileneceksin. Beyaz atlı prens istiyorlar. Sen yapman gereken her şeyi yaptın mı? Bir şey unutmuş olamazsın değil mi?”

“Ne gibi?”

“İşte ne bileyim, bir yıldönümü falan. Tanıştığınız gün... Ya da ay dönümü, birlikte ilk defa şarkı dinlediğiniz gün mesela. Onu hep aynı mekâna mı götürdün? Yoksa seni tuhaf bir şey yaparken mi yakaladı? Nasıldır bilirsin, hiç beklemediğin bir anda yakalarlar seni. Onlar kadın değil, âdeta canavar!”

Böyle konuşmaya devam etti. O sırada içeriye bir müşteri girdi, bir gazete aldı, dönüp merak içinde ona baktı ve çıktı. Diğer bir müşteri ise fark etmedi bile.

Ciccio yere bırakılmış bir tomar derginin üzerinde oturuyordu. Poposunu tam da *Salute*¹ dergisine dayamıştı. Dönüp konuşmaya devam etti. Sonra kitapların önünde kararsız bir kadın gördü.

1 (İt.) Sağlık (ç. n.)

“Bunu alm, gerçekten çok güzel.”

Kadına, Graeme Simsion’ın *Rosie Projesi* kitabını tavsiye etti. Bence beni sinir etmek için yapıyordu bunu. O kitabı okumadığından emindim. Kadın da ona inandı. Kitabı alıp çıktı.

“Gördün mü? Senin için satış da yapıyorum.” Ciccio konuşmaya devam ediyordu. Gazete bayisinin güzel yanı da buydu; tüm kitaplar, gazeteler elinin altındaydı ve istediğin kadar bedavaya okuyabilirdim. Aklına bile gelmeyen binlerce haberi ve tek cazip yanı Rob Brezsny’nin günlük yıldız falı olan *Internazionale* gibi hayatta okumayacağın bir gazeteyi okuyabilirdin. Brezsny’nin falı olacakları hep biliyor ya da seninle ilgili bir şeyi mutlaka kıyından köşeden yakalıyordu. O anda o gün falımı okumadığım aklıma geldi. Ciccio’nun söylediklerini dinler gibi yapıp falımı okudum. Falda Alessia hakkında şüpheleneceğim bir şey yoktu. Ben de falımı yüksek sesle okuyup Ciccio’yu susturmaya çalıştım.

“Dinle, bak, Rob Brezsny’nin falı ne diyor...” Ciccio sustu ve beni dinledi.

“‘Dünyayı kurtarmak için tek tek herkesi kurtarmak gerekir,’ derdi yazar Charles Bukowski. ‘Gerisi sadece romantizm ve politikadır.’ Gelecek hafta bu sözlerin sana rehberlik etmesine izin vermelisin. O yüksek ideallerin doğrultusunda harekete geçmenin vakti geldi. Yapmak istediğin iyi şeylerden bahsetmek yerine onları yapman gerekiyor. Mümkün olduğu kadar günlük hayatının güzellik ve doğruluk vizyonunla uyum içinde olmasını sağlamalısın.”

Ciccio bir süre sessiz kaldı. Söylediklerimi düşünüyor gibiydi. Sonra da her zamanki gibi alakasız bir şey hakkında konuşmaya başladı.

“Duydun mu? Kim Schmitz, diğer adıyla Kim Dotcom ya da Kimble dedikleri kişiyi tutuklamışlar. Bir tür yer altı sığınağında yaşıyormuş. Çekimlerini gördüm. Auckland dışındaki on sekiz milyonluk villasına, filmlerdeki gibi botlarla FBI gelmiş ve onu

dışarı çıkarmış. Bir de paranın her şeyi yapabileceğini söylerler. Hiçbir bok yapamaz para. Bazı hastalıklardan kurtulmanı sağlamaz. Hapse girmemeni de sağlamıyor gördüğün gibi!”

Az ama öz konuşmuştu. Tam yeni terk edilmiş birine göreydi söyledikleri.

“Selam Fabri.”

Kuzenim geldi, ben de elimdeki anahtarı ona verdim ve kendimi bayiden dışarı attım.

“Yarın gece vardiyasını sen yapar mısın?”

“Bilmem...”

Ben tam bunu söylerken Ciccio’nun Opel Cabrio’suna atlayıp oradan hızla uzaklaştık. Kuzenim Fabrizio kafasını bayiden çıkarmış bağıırıyordu.

“Hayır, ben yarın gece duramam çünkü...”

Söylediklerini dinlemeden ellerimi o sarışın, kıvrıcık saçlı, vücudunun her yeri dövmelemlerle kaplı sörfçüler gibi havaya kaldırdım. Onların güzel arabalarında yanlarında güzel kızlar olurdu genellikle, benim yanımda ise Ciccio vardı ve arabayı çok kötü kullanıyordu. Elimi kaldırarak ona “sonra konuşuruz” demek istemiştım aslında.

“Nereye gidiyoruz?”

Ciccio, Police gözlüklerini taktı. Üzerinde siyah bir tişört, onun üzerinde siyah bir gömlek, boynunda gümüş bir kolye, ayaklarında da en az dört yüz avroluk D&G marka ayakkabılar vardı. Yani aslında günümüzde moda olan kırolardan biriydi. Hem de çok kıro. Üstü açık spor arabasını son sürat kullanırdı. Arabası da bir felaketti. O ise bu arabayla hava attığını düşünüyordu. Tırnakları yenmiş, biraz da bir şeyler tamir etmiş gibi kirli elleriyle müziğin sesini açtı. Uzun süredir motorunu kullanmıyordu. Bütün Mac programlarını biliyordu. Her türlü programı indiriyordu ve Kim Dotcom ya da Kim Tim Jim Vestor, adı her neyse, onun idolüydü.

“Onu tutukladıklarına inanamıyorum.”

Bir süre sessiz kaldı. Sonra da birden aklına mükemmel bir fikir gelmiş gibi yerinden fırladı.

“Caccolaro’ya yemeğe gidelim mi? Hadi, ben ısmarlayacağım.”

“Peki, hadi gidelim.”

Neden bir restorana böyle bir isim verdiklerini hiç anlamıyordum.² Ama öyleydi işte, hem de Roma’nın en elit tabakası arasında çok moda bir yerdi.

Alessia kız arkadaşlarıyla oraya sık sık giderdi.

“Bu akşam kızlar toplantısı var, Caccolaro’ya gidiyoruz.”

Ben de ona inanırdım. Aramızda bu tür bir güven duygusunun olması, birimizin bir şeye inanması hoşuma gidiyordu. Eğer bana kızlar toplantısı yaptığını söylüyorsa mutlaka doğrudu.

Ciccio trafikte arabayı düşüncesizce kullanıyordu. O sırada bir Fiorino’nun yanından sıyrarak geçti, arabanın şoförü camdan bize el hareketi yaptı. Ciccio da iki kere kornaya bastı ve Farnesina Caddesi’nde gözden kaybolduk.

Aslında o gece Caccolaro’dan geçmiştım. Evet, ona güvenmeyi ve böyle bir şey yapmamayı ben de isterdim ama en azından o gece tam anlamıyla güvenememiştım. Daha dün gibi hatırlıyorum. Ablamdan ödünç aldığım arabayı yolun karşısına park etmiştım. Park etmeden az önce de farları kapatmıştım. Sonra sessizce arabanın kapısını açıp arabadan inmiştım. Yolun karşısında beklemiş, kaldırımında yukarı aşağı yürürken bir taraftan da restoranın camlarından içeriyi gözetlemiştim. Oradaydı, masanın başına oturmuş hem pizza yiyor, hem de gülüyordu. Yanındakilerin kim olduğunu göremiyordum. İleri geri gidip gözlerimi kısıyor, net bir şekilde görmeye çalışıyordum. Sonunda görmüştüm: Francesca, Laura, Simona ve arkadan tanıyamadığım bir kız daha. Hepsi kızdı, kız arkadaşları, belki de arkası dönük olan Silvia’ydı. Kendimi iyi hissetmiş, orada öylece ona bakakalmıştım. Arkadaşlarının anlattıklarını dikkatle dinliyor, başıyla onlara hak veriyor, gülüyor, sonra da pizzasından bir

2 Restoranın adı *caccola* (sümük) sözcüğünden türemiş gibi görünüyor. (ç. n.)

parça daha koparıyordu. Önünde bir kutu diyet kola vardı ama kocaman bir parça pizza yiyordu. Ne tuhaf bir diyet yapma şekliydi. Alessia... Alessia böyleydi işte. Durup bakmaya devam etmiştim. Ona olan aşkıma tarif edecek kelime bulamıyordum. Sevincimi anlatmaya bazen kelimeler yetmiyordu. Sonra dönüp candan benim olduğum tarafa bakmış, bakışlarıyla beni aramıştı. Sanki orada olduğumu hissetmişti. Cep telefonunu eline alıp bir numara çevirmişti. Ben de hemen anlayıp arabaya binmiş, elimi telefonuma atmıştım.

“Merhaba!”

“Merhaba...”

“Neyin var, nefes nefesesin?”

“Ben mi? Yok canım... öyle mi geliyor sesim?”

“Ne yapıyorsun?”

“Hiç, Bato’ya oyun oynamaya gidiyorum...”

“Çok geç kalma.”

“Eğleniyor musunuz?”

“Evet...” diye başlayıp sonra alçak sesle, “hep aynı şeyleri anlatıyorlar. Seninleyken daha çok eğleniyorum. Keşke yanımda olsan...” demişti.

Araya kısa bir sessizlik girdi, sonra sesi yumuşadı.

“Pizzadan sonra gelip beni alabilirsin...” dedi ve güldü. “Ama senin pokerin vardı değil mi?”

“Olsun, ben hemen yerime birini bulurum. Gelip seni alırım,” dedim ve kapattık.

“Hey!”

“Ne var?”

Ciccio gülümsedi.

“Ne düşünüyordun?”

“Ben mi? Sen ve beni.”

“Hadi ordan, hiçbir şey düşünmüyorum desene. Geldik.”
Arabadan indik.

O günden sonra bir daha Alessia kız arkadaşlarıyla çıktığında onu kontrole gitmedim. Acaba hata mı etmiştim?

Ciccio içeri girerken kolumdan tuttu.

“Bir sorunum var...”

Anladığımı söyler gibi başımı salladım. Bir bilse benim kaç sorunum vardı. Ama ben bir şey söylemedim ve restorana girdik.

4

“Merhaba Alfre’, buraya oturalım mı?”

Restoranın yarısı boştu. Kasada duran Alfredo evet anlamında başını salladı, omuzlarını kaldırarak homurdandı. Yani nereye isterseniz oturun, görmüyor musunuz, mekânın yarısı boş der gibiydi.

Ciccio arkalarda bir yer seçti.

“Gel, buraya oturalım, daha serin,” dedi ve kendisini sandalyeye bıraktı.

“Oh...”

İyice yayıldı ve ceketıyla iki cep telefonunu yandaki sandalyenin üzerine bıraktı. Daha oturmamıştım ki on yedi on sekiz yaşlarında, kaşı *piercingli*, bir tarafı kazınmış, mavimsi uzun saçlı bir kız belirdi yanımda. Kalın dudakları, yeşil gözleri, kâkülleri vardı. Yüzünde o çekingen gülümseme olmasa bir Lempicka tablosuna benzediğini söyleyebilirdim.

“Ne içersiniz?”

“Su alalım.”

“Ben bir bira alayım.”

Ciccio sınır tanımıyordu. Genç kız uzaklaştı. Baştan çıkarıcı bir şekilde kalçalarını sallıyordu, fark etmemek mümkün değildi.

“Güzel popo, değil mi?” diye düşüncelerimi okudu Ciccio.

Söyledikleriyle fazla ilgilenmedim. Omuzlarımı silkdim, ne de olsa artık yalnızdım ve herkese bakabilirdim. Bir meydanın ortasında durup istediğim soytarılığı yapabiliirdim. İstedğim

kızla sohbet edebilirdim. Yalnızdım. Gerçek buydu. Yalnızdım. Ciccio konuşmaya başlamıştı ama onu dinlemiyordum. Cep telefonumu elime aldım, onu dinliyormuş gibi yapıp Facebook'a girdim, Alessia'nın sayfasını açtım. Gözlerime inanamıyordum, ilişki durumunu değiştirmiş, "karmaşık" yazmıştı. Telefonu kapattım. Daha önce "ilişkisi var" yazıyordu. Benimle. Kendimi ölecek gibi hissettim. Yani doğrudu, bir şeyler değişmişti. Başım dönmeye başladı. Ciccio bana baktı ama bir şey fark etmedi ve hiç susmadı.

"Yani son durağa geldik, artık böyle devam edemem, daha doğrusu devam etmek istemiyorum. Tam bir yıldır iki ayrı kadınla beraberim. Aslında biliyorum, yıllarca böyle devam edenler var, hatta hayatları boyunca. Tuhaf olan ne biliyor musun? İki de beni diğeriyle hiç yakalamadı. Şüphelenmediler bile... Hatta cep telefonumu birinin evinde unuttuğum bile oldu... Onlar da her seferinde mesajları diğer telefonuma gönderdiler..."

Acaba bu ne anlama geliyor? Sen beni dinliyor musun?"

Bana doğru döndü ve beni iteledi. Neredeyse sandalyeden düşüyordum.

"Ne dediğimi anladın mı?"

"Evet, evet, anladım..." Nasıl olsa hep aynı şeyleri anlatıyordu. "Ondan ayrılmak istiyorsun..."

"Hangisinden?"

"Ben ne bileyim hangisinden olduğunu, onu sen bilirsin. Ne yani, senin yerine ben mi karar vereyim?"

"Keşke... Bazen yazı tura atasım geliyor, kim çıkarsa çıkarsın diyorum, hiç düşünmeden. Ya da şuracıktan geçen başka bir kızla beraber olmak istiyorum..." Tam o sırada siparişleri almak için garson kız geldi. "İşte mesela bu kızla... Şimdi onu alıp çıkmak istiyorum, böylece bir seçim yapmak zorunda da kalmam. Gerisini sonra düşünürüm, öyle değil mi?"

"Ne yiyeceğinize karar verdiniz mi?"

Menüden rastgele bir şey seçtim. Ciccio ise durumu kıza anlatmaya başladı.

“Affedersin, yani seni söyledim ama bir örnek veriyordum. Bilirsin, bazen insan ağzına geleni söyler. Hatta bazen şaka yaparken dünyanın en güzel şeyleri olur, hiç hesaba katmadığın... Aşkta hesap olmaz zaten... öyle değil mi?”

Ciccio saçmaladıkça kız da gülüyordu. İnanamıyordum.

“Adın ne senin?”

“Lucia.”

Yanlarında ben yokmuşum gibi konuşmaya devam ettiler. Halbuki Ciccio sevgilimden daha yeni ayrıldığımı, onunla konuşmaya ihtiyacım olduğunu, asıl sorunun şimdi ben olduğumu biliyordu ama on sekiz yaşında bir kızla sohbet ediyordu. Lucia da hiçbir şey olmamış gibi onu dinliyordu. Hatta birbirlerine derin derin bakıyorlardı. Belki birbirlerine telefon numaralarını bile vermişlerdi. Kız ağırlığını bir bacağından diğerine verdi, ellerini beline koydu; Ciccio’nun yaptığı soytarlıkları beğenmiş gibi görünüyordu. Lucia güldü, ellerini kaldırdı. “Abartma” der gibiydi. Siparişleri alıp gitti. Yapacak bir şey yoktu, bazı insanlar her işlerini kolayca halledebiliyorlardı, Ciccio ya da bayideki gazetelerde okuduklarım gibi.

Mesela bazı zenginler gibiydi. Bazı insanlar öyle doğarken bazıları da saçma sapan şeyler söyleyerek kendilerinin de hiç beklemediği bir şey olup çıkıyorlardı. Halbuki bazı çok çirkin erkeklerin yanında güzel kızlar oluyordu... Kısacası bu hayatta açıklayamadığım bazı şeyler vardı. Tıpkı piyangoyu kazananlar gibi. Peki gerçekten piyango kazanılıyor muydu? Yani parasını alıyorlar mıydı? Peki piyango biletini bir grup birlikte alıyorsa sonra kazandıkları parayı aralarında paylaşıyorlar mıydı? Parayı almaya hep birlikte mi gidiyorlardı? Aralarından birinin bütün parayı alıp kaçmasından korkmuyorlar mıydı? Filmlerde hep böyle oluyordu. Belki de bunun nedeni başka türlü olursa filmin ilgi çekmeyeceğiydi. Ne de olsa hep kötü olan kazanı-

yordu. Gazetelerde hep piyangoyu kazanıp da ortaya çıkanları okuyorduk. Belki de her şey bitmişti, depresyondaydım, belki de Alessia beni bıraktığı için depresyondaydım. Daha doğrusu beni bırakmamıştı, sadece “üzgünüm” demiş, çekip gitmişti. Saçma sapan bir vedanın acısı hep aynı mıydı acaba? Bir çocuk, bir çöpçü ya da bir cankurtaran için aynı acı mıydı? Neyse, sanırım aklımı yitiriyordum.

Ciccio konuşmaya devam ediyordu. Gülüyor, Lucia’nın getirdiği birasını yudumluyor, Lucia ile şakalaşıyordu. Evet, artık emindim, Lucia ona telefon numarasını vermişti. Her şeyin bu kadar kolay olmasına inanamıyordum.

Ben aslında Alessia’yı hiç tanıyamamıştım. Spor merkezine ya da sekreterliğe girdiğinde ben de aboneliğimi yeniliyordum ve o sırada onu görmüştüm. İstemeden elimdekileri düşürmüştüm. Sırt çantam ters dönmüş, o da gülmüştü. Saçlarını bir yandan bir yana savurmuş, başını bir yana eğmiş ve gülümsemişti. “Hey, ufaklık, gerçekten bana âşık olmak istiyor musun?” der gibiydi. Aslında gülüşünün ne anlama geldiğini hemen anlamalıydım. Oysa o anda bambaşka bir şey düşünmüştüm: “Çok komiksin, eğer ısrar edersen olabilir.”

Masadan uzaklaşırken arkasından baktım. Kadınların hatları ne kadar da güzel oluyordu. Bir anda bin ayrı detay görebiliyordum. Kızın uzun küpeleri saçlarının arasında kaprisli bir kadın gibi sallanıyor, ses çıkarıyordu. Tırnaklarındaki oje, üzerindeki ince elbisesi. Mayıs sonuydu ve dayanmak çok zordu. O güzel kokulu, kremli bacakları, kıvrımları belli oluyordu. Bu güzellikler içinde insan kayboluyordu. Farklı farklı bellerin altındaki kalçalar. Bir kızı kucakladığında ilk hissettiğin şey, seni heyecanlandıran şey, göğüslerden, bacaklardan, gülümsemesinden, gözlerinden ve tabii ki poposundan daha çok...

“Şimdi kaydı yeniliyor muyuz, yenilemiyor muyuz?”

Gülümsemiş ve “Tabii, yeniliyoruz,” demiştim.

Belki de Alessia spor salonunda işe alınmıştı. İşte o zaman hayatı boyu abone olabilirdim.

Az sonra tüm gücümle spor yapıyordum. O da diğer salondaydı. Ben step yapıyor, ara sıra da başımı uzatıp onu arıyordum. Beş kiloluk bir ağırlık kaldırıyor, doğru bir şekilde nefes alıp veriyordu. Ona yaklaşmak, yanındaki aletlerde çalışmak istiyordum; ondan çok daha fazla ağırlık kaldırabileceğimi göstermek istiyordum! Ama çok banal olurdu. Belki de böyle yapmamı bekliyordu. Bu yüzden de bir şey yapmamış, antrenmanımı bitirmiş ve içecek makinasına gitmiştim. Çok susamıştım ve canım Alessia'yı istiyordu. Diğer salona baktığımda orada değildi. Belki de onu göremeyeceğim bir noktadaydı. Sonra birilerinin makinaya para attığını duymuştum.

“İki avro attım, sana ne alayım?”

Oydu. Fark etmeden arkamdan yaklaşmıştı ve şimdi de içecek bir şeyler ısmarlamak istiyordu. Hani şu hem kendini aptal gibi hissettiren ama aynı zamanda seni mutlu eden şeylerdendi.

“Evet, teşekkürler.”

“Hayır,” dedi ve güldü. “Ne alırsın diye sordum.”

“Ah, doğru ya...”

Sonra elime portakallı bir Powerade vermişti, o kadar. Ama ben kendimi ona kaptırmıştım bile ve bundan emindim, belki de o dönemde kendime biraz fazla güveniyordum. Belki de birkaç aylık, bana kendimi güçlü hissettiren bir ilişkiden çıktığım içindi. Hatta Giorgia bana, “Sen itin teki olup çıktın,” demişti.

Giorgia önümde durmuş, bana bakıyordu.

“Bırak şu tavırları, benimle güzel bir aşk yaşamak istemiyor musun?” demişti.

Ben de durup öylece ona bakmıştım. O güzel, teknolojik aletlerle, tablolarla, kanepelerle dolu evindeydik. Çok güzel bir fiziği vardı, ağzı açık bir halde benden açıklama yapmamı bekliyordu. Bir kaşını kaldırmış, “Yoksa sence bu güzel bir aşk hikâyesi değil mi?” diye sorar gibiydi. Ama o da bundan pek emin

değildi, ben de cevap olarak, Paul Newman ve Steve McQueen'in filmleri aracılığıyla kulağıma fısıldadığı rahatlık içinde başımı iki yana sallamıştım. Ne adamlardı ama. O anda kendimi onlar gibi, hatta onlardan da daha yakışıklı hissediyordum. O güven, o piçlik, o itlik, bütün kadınların hoşuna gidiyordu. Tabii hepsi de gözün kapalı, açıklanamaz bir şekilde kendine güvendiğin bir anda ortaya çıkıyordu. Evet, itin teki olup çıkmıştım çünkü bir kadın böyle olmamı sağlamıştı. "Bak Giorgia, birlikte çok güzel günler geçirdik ama..."

Kendime biraz zaman tanıdım ve sonra ona gülümsedim. Onu fazla incitmek istemiyordum. Bir şekilde bütün o yaşananların doğal şeyler olduğunu ona anlatmalıydım.

"Artık olmaz."

Aman Tanrım, o korkunç cümle de nereden aklıma gelmişti! Ama ona bunu başka nasıl anlatacağımı da bilemiyordum. Artık bir şey yoktu, aşk yoktu... aslında hiç olmamıştı. Ama en azından başlarda aşk var mı yok mu diye kendime sormuyordum, şöyle güzel bir sevişme, fantezisiz falan, işte, fena değildi. Belki de sonun gelmesinin nedeni buydu! Tutku yoktu ve tutku olmayınca da bir süre sonra her şey bitiyordu. Ona yine gülümsedim ve bir anda hikâyemizin sonunun neden geldiğini anladım: Giorgia, sen artık sıradan birisin benim için. Tabii bu doğru olsa da ona söyleyemezdim. Kadınlar ve erkekler birbirlerine dürüst davranmayı kendilerine yasaklamışlardı. Belki benim için sadece seksti ama onun için bambaşka şeylerdi yaşadıklarımız! Söyleyemezdim işte. Kısacası iyi bir oyuncu olmam gerekiyordu; özellikle de kadın hikâyesinin bitmesini istemiyorsa...

"Affedersin ama... peki yaşadığımız her şey senin için o zaman..."

Giorgia ısrarcı bir şekilde bana bakıyordu. "Ne kadar çok şey yaşadığımızı biliyorsun değil mi?" der gibiydi.

"Değil mi? Hadi, söylesene, bütün yaşadıklarımızın senin için hiçbir anlamı yok mu? O yağmurun altında yürüyüşlerimiz,

sinemanın arka sıralarında, içerde herkesin önünde... Hiç, sana hiçbir şey ifade etmiyor mu?” diyordu sanki.

Giorgia bir süre sessiz kaldı, başını öne eğmiş ve ağlamaya başlamıştı. Ben de durmuş öylece ona bakıyordum. Dur Nicco, bir şey yaparsan her şeyi mahvedersin. Nicco, boşver, bir şey yapma ve kurtul, yoksa aynı hikâye hep devam eder. Güven bana, yaklaşma... işte bütün bu sözler geçiyordu aklımdan.

“Giorgia, ben...”

Olmuyordu, yapamıyordum, o her şeyin her zaman yolunda gitmesini isteyen tiplerin sendromu çökmüştü üzerime. Neyse ki o sırada Giorgia söze başlamıştı.

“Defol git!” diye kuvvetle itmişti beni. “Git evimden, defol...” Beni hızla kapıya doğru itiyordu. “Tamam, sakın ol, çıkıyorum.”

“Hayıır, git dedim, defol.”

Koridora doğru hızla sürüklemişti beni, oradan da sokak kapısına.

“Dışarı dediiiiim!” diye bağırırken girişteki antika mobilyalardan birine çarpmıştım. Üzerindeki vazo da düşüp bin parçaya ayrılmıştı. O da birden durmuş, ağlamaya başlamıştı.

“Hadi ama, Giorgia, iğrenç bir vazoydu!” diyebilmişim.

Birden ciddileşmişti. “Defol, çık evimden.” Sonra beni son bir kez itmiş, kapıyı da yüzüme kapamıştı. Orada öylece kalamıştım. Mutlaka delikten bana bakıyordu; ben de çok üzgün bir ifade takınmıştım. Ne de olsa denemiştım ve artık çekip gidebilirdim.

Önemli olan bir hikâye bittikten sonra yine aynı tuzığa düşmemekti. Yürütemeyeceğini anladıktan sonra ilişkiden sıkılıyordun, hep tartışma çıkıyordu. O zaman neden yeniden birlikte olacaktık ki? Neden böyle bir saçmalık yapacaktık? Neden dayanamayıp yine aynı numarayı çevirecektik? Çektiğimiz bütün o sıkıntıları unutuyor muyduk? Ama çift olmaya bir kere alışmıştık işte.

Neyse ki artık Giorgia'yı bir yıldır görmüyordum. Yani Alessia ile çıkmaya başladığımdan beri. Gerçeği söylemek gerekirse Alessia'yla birlikte olmaya başladıktan sonra ayrılmıştım ondan. Artık kendimi onun yanında iyi hissetmiyordum. O sırada bonfile ve patatesim geldi. Bir şeyler atıştırmaya başladım. Garsona umursamazca bir teşekkür ettim, çünkü ne de olsa Ciccio onunla ilgileniyordu.

"Yok, hayır, bir erkek arkadaşım var ama çok sıkıcı, beni kendi malıymış gibi görüyor, hem de çok kıskanç," diye anlatıyordu Lucia.

"Bence özgürlük olmadan aşk da olmaz... Gerçek aşk öyle olmaz, değil mi?"

Ciccio saçmalamayı çok iyi beceriyordu, sonunda herkes ona inanıyordu. Lucia bile gözlerinin içinde kaybolmuş gibiydi. Ciccio da fethine devam ediyordu tabii.

"Hem sonra eğer biri seni seviyorsa kıskançlığa ne gerek var, o kız için senden başka kimse yoktur ki. Ama eğer öyle değilse... Neyse, o zaman da bir şeyi değiştiremezsin zaten, yani kıskançlık çok saçma bir şey."

Sanki Lucia birden başkası olup çıkıvermiş, ciddileşmişti; gözleri sanki, "İşte hayatımın erkeğini buldum, yazık ki ikimiz de başkalarıyla birlikteyiz," diyordu.

Ciccio gülmsedi ve başını salladı, sonra bir kaşını kaldırdı. Sanki "Evet, ama her şey olabilir, çünkü aşkta her şey mümkün," diyordu bakışlarıyla.

Birbirlerine her şeyi anlatmışlar mıydı bilmiyorum ama öyle olduğunu düşünüyordum. Bir şeyden emindim: Giorgia'ya kötü davranmış olmanın bedelini ödüyordum. Çok tuhaf, bazen insan nedensiz bir şekilde kendinden çok emin oluyordu; kendi kararlarını verip duruma hâkim olabiliyor, bir ilişkiye ne zaman başlayacağına ve onu ne zaman bitirebileceğine karar verebi-

liyordu. Bazense öyle olmuyordu. İşte o zamanlarda aşkın ne olduğunu ve canını ne kadar acıtabileceğini anlıyordun. Ama aynı zamanda çok güzel bir duyguydu, seni alıp başka diyarlara sürüklüyor, kimsenin yüzüne baktırmıyor, çılgınlıklar yapmaya sevk ediyor, inanamayacağın kadar mutlu ediyordu. Sonra da birden, özellikle de dizginleri elinden kaçırdığında seni yerden yere vurabiliyordu. Örneğin Alessia'nın nerede olduğunu bilmeme fikri beni kahrediyordu.

“Üstünü o verecek.”

Lucia gülümsedi ve hesabı bana uzattı. “Al bakalım.” Ben de şaşkınlık içinde Ciccio'ya baktım. “Sen ödemeyecek miydin?” diye sordum.

“Ben yemek çekleriyle ödedim. Ama sen bonfile ile patates yedin, yani bütçeyi aştık... on avro koymam lazım.”

“Hadi ya, yani sen ödeyecektin ama benim on avro koymam gerekiyor, öyle mi?”

“Bunda ne var ki?”

“Tabii canım, bir şey yok.” Ona göre her şey hep çok kolaydı. Elimi cüzdanıma uzattım ve açıp içine baktım: elli, yirmi, on. Onluğu çıkardım ve gümüş tabağın üzerine bıraktım.

“Hadi ama, cimrilik yapma!”

Ciccio istediği zaman çok hızlı olabiliyordu, çabucak beş avro daha alıp tabağa koydu.

“Hoşçakal Lucia, *un beso!*”³ dedi ve eliyle kısa süre içinde onu arayacağını anlatan bir işaret yaptı. Ya da o olamadığı sörfçülerin bir selamıydı bu. Sonra beni boynumdan tutup dışarı sürükledi. “Hadi ama, yapma böyle. Cömert ol, iyilik yap, iyilik bul...”

Ne cevap vereceğimi bilemiyordum. O beş avro Alessia'nın beni aramasını sağlar mıydı? Sanmıyorum.

3 (İsp.) Öptüm (ç. n.)

“Herkes merhaba!”

Her zamanki heyecanımla içeri girdim ama kimse beni selamlamadı.

“İşler eskisi gibi iyi gitmiyor, o kadar ev yok artık, çivisi çıktı ama dayanıyoruz işte,” diyordu patron.

Evet, öğleden sonra saat üçle sekiz arası, ama bazen dokuza ona kadar da olabiliyordu, bir emlakçıda çalışıyordum. Tabii fazla mesai ücreti falan verilmiyordu. Bandini kardeşler işlettiği için dükkânın adı B&B’ydi ve sık sık birileri “bari oda-kahvaltı⁴ işi yapsalardı” diye dalga geçerdi.

Aslında bir sürü evleri vardı, işleri çok iyiydi. Hatta çok pahalı satılık teras katları ve muhteşem villalar da vardı ellerinde.

“Merhaba Nicco!” İşte bana selam veren tek kişi oydu.

“Merhaba Benedetta.”

Pozzanghera⁵ lakaplı, kısaca Pozzi dedikleri Benedetta Pozzilli! Ona bu ismi nasıl taktıklarını bilmiyordum ama bir su birikintisine benzetilmek korkunç bir his olmalıydı. Pozzi, yani pis su birikintisi, hani şu arabaların geçip üzerinize sıçrattıkları ya da yanlışlıkla içine bastığınızda ayakkabınızdan içeri sızan ve çoraplarınızı ıslatan ve size bela okutan pis su. Daha önce hiç bu tür bir çukura düşmemiştim, yani insani anlamda. Eğer bir gün düşecek olursam da Ciccio yüzüme tüküreceğine söz vermişti.

4 İngilizcesi: Bed and Breakfast (yay. n.)

5 (İt.) Pis su birikintisi (yay. n.)

“Ne düşünüyorsun Nicco?”

“Ha? Hiç, hiçbir şey.”

“Hadi oradan, salak!” Beni hafifçe itti.

“Biliyorsun ki hiçbir şey düşünmemek mümkün değil. Ufacık, aptalca bir şey de olsa düşünüyorsundur.”

Gülümsedi. Dişleri de çok kötüydü ve ben kadınlarda bunu bir türlü kabullenemiyordum. Giorgia’nın ön dişlerinden biri ağzından fırlayacak gibi duruyordu. Oysa Alessia’nın dişleri yeryüzündeki en iyi diş macunu reklamından fırlamış gibiydi.

“Nicco?”

“Efendim, ne var?”

“Anladım, sen saçma sapan bir şey düşünüyorsun.”

Gülümseyerek ona baktım, ne diyeceğimi bilemiyordum, tabii ona dişlerinden ya da herkesin ona Pozzanghera dediğinden bahsedemezdim.

“Hadi, sana bir kahve yapayım, sonra da bir sürprizim var... hatta iki sürprizim var!” dedi ve sağdaki koridorda kayboldu.

Çalışma masama oturdum, siyah deri koltuğa iyice yayıldım ve ajandama baktım. Sadece iki randevum vardı ve henüz onaylanmamıştı. Satılığa çıkacak bir ev görecekti, bir diğerini de kiralık olarak hazırlayacaktım.

“İşte kahven!”

Çalışma masasının köşesine oturdu. Benedetta, B&B’nin patronlarının yeğeniydi ve her şeyi yapmasına izin vardı. O sırada Gianni Salvetti geçti, Alfredo Bandini’nin kırk beş yaşındaki damadı, iki kardeşten büyük olanı. Uzun yıllardır acentada çalışıyordu. Bana zoraki bir gülüş attı ama bence benden nefret ediyordu. Üzerinde kahverengi tonlarında ekose bir ceket ve gök mavisi bir gömlek vardı. Buraya kadar tamam, ama kırmızı çilek, kiraz ya da boynuz, evet evet boynuz desenli yeşil kravat gerçekten korkunçtu. Her şeyi deneyen ama giyinmeyi bir türlü öğrenemeyen insanlar vardı. Benden nefret ediyordu, çünkü hayatı boyunca bu meslekteydi ve orada sadece üç ay-

dır çalışan benimle görevi aynıydı. Gianni Salvetti başarısız, bense çok başarılıydım. B&B'ye nasıl mı girdim? Hayır, hayır, Pozzanghera'yla yatmamıştım!

Alfredo Bandini'nin karısı bizden sık sık *Il Tempo* gazetesi alırdı. Bir keresinde *Ville & Casali*, *Astra*, *Di più* gibi on ayrı gazete almıştı. Tam bayiden uzaklaşırken topalladığını fark ettim.

“Hanımefendi, size yardım edebilir miyim?”

O da dönüp bana baktı ve gülümsedi.

“Nasıl yardım edeceksin? Buradan ayrılmaman gerekmiyor mu?”

“Hayır, gerekmiyor hanımefendi, siz merak etmeyin. Ciccio da var. Ciccio? Neredesin Domenico?!”

Ciccio cam rafın üzerine yığılmış bir sürü derginin arkasından elini kaldırıp bize bakmıştı.

“Günaydın hanımefendi!”

Neyse ki elindeki porno dergisini göstermemişti.

“Merak etmeyin, Nicco size yardım edebilir. Ben ona izin veriyorum. Ama sakın geç kalma Nicco, tamam mı?!”

“Canın cehenneme” der gibi elimi kaldırdım ve Bayan Bandini'ye yardım ettim.

“O da kim Niccolò, oranın sahibi mi?”

“Yok canım, sabahları gelen bir arkadaş.”

“Ha, peki ne yapıyor, okuyor mu?”

Yaşlı kadınlar her zaman herkes hakkında her şeyi bilmek istiyorlardı.

“Hayır Bayan Bandini, o kendisini Steve Jobs sanıyor...”

“Kim?”

“Hani şu Apple bilgisayarları bulan adam, üzerinde elma olanlar var ya...”

“Ha, evet, biliyorum tabii, iyi duymadım da. Şu ölen zavallı adam...”

“Evet. Steve Jobs. Portland Reed College'a kayıt yaptırmış ama bir dönem gittikten sonra çalışmak için üniversiteden ayrıl-

mış. İşte Ciccio da benimle liseyi bitirdi ve bunun ona yettiğini söyledi, şimdi de *web* üzerine çalışıyor, internet siteleri kuruyor, yani hayatını böyle kazanıyor...”

Aslında Ciccio’nun tam olarak ne yaptığını ben de bilmiyordum.

“Ha...” dedi Bayan Bandini, anlamış gibi yaparak.

“Peki ya sen?”

“Ben burada çalışıyorum, ailemin yeri,” demiştim ve ona biraz hayatımdan, iki kız kardeşimden, annemden ve babamla yaşadığım o güzel hikâyelerden bahsetmiştim. Annemle bu hayatta yalnız kaldığımızı, annemin bu duruma çok üzüldüğünü, üniversitede işletme okuduğumu, ama derslerden biraz geri kaldığımı söylemiştim.

“Belki de gazete satmak yerine bir gün güzel makaleler yazabilirim... umarım,” diyerek konuyu kapatmıştım. “Arabanız nerede?” diye sormuştum sonra da.

“Yok ki...” demişti gülümseyerek. “Yürüyerek geldim. Beni burada bırakabilirsin. Ciccio’nun bayide sorun çıkarmasını istemem. Sonra bir de amcanla uğraşırsın...”

“Yok, endişe etmeyin, Ciccio çok güvenilir biridir.”

Onun da Ciccio demesi beni güldürmüştü. Ciccio bunu duysa... Kadının topalladığını görmüş ama sebebini sormaya cesaret edememiştim.

“Pompeo Neri Caddesi’ndeyim, neredeyse vardık... Siyatik ağrılarım azdı da o yüzden, geçmesini umuyordum.”

“Hanımefendi, burada yakında bir eczane var. Eğer isterseniz arabam var, Ciccio’ya söylerim sizi evinize bırakır.”

“Gerek yok, teşekkürler... Şoförüm var. Çok nazıksın, işte geldik,” demiş, elimdeki gazetelerle dolu torbayı alıp apartmandan içeri girmişti.

Birkaç gün sonra bayide bu kez şoförüyle birlikte gelmişti.

“Günaydın Bayan Bandini.”

“Merhaba Nicco. Al, bu senin için.”

Üzerinde emlakçı B&B'nin telefon numarası ve adresi olan bir kart sıkıştırmıştı elime.

“Gidip kocamla konuşursan çok sevinirim.”

“Teşekkürler, tabii ki giderim.”

Bir dakika sonra arabasına binmişti.

“Bacığınız daha iyi mi?” diye sorduğumda evet anlamında başını sallamış, koyu renk Maserati marka arabayla gözden kaybolmuştu.

Aynı gün B&B'ye, kocası Bay Bandini'yi görmeye gittim ve o gün, öğleden sonradan beri de orada, yüksek bir maaşla çalışıyordum. Hatta sözleşme bile imzalamıştım.

“Sen şekersiz mi içiyorsun?” diye bağırdı Pozzi içeriden.

“Evet, her zaman, fark etmemiş miydin?”

“Hayır. Yani sen şimdi hayat boyu diyet yapıyorsun.”

“Hayır, hayır, ben böyle seviyorum. Çok daha güzel oluyor, denesene.”

Omuzlarını silkti. “Pekâlâ, hazır mısın?”

Kahvemi yudumlarken evet anlamında başımı salladım.

“Sana iki sürprizim olduğunu söylemiştim. Önce hangisini duymak istersin? Güzel olanı mı, çılgınca olanı mı?”

Hah, neyse ki ikisi de iyiydi.

“Güzel olanı.”

“İşte güzel sürpriz, tadaaa!” diyerek sürprizi masanın üzerine bıraktı. “Açsana!”

Üzerinde Emlakçı B&B yazan o lacivert dosyaya bakakaldım.

“Hadi ama, açsana!”

Pozzi sabırsızlanıyordu. Ben de onu daha fazla üzmemeye karar verdim ve dosyayı açtım. Ortaya güzel fotoğraflar çıktı.

“Kolezyum’a bakan 400 metrekarelik teras katı, 200 metrekarelik jakuzili yuvarlak teras, çok şık, mobilyalı, dört milyon avro. Eğer burayı satarsan ne kadar komisyon alırsın, biliyor musun? Polo’yu falan boşver, o zaman seni kimse tutamaz!”

Görüldüğü gibi Pozzi beni tanımıyordu. Araba en son satın alacağım şeydi. Onun yerine güzel bir motosikleti tercih ederdim ama önce huzur içinde yaşayabileceğim küçük bir teras katına ihtiyacım vardı. Annem ve kız kardeşimle hayat çok zor olmaya başlamıştı. Fotoğraflara iyice baktım. Gerçekten çok güzeldi. Cavour Caddesi'nin sonundaydı ve Fori Imperiali'ye bakıyordu. Tüm Venezia Meydam'na da hâkimdi.

“Bence dört milyon avroya bu ev bedava...”

“Evet, tabii, sadece kim bu kadar para harcayabilir onu bulmamız gerekiyor.”

“Niccolò, düşünebiliyor musun, bu evi satarsan yirmi bin avro... Ha? Ne dersin? Bence sen bunun ne büyük bir hediye olduğunun farkında değilsin. Acentanın bu durumda sana vereceği para bu. Ne yani? Bu parayı sokağa mı atacaksın?”

Gülümsedim. “Tabii ki hayır.”

“Ha şöyle, amcam bu işi sana versin diye çok uğraştım. Şimdi sıkı dur, söyleyeceklerim bitmedi.”

İşte, bir şeyler vardı, biliyordum. Pozzi gülümseyerek bana baktı. Onu kucaklamalı, herkesin önünde öpmeli, önünde diz çöküp ona evlenme teklif etmeliydim sanki.

“Hey, sen beni dinliyor musun?”

“Evet, evet, tabii ki dinliyorum.”

“Bir erkek arkadaşım var artık.”

Neşeyle gülümsedim. O da bana verdiği bu habere sevindiğini sandı büyük olasılıkla. Halbuki ben kurtulduğuma seviyordum! “Bu çılgın da kim” demek isterdim bağırarak. Kim kendisini bu bataklığa atıyordu? Su birikintisine düşen kimdi? Sonra birden gülmeyi kestim, ne de olsa Kolezyum'a bakan bir teras katı vermişti bana, yirmi bin avro da kazanç fırsatı.

“Öyle mi? Ne güzel. Senin adına çok sevindim.”

Hikâyeyi anlatmaya başladı.

“Adı Luca, bir akşam yemeğinde tanıştık ve o ilk andan beri aklımdan çıkmıyor. Evet, aradığım adam o. Hani bazen bir

bakışıyla bunu anlarsın ya, o yüreğine saplanan bakışlar. İşte, puff...” diye anlattı. Heyecan içinde bana bakıyordu.

Tuhaf ama birden aklıma Alessia geldi. Halbuki epeydir uzaklaşmıştım ama yine onu düşünüyordum işte. Belli etmedim ama kendimi çok üzgün hissediyordum. Aşkın hep aynı olması mümkün müydü? Yani onun anlattıklarını ben de Alessia’yı spor salonunda ilk gördüğüm anda hissetmişim. İkinci karşılaşmamızda ise şakalaşmış, gülüşmüştük. Havlusu elinden düşmüş, ben de eğilip almıştım. Ellerimiz ilk kez o mavi Nike havlunun üzerinde buluşmuştu. Ara sıra olan, aptalca ama asla unutmadığın şeylerdi işte.

İşte, korkunç bir denklemin içinde buldum kendimi birden: Ben Pozzi’ydim, onun gibi talihsiz biriydim.

“Anladın mı? Beni evime kadar götürmek istedi ve ben de arabam yokmuş gibi yaptım. İşten geç çıktığımı, üzerimi ofiste değiştirdiğimi, sonra da taksiye atlayıp geldiğimi söyledim. Çok güzel, lacivert Maggione marka bir arabası var, hani şu en son modelden. Biraz küçük ama olsun. Arabada hangi CD’yi çaldı, biliyor musun?”

“Şey, nereden bileyim.”

“Tabii, nereden bileceksin. Tiziano Ferro’nun son CD’sini çaldı! *L’amore è una cosa semplice*.⁶ Hatırladın mı?”

“Evet, evet, sanırım anladım hangisi olduğunu...”

“Hatırlamıyor musun? Geçen gün seninle Salario Mahallesi’ndeki şu evi görmeye gittiğimizde dinlemiştik ya.”

“Ha, evet, tabii ya,” diye yalan söyledim.

“Ben de o partiye giderken arabada o şarkıyı dinlemiştim. İnanabiliyor musun? Kaderin cilvesi işte...”

“Evet...”

“Sabahın dördüne kadar benim apartmanın kapısında sohbet ettik!”

6 (İt.) Aşk basit bir şeydir. (yay. n.)

Mutlu bir şekilde başımı salladım. Daha doğrusu mutlu göründüğümü umuyordum ama aslında derin bir depresyondaydım. Neler olduğunu tahmin ediyordum. Büyük olasılıkla Luca uzun süredir yalnızdı ve akşamını nasıl değerlendireceğini bilemiyordu. Pozzi'yi de kullanmıştı. Yine de ilgili dost gibi görünmeye çalıştım.

“Peki sonra?”

Gözlerini kapadı, başını salladı ve öylece kalakaldı. Yoksa uykuya mı daldı diye düşünmeye başladım. Bayılmış da olabilirdi. Ölmüş müydü acaba? Sonra gözlerini tekrar açtı, dünyanın en mutlu gözleriydi.

“Sonra beni öptü.”

Tabii bunu nasıl yaptığını düşünmemeye çalıştım. Acaba aklından ne geçiyordu. Gerisini getirmek için kim bilir ne kadar zorlanmıştı. Bazen “kendi kendine oynamak” kavramının daha saygın olduğunu düşünüyordum. Yani Pozzi kategorisinden olanlarla sevişmek yerine kendi kendini tatmin etmek çok daha iyiydi benim için. Hem karşıdakine hem de kendimize olan saygımızdan dolayı böyle yapmamız gerekirdi. Ama insanların ara sıra kendilerini cezalandırmak istedikleri de bir gerçektir.

“Sonra daha da ileri gitmek istedi ama ben ona engel oldum. İyi yapmış mıyım?”

“Ne?” Anlamamıştım.

“Senin bugün neyin var Niccolò? İyi misin?”

“Evet, evet, iyiyim...”

“Hayır, yani anlattıklarımı dinlemiyor gibisin. Bunları sana anlatıyorum, çünkü seni kendime yakın hissediyorum... Anladın mı? İleri gitmesine engel oldum. O istiyordu ama biliyor musun? Siz erkekler böylesiniz, bir kadının ilk bakışta âşık olabileceğine inanmıyorsunuz ve ilk geceden sizinle birlikte olursa ona basit kadın gözüyle bakıyorsunuz.”

“Yani.”

“Gördün mü, sen de böyle düşünüyorsun.”

“Hayır, yani haklısın, çoğu insan böyle düşünüyor ama ben buna inanmıyorum. Tabii bu bazen olabilir ama bu yüzden o kadına basit bir kadın demek doğru olmaz.”

Alessia ile ilk sevişmemiz bir ay yedi gün sonra olmuştu. Özel bir akşam olması gerektiğini söylemişti. Ben de Alessia’nın bir sürpriz, şu sadece filmlerde, kitaplarda olan çok romantik bir gece istediğini düşünmüştüm, yani kolay kolay organize edemeyeceğin bir gece... Eğer âşıkсан hep güzel şeyler oluyordu. Sanki bir kasanın şifresi geçiyordu eline ya da bir kapı açılıyor, müthiş bir sır ortaya çıkıyordu. Öyle mükemmel bir gece hazırlayabileceğini sen bile tahmin edemiyordun, hem de senin organize ettiğin bir gece.

“Peki iyi etmiş miyim, Nicco? Biraz riske girdim, değil mi?”

“Tabii, aferin sana, ama eminim sonra bir daha seni aramamıştır,” diye geçirdim içimden.

Ama Pozzi anlatmaya devam ederek beni şaşırttı.

“En güzeli de ne biliyor musun? Kesin herkes beni bir daha aramayacağını düşünüyordu...”

“Olabilir tabii...”

“Ama aradı, hem de ertesi gün, hemen; birlikte Duke’a akşam yemeğine gittik! Orası çok hoşuma gidiyor, hep aynı insanlar da olsa bir sürü kişiyi görüyorsun, yemekleri de çok güzel, ama onlar da hep aynı yemekler...”

Pozzi gerçekten insanı çileden çıkaran bir tipti. “Nicco, sen teras katını düşün,” diyordum kendime. “Evet, evet, haklısın.”

Büyük olasılıkla sonra onunla bir kere yatmış ve numarasını silmişti.

“Yarın akşam yemeğe çıkıyoruz, partide tanıştığım bir çift arkadaşıyla birlikte...”

Pozzi bir süre sustu, aklına çılgın bir fikir gelmiş gibiydi.

“Baksana, sen ve Alessia neden bizimle gelmiyorsunuz? Öbür kız da aynı Alessia gibi, bence birbirlerini çok severler,

böylece onu sen de tanırsın ve bana fikrini söylersin, olur mu? Ha, ne dersin?”

Neden bir türlü yalan söyleyemediğimi, bir bahane bulamadığımı bilmiyordum. “Biz Alessia ile ayrıldık.”

“Ah, çok üzıldüm.”

“Evet, o da bana aynı şeyi söyledi.”

Pozzi bana baktı, bir kaşını kaldırdı. Utanmış gibiydi ve durumu toparlamaya çalışıyordu. “Benim çok güzel bir kız arkadaşım var, istersen onu davet edebilirim...”

“Hayır, hayır, teşekkürler,” dedim ve masamın üzerinden kalktım.

“Al bakalım, bunlar terasın anahtarları...”

Sanki teras kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak, Alessia’nın içimde bıraktığı boşluğu dolduracaktı. Pozzi yanımdan uzaklaştı.

Masama doğru dürüst oturdum, bilgisayarımı açtım ve terasın fotoğraflarına bakmaya başladım. Çok güzeldi, bakarken insanın nefesi kesiliyordu. En küçük detayına kadar her şey düşünülmüştü, ne içinde ne de dışında bir eksigi vardı. Çok şık döşenmişti ve zevksiz ya da fazla gösterişli değildi. Kısacası mükkemmeldi. Sonra birden Alessia’nın Facebook sayfasına bakmak istedim. Açmadan önce bir süre bekledim. Kararsızdım. Acaba “ilişki durumu” ne olarak görünüyordu? Ekrana baktım, aslında umursamamam gerekiyordu, önce sayfayı açmadım ama sonra dayanamadım ve üzerine tıkladım. İnanamadım, “ilişkisi yok” yazıyordu. Neyse, yine de “ilişkisi var” ya da “bilmem kim ile ilişki içinde” yazmasından daha iyiydi. Peki “ilişkisi yok” diyerek ne demek istiyordu? Bir arayış içinde olduğunu mu anlatmaya çalışıyordu? “Hey, çocuklar, baksanıza. Ben özgürüm!” diyordu belki de. Facebook’ta “beğenme” tuşunun yanında büyük bir eksiklik olduğunu düşündüm. Eğer bir şeyi beğenmiyor ya da onaylamıyorsam yapabileceğim bir şey yok, sadece susup oturmam gerekiyor. Ama hayır, ben beğenmediğimi belli etmek istiyordum, o tuşu istiyordum, eski Romalıların gösterilerde bir

şeyi beğenmedikleri zaman yaptıkları gibi baş parmağımı aşağı çeviriyorum, anladın mı Zuckerberg? Hatta “bu ne ya” tuşu da olmalıydı bana göre. İşte o zaman hemen o tuşa basar, bir de yorum yapardım: “Neden, Alessia, neden?”

“Al.” Masama bir dosya bırakıldı.

Gianni Salvetti’ydi dosyayı bırakan, randevuları ve ev ziyaretlerini ayarlayan o sempatik adam. Yanında da Marina vardı; çok uzun boylu, güzel, stajyer olarak aldıkları bir kızdı.

“Parioli Mahallesi’nde bir dördüncü katın var ya, bu akşam yedi buçukta onu görmeye gelecekler, unutmadın değil mi? Her şey dosyada, sakın geç kalma.”

En azından Marina daha kibar biriydi. “İçine evin planından iki kopya koydum, bakarsın isteyen olur, bir de aidat, ısıtma falan gibi şeylerle ilgili tüm harcamalar var...”

“Tamam, teşekkürler,” dedim ve gülümseyip yanımdan uzaklaştı.

Gianni Salvetti de arkasından bakmaya devam etti. “Nasıl oluyor da bazen bu kadınlar güzel oldukları kadar aptal oluyorlar? Herhalde bir montaj hatası...”

Sonra o da üzerindeki korkunç ceketle, o ana kadar fark etmediğim tatlı parfümüyle ve sadece kendi güldüğü o soğuk esprileriyle uzaklaştı. Benden ona hak vermemi istiyorsa da çok yanılıyordu. Noel tebriği için o yüzüne bile bakılmayacak karısıyla birlikte şirkete gelmiş, karısı bütün gün uflayıp puflamıştı. O zaman bu montaj hatası ağır bir hata olmalıydı. Dosyayı açar açmaz birden irkildim. Mangili Caddesi, 48 numara. Bu Alessia’nın adresiydi. Hayat sana böyle oyunlar oynadığında kaybetmekten başka yapacak bir şeyin yoktu.

6

Arabayı Mangili Caddesi, 48 numaranın önünde park ettim. İnanamıyordum. Orada kaç geceyi Alessia ile geçirmiştım. Apartmanın önüne her vardığımızda arabanın camını hafif indirip, “Hadi ama, bir sigara daha içeyim, ineceğim,” derdi. Sonra da konuşmaya başlardı. “Hayır, anlayamazsın... Arkadaşım Vane, hani şu çılgın olan. Andrea’dan ayrılmış, Simone ile çıkmaya başlamış,” demişti bana bir akşam.

“Ya...”

Sonra bana bakmış, sigarasını yakıp bir firt çekmişti. “Kim olduğunu anladın, değil mi?”

“Hayır, anlamadım.”

“Hadi canım, Vane, yani Vanessa!”

Anladım ama Alessia’nın iki yüz kadar kız arkadaşı vardı! Sonra sigaranın ucuna baktı, iyi yanmamıştı, hatta sönmek üzereydi.

“Haaayınır, sen beni boynuzluyorsun. Bana ihanet mi ediyorsun Nicco? Hayatında başka biri mi var?”

“Ben mi? Saçmalama lütfen!”

“Ha, bir de cevap veriyorsun!”

Çakmağı bir süre tutarak sigarasını yeniden yakmıştı. Bu sefer her tarafının yandığından emin oldu, yani boynuzlanmış bir kız değildi artık.

“Ben şimdi bana neden cevap verdiğini anlayamadım, bozuldum yani...”

“Tabii tabii, haklısın...”

Sonra o kız arkadaşından bahsetmeye devam etmişti. “Yani anladın, değil mi? Bir haftalığına bu Simone ile Maldiv Adaları’na gitti. Çocuk her şeyi ödemiş; bizimki ailesine ne demiş biliyor musun? Parma’da bir kongrede hosteslik yapmaya gittiğini söylemiş!” Sonra sigarasından bir fırt daha alıp başını iki yana sallamıştı.

“Hayır, ben böyle şeyler yapamam, aslında daha da kötülerini yaptığımı söyleyebilirim ama sadece bazı konularda... ama hiç İtalya’dan çıkmadım. Ama ailene söylemeden yurtdışına gitmek olmaz. Ya bir şey olursa? Belki birden ortadan kaybolursun ve ailen seni Parma’da sanır, olacak iş mi, utanç verici.”

“Zaten seni bir daha bulamazlarsa utancın ne önemi kalır ki?”

“Tabii sen böyle söylüyorsun çünkü ölümünden sonraki hayatın varlığına inanmıyorsun... o yüzden işte!” Alessia bir sürü şey anlatıyordu, ben de her şeyi dün olmuş gibi hatırlıyordum. Sigarasını bitirdikten sonra binanın son katma çıkmıştık, çamaşırhaneye girmiş, orada sevişmiştik. Işıkları kapamış, bir mum yakmış, tutkunun bizi istediği yere sürüklemesine izin vermiştik. Sonra birden bazı sesler duymuştuk. “Neler oluyor? Kim var orada?” O anda bir süredir bize seslendiklerini anlamıştım ama sevişirken hiçbir şey duymuyordum işte. Bayan Fiastri’ydi, dördüncü katta oturan kadın, yanında da kocası vardı. Kadın bağırmaya devam etmişti.

“Kim var orada? Gürültünüz geliyor.”

Alessia’dan ayrılmıştım.

“Şey...”

“Şişşt... bekle.”

Üzerimde sadece tişörtümle kapının arkasından başımı uzatmış, Bay Fiastri’nin arkalarda olduğunu, beni göremeyeceğini fark etmiştim ama karısı bana bakıyordu. Bir süre öylece kalmıştık. Kocasına ve diğer apartman sakinlerine, kapıcıya ve tabii Alessia’nın annesine bir şey söylememesini umarak ona

bakıyordum. Sonra kadının yüzü kızarmıştı; birden her şeyi anlamış gibiydi, evet işte, seviştığımızı anlamıştı, omuzlarını silkmiş, bunun güzel bir şey olduğunu anlatır gibi gülümsemişti. Çünkü sevdiğin kişiyle sevişmek harika bir şeydi ve tüm dünya sana bu konuda hak veriyordu; en azından o anda ben bunu hissetmiş ve yaptığımdan utanmamıştım.

“Hadi gidelim...”

“Peki kimse yok mu?”

“Kimse yok,” diyerek Bayan Fiastri kocasını hafifçe itmişti. “Hadi yürüsene, kimse yok dedim, duymadın mı?”

Böylece gitmişlerdi. Arkalarından kapının kapandığını ve kilit seslerini duymuştum. Alessia ve ben de karanlıkta bir süre gülmüştük; o sırada neyse ki mum da sönmüştü. Karanlıkta öylece birbirimize sarılıp kalmış, sonra yine sevişmiştik, her şey çok doğal görünüyordu. Sonra Alessia şöyle demişti:

“Nicco... seni seviyorum.” Ben de susmuştum. Dişlerini, gülümsemesini ve o güzel, neşeli gözlerini görmüştüm ama bir şey söyleyememiştim. “Ben de seni seviyorum,” diyememiştim. Halbuki ne bileyim, “ben seni daha çok” diyerek espri bile yapabiliirdim. Gerçi komik değildi, biliyorum ama hatta içini bir hüznün kaplamasına bile yol açabilirdi ya da ne bileyim işte, en azından “ben de” diyebilirdim. Tabii bunun bile çok büyük bir anlamı olduğunu Alessia biliyordu, çünkü *Hayalet* filmini birlikte seyretmiştik, hem de en az iki kez. Ama ben bir şey söylememiştim. Belki de beni terk etmekle iyi etmişti. Ama o da “üzgünüm” dışında bir şey söyleyebilirdi.

Tak, tak. Biri arabanın camına vurdu ve olduğum yerde zıpladım.

“Affedersiniz, sizi korkutmak istememiştim. Biz geleli epey oldu ve arabadaki şu çıkartmayı görünce...” diyerek şirketin camdaki logosunu işaret etti. “B&B’den gelen kişi sizsiniz, değil mi?”

“Evet, evet, hemen geliyorum.”

Arabadan indim ve dosyayı da yanıma aldım. Kadın gülümsedi. Elli yaşlarındaydı, belki elli beş. Balık etli, yuvarlak hatlı, sarı saçlı, mavi gözlü, kocaman küpeleri olan bir kadındı. Küpeleri sanırım Bulgari taklidiydi çünkü üzerindeki tuhaf yazıyı okuyamıyordum. Adam ondan daha gençti, ellerini biraz eskimiş gri kumaş pantolonunun cebine koymuştu. Üzerinde kahverengi bir deri mont vardı. Montun içinde de açık mavi bir Lacoste tişört. Gür, koyu renk saçlı bir adamdı ve yüzündeki ifadeden oldukça sıkılmış olduğu anlaşıyordu. Kadın Rumen olabilirdi. Belki yanındaki de oğluydu. Sonra kadın bana bakıp gülümserken bir yandan genç adama sarıldı.

“Evet, bazen onu oğlum zannediyorlar... Sizce de Thomas benden çok daha genç mi görünüyor?”

Evet, öyleydi ama ben ona bir şey söylemedim tabii.

“İnsanların aklı bazen çok karışıyor hanımefendi.”

Söylediklerimden çok memnun oldu ve yanındakine daha da sıkı sarıldı.

“Burası bizim evimiz olacak! Eminim onu çok seveceğiz ve bize şans getirecek. Bunu hissedebiliyorum!”

Zile bastım. Kadın konuşmaya devam etti: “O bütün İtalyan evlerini sever, Romanyalı.”

“Aa, öyle mi?” Şaşırmış gibi yaptım, yüzümde “hiç benzermiyor” der gibi bir ifade vardı.

Biri cevap verdi: “Kim o?”

“Niccolò Mariani, B&B’den geliyorum.”

“Ha, tamam...” dedi ses ve kapıyı açtı.

“Buyurun, bu taraftan.” Onları apartmana soktuğum sırada hızla Spider marka bir arabanın geldiğini gördüm, yolun karşı tarafına park etti. İçinde yakışıklı bir çocuk vardı. Elindeki telefonda bir numara çevirdi, bir şeyler söyledi güldü ve hemen sonra telefonu kapadı. Apartmandan birini aramış olmalıydı. Gidip zile basmak yerine onu aramıştı, tabii ne de olsa zengindi. Arabadan indi. Bir sigara yaktı, saçlarını eliyle geriye attı. Şık giyimliydi.

Evet, hem zengin hem yakışıklıydı. Ne içiyordu? Göremedim çünkü asansörün kapısı kapanmıştı. Belki de Alessia'nın içtiği sigaralardı, evet, bu paket dün gencin evinde Alessia'nın bıraktığı sigara paketi olabilirdi. Hayır, olamazdı; birden kendimi kötü hissettim. Asansörün içinde konuşmadan öylece durdum, yanımdaki çift de bana bakıyordu.

“Kaçınıcı kat?”

Tabii ya, bir düğmeye basmasan da kapısı kendiliğinden kapanan bir asansördü bu.

“Dört, dördüncü kata çıkacağız.”

Konuşmadan hızlıca yukarı çıktık. İkisinden birinin parfümü çok ağırdı. Belki ikisinininki de. Kadın genci dudaklarından öptü. Ben de göz ucuyla onlara bakıyordum. Kadının dudakları rujluydu, onları emip duruyordu. Dudakları nemliydi, genç adam hiç ağzını açmıyordu ve kadına dayanamadığı her halinden belliydi; kadın ise onun için çıldırıyordu. Aslında belki de genç adam kadının parasını seviyordu. Kadın bu şekilde savuracak parayı nereden buluyordu acaba?

“İşte geldik.”

Kapıyı çaldım, ev sahibesi kapıyı açmadan önce hızlıca evin özelliklerinin yazılı olduğu kâğıdı okudum.

“İyi günler Bayan Lorenzi. İşte geldik, bunlar da müşterilerimiz.”

“Merhaba, çok dakıksınız. Girsenize, dağınıklığın kusuruna bakmayın...”

“Hiç önemi yok, her şey mükemmel görünüyor Bayan Lorenzi...” dedim ama aslında ona, “Siz bir de kız kardeşim Valeria'nın odasını görün,” demek isterdim. Profesyonel bir şekilde o tuhaf çifte evin özelliklerini anlatmaya başladım.

“İşte burası salon... yemek odasına açılan bir de kapısı var.”

“Burası kaç metrekare? Üç yüz elliydi, değil mi?”

“Evet, net.”

Bayan Lorenzi bu sözleri biraz gururla, biraz da üzgün bir tonla söylüyordu. Ne de olsa evini satacaktı.

“Fiuuu,” diye ıslık çaldı Romanyalı genç adam.

“Eh, ıslık çalarsın tabii,” diyesim geldi içimden, “sen böyle bir evi ancak rüyanda görürsün çünkü. Hem sen ne iş yapıyorsun? Her gün ne yapıyorsun? Bugüne kadar faydalı bir iş yaptın mı? Bu kadınla nasıl tanıştın?” diye haykırmak istiyordum. Ama sustum tabii ve pencereye yaklaştım. Çift de ev sahibesiyle konuşmaya başladı. Ona terasla, ısıtma, garajla, kapıcıyla ilgili sorular soruyorlardı. Ben de sokağı seyrediyordum. Araba oradaydı. Alessia henüz inmemişti. Eğer o yakışıklı adam onu bekliyorsa daha çok bekleyeceğini bilmiyordu. Alessia hep geç kalırdı. Sonra da kapıdan gülerek ve neşe içinde koşarak çıkardı. Arabaya kendisini atar ve beni dudaklarımdan öperdi, ama o şişko zengin kadının asansörde yaptığı gibi değil tabii. Alessia beni âdeta yer bitirirdi.

“Biraz beklettiğim için kızmadın, değil mi?”

“Biraz mı? Yarım saat oldu.”

“On iki dakika elli saniye!”

“Evet, doğru,” diye gülerdim ben de. “Hem nasıl uçup gittiğini anlamadım dakikaların,” derdim sonra da. Birlikte gülerdik ve bir şeyler yapmaya giderdik, onun aklına gelen sürpriz bir yere, akşam yemeğine ya da başka bir yere. Birinin yanında kendini iyi hissediyorsan eğer, yaptığın şey ya da onu nasıl yaptığın çok da önemli değildi. Eğer bir adam bir kadını beklerken sıkılıyorsa artık ona âşık değildi bana göre. Ama ben Alessia’yı beklemekten henüz sıkılmamıştım. Asla da sıkılmayacaktım. Araba hâlâ oradaydı. Saatile baktım. On bir dakika geçmişti. Hiç şüphem yoktu, o adam Alessia’yı bekliyordu. Pencereyi açtım, tam o sırada arkamdan Bayan Lorenzi ve iki müşterisi yaklaştı.

“Müşterilerimize diğer odaları, yatak odası, mutfak ve terasları da gösterdim.” Sarışın tombul kadın heyecan içindeydi. “Çok güzel, gerçekten çok güzel, manzara muhteşem, bütün Francia Bulvarı görünüyor.”

“Evet.”

Romanyalı pek fazla konuşmadı ama başıyla onayladı. İlk defa gülümsüyordu. Belki de heyecanını en çok bu şekilde ifade edebiliyordu.

“Sizi de çağırdım ama...” Bayan Lorenzi yaklaştı. “Duy-muyor gibiydiniz.”

“Haklısınız, kusura bakmayın.”

“Hayır, hiç önemli değil, hanımefendiye evi seve seve gez-dirdim.”

İki kadın birbirine gülümsedi. Ev sahibesi bize kapıya kadar eşlik etti.

“İstedığınız zaman tekrar görebilirsiniz.”

“Tamam, teşekkürler.” Arkadaş olmuşlardı. Sokak kapısından çıktık ve o sırada karşı dairenin kapısı açıldı. Bayan Fiastrî’ydi, Alessia ile beni çamaşırhanede sevişirken yakalayan kadın. O akşamdan sonra bir daha karşılaşmamıştık da şimdi mi karşılaşmamız gerekiyordu? Dışarıya bir çöp torbası bıraktı ve bana baktı. Gözlerini hafifçe kıstı ve hemen sonra da sonuna kadar açtı. Beni tanıdı.

“İyi akşamlar,” diye selam verdim. O da başıyla hafif bir selam verdi, selamı herkese vermiş gibiydi, sonra da kapıyı kapadı. Asansörü çağırdım ama meşguldü. “Pekâlâ, beğendiniz mi?”

“Çok güzel! Çok şık, hem de çok iyi durumda.”

“İçeride spor salonu yok.”

Romanyalı adam spor salonu olsa da memnun olacağı ben-zemiyordu.

“Ama hayatım, istediğimiz yere bir spor odası yaptırabiliriz.”

“O da doğru.”

Adam biraz düşündü. O kısa, büyük dişleri çıkmıştı ortaya, hepsi birbirinden farklıydı.

“Çok beğendim.”

Yüzünde iki ayrı ifade vardı: “beğendim” ve “beğenmedim”. Bence sadece istediği şeyleri yapan bir tipti.

“Acaba fiyatta küçük bir indirim yaparlar mı?”

Dosyayı elime aldım. “Kaç para biliyor musunuz?”

“Evet.”

Fiyatı o anda hatırlayamıyordum. Zaten üç kere indirmişlerdi. “Bir milyon iki yüz bin.”

“Az değil... biz yine de biraz indirtmeyi deneyemez miyiz?”

Dosyada “stop” yazıyordu. Bu da fiyatta başka pazarlık yapılamayacağı anlamına geliyordu.

“Sanmıyorum...”

Kadın bana baktı, gülümsedi, başını hafif yana eğdi ve şirinlik yapmaya çalıştı. Beni ikna etmek ister gibiydi. “Ama benimle ilgili bir şey değil ki, hem kusura bakmayın, sizin zaten bir Thomas’ınız var, daha ne istiyorsunuz, ödeyin şu evin parasını, bitsin,” diye geçirdim içimden.

Romanyalı adamın kalın parmaklı elleri elimdeki dosyaya uzandı, sonra bana baktı ve onaylarcasına başını salladı. “Tamam, alıyoruz.”

Kadın şaşırdı.

“Ama Thomas...”

“Alıyoruz, ben beğendim.”

Adam kadına sıkıca sarıldı, bu kez de o kadını öptü ve iyice kendisine doğru çekti. Kadın aptallaşmış gibiydi; sonra orgazm olmuş gibi bir ifadeyle gülümsemeye başladı.

“Evet, ben de çok beğendim, burada çok mutlu olacağız.” Asansör geldi ve içeri girdik. Başım dönüyordu, Alessia’nın parfüm kokusunu alır gibiydim. Bir an gözlerimi kapadım ve kendimi o çamaşırhaneye çıktığımız günü yaşıyormuş gibi hissettim. Asan-

söre bindiğimizde Alessia üçüncü katın düğmesine basacağına dörde basmıştı ve ben de hemen anlamıştım.

“Vay canına...”

Baştan çıkarıcı bir şekilde bana bakmıştı.

“Pekâlâ,” demişti. “Bir itirazın mı var?” diye soruyordu sanki bakışları. Sonra gömleğinin düğmelerini açmıştı. “Nicco... burası çok sıcak.”

Reklamlardaki kızları taklit eder gibiydi. Sessizce ona bakmıştım ama içimden gülmek gelmiyordu. Asansör yukarılara çıkmaya devam ediyordu.

“Daha da kötülerini yaptım derken ne demek istedin?” diye sormuştum. Gülmeye başladı.

“Ben de bunu daha önce sormadığına şaşırmıştım zaten.”

“Söylesene, daha kötü ne yaptın?”

“Gördün mü? Sen de bütün İtalyan erkekleri gibisin. Kıskaçsın, Sicilyalısın, kadını sahipleniyorsun. Bu kadın benim, o kadar, diyorsun.”

Hem de bunu söylerken tam Sicilya aksam ile söylemişti, Camilleri bile onun bir Komiser Montalbano olduğunu düşünebilirdi.⁷

En üst kata vardığımızda Alessia koşarak asansörden çıkmış, son basamakları hızla, ses yapmadan tırmanmıştı. Sonra çantasından bir anahtar çıkarıp demirli kapıyı açmıştı. Acaba o anahtarı o gece için mi almıştı yoksa hep yanında mı taşıyorduk? Peki bu çamaşırhaneye kaç kere çıkmıştı? O halde Alessia haklıydı, Sicilyalı bir erkekten farkım yoktu! Son basamakları yavaşça çıkarken o da soyunmaya başlamıştı; bir şey söylemeden bana bakıyor, gülümsüyordu. O eski yer karolarının üzerinde cırılçıplaktı. Ben de çok heyecanlanmıştım.

Alessia sorunun cevabı olarak, “Bugün daha da kötüsünü yapmak istiyorum,” demişti.

7 Andrea Camilleri, Sicilyalı polisiye yazarı. Montalbano, Camilleri'nin Sicilya aksanıyla konuşan dedektif karakteri. (ç. n.)

Çamaşır yıkanan yerlerden birinin kıyısına oturmuş, şaka yapmaya başlamıştı: “Hey, Sicilyalı, al beni!”

Bacaklarını biraz aralamış, o güzel saçlarını iki yana savurmuştu.

“Evi alırsak siz memnun olur musunuz? Bir milyon avrodan fazla fiyatı var. Yani öyle bir anda herkesin harcayabileceği bir para değil, öyle değil mi?”

Kadın dikkatsizliğime bozulmuş gibiydi ve konuşarak beni o günkü o tatlı çamaşırhane hatıralarımdan çekip aldı. Bazı hatıralar diğerlerinden daha kuvvetliydi ve onların tadını ağızlarından silmek mümkün değildi. Ama şimdi burada, onlarlaydım.

“Geldik, buyurun, bu taraftan...”

Onları asansörden çıkardım ama kadın ısrar ediyordu.

“Memnun olur musunuz diye sordum.”

“Evet, memnun olur musun diye sordu.”

Romanyalı Thomas da işe karıştı, evi aklından çıkaramadığı belliydi. Arabanın dışarıda olmadığını fark ettim. Saatime baktım: on iki dakika elli beş saniye geçmişti. O zaman asansördeki de oydu. Alessia o yakışıklıyla çıkmıştı. Müşterilere döndüm. Orada durmuş, cevabımı bekliyorlardı. Evet, doğrudu, evi almışlardı ve ben de bundan komisyon alacaktım ama yine de o anda yalan söyleyecek halim yoktu.

“Hayır, memnun değilim.”

Bir de eklemek isterdim aslında: “Ama umarım siz memnunsunuzdur, ne de olsa güzel bir ev aldınız, mutlu olacaksınız ve aşk hikâyeniz devam edecek, hatta sandığınızdan daha uzun sürecek,” diye, ama vazgeçtim.

Şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. Benden böyle bir cevap beklemiyorlardı. Ne söyleyeceklerini bilemediler; ben ise onların bu halinden neredeyse zevk alıyordum.

Tam o sırada telefonum çaldı. Büyük bir kibarlıkla, “Affedersiniz, cevaplamam gerek,” dedim.

“Nicco, neredesin? Sana ihtiyacım var.”

“Hemen geliyorum.”

“Tamam, acele et ama. Ben evdeyim.” Telefonu kapattım.

“Madem evi almaya karar verdiniz o zaman kapora için ofiste görüşürüz. İşte kartım, şimdi gitmem gerek. Bir işim çıktı. Sizin adınıza sevindim, gerçekten güzel bir ev aldınız.”

Şu yalan söylememe konusunda kendimi bir türlü tutamıyordum. Doğru değildi, onlar adına sevindiğim falan yoktu. Hatta hiç umurumda değillerdi. Sonra B&B’yi, parayı, şirkette neler söyleyeceklerini düşündüm. Aslında hiçbir şeyi umursamak istemiyordum, hatta az önce telefon edip “sana ihtiyacım var” diyen ablam Fabiola’yı bile. Ne istiyordu acaba? Ne olmuştu? Babam öldüğünde bile beni aramamıştı. Birçok kez kutlamalarda, bayramlarda görüşmüş ve babamdan hiç bahsetmemiştik. Hiçbir şey olmamış gibi davranmıştık. Şimdi ise bana ihtiyacı vardı. Ya ben? Benim neye ihtiyacım vardı?

Apartmanın kapısı açıktı. Fabiola'nın katma çıktığımda onu merdivenlerde oturur halde buldum. Merdivenler yazın daha serin olurdu hep. Koyu sarı saçları yüzüne düşmüştü. Üzerinde kot pantolon ve lila-bordo arası renkte bir tişört vardı. Bol kesim, o Hint kumaşlarından bir tişörttü. Dantel gibi olan yaka kısmından iki ip uzanıyordu. Elinde de yanan bir sigara vardı.

“Gelmen epey uzun sürdü, neredeydin?”

“Yeniden sigara içmeye mi başladın?”

“Evet.”

“Ne zamandan beri?”

“Bir aydır falan, sana ne? Beni sorguya çekmeye mi geldin?”

Bunu söylerken de gülümsüyordu. Yanma oturdum. Fabiola beni hep endişelendiriyordu. O hep her şeyi düzgün yaptığını sanır, kafasının dikine giderdi. Bunun nedenini hiç anlayamadım. Örneğin evlendiğinde biri Roma’da, biri Floransa’da, biri de Milano’da olmak üzere üç ayrı parti vermişti. Birkaç yıl önce Amerika’ya gitmiş, Malibu’nun plajlarında yeniden düğün yapmıştı.

Tre Orologi Caddesi’nde oturuyordu ve Villa Borghese’ye bakan çok güzel bir evi vardı. Gördüğüm en güzel döşenmiş evlerden biriydi. Duvarların bir kısmı bembeyaz, bir kısmı sarı, bir kısmı mor, mavi ve yeşildi. Bir fotoğrafçının evine benziyordu ama içeride beyaz renk hâkimdi ve çok zarif bir görünüm vardı. Fabiola bu konuda çok cesur ve zevклиydi.

Sigarasından bir fırt çekti ve bana baktı. “Babamı özlüyor musun?”

Ne yani, beni bunun için mi aramıştı? Bunu ona sormak istiyordum. Ama bunun bir anlamı yoktu, ona terbiyesizlik etmiş olurdum, hem ilk defa bana bununla ilgili bir şey soruyordu. Ama ben bu konu hakkında konuşmak istemiyordum; sakın durabileceğimi düşünmüştüm ama boğazımda bir şey düğüm- lenmeye başlamıştı bile. Ona sıkı sıkı sarıldım. Evet anlamında başımı salladım.

“Evet, onu özlüyorum.”

Çok daha fazlasını söylemek isterdim, bazen derimi yüz- mek istediğimi, o konuyu düşünmek istemediğimi, çünkü her aklıma geldiğinde çıldıracak gibi olduğumu, gündüzleri bazen ona saçma sapan bir şey sormak istediğimi ve onu bulamadı- ğımı... Aslında bazen onun beni bir yerlerden duyduğunu dü- şünüyordum ve onunla konuşuyor, ondan tavsiyeler istiyordum. Genellikle annemle konuşuyordum, onun yokluğuna alışamadı- ğından bahsediyordum. Her konuştuğumuzda, özellikle de bu konu hakkında konuştuğumuzda sonunda hep ağlıyordum ama tabii bütün bunları Fabiola’ya anlatmıyordum.

“Fabi, ne istiyorsun?”

Bana baktı, gülümsedi, parmaklarıyla saçlarımı dağıttı ve birden ciddileşti. “Nicco, artık büyüdün. Evin erkeği sensin, biliyorsun, değil mi? Artık hiçbir şey olmamış gibi davranamayız, hayatımıza devam etmemiz gerekiyor.”

Bir süre sessizlik içinde öylece kaldı; aslında bir şeyler daha söylemek istiyor gibiydi ya da ben öyle hissettim.

“Francesco ne kadar da babama benziyor, gördün mü? Büyüdükçe daha da çok benziyor.”

Doğru. Francesco, Fabiola’nun üç yaşındaki oğluydu ve bunu ben de fark etmiştim. Ben de o şirin çocuğu çok seviyordum. Gözleri aynı babamınkilere benziyordu, bazen bakışları tüylerimi diken diken ediyordu, sanki içinde babam varmış gibi geliyordu;

sanki Francesco aracılığıyla bana bir şeyler söylemek istiyordu. Sonra çocuk birden gülümseyip, “Hadi biraz daha oynayalım,” diyordu. Ben onunla hep oynuyor, şakalaşıyordum ve o bitmesini istemiyordu. “Hadi Nicco! Biraz daha oynayalım mı?”

“Artık sadece onun için Vittorio’dan ayrılmıyorum,” dedikten sonra Fabiola ayağa kalktı, son bir nefes çektiği sigarasını bir kenara attı. Sonra bana dönüp, “Sadece Francesco için,” dedi. Biraz daha uzağıma oturup bana bakmaya devam etti.

Ne diyeceğimi bilemedim, bunu beklemiyordum. Herhalde kötü bir şekilde kavga etmişlerdi. Sahne gözlerimin önüne geliyordu. Ablam kocasına birçok kez düşündüğü ama bir türlü söyleyemediği cümlelerden birini söylemişti. Hani şu söyledikten sonra birden pişman olduğun cümlelerden biriydi büyük olasılıkla. Belki de aslında inandığı bir şey değildi ama söylemişti. Mutlaka böyle olmuştu.

“Claudio ile buluştum.”

Claudio ile buluştum da ne demekti? Claudio bütün lise ve üniversite hayatı boyunca âşık olduğu gençti; sadece sorun yaratan, maço ve çok kıskanç biriydi. Fabiola Vittorio’yu tanıyana kadar sevgili olmuşlardı. Sanırım Vittorio yüzünden ayrılmışlardı. Peki ya şimdi ne olacaktı? Claudio sorunu geri gelmişti.

“Bizim Claudio mu?”

“Evet, bizim Claudio. Sınıf yemeğinde karşılaştık, eski okul arkadaşlarımızın yemeği. Facebook’ta konuştuk ve karşılaştığımızda çok tuhaf şeyler oldu. Sanki eski günlerdeki gibiydi.”

“Fabiola...”

Bana baktı ama bir şey söylemedi. Bu sessizlik ne anlama geliyordu acaba? Yine sevişmişler miydi? Fabiola, Vittorio’nun karısı ve Francesco’nun annesi, lisedeki sevgilisi Claudio ile sevişmişti. Alessia olsa bana şöyle derdi:

“Çok burjuvasın işte, burjuvaların tipik düşünce tarzı bu. Evli olmasının ne önemi var ki? Ablan diye mi böyle söylüyorsun? Yoksa bir oğlu var diye mi?”

Bir kere buna benzer bir tartışmamız olmuştu, bir kız arkadaşısı hakkında konuşuyordu ve çok sinirlenmişti. Söylediğim hiçbir şeyi beğenmiyordu, hani bir türlü duymak istediğinin ne olduğunu bilemediğim bir andı. “Sen basit bir burjuvasın,” demişti. Konu da öyle kapanmıştı; sonuna kadar arkadaşını korumuştur. Aslında düşünüyorum da acaba arkadaşını mı yoksa kendisini mi koruyordu?

“Onunla sevişip sevişmediğimi mi öğrenmek istiyorsun?”

Fabiola bu doğrudan soruyla beni şaşırttı. Daha önce onunla bu tür konuları hiç konuşmamıştık. Valeria ile, yani küçük kız kardeşimle ara sıra konuşuyorduk ama onunla hiç konuşmamıştık.

“Hayır, sağ ol, bunu bilmek istemiyorum.”

“Ama ben söyleyeyim. Hayır, sevişmedim.”

Neden bilmiyorum ama rahat bir nefes aldım. Durumun o kadar da kötü olmadığını düşündüm.

“En azından henüz sevişmedim.”

“O da ne demek? Bunu yapmamalısın... yani yapamazsın. Bu doğru olmaz.” Aslında tam olarak ne demek istediğimi bilemedim. Fabiola da fark etmiş olmalıydı ki gülümsedi ve bir sigara daha yaktı.

“Sigara içmek de kötü bir şey ama benim hoşuma gidiyor.”

“Bunun konuyla ne ilgisi var şimdi? Sen evli birisin, hatta tam üç kere düğün yaptın...”

“Bir de Malibu’da, dört.”

“... ama daha da önemlisi bir çocuk yaptın.” Fabiola sessizlik içinde sigarasını içiyordu. O sırada bir adam apartman kapısından içeri girdi, ayağında şık makosen ayakkabılar vardı. Ayakkabı sesleri içeride yankılanıyordu.

“İyi akşamlar...”

Bizi görünce kibarca selam verdi ve biz de karşılık verdik. Sonra asansörü çağırdı. Asansörü beklerken de meraklı gözlerle bize baktı. Fabiola’yı tanıyordu ama bana şaşırmıştı. Yine de

Fabiola'nın sevgilisi değil de bir arkadaşı olduğumu düşündüğü her halinden belliydi.

Yabancı biri, sevgili, eski Caludio olabilir miydim? Hayır, bunun için çok gençtim. Dikkatlice bana baktı; ben de, "Ben kardeşiyim," diyecektim ki o benden önce davrandı.

"Affedersiniz ama burada sigara içilmiyor," dedi.

Fabiola adamın yüzüne bile bakmadı.

"Evet, haklısınız," dedi ve hiçbir şey olmamış gibi sigarasını içmeye devam etti. Adam başını iki yana salladı ve asansör gelince başka bir şey söylemeden binip gitti.

"İnsanın canını sıkıyorlar."

"Ama burada sigara içilmemesi gerektiği doğru."

"Sorun sigara değildi, merdivenlerde oturmamamız gerektiğini söylüyor aslında. Bazı insanlar dünyaya can sıkılamak için geliyorlar. Belki de başka bir dünyada birileri onların canını sıkacağı içindir."

Fabiola her şeyin bir nedeni olduğunu düşünürdü, her şeyin kader olduğunu. Bu konuda sık sık tartıştık, o da hep her şeyin gereksiz olduğunu, alın yazısını kabul etmek gerektiğini, mücadele ederek, değiştirerek, tartışarak bir şeyin değişmeyeceğini söylerdi.

"Ne de olsa her şey alnımıza yazılmış..."

"En azından bana bir fırsat ver, bazı şeyleri belki biraz değiştirebiliriz, yoksa aldığımız kararların ne anlamı kalır ki?"

"Pekâlâ..."

Babam öldükten sonra cenaze evinde yanıma yaklaşmıştı, hatırlıyordum.

"Gördün mü? Ben haklıydım, biz hiçbir işe yaramıyoruz," demişti. Ben de neden bahsettiğini hemen anlamıştım. Bunu bekliyor gibiydi, bir gün gelip bana o cümleyi hatırlatacağından emin gibiydi. Ben de hiçbir şey söyleyememiştim.

"Biliyor musun, Vittorio'nun bir şey anladığından eminim..."

"İyi de bir şey olmadıysa neyi anlayacak ki?"

“Her gün konuşuyoruz, sonra ben hep onu düşünüyorum, o da aramıza koyduğum mesafeyi hissediyordur mutlaka...”

Alessia da son günlerde çok mesafeliydi. Kafası karışık gibiydi.

Bana doğru döndü ve baktı. “Sevişmek için âşık olman gerekmiyor,” dedi ve omuzlarını silkti.

Ben ablamı hiç böyle tanımamıştım. Şimdi küçük bir kız gibiydi. Fabiola her zaman mütevazı bir kız olmuştu. Okula gittiği zamanlarda bir akşam öncesinden her şeyini hazırlardı; gömleğini, eteğini, giyeceği ayakkabıları. Bir sözlü ihtimali olan dersin kitabını ve konuların yazılı olduğu ajandasını açık bırakırdı. Yani ondan daha titiz birisi yoktu. Ama iyimserdi, hep iyimser olmuştu. Sözlüye kalkması halinde o son anda kitaba bir göz atmanın kendisine yardımcı olabileceğini düşünürdü. Şimdiyse bambaşka biriydi sanki.

“Ne var biliyor musun? Beni neden aradığını anlamadım. Bu durumlarda biri bir tavsiye istemek için arar, sen ise kararını vermişsin bile.”

Fabiola sigarasından bir firt daha çekti ve güldü. “Sinirlenmiş gibisin.”

“Bu benim sorumun cevabı değil.”

“Kararımı verdiğim halde seni neden mi aradım? Dinle kardeşim, sadece seni görmek istedim, tamam mı? Çok uzatıyorsun. Francesco’nun seni çok sevdiğini biliyorsun. Hele o birlikte oynadığınız yaprak oyununa bayılıyor.”

Bu Francesco ile oynadığımız bir oyundu. Onu omuzlarıma oturtuyor, sonra da alçaklarda yaprakları olan ağaçların altında koşuyordum. Sanki başını çarpacakmış gibi bağırıyordum; tabii bir yerine zarar gelmemesine çok dikkat ediyordum.

“Hadi, bir daha... yaprak oyunu oynayalım,” diyordu hep.

Onunla parka gidemediğim zamanlarda evlerine uğrardım. O zaman da kapı oyununa bayılırdı. Onu omzuma alıp kapıların altından geçirirdim. Başını tam vuracakken birden eğilirdim ve o da bağırırdı. Korktuğunu söylemese de korkudan yanaklarını

sıkardı. Hatta hiç korkmuyormuş gibi görünmeye çalışırdı. Francesco ile evde oynarken onun karanlık odalara korkusuzca girip beni aramasına hep çok şaşıırırdım. Daha bir buçuk yaşındaydı ama hiç korkmazdı. Neden mi? Çünkü korku nedir bilmezdi. Bir keresinde odanın bir ucundan diğer ucuna karanlıkta gitmiş, sonra da beni yatağın arkasında dizlerimin üzerinde durur halde bulmuştu. “Nicco!” diye bağırırırış, koşup bana sarılmıştı. Sonra da karşıma geçip gülümsemişti. Neden mi? Çünkü benim ona zarar vermeyeceğimi, benimle birlikteyken kendisine bir şey olmayacağını biliyordu. Çünkü onun için henüz korku diye bir şey yoktu. Sonra olaylar bizi değıştiryordu ve ondan sadece birkaç ay sonra ona da bu olmuştu. Koridorun ışığı açıktı ve ben de banyo kapısının arkasına saklanmışım. Banyo karanlıktı. Onu yavaş yavaş yaklaşıırken aynadan görmüşüm. Sonra birden kapının eşiğinde durmuş ve içeride miyim diye bakmak için başını uzatmıştı ve ilk kez karanlığın o bilinmezliği oradan hızla uzaklaşmasına neden olmuştu. Mutfağa, Fabiola’nın yanına gitmiş ve bir daha dönmemişti. Korkuyla nasıl tanıştığını merak ediyordum. Belki televizyonda gördüğü bir şey, belki bir çizgi film, bilemiyordum. Ama artık bilinç bir anlamda onu “kırletmişti”. Bir çocuk için ilk korku nasıl bir histi, merak ediyordum. Ben de öyleydım ve mutlaka babam da benim ilk ne zaman korktuğumu fark etmişti. Francesco bana babamı hatırlatıyordu. Onunla her şakalaştığımda, güldüğümde, yalandan dövüşüğümde babamın da benimle bunları yapmış olduğunu düşünmeden edemiyordum. Ben pek hatırlamıyordum. Aptalca şeyleri hatırlayıp asıl hatırlanması gerekenleri hatırlamıyordum. Çok güzel bir film vardı, adı *Tuhaf Günler*’di. Filmde kafa derisine bir çip koyuyorlardı. Biri gördüğü her şeyi bu çipe kaydedebiliyordu. Bazı güzel filmlerin gerçek olması gerekirdi bence. “Nicco, bana bir şey mi söylemek istiyorsun?”

“Efendim?” Ablam aklımın başka bir yerde olduğunu anlamıştı.

“Hayır,” diye cevap verdim.

“Emin misin? Her şey yolunda mı?”

Ona Alessia’dan bahsetmek istiyordum; aniden ortadan kaybolduğundan, o gün onu arabayla almaya gelen adamdan, hayatımla alay ediliyormuşçasına onun oturduğu apartmanda müşterilere ev gezdirmeye gönderilmemden... Ama sadece, “Evet, evet, yolunda, gerçekten, bir şey olsa sana söyledim,” demekle yetindim.

“İyi bari. Francesco bugün bana seni sordu. Uzun zamandır bize gelmedin.”

“Evet, haklısın, yakında geleceğim.”

“İyi olur...”

Ayağa kalktı, elleriyle pantolonunu düzeltti.

Sonra asansöre bindi ve kapısını kapattı.

“Görüşürüz.”

Katının düğmesine bastı ve içeriden bağırdı.

“Yalan söyledim, özür dilerim. Claudio ile yattım.”

Sonra asansörün kapısını açıp gülümsedi ve omuzlarını silkti.

Nasıl olabilirdi? Bunu bilerek yapmıştı, tartışmamak için, sorularıma cevap vermek zorunda kalmamak için. Hem bu yükü üzerinden atmak istiyor hem de sorun yaşamak istemiyordu.

“Her davranışın bir sonucu olur.”

Tanıştığımız sırada Alessia’nın okuduğu bir şeydi bu. “Yoga drsti”, yoga açısından bakış, yani *karma* sanıyorum, stoacı felsefe de olabilirdi. Alessia’nın dediğine göre meydana gelen her şey geleceğimizi şekillendiriyordu. Tabii bu da bizim hikâyemizi düşündürüyordu bana...

Ama ben Fabiola’yı düşünüyordum, yani onun geleceğini şekillendiriyordum kafamda. Tuhaf olan, aklıma Francesco ile birlikte babam da geliyordu. Onlar ne derlerdi acaba? Fabiola’yı nasıl yargılarlardı? Ondan açıklama yapmasını isterler miydi? Babamın neler söyleyeceğini biliyordum: “Ama nasıl olur? Bir de çocuk yaptın, mutlu bir kadın olmalısın, neden huzursuzluk

çıkardığını anlamıyorum. Neyin eksik, ne istiyorsun?” Babam maalesef artık bu soruları ona soramazdı. Francesco ise çok küçüktü, muhtemelen ona gülümser, “Annem böyle mutlu,” derdi. Bense bu soruları sorabilirdim ama bana zaman tanımamıştı. Fabiola’nın söyledikleri kulaklarımda çınlıyordu: “Artık evin erkeği sensin.” Aslında ben kendimi çok gereksiz hissediyordum ve küçük bir detay daha vardı: Evin erkeği falan olmak istemiyordum.

8

Daha iyi, daha güçlü, daha kararlı, daha erkek olmak isterdim. Dayanmak, kendime bunları dayatmak ya da hiçbirini umursamamak, gülüp geçmek, bir mekâna ya da Ciccio'nun yanına gitmek, eşofmanlarımı giyip Camilluccia Caddesi'nde geceleyin yokuş yukarı koşmak, sokaklarda bira içmek, yabancılarla dolu Trinity College Pub'a gitmek isterdim. Ama başaramadım, yine Alessia'nın apartmanının önünde buldum kendimi, arabanın motorunu durdurdum. O adamla çıkanın o olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Radyoyu açtım ve güzel bir şarkı aradım. Sürekli kanal değiştirdim. Pink'in "Just Give Me a Reason", Rihanna'nın "Umbrella", Emma'nın "Amami" şarkıları çıktı karşıma; çok acıklıydı. Sonra Bruno Mars'ın "When I Was Your Man" şarkısına rastladım. Kendini kötü hissettiğinde zevkle dinleyebileceğin bir şarkı bulmak çok zordu. Sonra birden buldum şarkımı. *Sadece senin için deri değiştireceğim, sensiz mevsimleri hissetmemek için...*

Bu bizim şarkımızdı. Çok acı çekiyordum. Şimdi kelimelerin başka bir anlamı vardı sanki. *Solo per te*. Evet, "sadece senin için" diyordu şarkı. Aklıma o gün geldi. Annesiyle babası haftasonu için şehir dışına çıkmıştı ve o da beni aramıştı.

"Bu akşam ne yapıyorsun? Bir işin var mı?"

"Evet, var, seninle olacağım..."

“Ha şöyle...”

Sonra da gülmüştü; telefonda gülerken güzel bir şiir okuyor gibiydi. Gülmeye başlayınca bir daha susmuyordu; bazen hafif hafif, bazen de tarif edemeyeceğim kadar güzel kahkahalar atıyordu. Ben de zevkle onu dinliyor, hiçbir şey söylemiyordum. Ben sustukça o daha da çok gülüyordu.

“Aman Tanrım, yeter artık, çok güldüm.”

“İyi de ben bir şey söylemiyorum ki...”

“Tamam işte, yeter, yeter...”

“İyi de dedim ya, bir şey söylemiyorum zaten!”

Bu sözler onu daha da çok güldürüyordu. Sonra birden ciddileşiyordu.

“Tamam, tamam, dayanamayacağım, karnım ağrıdı gülmekten. Hadi bana gel. Ne zaman gelirsin?”

“Zaten oradayım.”

Gülmüştü, bu sefer kısa bir süre.

Sonra birden alçak sesle, “Bende kalırsın değil mi? Seni istiyorum,” demiş, telefonu kapatmıştı. Zaten söyleyecek başka ne kalmıştı ki?

O sırada bir araba geldi ve apartman kapısının az ilerisinde durdu. Kısa bir süre sonra içinden bir çift indi. İkinci katta oturan, ufak tefek karı kocaydı. Aralarında bir şeyler konuştular. Belki havadan sudan, belki geçirdikleri akşamdan ya da ertesi gün yapacaklarından, yedikleri yemekten, masada yanlarında oturan adamın ne kadar sempatik olduğundan bahsediyorlardı.

Birinin şöyle söylediğini duydum: “Sende anahtar var mı?”

“Evet, var,” diye cevap verdi diğeri.

Sonra kapıdan içeri girip gözden kayboldular. Sokak yeniden sessizleşmişti. Kırık sokak lambasının altında duruyordum, yani sokağın karanlık bölümünde. Şarkı bitmek üzereydi.

Tüm şehri kaplayamayan kar gibi, gece gibi sessiz olacağım, eğer düşersem bil ki sebebi sensin...

Belki onlar da o sırada bu şarkıyı dinliyorlardı. Adam belki de Alessia'nın bacaklarını okşayıp eteğini hafifçe kaldırıyordu... Belki de yolda bir yerde durmuşlardı. Belki Alessia'nın anne babası bu haftasonu bir yere gitmemişlerdi ve adam Alessia'yı kendi evine götürmüştü. Bunu düşündükçe dizlerimin bağı çözümlür gibi oldu.

Gece gibi sessiz olacağım, eğer düşersem bil ki sebebi sensin...

Şarkı bitti.

"Merhaba, girsene... çok çabuk geldin..."

Deli gibi onu arzuluyordum. Hâlâ aklımda, sanki on sekiz yaşındaydım, kimse beni onun kadar heyecanlandırmıyordu.

Kırmızı çiçekli beyaz elbisesinin altındaki o uzun bacaklarıyla koridorda salma salma yürüdü. Ayağında, üzerinde kırmızı çiçekler olan beyaz, mantar topuklu ayakkabılar, üzerinde de kırmızı çiçek desenli beyaz bir elbise vardı.

"Bir şeyler içmek ister misin?"

Bunu yürümeye devam ederken, arkası dönük bir halde sormuştu ama ben bir şey içmek istemiyor, sadece ince elbisesinin altından çizgileri görünen külotuna bakıyordum. Birden durup bana dönerek gülümsemişti.

"Cevap vermedin, istiyor musun istemiyor musun?"

Yanına gittim ve önünde durdum; merak içinde bana bakıyordu, birbirimize çok yakındık.

"Ne oldu?"

"Çok güzelsin."

"Yani?"

"Şey..." Yine bir şey söyleyememiştim.

"Ve seni öpmek istiyorum."

Onun bir şey söylemesine izin vermemiş, onu kendime doğru çekmiş, uzun bir süre tutkuyla öpmüştüm. Neredeyse nefessiz kalmıştı. Sanki çaresizlik içinde verilmiş bir öpücüktü... Çok mutluydum. Bir dakika sonra kendimizi annesiyle babasının yatak odasında bulmuş, sessizce soyunmuştuk. Elbisesini yavaş

yavaş çıkarmıştı. İç çamaşırları pamuklu, dantelli idi. Pencereden süzülen ışıktaki eğilip elbisesini sandalyeye bıraktığını gördüm. Sonra birden yine bana doğru dönmüştü.

“Hadi ama, bakma öyle...”

“Nasıl bakmayayım?”

Hemen çarşafın altına girmişti.

“Deli...” Sonra gülümsemiş, elini çarşafın altına sokup önce sütyenini, sonra da külotunu çıkarmıştı. Ona çok yakındım, onu nefes gibi içime çekiyor, dudaklarımı teninde gezdiriyor, göğüslerini öpüyor, tatlı tatlı göğüs uçlarını emiyordum. Sonra ellerimi biraz daha uzatıp her yerine dokunmuştum. O da heyecanlanmış ve hareket etmeye başlamıştı. O sırada ellerimi bacaklarında dolaştırıyordum.

“Dikkat et...”

“Tabii, merak etme...” deyip gülümsemiştim.

“Yanında prezervatif var mı?”

“Ama ben dikkat ediyorum...”

“Tabii canım... az önceki öpücüğün gibi, değil mi? Nereyse doğrudan hamile kalacaktım.”

Beni çok güldürüyordu. Ayağa kalkmış, pantolonumun cebinden bir prezervatif almıştı.

“Bunları ne zamandır yanında taşıyorsun?”

“Bu akşam aldım...”

“Emin misin? Delik falan olmasın...”

“Yok canım!” Prezervatifi açtım; o da gülümseyerek bana bakıyordu.

“Yardım etmemi ister misin?”

“Hayır, sağ ol, ben hallederim...”

Açmaya çalışmıştım ama elimden kayıyordu; bir türlü yırtmayı beceremiyordum. Ağzıma sokup dişlerimle parçalamaya çalışırken fark etmişti.

“Hey, şimdi delegeceksin...”

“Yok canım, bir şey olmaz, yavaş yapıyorum...”

Sonunda açmayı başarmış ve yerine yerleştirmiştım. Birden benim de aklıma takılmıştı, ya deldiysem diye. Aslında şişirip bakmak istiyordum ama çok aptalca olabilirdi. Okuldaki çocuk oyunlarına benzeyebilirdi. Neyse, sakinliğimi kaybetmemeye çalışıyordum, sonra yatağa girip onu tekrar öpmüş, yavaş yavaş bacaklarını uzatmış, hafifçe üzerine çıkmıştım; çok heyecanlıydım, onu arzuluyordum ve...

“Bekle, bekle, bir şey daha var...”

Ne olduğunu başta anlamamıştım, altımda yan dönüp elini komodine uzatmış ve radyoyu açmıştı. Tam o sırada o şarkı başlamıştı.

*Solo per te convinco le stelle a disegnare nel cielo infinito qualcosa che somiglia a te...*⁸

“İşte... bu bizim şarkımız olsun, ne dersin? Sonsuza kadar bizim şarkımız olacak...” Ve sevişmiştik, çok güzel olmuştu, yavaş yavaş, tutkuyla; sonra da annesiyle babasının odasındaki küvete girmiş, bir şişe de şampanya açmıştık.

“Dur, buzdolabına bir şişe daha koyayım da dönünce fark etmesinler.”

“Mm, çok lezzetli... evet, soğukluğu da çok iyi.”

Alessia’ya bakıp bütün bunları daha önce başka bir erkekle yapıp yapmadığını düşünmüştüm. O ise gülümsemişti. Ben de. Tabii ne düşündüğümü tahmin etmesi mümkün değildi. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum, aklına girip anıları arasında dolaşmayı, başka erkeklerle neler yaptığını, onların ona neler yaptıklarını, bunların hoşuna gidip gitmediğini...

“Ne düşünüyorsun?”

“Ben mi? Bu şampanyanın ne kadar güzel olduğunu... ve tabii seninle birlikte olmanın ne kadar güzel olduğunu.”

8 Sadece senin için, yıldızları uçsuz bucaksız gökyüzünde sana benzeyen bir şeyler çizmeleri için ikna ediyorum... (ç. n.)

“Evet” demiş ve birden ciddileşmişti. “Biliyor musun, Nicco? Erkek arkadaşlarımdan hiçbirini daha önce evime davet etmedim. Sen ilksin, bana inanıyor musun?”

“Elbette. Neden inanmayayım ki?”

Bardağı ağzına götürmüştü. “Yani, öylesine sordum,” demişti. Ben de evet anlamında başımı sallamış, biraz da şampanya içmiştim.

“Erkek arkadaşlarım.” O da ne demekti? Kaç taneydi bu erkek arkadaşlar? Ama hiçbirini evine davet etmemişti ve bu da beni heyecanlandırıyordu. Neden inanmayacaktım ki? Bir ayak bileğini okşamıştım. Evet ama acaba o kaç erkeğin evine gitmişti? Bu erkekler kaç kişiydi? Alessia yavaş yavaş ayağını kaldırmış, bacaklarımin arasına koymuş, bir yandan şampanya içerken bir yandan da ayağını aşağı yukarı hareket ettirmeye başlamıştı.

“Ah!”

Sonra da bardağın arkasından gülmüştü. “Affedersin... Canını yakmak istemedim.”

“Önemli değil.”

Doğru değildi, canım çok acımıştı. Bu tür şeyler çok kötü oluyor, bütün heyecanını alıp götürüyordu. Neyse ki şanslıyım, benim heyecanım hâlâ yerindeydi. Elimle kontrol etmiş, bir sorun olmadığını görmüştüm. Sonra Alessia daha dikkatli davranmaya başlamış ve başarmıştı. Gözlerimi kapamış, beni zevkten çıldırtmasını bekliyordum. Başımı hafifçe arkaya atmıştım.

“Olmuyor, bu kuvvet çok küçük.”

“Evet.”

Ama çok güzeldi, işte orgazm olmak üzereydim ama dayanmam gerekiyordu. Ne düşünebilirdim? Gazeteleri, evet gazeteleri. Sabahın erken saatlerinde arabayla gelip gazeteleri nasıl bıraktıklarını. Ben de bütün gazeteleri katlıyor ve yerleştiriyordum. Bu çok yorucu ve sıkıcı bir işti. Alessia da bir yandan beni okşuyordu ama bunu düşünmemeliydim. Şimdi de çocuk gazetelerini yerleştirdiğimi hayal ediyordum. Alessia yavaş yavaş

hareketleniyordu. Ayağa kalkmış, bacaklarını iki yana açmıştı. Islakinsel organından sular damlıyordu. Gülümsedi.

“Üzerine oturabilir miyim?”

“Tabii...”

Ama ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Şimdi de ekonomi gazetelerini getirmiştim aklıma. Ya da bahçeyle ilgili dergileri. İş ilanlarını. Bacaklarımın üzerindeydi, öne doğru eğilip biraz suya battı. Mutfak gereçleri dergileri. Organımı ağzına soktu, sonra da öptü. Mutfak dergileri. Dikiş, şarap dergileri. Sonra da iyice üzerime oturup organımı içine sokup, aşağı yukarı hareket etmeye başladı. Av gazeteleri, araba dergileri, motor dergileri. Gittikçe hızlanıyordu. Başını arkaya doğru attığını görmüştüm, zevkten inliyordu, o güzel göğüsleri önümde dans ediyordu. Şimdi daha da hızlanmıştı, denizcilik dergileri, yat dergileri, bot dergileri, balıkçılıkla ilgili olanlar. Porno dergileri. Hayırrr. Bunları düşünmemeliydim. Daha fazla dayanamıyordum. Sonra birden onu üzerimden kaldırdım ve neyse ki aynı anda orgazm olduk; korkusuzca, birbirimize sarılmış bir halde öylece kalakaldık. Sabunlu sular içinde güzel kokuyorduk. Ağızlarımız birbirine çok yakındı. Gülümsediğini görmüştüm. Sonra fısıldayarak konuşmaya başlamıştı:

“Çok güzeldi, aşkım... seni seviyorum.”

Bir süre sessiz kalmış ve sonra sadece, “Evet...” diyebilmişim.

Ona söyleyecek daha iyi bir şey bulamamıştım, ne o gece ne de başka bir zaman. Arabadaydım ve apartmanın önünde öylece durdum, belki de söyleyecek bir şey yoktu. Saate baktım, bir saat kırk dakika geçmişti. Sadece o orta yaşlı çift gelmişti. Acaba Alessia daha önce evine dönmüş müydü? Belki de o gördüğüm adam değildi. Peki ya Alessia dışarı çıkmadıysa? Ya ben buraya gelmeden bir dakika önce eve girdiyse? Saat bire çeyrek vardı. Karar verdim, saat birde arabayı çalıştırıp gidecektim. Son on beş dakikamdı. Eğer gelmezse gidecektim. Sonra birden göster-

diğim evi düşündüm. Evi görenler satın alabilirdi; Romanyalı adam ne kadar da antipatikti, bu dünyada ne kadar çok gereksiz insan vardı, halbuki karşılaşmanın çok zevkli olacağı çok sayıda insan yaşıyordu muhtemelen. Babamı özlüyordum. Acaba bu durumda babam ne derdi? Acaba olanları ona anlatır mıydım? Belki anlatırdım. “Biliyor musun baba, dün Alessia’nın apartmanının önündeydim. Hem de bütün gece...”

O da bana esprilerinden birini yapardı. “Neden... neyini unutmuştun?”

Ben de sinirlenirdim, belki de sinirlenmezdim. Benimle dalga geçtiğinde ona ne kadar çok sinirlendiğimi bugün anladım. Halbuki o beni sevdiği için böyle yapıyordu. Bugün ben de Francesco ile şakalaşıyordum, onu sinirlendiriyordum çünkü çok seviyordum, onu küçük ve masum buluyordum, onu yemek istiyordum. İşte sen de bütün bunları bana yapmıştın baba. Babamı çok özlüyordum, her şeyden çok çünkü başka şeyler için zaman bulmak her zaman mümkündü. Alessia’dan da çok seviyordum çünkü onun gönlünü yeniden fethedebilirdim. Belki. Saatile baktım, bire beş vardı. Neyse, biri çeyrek geçeye kadar beklemeye karar verdim. Sonra kesin gidecektim. Ama aslında böyle olmayacağını biliyordum, beklemeye devam edecektim, bazen zamanın bir anlamı olmuyordu, hem de hiç. Bazen de zaman hiç yetmiyordu. Israrımın karşılığını aldım. Saat ikiyi beş geçe lacivert bir BMW geldi; içinde de daha önce gördüğüm o yakışıklı adam vardı. Bakalım ne diyecekti. Arabadan indim ve apartman kapısına doğru yürümeye başladım.

Hızla yolun karşı tarafına geçtim ve onlara doğru koşmaya başladım.

“Yok artık!”

Yakışıklı dönüp merak içinde bana baktı. Tabii sen ne bilecektin, neleri mahvettiğini nereden bilecektin, senden önce onun yanında kimin olduğunu, o kişiyi bir açıklama yapmadan, sadece “üzgünüm” diyerek terk ettiğini... Sonra birden durdum. Adam uzun boylu, iri yarı biriydi. Omuzları genişti, yakından baktığımda ellerinin de kocaman, nasırlı olduğunu fark ettim; bir vuruşuyla canımı fena yakabilirdi. Sonra nihayet sürücünün yanındaki yolcu koltuğundan biri indi.

“Merhaba, Niccolò... Neler oluyor burada?”

Daniela Martini’ydi, ikinci katta oturan o güzel kız, eski bir mankendi. O aralar takıldığı çevre pek iyi değildi ya da en azından öyle söylüyorlardı. Bana göre hep gülümseyen, kibar bir kızdı. Belki de o şehir efsanelerinden biriydi. Alessia’yı akşamları apartman kapısının önünde beklerken onun inip farklı farklı arabalara bindiğini görürdüm. Hatta bazen onu alması için şoförlerini gönderirlerdi. Bir keresinde asansöre birlikte binmiştik ve asansör birden durmuştu. Aşırı derecede panikleyip asansör kapısını tekmelemeye başlamıştım.

“Allah kahretsin, açın şu kapıyı! Açın dedim!”

Çıldırılmış gibi kapıyı tekmelerken, kalbim son hız çarpıyordu ve terden sıırılsıklam olmuştum.

“Şimdi düzelir,” demişti huzur dolu bir ses tonuyla; gerçekten beni hemen sakinleştirmişti.

Böylece birkaç saniye sonra yeniden nefes almaya başlamıştım; kalp atışlarım yavaşlamıştı. Daniela Martini konuşmasına devam etmişti:

“Sen Alessia’nın erkek arkadaşıysın, değil mi? Şu üçüncü kattaki sevimli kızın. Adın neydi?”

“Niccolò.”

“Çok güzel bir çiftsiniz.”

“Teşekkürler.”

“Ne zamandır birliktesiniz?”

“Yedi aydır.”

“Peki nasıl tanıştınız?”

“Spor salonunda... ama sonra ben salonu bıraktım çünkü çalışmaya başladım.”

“Aa, öyle mi? Ne iş yapıyorsun?”

“Ooo, çok çeşitli işler yapıyorum. İletişim okuyorum, sabahları aileden kalma bir gazete bayisinde çalışıyorum, öğleden sonra da bir emlakçıda.”

“Gerçekten mi? İlginç olmalı. Ben de aslında evimi değiştirmek istiyorum. Eğer kesin karar verirsem sana danışırım. Bana yardımcı olur musun?”

“Tabii ki olurum, şirketimizde çok çeşitli çözümler sunuyoruz. Bu civarda da evler var elimizde.”

İşte asansör kata çıkana kadar öyle havadan sudan konuşmuştuk. İnmeden önce geçirdiğim panik atak için özür dilemiştim ve o da bana gülümsemişti.

“Önemli değil, biliyorum, merak etme. Benim erkek arkadaşarımdan biri de aynı tepkiyi verirdi, kapalı yer fobisi vardı. Hiçbir şeyden, hiç kimseden korkmazdı ama eğer asansör içindeyse ya da kapalı bir yerdeyse etrafında ne var ne yok yıkabilirdi.” Sonra da gülümsemişti... “Belki ayrılmamız da bu yüzdendi!”

O cümlelerin tam olarak ne anlama geldiğini hiç anlamamıştım. Aslında bütün o soruları özel hayatımla ilgilendiği için sormadığını biliyordum. Sadece dikkatimi dağıtmak istemiş ve başarmıştı da. Tabii evini falan değiştirmede.

“Söylesene, Niccolò?”

Cevap vermemi bekliyordu. Yanındaki adam sesini çıkarmıyordu; büyük olasılıkla Daniela Martini gibi bir kadının benimle ne işi olabileceğini düşünüyordu. Çok yorgundum ve söyleyecek bir şey bulamadım.

“Affedersin, Alessia ile kavga ettim de... yani hayır, doğruyu söylemek gerekirse ayrıldık. Daha da dürüst olmam gerekirse beni terk etti ve bunu neden yaptığını bilmiyorum.”

Daniela Martini söylediklerimden etkilenmiş gibi görünüyordu, belki de dürüst olmam hoşuna gitmişti. Sonra gülümsedi ve omuzlarını silkti.

“Üzgünüm.”

“O da aynı şeyi söyledi.” Yanındaki adam gülmeye başladı.

“Affedersin, özür dilerim... ben de üzuldüm de artık yukarı çıkabilir miyiz, Dani?”

Kız bir şey söylemedi, çantasından anahtarlarını çıkardı ve apartman kapısını açtı.

“Görüşürüz Niccolò.” Daniela içeri girdikten sonra dönüp bana baktı. “Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim? Bu gece bir şey elde edemezsin, hadi evine dön.”

“Tamam, iyi geceler.”

Arabaya doğru yürüdüm; yanlarından uzaklaşırken söylediklerini duyamıyordum.

“Sen de, yapılacak şey miydi o? Öyle gülerек onu utandırdın.”

“Haklısın ama Filippi’nin sunduğu programlarından firamlmış gibiydi.”

“Kadınlar ve Erkekler mi? Ne alakası var şimdi?”

“Yok, o değil, hani şu zarf seçip açtıkları...”

Kız da güldü ve ben daha da bozuldum. Daniela Martini beni *C'è posta per te*⁹ programındaki salaklardan birine benzetmişti. Hayır, ben öyle bir programa asla katılmazdım, postacı evime gelse, hatta o mektubu Alessia göndermiş olsa bile çıkmazdım.

Tabii bunları düşünerek kafadan birkaç şeyi kabullenmiş oluyordum: 1) bu programı çok iyi bildiğimi, 2) programı seyretmiş olduğumu ve 3) Alessia'dan bir davet gelmesi durumunda koşu koşu programa katılacağımı.

Birden aslında hiç hoşlanmadığım davranışlar sergilediğimi fark ettim. Hani şu bir şey konusunda fikri olmayıp da başkalarının konu hakkında düşündüklerine katılan ya da katılmayan veya daha da kötüsü bazı programları seyredip sonra yeterince “cool” ya da “smart”, kısacası “trendy” olmadıkları için seyretmediklerini iddia eden tipler gibi. Sanki o programları seyrederken biri seni kötü yargılayacakmış gibi.

Ben bir gece Alessia'mın evinde *C'è posta per te* programını izlemiştim; babasını hiç tanımamış olan bir gencin yirmi yıl sonra tüm cesaretini toplayıp babasıyla karşılaşmaya karar vermesi konu ediliyordu. O an, babamı kısa süre önce kaybettiğimden miydi yoksa programdaki babanın pişmanlığını samimi bulduğum için miydi bilemiyorum ama olay beni çok duygulandırmıştı. Alessia mutfaktan içeri geldiğinde bana, “İnanmıyorum, ağlıyor musun yoksa?” demişti.

“Yok canım, saçmalama... gözüme bir şey kaçtı.”

“Tabii canım, seni duygusal sinek. Hadi gel, yemek hazır.”

Sonra programın kalan kısmını mutfakta izlemiştik ve ben bir anda hıçkırıklara boğulmuştum. Alessia da ayağa kalkmış, masanın etrafından dolanarak yanıma gelmiş, bana sıkıca sarılmıştı. Sonra da, “Ben neden ağladığınızı biliyorum aşkım,” demişti. “Bu gencin ve babasının hikâyesi yüzünden değil, babanı özlediğin için ağlıyorsun sen. Birçok kez olaylar başka olayları

hatırlatıyor, şu kimseye, hatta kendimize bile anlatamadığımız acıları...”

O anda ona bakmış, evet anlamında başımı sallamış, burunumu çekmiştim. Göz yaşlarımı bir türlü durduramıyordum. O da bana gülümsüyordu.

“Endişelenme, ağlamak en güzel şeydir. Birini gerçek anlamda özlediğin, onu çok sevdiğin anlamına gelir.” İşte onu çok sevdiğimi o anda anlamıştım. Çok tuhaf bir histi, seviştikten sonra hissettiklerin gibi. Evet, aynı kişiyle sevişmiş olabilirdim ama bu kadar güzel olduğunu hatırlamıyordum. O anki hislerim büyülü gibiydi, beni çok sevdiğini hissetmiştim, aynı zamanda beni çok iyi anlıyordu. Ama ben o seferde de ona bir şey söyleyememişim. Peki öyleyse şimdi neden şikayetçi oluyordum? Arabayı çalıştırdım ve gecenin henüz bitmemiş olduğunu bilmeden eve doğru yola koyuldum. O gece hayatımın en karmaşık gecelerinden biri olacaktı.

10

Arabayı park ettim ama daha apartmandan içeri giremeden arkamdan biri bağırdı:

“Ben de tam seni bekliyordum!”

Ceketimden çektiirdi ve hızla beni duvara yasladı.

“Bu saate kadar hangi cehennemdeydin, ha? Saate bir bak.”

“İki buçuk, ne olmuş yani?”

Ellerini yakamdan çektim ve ceketimi düzelttim.

“Gerçekten senin sorunun nedir kardeşim, söyler misin?”

Valeria deli gibi gülmeye başladı. Yarı çılgın biriydi.

“Haklısın. Bir sürü sorunun var, lanet olsun... ve bunları senden başka kimseyle paylaşamam! Gerçekten merak ettim, hep erken dönersin, bu gece neden bu kadar geç kaldın?”

“Özel bir şey yapmadım.”

“Hadi canım, ben de inandım...”

Bir sigara yaktı ve kakhaha atmaya başladı.

“Hani bir de bir şey yapsan ne olacak kim bilir! Sabah dönersin herhalde. Kızla sorunların mı var yoksa?”

Sigaranın ateşiyile aydınlanan o noktada gülümsediğini fark ettim. Bembeyaz, mükemmel dişlerini ve koyu renk gözlerini gördüm. Uzun saçları açıktı; teni de koyuydu. Güzel Kızılderili kadınlarına benziyordu. Birçok kişi de bunu ona söylerdi; hatta kendisi bile artık öyle olduğuna inanmıştı. Kabile dövmeleeri yaptırmıştı ve sürekli garip, yılan şeklinde halka küpeler, gümüş bileklikler takıyordu. Yani bir *squaw*’a benzemek için her şeyi

yapıyordu. Asi bir karakteri vardı, kimsenin ona hükmetmesini sevmezdi. Sigarasından bir fırt daha çekti.

“Neyse, bana ne, o seni ilgilendirir. Hepimizin başka başka derterleri var işte. Mesela ben kendimi terk edilmiş hissediyorum...”

Sustu ve bir süre bana baktı. Neden böyle söylediğini merak etmemi bekliyordu ama ben merak etmiyordum.

“Bak Vale, korkunç bir gece geçirdim. Gidip uyusak ve bu konuyu yarın konuşsak daha iyi olmaz mı?”

Sigaranın dumanını dışarı verdi.

“Keşke! Şöyle güzel bir duş alıp uyumayı ben de çok isterdim ama küçük bir sorun var: Pepe geliyor.”

“Ne? Hem neden sorunumuz var diyorsun ki? Benim Pepe ile ne alakam var?”

Sakin görünmek için sigarasından bir fırt daha çekti. Bir an çıldırmış olduğunu düşündüm.

“Çünkü Pepe buraya geliyor ve ben aşağı inmezsem evi dar-madağan eder. Yani senin de sorunun olduğunu söyleyebiliriz.”

Bir süre sessiz kaldım. Müdürün şirketin yakınlarında küçük bir ev kiralama teklifini kabul etmem gerektiğini biliyordum. Hem de evi bana ucuza verecekti ama ben annem kendisini fazla yalnız hissetmesin diye evde kalmayı tercih etmiştim. Ayrıca babam öldüğünden beri eve giren para da yetmiyordu. Ama evde kalmamın asıl sebebi Valeria ile annemin yalnız yaşamasının beni her şeyden çok endişelendirmesiydi. Ve yanılmıyordum da.

“Neden inmek istemediğini anlamadım. Pardon ama bu belayı başına sen sardın, öyle değil mi?”

Pepe, Tor Bella Monacalı kaba adamın biriydi; varoş ve tehlikeli bir mahalleden olduğu için değil, kendisi öyleydi. Tor Bella Monaca’da Pepe’den korkarlardı. Valeria bana ondan ilk bahsettiğinde gülmeye başlamıştım. Sofradaydık.

“Sana bir haberim var, *brother*.”

Huzur içinde yemeğimi yiyordum, annemin sevgiyle yaptığı domates soslu *gnocchi*.

“Bir erkek arkadaşım var.”

“Vay canına. Kimmiş o zavallı?”

“Ah, sanırım bu sefer sert kayaya çarptım.”

“Bak sen, o zaman güçlü bir tip olsa gerek.”

“Evet, adı Pepe.”

Gnocchi dolu çatalım havada kalmıştı. “Yabancı mı?”

“Hayır.”

“Ah. Şu futbolcu mu?”

“Hayır!” Valeria gülmüştü. “Pepe takma adı.”

“Ah, peki neden? Çok mu esmer?”¹⁰

“Biraz, ama ondan değil... Sanırım bu adı ona, bir gün yanındaki kadına yan baktıklarında eline bir biberlik alıp adama yutturduğu için takmışlar. Biberlikti onun adı, değil mi?”

“Bilmem.”

“Her neyse, eğer tuzluğa tuzluk deniyorsa ona da biberlik deniyordur.”

Şaka yaptığını düşünmüştüm, Valeria her zaman abartmayı severdi. Ama birkaç gün sonra Ciccio ile konuşurken durumun düşündüğümünden daha ciddi olduğunu anlamıştım. “Ne? Pepe ile mi? Kız kardeşin delirmiş herhalde. O çocuk onu öldürür! Pepe son kız arkadaşını döve döve her tarafını şişirmişti; kızın babasıyla erkek kardeşi de işe karışınca onları da dövmüştü! Roma’nın son zamanlarda gördüğü en zalim insanlarından biri sanırım, ayrıca esrar falan da satıyor. Pepe lakabını da sattığı mal kaliteli olmadığı için vermişlerdi ona. Ama millet yine de alıyor çünkü ondan korkuyorlar.”

Her zamanki gibi lakabın nereden çıktığı tam anlamıyla bilinmiyordu ama kesin olan bir şey vardı: Valeria bu kez büyük bir riske girmişti.

“Peki neden inmek istemiyorsun?”

“Çünkü bunu istiyor,” dedi ve bana telefonunu gösterdi.

“Bunu ondan mı aldın?”

10 (İt.) *Pepe*: Biber (ç. n.)

“Hayır, benim telefonum.”

“Peki senin telefonunu neden istiyor?” O sırada durumu anlamaya başladım. Ama endişelenmeden önce beklemek daha iyi olurdu.

“Çünkü içindeki mesajları okumak istiyor.”

“Sen de telefonu ona vermek istemiyorsun çünkü içinde okumaması gereken mesajlar var. Peki o mesajları silip versen olmaz mı?”

“Hayır, bu bir prensip meselesi.”

“Bak Valeria, eğer bu Pepe hakkında duyduklarımın yarısı bile doğruysa pek prensipten anlayan bir tipe benzemediği kesin.”

“Ne yapalım? Anlamaya başlasın o da!”

“İyi de bunu ona öğretmesi gereken kişi sen olmak zorunda mısın?”

“Biz olmak zorundayız!”

“Biz mi? Biz de kim, pardon?”

“Biz, yani sen ve ben.”

“Sen delirmişsin! Benim ona bir şey öğretmeye hiç niyetim yok. Hatta ben onunla konuşmayı bile düşünmüyorum. Hele prensipler hakkında, hiç!”

Valeria merdivenlere oturdu, bağdaş kurdu ve sigarasından son bir firt çekip yere attı. “Biliyordum. Eğer babam hayatta olsaydı durum böyle olmazdı.”

Ayakkabımın topuğuyla basarak kız kardeşime karşı göstereceğim hışımla sigarayı söndürdüm.

“Tabii, eğer babam olsaydı sen bu zıkkımı içemezdin, bu Pepe denen herifle de beraber olmazdın ve eğer onunla olduğunu bilseydi günler ve geceler boyunca onu bırakman için seni ikna etmeye çalışırdı... Anladın mı?”

“Evet ama babam artık yok...”

Valeria başını dizlerinin üzerine koydu. Sessizlik içinde ona baktım. Bu öfkeli çıkışım için pişmandım. O evin en küçük kı-

zıydı. Babamı kaybetmemiz hakkında neler hissediyordu acaba? Bilmiyordum.

“Vale, şu prensip meselesini unutsak olmaz mı? Rica ediyorum, bunu benim için yap, gerçekten zor bir dönem geçiriyorum.”

Valeria başını kaldırdı ve bana baktı. “Bu benim için de zor bir dönem...”

“Anladım ama şimdi kendi kendine sorun yaratan sensin! Bu işi bir şekilde halledemez miyiz?”

“Peki ama nasıl?”

“Ona şu lanet olası telefonu vererek.”

“Hayır, veremem.”

“Peki ama neden?”

“Birkaç ay önce bir çocukla tanıştım, çok tatlı biri...”

“Başka?”

“Öpüştük.”

“Pepe ile birlikteyken mi?”

“Evet.”

“Sen gerçekten delirmişsin! Başına bela açmaya bayılıyor-sun yani.”

Sessizlik içinde, cesur bakışlarla bana baktı.

“Yani şimdi sen Pepe ile berabersin ve başka biriyle öpüştün.”

“Evet, ondan hoşlandım.”

“Tabii, buna ne şüphe. İyi ama neden önce Pepe’den ayrılıp sonra onu öpmedin?”

“Bunu denedim ama Pepe ayrılmanızı istemiyor.”

Ne diyeceğimi bilemedim ve bir süre sessiz kaldım.

“Peki bu çocuk başka biriyle beraber olduğunu biliyor mu?”

“Evet, biliyor.”

“Peki bu başkasının Pepe olduğunu biliyor mu?”

“Evet.”

“Yani, Pepe’nin kim olduğunu da biliyor, değil mi?”

“Evet, hem de çok iyi biliyor!”

“E o zaman o da başka bir katil, Pepe’den daha da vahşi bir yaratık.”

“Hayır, çok normal, çok sakın bir çocuk. O bir şair.”

“Hayır, bir canlı bomba! Yani Pepe ile birlikte olduğunu bile bile seni öpüyorsa eğer, canına susamış biri!”

“Ondan korkmadığını kanıtlamak için beni öptü zaten.”

“Tamam o zaman, Pepe ile konuşması için neden onu görmeyoruz? Belki de birbirlerini anlarlar, bu şair onu ikna eder, saygı duyulması gereken prensiplerin neler olduğunu anlatır, hatta belki kafiyeli bir şekilde anlatır!”

“Çok salaksın. Pepe’nin yanma giderse onu öldüreceğini sen de biliyorsun!”

“Tabii, o zaman ben gideyim, değil mi!”

“İyi ama sen beni öpmedin ki.”

“Bak seni şöyle güzelce bir dövesim var!”

“Hadi ama Nicco, sen eninde sonunda herkesi ikna etmeyi başarıyorsun.”

“Tabii, teşekkürler. Bir de benimle dalga mı geçiyorsun? Hayatta kimseyi ikna edemedim ben. Örneğin daha normal bir hayat kurman konusunda seni ikna edemedim. Peki şimdi? Şimdi de benden Pepe’yi senin prensiplerine uyması için ikna etmemi istiyorsun, öyle mi?!”

“Evet.”

“Tabii, çok kolaydı, değil mi?”

“Anladım, bana yardım etmek istemiyorsun.”

Başını tekrar öne eğip yere bakmaya başladı.

“Affedersin Valeria, bana şunu iyice anlatsana. Bu çocuğun da bir lakabı var mı? Belki de tuzdur... iyi bir ikili olurlar, şu üçüncü sayfa haberlerinde görürüz onları. Biberle tuz kan gölünün içinde.”

“Ona Şair diyorlar ve söylediklerin hiç komik değil.”

“Seninkiler de bana hiç komik gelmiyor. Bir an her şeyi unutup yatmak isterdim!”

“Aynen, ben de!”

“Evet ama küçük bir detay var: Ben Pepe ile birlikteyken kimseyi öpmedim!”

“Anladım, tamam ama oldu işte bir kere, ne yapayım?”

“Ver şu lanet olası telefonu ve kurtul. Huzurlu bir gece geçirelim biz de. Gerisini yarın düşünürüz.”

“Veremem.”

“Yine şu prensiplerin yüzünden mi? Bırak şimdi onları bir kenara!”

“Onun mesajları var.”

“Şair’in mi?”

“Evet, Ernesto’nun.”

“Ha, demek başımızı belaya sokan kişinin adı Ernesto. Peki neden mesajları silemiyorsun?”

“Çünkü o mesajları çok seviyorum!”

“Anladım da bilgisayarda falan yazsan? Ya da bir deftere... Sil şu telefondan onları Valeria, uzatma hadi.”

“Hayır, bunu yapmak istemiyorum...” dedi ve yavaşça ağlamaya başladı. “Bu hiç de adil olmaz.”

“Neymiş o adil olmayan?”

“O mesajlar bana ait.”

Tam o sırada bir Harley gecenin sessizliğinde son sürat yaklaştı; motoru süren kişi kimseyi umursamıyor gibiydi. Valeria korku içinde sokağa baktı.

“İşte, geldi.”

“Aman ne güzel! Ben de başka birini beklemiyordum zaten. Pepe bu gecenin tuzu biberi oldu.”

Başımı gökyüzüne çevirerek derin bir nefes aldım ama daha bir şey söyleyemeden o gür sesini duydum.

“Vale, hangi cehennemdesin? Aşağı in!”

Başımı iki yana salladım. “Kapı zili diye bir şey var ama sen nereden bileceksin tabii, değil mi?”

“Eh, tabii!”

Vale bir de gülümsüyordu.

“Neyse...” dedim, derin bir nefes daha aldım ve kapıya doğru yürüdüm.

Çıkmadan önce telefonu yanıma aldım ve Ciccio’yu aradım. Çalışıyordu, neyse ki kapalı değildi. Belki de Ciccio onu tanıyordu ve ona ne diyeceğim konusunda bana tavsiyede bulunabilirdi ama cevap vermiyordu ki! Telefonu kapadım ve sokağa çıktım. Harley 1220 çocuğun altında küçücük kalmıştı. Üzerinde vücudunu saran bir tişört vardı; tüm kasları görünüyordu, en küçüğü bile. Ve en küçük kas bile bana büyük görünüyordu. Yaşadığım sahne, çizen sanatçıyı bile hayrete düşürecek korkunç bir çizgi roman sahnesi gibiydi. Dehşet saçan bir sahneydi. Adamın bacakları da kaslıydı, giydiği kot pantolondan fırlayacak gibi duruyordu. Motoru kapattı. Saçları kazınmıştı; bakışlarından feleğin çemberinden geçtiği belliydi. Gözleri, karanlıkta kuyu kazıp avını arayan vahşi bir hayvanınkilere benziyordu. Sonra birden beni gördü.

“Merhaba Pepe.”

“Sen de kimsin?”

“Valeria’nım ağabeyiyim, Niccolò.”

“Kız kardeşini gönder aşağıya.”

Yeni birileriyle tanışmayı sevmediği belliydi.

“Hemen!”

Genel anlamda hiçbir şeyden hoşlanmıyor olmalıydı.

“Bak Pepe, bazen karmaşık durumlar olabileceğini anlıyorum...”

Bir kaşını havaya kaldırdı ve şaşkınlıkla bana baktı. Sanırım o bakışıyla, “İnanamıyorum, bu mikrop benimle konuşuyor,” diyordu içinden.

Ama sözümü kesmesine izin vermedim.

“Biliyor musun? Geçen hafta kız arkadaşımдан ayrıldım.”

Kısa bir süre duraksadıktan sonra bu itirafıma daha da ağırlık kazandırmaya, onu etkilemeye çalıştım. Yüzünde hiçbir

ifade yoktu. Ben ise bunu bu gece iki kez anlattığımı biliyordum sadece. Üçüncü bir kez olmamasını umuyordum.

“İyi de bundan bana ne?”

“Yok... yani...”

“O senin sorunun. Hemen kardeşine gelmesini söyleyen iyi edersin.”

“Yani demek istediğim...”

“Sen anlamadın herhalde. Ben mi yukarı çıkayım?”

Gülümseyerek sabrını zorladığımı ima etmeye çalıştı. Hepimiz tehlikedeydik, bunu söylemeye çalışıyordu. Ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Bu arada Pepe motorundan indi, kaskını selenin üzerine koydu; önümde ayakta duruyordu. Gerçekten çok iriydi, şu kaldırımda karşılaşınca yolunu değiştirdiğin adamlardandı; şu sadece Amerikan filmlerinde görüp de gerçekte o tip bir insan olamayacağını, bir tür Photoshop olduğunu düşündüğün tiplerden. Ama bu Pepe gerçekte ve ben yolumu değiştirecek durumda değildim.

“Bak, ona hemen aşağıya inmesini söyle, sabrım tükeniyor.”

“Olmaz, çünkü...”

“Bana evde olmadığını söylemeyeceksin herhalde, değil mi? Eve döndüğünü yazmıştı.”

“Evet, evet, evde.”

“Aferin, işte şöyle. Söyle insin, bana bir şey verecekti.”

“Evet, telefonunu...”

“Ah, demek bunu sana söyledi.”

İşte, saçmalamıştım, her şeyi berbat etmiştim. Ona, “Bak Pepe, benim bununla ne ilgim var, düşün benim yakamdan, ben kötü durumdayım, söyledim ya, kız arkadaşımdan ayrıldım ve bu gece bunu üçüncü anlatışım,” demek isterdim ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordum. Bu yüzden de başka bir yol denemeye karar verdim, farklı bir yol, hatta ben bile şaşırmıştım.

“Dinle, kız kardeşim bana her şeyi anlatır. Telefondan da bahsetti bana, ondan telefonunu istemişsin.”

“Ha, demek sana bunu da söyledi?”

“Bunu da” da ne demekti? Bu Pepe biraz salağa benziyordu. Başka ne diyecekti ki? Sorun buydu zaten!

“Evet ama kadınlar nasıldır bilirsin işte, değil mi? Valeria’da da kadınların bütün özellikleri vardır, sen onu iyi tanıyorsun. O çok gururlu, takıntılı olan, saçma sapan düşünen bir kızdır. Biz de sürekli tartışırız...”

Konuşurken bir yandan da bambaşka şeyler düşünüyordum, aklıma saçma sapan şeyler geliyordu. Mesela bu vahşi yaratık ile kız kardeşimin cinsel hayatı nasıldı acaba? Valeria böyle bir adamla birlikte olmayı nasıl istemişti? Cinsel hayatlarını hayal bile edemiyordum. Acaba ağabey rolünden istifa etmek mümkün müydü? Hayır, çünkü Valeria bu Pepe ile birlikte bütün sınırları aşmıştı. Bir yandan da konuşmaya devam ediyor, ara sıra gülümsüyor, tam olarak ne dediğimi bilmiyordum. Sadece ikna edici olmayı umuyordum. Ama gerçek anlamda yırtıcı bir hayvan gibiydi, insanı delip geçen, sabit bakışları vardı. Dudaklarında, kaşlarında yara izleri taşıyordu ve yüzünde estetik görünen tek bir nokta yoktu.

“Anladın mı Pepe? Kız kardeşim böyle işte. Aslında onu anlayabiliyorum, yani eğer telefonunu sana verirse prensiplerine uymamış olur. Yani aslında saklayacak hiçbir şeyi yok.”

Sonra gülümsedim ve sustum, inandırıcı olmaya çalışıyordum. Belki de güzel konuşuyordum, evet, belki de bana inanmıştı. İşin içine babamın hikâyesini koymadığıma seviniyordum. Valeria’nın şimdi başka kimsesi olmadığı için benden yardım istediğini söylememiştim. Oldukça gururlu davranmıştım. Ama belki de Valeria ona bundan bahsetmişti.

“Bana bak, pislik herif...”

Farkına bile varmadan, şiddetli bir hareketinden sonra kendimi, gömleğim yırtılmış bir halde yüzünden sadece birkaç santimetre uzakta buldum. Gecenin sessizliğinde yakınımda hafif tıngırtılar duydum, gömleğimin fildişi düğmeleriydi. Gömleğim de koyu lacivert Replay markaydı. Onu çok severdim, çünkü Alessia’nın

hediyesiydi. Ama bunu da Pepe'ye belli etmemeliydim. Tam o sırada bir ses duydum.

“Niccolò? Neler oluyor orada?”

Ben ve Pepe aynı anda bakışlarımızı dördüncü kata çevirdik.

“Her şey yolunda.”

“Emin misin?”

“Evet, evet, sorun yok.”

“Tamam o zaman, gel hadi, seni bekliyorum.”

Annem pencereden bakıyordu, gecenin karanlığında bakışlarını benden ayırmıyordu. İyice ona baktığımda arkasında yıldızlar gördüm, kutsanmış gibi görünüyordu. Pepe yırtılmış gömleğini düzeltti ama üzerimde bir düğme bile kalmadığı için bu pek kolay olmadı.

“Annen iyi dedi, git hadi, defol...”

Elini açıp göğsüme vurarak beni öyle şiddetli itti ki bir an nefes alamadım ve başım dönmeye başladı. Ayakta kalmayı başardım. Arkamı döndüğümde Harley'in üzerinde uzaklaşmıştı ama hâlâ egzozundan ses geliyordu. Apartman kapısından içeri girdiğinde Valeria bana doğru koştu.

“Pekâlâ, nasıl gitti?”

“Çok iyiydi, görmüyor musun?”

Ona gömleğinden kalanları gösterdim.

“Bu kadar mı? O zaman gerçekten çok iyi gitmiş!” Asansöre bindik ve dördüncü katın düğmesine bastık.

“Bak, Valeria, dalga geçme, tamam mı? Yani çok sağ ol...”

“Hay aksi, bana Valeria dediğine göre işler kötü gitmiş demek. Küçükken de aynı şeyi yapardın.”

“Aynen öyle, hem de çok kötü.”

“Sorun gömlekse sana aynısından alırım. Göster bakayım... tamam, aynısından bulmak kolay!”

Ellerini tutup üzerimden uzaklaştırdım.

“Aynı rengini mi istersin? Hayır, eğer farklı bir şey istersen sorun değil. Hem şanslıymışsın, bu Replay gömlekler çok da pahalı değil...”

“Biraz sussan olmaz mı? Bu Alessia’nın bana ilk hediyesiydi. Artık susarsan daha az zarar verirsin.”

Katımıza geldik, annem kapıda bekliyordu.

“Ah, sen de mi buradasın? Neredeydin? İçeri girerken seni görmedim.”

“Girişteydim, Nicco’yu bekliyordum.”

“Peki o çocuk kimdi? Söylesenize.”

Olayın büyümesini istemiyordum. “Kimse değildi anne, salağın teki işte.”

“Tabii canım, dur bakayım.”

Beni evirip çevirdi, yüzümde kavga izi aradı. Sonra derin bir nefes aldı. Onun sayesinde yüzümü dağıtmamıştı. “Bu gömlek ne böyle? Nasıl yırtıldı? O adam mı yaptı? Neden tartışıyordunuz?”

“Anne, yok bir şey dedim ya. Saçma sapan bir şey işte.” Satış, kiralama gibi konularda biriyle tartıştığım yalanını uydurmayı düşünüyordum ama sonra işim onu endişelendirecekti ve her zamanki gibi, “Bak, babanla ben haklıymışız işte, üniversiteden mezun olmanı istiyorduk. Sen ise bu işlerle zaman harcıyorsun,” diyecekti. Ama gariptir ki benim bir şey uydurmama gerek kalmadan Valeria işi halletti.

“Yok bir şey anne, Nicco’nun bir ilgisi yok, Pepe’ydi o.”

“Ha şu ikide bir arayan kalın sesli çocuk mu? Hal hatır falan da sormuyor hiç. Bu akşam da aradı.”

“Evet işte, o, beni bulamayınca buraya kadar gelmiş. Ama bitti artık anne, endişelenme, bir daha gelmeyecek, artık onunla birlikte değilim.”

“Tabii, sen de ağabey olarak kız kardeşini savundun! Onunla kavga mı etmek istiyordun? O zaman baban ve ben sana hiçbir şey öğretememişiz demek ki.”

Birden gülmeye başladım.

“Onu dövmek istediğimi mi sandın anne? Yukarıdan iyi göremedin herhalde, adam katil balina gibi, Amerikan güreşçileri bile onu deviremez!”

“Onlar da kim?”

“Haklısın tabii, nereden bileceksin... Hani şu arasına Italia I kanalında görüp de bana bunlar gerçek mi diye sorduğun tipler var ya?”

“Ha, anladım. Onlar da mı deviremez dedin?”

“Hayır, hepsi birlikte yine deviremezler. Ben sadece onu sakinleştirmek istedim. Çünkü Valeria onunla da başını derde sokmayı başarmış.”

“Tabii, şimdi de suç bende... Bak, ben sadece özgürlüğümü istiyordum ve o da kabul etmiyordu.”

“Bu da ne demek Valeria?”

“Başka bir çocuktan hoşlanıyorum anne, ona bunu anlatmaya çalıştım ama anlamak istemiyor.”

“Belki de iyi anlatamamışsındır.”

“Yeter artık, bıktım sizden! Bir de siz azarlamayın beni. Bıktım, anladınız mı?”

Kapıyı çarpıp odasına gitti. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Affedersin Nicco, bir şeyi anlamadım, şimdi kardeşin başka biriyle mi beraber?”

“Evet.”

“Öbürü gibi biri mi?”

“Hayır, yani umarım öyle biri değildir, Vale’nin söylediğine göre bir şairmiş.”

“O ikisi bu işi aralarında halletselerdi ya, hani şu kalın sesli çocukla. Neydi adı?”

“Pepe.”

“Hah, Pepe ve şair. Onlar halletselerdi aralarında. Seninle ne ilgisi var bunun? Hem gömleğini de yırtmış. Alessia’nın hediyesi değil miydi bu?”

“Haklısın anne, hata yaptım. Bu işe hiç karışmamalıydım.”

“Bu aralar nasıl olduğumu biliyorsunuz. Hepimizin huzurlu olması gereken bir dönem.”

Sonra sustum, söyleyecek bir şeyler düşündüm ama aklıma gelmedi. Anneme baktım ve bir anda bir şey fark ettim. Yalnızdı, yüzü eskisi gibi gülmüyordu, yaşlanmıştı. Babam olsaydı böyle

olmazdı. Pepe'ye de gömleğime de gülerdi eğer babam olsaydı. Hatta belki de, "Boşver Nicco, böyle yırtık pırtık şeyler moda değil mi zaten," derdi. Ama maalesef hayata mizahla bakmıyordum artık. Sevdiğin bir insanı senden alıp götürdüklerinde yapacak bir şey kalmıyordu. Artık gülecek bir şey bulamıyordum. Hele Valeria'nın durumunda gülünecek hiçbir şey yoktu. Valeria da durumu zorlaştırıyordu. İnsan hayatını zorlaştırmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Yorgundum, her şey beni çok yormuştu. Annem hemen bir cevap buldu. "Fabiola'nın yaptığı gibi yapamaz mısınız, ha? O hiç sorun yaratmıyor."

Bu son açıklamadan sonra artık söyleyeceğim hiçbir şey yoktu, ağzım açık kalmıştı. Ona her şeyi anlatmak istiyordum. "Nasıl yani anne, Fabiola mı? Hayır, bula bula onu mu buldun? Fabiola olmaz! Fabiola çok daha deli. Yeniden Claudio ile birlikte olmuş! Hatırlıyor musun o lise ve üniversite yıllarında hayatımızı mahveden herifi? İşte onunla beraber! Fabiola bir çocuğu, bir kocası, güzel bir evi ve bir işi olduğu halde onunla beraber olmuş!"

Tabii bunların hiçbirini söylemedim.

"Haklısın anne, senin söylediğin gibi yapacağız. Yarın Valeria ile konuşacağım."

Annem çenemi okşadı ve elini yanağıma dokundurdu.

"Teşekkürler."

Kendimi aptal gibi hissettim ve bir an annemi o sorunlu ailelerin konu edildiği televizyon programında hayal ettim. Bana bakıyor, gülümsüyor ve beni destekliyordu. Ben ise stüdyodaki koltuklardan birinde oturuyordum. Bir yandan da paravan açılıyordu. Paravanın ardında Alessia'yı bulmayı umuyordum ama onun yerine Pepe ve tanımadığım, zayıf, uzun saçlı bir adam vardı. Şair olmalıydı. Emin olduğum tek bir şey vardı, o da kendimi iyi hissetmediğim.

11

Gece yarısı kan ter içinde uyandım. Hatırlayamadığım bir rüya görmüştüm. Neden bazı şeyler hatırlanamazken diğerleri bu kadar net ve unutulmaz bir şekilde kazanıyordu insanın zihnine? Hiçbir açıklaması yoktu, sadece öyleydi işte. Tekrar tekrar zorladım kendimi ama hatırlayamıyordum.

Saate baktım, dördü on geçiyordu. Bu saatte sık sık uyanıyordum. Dördü on geç. Rakamları topladım, beş ve on dört, evirdim çevirdim, denk gelen harfleri kontrol ettim ama hiçbiri anlamlı bir sonuç vermiyordu. Hatta bu rakamları lotoda bile oynamıştım. Yine de hep bu saatte, dördü on geç uyanmaya devam ediyordum.

Evde gezindim. İçerisi sessizdi, karanlığa asılı kalmış gibi, tam bir sessizlik hali. Ne yoldan geçen bir araba, ne bir ambülans, ne de Frascati tarafından atılan havai fişekler, hiçbirinin sesi yoktu.

Gece öncesi gibi karanlık da değildi artık. Hava aydınlanıyor ve yerini yeni bir güne bırakıyordu. Mutfağa gittim, musluğu açtım, bir bardak su doldurup içtim. Apartmanda da hiç ses yoktu. İnen çıkan asansörün sesi, gece gezmesinden dönen biri, ne bileyim ben, daha önce yarı sarhoş bir partiden dönerken karşılaştığım, hatta kimi zaman genç kimi zaman yaşlı birinin kucağında dairesine taşınan, hem sarhoşluklarının hem de tek gecelik sevgililerinin hesabını karıştırdığım üst kat komşum. Hiçbiri yoktu.

Biraz daha su içip elimdeki bardağı soldaki lavaboya, annemin temiz tabak çanakları koyduğu yere bıraktım, ama o akşam orası da boştu. Hafif bir serinlik vardı ama çok değildi, mayıs ayındaydık ve sıcaklık idealdi.

Çıplak ayaklarımla koridorda yürüdüm, kendi yatak odama yöneldim ama önce Valeria'nın kapısını açtım. Gürültü yapmadan kapı kolunu yavaşça indirdim. Orada, yatağında, gece yaşananları unutmuş, huzurlu bir şekilde uyuyordu. Ne mutlu ona. Bense odama gittiğimde sağa sola dönüp durmuştum. Pepe ile karşılaşmış olmaktan dolayı sinirden midem kasılmıştı ve gömleğim yırtılmış olsa da oradan sağ salım çıkmayı başarmıştım. Uyumasını seyrettim. Eşyaları etrafa saçılmış, iPad'i, içinde yeni gözdesi şair oğlanın sözleri yazan iPhone'u, üzerinde 1Q84 gibi tuhaf rakamlar yazan bir kitap, içinde az biraz papatya ya da ıhlamur çayı kalmış bardağı... Sakin bir şekilde uyuyor, yüzündeki gülümsemeye benzer ifade düşünülürse rüyasında kim bilir neler görüyordu. Onu kıskandım. Kapıyı kapadım. Etrafımızdaki insanları tanıdığımızı sanıyorduk ama işin aslı öyle değildi. Onların düşünceleri, sakinlikleri ya da acılarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorduk. Ve genelde de yanıliyorduk, her şeyi kendimizle ilgili sanıyor, kendimizce, kendi dünya görüşümüzle yorumluyorduk.

Valeria, kız kardeşim olmasına rağmen benden çok farklıydı. Belki de onu hiçbir zaman anlayamayacak, hiçbir zaman tam olarak tanıyamayacaktım. Bu durumda soruları bir kenara bırakıp sadece onu sevmekten başka çarem yoktu.

Koridorda yürümeye devam ettim. Annemin kapısının önüne geldim. Yarı aralıktı. Kapıyı açtığımda doğmakta olan güneşin tamamen kapalı olmayan panjurların arasından odaya süzüldüğünü, yatağına vurduğunu gördüm. O da sakin sakin uyuyordu. Daha fazla ilerlemedim, kendimi oraya ait hissetmiyordum. Sanki ona saygısızlık ediyor ya da özeline müdahale ediyormuşum gibi geliyordu. Ama yeni yıkanmış çamaşırlarının

ya da kıyafetlerinin kokusu gelmişti burnuma. Kilidin dilinin yerine oturma sesi duyulana kadar kapının kolunu iyice bastırarak yavaşça kapadım.

Koridorda yürümeye devam ettim. Ayaklarımın altındaki taşlar soğuktu ve yıllardır üzerinde yürüdüğüm o taşları ezbere biliyordum. Yine de yolunda olmayan bir şeyler vardı. Bulmacalardaki gibi; ilk bakıldığında aynı ama detaylı bakıldığında aradaki farkların görülebildiği karikatürler. Oysa burada tek bir fark vardı: Annemin odasından, kız kardeşiminkinden, benim odamdan, tüm evden tek bir parça eksikti ama her şey eksik gibiydi. Babam eksikti.

Yatağın yanındaki koltuğun üzerine ertesi gün giyeceklerini bırakırdı. Terlikleri yerde, sabahlığı kapının arkasında, gazeteleri divanın üzerinde, anahtarları kapının yanındaki büfenin üzerinde, boş bardağı, annemin istediği gibi lavabonun içinde değil, üzerinde bir köşeye bırakılırdı. Bu bir isyan değildi, hayır, çünkü o bunu yapabiliirdi, çünkü o özeldi, o yapabiliirdi. Ne benim ne de kız kardeşlerimin aklından böyle bir şey geçebiliirdi. Oysa bunların hiçbirisi ve daha birçok şey artık yoktu ama daha fazla düşünürsem gerçekten çok derinlere dalacaktım. Uçurumdan aşağı hızla gidebiliirdim. İşte o zaman bir rüyada olduğumu hayal etmeye başladım, sanki öyle olmamış, o gece hiç var olmamış, o zaman dilimi hiç yaşanmamış gibi... Ve işte, sanki tekrar annemin odasına girsem babamı tüm eşyalarıyla birlikte orada, ışığını açmış kitabını okur halde bulacakmışım gibi geliyordu. Evet, işte orada ve bana gülümsüyor olacaktı. Sonra işaret parmağını kaldırarak sessiz olmam için dudaklarının üzerine götürüp başıyla annemi işaret edecekti ve “Bak, uyuyor,” diyecekti. Halbuki böyle olmadığını ve bir daha böyle olamayacağını biliyordum. Belki de sonunda anlamıştım: Dördü on geçse, onun gittiği ve benim onu uğurlayamadığım saatti.

Odama dönüp kapımı kapadım ve yatağımın üzerine oturup düşünmeye başladım. Hayatımız hassas ve sürekli bir denge

oyunu gibi. Tam onu bulduğunu sandığın her seferinde bir şeyler oluveriyor ve dengeni yeniden kaybediyor, öne arkaya düşüp kalkmaların arasında bir şekilde yaşamaya çalışıyordun. Ama bazen bu mümkün olmuyordu. Bu durumda da tüm hayatını değiştirmekten başka çaren kalmıyordu ki bu da hiç kolay değildi. Aslında her şey doğal akışında olup bitiyordu ve fark etmesen bile hayatının değişmiş olduğunu anlıyordun. Ve bugün, tüm bu anlattıklarımın gerçekleşmiş olması kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu. Aniden, dördü on gece uyanmadan önce rüyamda ne gördüğümü hatırladım. Uzun bir sahilde babamla taş topluyorduk, denizin aşındırdığı, yuvarlaklaştırdığı taşları.

“Bak! Bak ne buldum baba!”

Güneşten ve tuzdan aşınmış, rengi matlaşmış ve keskinliğini yitirmiş cam bir şişe dibi elimde, ona bulduğum şeyi göstermenin mutluluğu ile koşuyordum.

“Ne güzel, değil mi baba?”

“Çok güzel. Sakla onu, buraya koy.”

Taşı torbanın içine bıraktıktan sonra sünger taşı, bir kiremit parçası, üzeri delikli ya da düz, kim bilir ne harika başka bir taş bulmak üzere neşe içinde koşturmuştum. Ama beni daha da mutlu eden bunu sadece ikimizin yapıyor olmasıydı. Kız kardeşlerim annemle birlikte evde kalmışlardı ve biz, baba oğul, baş başa zaman geçiriyorduk. Birkaç yıl önce, o sahilde geçirdiğimiz günle ilgili tekrar konuştuğumuzu da hatırlıyordum.

“İsmi neydi?”

“Söylemem...”

“Hadi babaa, cidden, hatırlamıyorum... Sadece Roma villalarının altında uzun bir sahilde ve aşağıya ulaşabilmek için bir sürü merdiven inmiştik.”

Babam gülümsemişti.

“Onları hatırlarsın tabii... Söylemem, çünkü söylersem o kızla beraber oraya gidersiniz, oysa ben bir gün yine sadece ikimiz beraber oraya gidelim istiyorum... ve belki de o güne kadar

bir oğlun olur ve onu da yanında götürürsün. O sahilin sadece ailenin erkekleri arasında bir gelenek haline gelmesini istiyorum.”

Ve bunu öyle bir ifadeyle söylemişti ki gülmeye başlamıştık. Ama sonra birbirimize söz vermiştik.

“Tamam, bir gün oraya tekrar gideceğiz. Ayrıca oralarda çok güzel dilim pizza yapan yerler de var.”

Ama bir daha zaman olmadı. O sahil ve o taşlar uzak bir anı olarak kaldılar. Ve şimdilik o sahile götüreceğim erkek çocuğu yapabileceğim kimse de yoktu. Ama rüyamın sonunda babamın bana bir şey söylediğini hatırlıyordum.

“Göreceksin... Yarın şaşıracaksın.”

Gazeteleri düzeltirken arkamda beliren şık bir çift makosen gördüm. Üzerinde bal rengi ince çoraplar vardı ve gelenin bir kadın olduğu şüphesizdi.

“Günaydın Niccolò.”

Ville & Casali dergisiyle dolu son poşeti bir kenara bırakıp ona doğru döndüm.

“Oo, sizi görmek ne büyük zevk, Bayan de Luca... Hayırdır, bu kadar erken?”

Bana baktı ve hemen cevap vermedi, sanki o soruyu hiç sormamam gerekirmiş gibi birkaç saniye sessiz kaldı. Doğru cevabı arar gibiydi. Ve bir an ben de pişmanlık duydum, keşke hiç sormasaydım diye düşündüm. Sonra kadın gülümsedi.

“Öylesine...”

Ama kendisi bile ikna olmuş değildi. Hatta biraz da memnuniyetsizdi, sanki başka bir şeyler söylemek istemiş de söyleyememiş, sanki doğru bir cevap varmış da onu verememiş gibiydi. Ya da belki ben kendi zihnimde büyütüyordum durumu.

“Size ne vereyim hanımefendi?”

“Tam şimdi yerleştirdiğin şeyi.”

“*Ville & Casali*? İyidir. Ama ucuz değildir, beş avro yetmiş sent. Ama çok güzel hizmetleri var, tüm İtalya’daki en iyi fırsatları sunuyor ve içindeki bir sürü fotoğraf sayesinde insan neyle karşılaşacağını bilerek gidiyor.”

“Evet...”

Ona dergiyi uzattım ve bana altı avro verdi.

“Yoksa evinizi mi değiştirmek istiyorsunuz? Hayır, böyle sorduğum için kusura bakmayın... ama öğleden sonraları bir emlak firmasında çalışıyorum. Yani belki size yardımcı olabilirim diye düşünmüştüm.”

“Evet, biliyorum.”

Ve hemen ardından verdiği cevaba pişman oldu. Şaşırdığını görmüştü, neticede bilmesini beklemiyordum. Eh, mahalle küçük bir köy gibi, herkes herkesi tanır ama nasıl bilmişti? O mu sormuştu? Tesadüfen mi öğrenmişti? Neyse işte, neticede sormama fırsat bırakmadı.

“Bir arkadaşımın evinin satışıyla ilgilenmiştin, oradan biliyorum. Lorenza Maina.”

“Ah, evet, tabii ya. Güzel bir satış olmuştu.”

“Evet, o da öyle söylemişti ama şimdilik ev değiştirmeye niyetim yok. Olursa bunu ilk öğrenen kişi olacaksın!” dedi ve bana tekrar gülümsedi.

Samimi bir kadındı. Her ne kadar her cümlenin ardından, sanki hep eksik bir şeyler varmış gibi sessiz kalsa da tatlı bir kadındı. Ya da belki takıntılı olan bendim.

“Peki, hoşçakalın.”

“Bekleyin.”

Arkasını döndü. “Efendim?”

Bana umutla, sanki içinde söyleyemeyip tuttuğu şeyi ben söyleyecekmışim gibi baktı. Ama öyle değildi. Üzgünüm. Benimki sadece sıradan bir dürüstlük arzusuymuştu.

“Paranızın üstünü almayı unutuyordunuz,” dedim ve otuz senti avucuna bıraktım.

13

“Selam Nicco!”

Her zamanki neşeli tavırlarıyla bayiye girdi.

“Selam Ciccio, ne var ne yok?”

“Her şey fazlasıyla iyi gidiyor! Böyle işte.”

Tezgâhın, tam da *Oggi* dergisinin üstüne kokulu bir paket ve küçük bir şişe bıraktı.

“Kahve ve kruvasanlar. Bar Due Pini’den, çikolatalı kruvasan ve şekersiz kapuçino, tam sevdiğin gibi!”

Paketi açıp kruvasanı elime alır almaz nefis bir koku yayıldı. Çikolata parçacıkları hâlâ sıcak kruvasanın kenarlarından taşıyordu.

“Mm, nefis görünüyorlar. Karşılığında ne istiyorsun?”

“Aman Tanrım, ne art niyetlisin!” İçeriye geçip *Porta Portese* ile *Leggo*’nun arasına bir sandalye çekip oturdu.

Kruvasandan bir ısırık alırken karton bardaktaki kapuçinoyu da plastik bir bardağa boşalttı. “Olmayayım mı? Ama şimdiye kadar bana bir şeyler getirip de hemen ardından, baksana, benimle bilmem nereye gelir misin... ya da biliyor musun, motorum çalışmıyor ya da arabam bozuldu demediğin bir zaman olmadı.”

Kruvasandan bir ısırık daha alıp kapuçinomdan bir yudum daha aldım.

“Yine de bu o kadar iyi ki... her şeye değer. Hadi, seninle nereye gelmemi istiyorsun?”

Ciccio başını salladı. “Bak, yanıldın işte!”

“Eveeet, tabii, o zaman bu ilk yanıldığım sefer oluyor... Onu boşver de dün akşam seni aradım ama cevap vermedin.”

“Gördüm! Ama işim vardı. Sana da bu yüzden kruvasan ve kahve getirdim. Seninle kutlamak istedim. Bana şans getirdin.”

“Ne?”

“Şu *pub*’daki, Lucia.”

“Hadi canım, inanmıyorum. Uyduruyorsun.”

“Hayır,” diyerek kruvasan paketini işaret etti. “Doğru olmasaydı sana bunları getirir miydin?”

Bu konuda da haklıydı.

“Anlamadığım, tuhaf bir şey oldu. Dün öğleden sonra üç gibi beni aradı ve onunla buluşmaya evine gittim. Onun gibi biri nerede oturuyor olabilir sence?”

“Ne bileyim ben...” O giyim tarzı, *piercing*ler, dövmele... “Vittorio Meydanı olabilir, yok yok, San Giovanni...”

Başını salladı.

“Pigneto?” diye tahmin etmeye çalıştım.

“Hayır, hayal bile edemezsin. Camilluccia. Tam Madonnina’nın karşısında, nefis bir villası var, yani *pub* onun için bir eğlence, hiçbir şeye ihtiyacı yok. Çift kapılı, kırmızı bir arabası var, Alaska’ya dondurma almaya gittik ve dönüşte bana da kullandırdı. Bir Maserati, ne araba ama, anladın değil mi? Camilluccia’da iki yüz bastım anlayacağın, tam büyükelçiliğin önündeki askerlerin orada, biliyor musun? O kadar hızlıydım ki geçtiğimi bile görmediler.”

“Yok artık...”

“Yemin ederim. Sonra çevre yolunda da kullanmamı istedi. Giderken içimden, ‘Bu kadın benden ne istiyor ki?’ diye sorup durdum. Neden beni aradı? İşte tam o anda sen beni çaldırdın. Baktım ve ‘Arkadaşım Nicco’ dedim. O da bana... neyse, boşver, bunu duymasın da olur.”

“Bir dakika, bir dakika, söyle bakayım ne dedi?”

“Sen nasıl istersen. Tam olarak, ‘Kim, şu üzgün olan mı?’” dedi.

“Gerçekten böyle mi dedi?”

“Gerçekten. Ben de bunun üzerine ona gülümsedim ve ‘Bu ara biraz sorunları var, halinden de anlaşıldığı gibi,’ dedim. ‘Şimdi ne yapacağım, biliyor musun, cevap vermeyeceğim.’ dedim. ‘Aferin! Bu akşam neşeli olmalıyız!’ dedi ve kemerimi çözmeye...”

“Yaaa, tabii Ciccio, uydur bakalım.”

“Sana yemin ederim! Bana da çok acayip geldi, onun gibi zengin, sanat eğitimi alan biri, güzel bir yavru ve bir de üstü açılan Maserati’si olan biri sırf senin telefonuna cevap vermedim diye çevre yolunda bana oral seks yaptı. Çok tuhaf! Şimdi söyle bakalım, kruvasan ve kapuçinoyu hak ediyor muymuşsun?”

“Her neyse, anlattığın tüm bu saçmalıklar beni güldürüp neşemi yerine getirdi!”

“Neden sürekli saçmalık diyorsun? O iki fıstıkla beraber olduğum zaman da böyle söylüyordun ama sonunda ona da inanmıştın, yoksa inanmamış mıydın?”

Ona baktım, başımı salladım ama sonunda kabul ettim. Ne yazık ki hakkı vardı.

“Gördün mü? Peki, sen neden aramıştın beni dün akşam?”

Ona Pepe’nin ve Valeria’nın tüm hikâyesinden, telefon konusundaki prensiplerinden ve son hayranı olan şair çocuğun ona düzdüğü yeni dizelerden bahsettim.

“Kız kardeşinin de bir tuhaf olduğu kesin, ama olumlu anlamda. Eh, aslında o bir efsane, her türlü iş çeviriyor ve hiçbir şeyin karşısında yıkılmıyor.”

“Nasıl yani?”

“Eh, sadece Pepe ile beraber olması bile dehşet verici ama o bunu umursamıyor bile.”

“Haklısın. Bana kalırsa bu durum onu teşvik bile ediyor, ona heyecan veriyor...”

“Öyle mi dersin? Ne biliyorsun?”

“Yok, yani bir şey bildiğimden değil, Ciccio... ama öğrenmek istediğimden de emin değilim...”

“Ama yanıyorsun, bunlar psikolojik geçişler ve işine yarayacaktır. Hayatta bunların sana temel oluşturacağını göreceksin. Belki de Valeria, Pepe’yi kurtarabileceğini düşünerek onunla beraber olmaya başladı ama sonra elinden hiçbir şey gelmeyeceğini anladığında kendi başarısızlığından kaçmak ve bir başkaldırı olarak o şaire ve onu cezalandırmak için de şiirin inceliğine sığındı.”

“O dediğin kim?”

“Pepe!”

“Bana kalırsa çevirdiği tüm bu haltlardan sonra sadece beni cezalandırmış oldu.”

“Hadi ama, babanı kaybetmenizden ardından kız kardeşinin hepinizden çok desteğe ihtiyacı var. O en küçüğünüz ve onu anlamam lazım Nicco. Hadi ama, bu hiç sana göre değil.”

Ona baktım. Bunları söylerken ciddiymi de. İçimden “Ya ben Ciccio, ya beni kim düşünecek? Benimle kim ilgilenecek?” demek geldi ama kendimi tuttum. Beni yine de rahat bırakmadı, hatta...

“Ayrıca kadınların bu tip acıları çok zor atlattıklarını da biliyorum. Anneni ayrı tutuyorum, çünkü gerçekten çok güçlü bir kadın ve ablan Fabiola da ona benziyor... o tepesi attı diye hayatında bir devrim bile yapabilecek kapasitede. Baban o evin önemli bir parçasıydı, yokluğu da kolay bir durum değil tabii.”

Ciccio’nun bu niteliğini zaman zaman kıskanırdım. Hiç düşünmeden, hesapsızca konuşurdu, ama bunu öyle bir içtenlikle yapardı ki rahatsız olmazdın. Ve sanki tuhaf bir şeyler söylememiş gibi sözlerine devam ederdi.

“Neyse, yarım kaldı, Lucia’nın evine gittim ve gördüm ki orası aslında koca bir parkmış. Bir yanda ebeveynlerine ait kocaman bir villa, diğer yanda da tamamen ona ait bir ev. Beni elimden tuttuğu gibi villanın arka tarafında kalan, inanılmaz sessizlikteki yatak odasına götürdü. Penceresinin önünde büyük

bir asma ve pencerenin kenarından yukarı doğru tırmanan bir mor salkım vardı. Yatağının etrafındaki tüm mumları yakmaya başladı ve bir CD koydu. Neydi biliyor musun?”

Başımı sallayarak baktım ona. “Hayır, nereden bileyim...”

“Tiziano Ferro’nun son albümü, *Hai delle isole negli occhi*.¹¹ Sonra soyundu ve yatağa girdi... Yani, anlatamam sana Nicco. İnanamadım. Cennet böyle bir yer olmalıydı... Neyse sonra kahve yaptık ve dışarıda mor salkımın altında oturduk. Monte Mario görünüyordu, yani oturduğun yerden olimpik karşılaşmaları izleyebileceğin bir yer. İnanabiliyor musun, bilet parası bile ödemeden yatağından Magica’yı seyrediyorsun!”

“Anlıyorum...”

“Ayrıca en tuhafı da neydi biliyor musun?”

“Hayır, ne?”

Beni daha fazla şaşırtacak bir şey olamayacağını düşünürken anne babası geldi ve beni akşam yemeğine davet ettiler! Filipinli, nefis yemekler yapan hizmetlilerin servis yaptığı masada anne ve babasıyla beraber yemek yedim. Babası da çok tatlı, sempatik biri, hiçbir sorun çıkarmadı.”

“Neyle ilgili?”

“Eh... az önce kızını becermiş olmamla ilgili...”

“Ah, tabii ya...”

“Hatta, daha ziyade bir ağabey gibi davrandı! Belki de yatak odasındaki Sky yayını düzelttiğim içindir. Basit de bir işti, yayın girişlerinden biri yerinden gevşemiş. Anlayacağın kör birisi bile rahatlıkla halledebilirdi.”

Anlattıklarına inanamıyordum. Nasıl oluyordu da tüm bu tuhaf şeyler Ciccio’nun başına geliyordu? Nasıl oluyordu da –benim tipim olmasa da– Lucia gibi gerçekten hoş bir kızla kolaylıkla yatabiliyordu? Ayrıca sadece Maserati ile yaptığı o “özel” geziyle kalmamış, kızın yatak odasına da “özel” bir gezi düzenlemeyi başarmış ve dahası kızın ailesiyle akşam yemeği yemişti.

11 (İt.) Gözlerinde adalar (ç. n.)

“Beatrice ve Deborah’dan ayrılıyorum sanırım. Lucia doğru seçim olabilir, ne dersin? Bana kalırsa bir sürü ortak nokta-mız var. Gerçi onun kadar zengin, inanılmaz ebeveynleri olan, müthiş yemekler yapan Filipinli çalışanları olan birinin o sıkıcı Alfredo’nun *pub*’ında çalışıyor olması için bazı sorunlarının da olması gerektiğini düşünüyorum.”

“Eh, tabii...”

“Neyse, sonra konuşuruz Nicco. Belki bu akşam Ponte’de buluşur bir şeyler yemeye gideriz, ne dersin? Ah, pardon ya, seni bir yere götürceğim. Bir arkadaşım restoranının açılışı için kutlama düzenledi. Saat sekizde seni evden almaya geleceğim. Anlaştık mı Nicco?”

Bunları söyledi ve arkasını dönüp uzaklaştı. Ayakkabılarının çözülü bağları, lacivert balıkçı pantolonundan taşan kalçaları, üzerinde fazla kilolarını saklamaya çalışan bol lacivert kazağı ve boynunda attığı her adımda şangırdayan bir sürü zincir ve madalyonla New Yorklu bir kaçkına benziyordu. Oysa Kuzey Roma’daydık ve Ciccio zamanın dışında birine benziyordu.

Emlak ofisini açmadan önce tek başına bir şeyler yemeye gittim.

Zamanım kalmadığı için eve uğrayamadım. Zaten Pepe'nin gelmesi ve onunla karşılaşma düşüncesi de beni korkutuyordu. Böylece Flaminia Caddesi'ne, Flaminio Meydanı'na gelmeden 57/59 numaradaki Caffè dei Pittori'ye gittim. Çok şirin bir yerdi çünkü her şeyden önce üniversitede, sanırım mimarlık fakültesinde okuyan bir sürü güzel kız takılırdı orada. Dediğim gibi burayı sevmemin ilk nedeni güzel, tatlı, canlı kızların toplanma noktası gibi olmasıydı. Onları sık sık hararetili hararetili konuşurken görüyordum ve bu da hoşuma gidiyordu. Hayatta yapacakları şeylerden o kadar emin görünüyorlardı ki benim de o olumlu havaya girmemi sağlıyorlardı. İkinci olarak da kafe sahibi Alessandro'nun bana iyi indirim yapıyor olmasıydı. Belki de ona kafenin hemen üstünde uygun fiyata ev bulmuş olmamla alakalıydı.

"Nicco, bak sana ne diyeceğim? Fırından yeni çıkmış lazanya ister misin?"

"Hayır, sağ ol, midemi çok doldurmak istemiyorum."

"Peki. O zaman körili tavuk, yanında da basmati pilavı ve biraz da salata var. Ne dersin?"

"Mükemmel."

"Dışarı otur, hemen yolluyorum."

"Dışarıda yer var mı ki?"

“Bak, üç numara şimdi boşaldı. Kızı hemen yolluyorum masayı temizlemesi için.”

Dışarı çıkıp oturdum. Mayıs sonunda güzel bir gündü ve Roma bu dönemde gerçekten çok iyi oluyordu. SH 150’me baktım ve bir tur atmak için mükemmel olduğunu düşündüm. Geçen gün yağan yağmura rağmen üst brandasını çıkarmıştım. Bundan sonra yağmur yağmamasını umuyordum. Tam yaşlı muhabbeti yapmaya başlamıştım, hani şu havalardan ve ara mevsimlerden bahsedenler gibi... Ne sıkıcı! Alessia beni gerçekten fena yapmıştı. Garson kız masayı silmeye gelmişti. On altı yaşında ya vardı ya yoktu. Yaka etiketinden isminin “Marlene” olduğunu gördüm. Artık onun yaşında normal isimli birine rastlamak zordu.

“Merhaba, ne içersin?”

“Bir Coca-Cola, bir de su.”

“Soda mı olsun, yoksa normal su mu?”

“Normal, teşekkür ederim.”

Elindeki ıslak ve pis bezle masayı sildikten sonra kafeye girerek gözden kayboldu. Belki birkaç kırıntı almıştı ama masayı daha çok kirlettiği kesindi. Hafif eğilerek cama baktım ve gerçekten de yansıyan ışıkla birlikte kim bilir kaç yemek öncesinden kalma yağ lekeleri görünüyordu ve tüm bunlar aslında Alessandro’nun mekânının işlediğinin kanıtı gibiydi.

“İşte körili tavuğun ve bu da ekmek.”

Tam zamanında doğrulup Alessandro’nun yaptığım temizlik kontrolünü fark etmesine engel oldum.

“Teşekkürler!”

“Daha istersen söyle, veririm.”

“Tamam.”

Yemeğe başlamak üzereydim. Kokusundan güzel olduğu anlaşıyordu.

“Dün Alessia’yı gördüm...” Alessandro, elleri belinde karşısında dikilmişti. Belinden diklemesine sarkan bez Marlene’nin elindekinden daha temiz göründü gözüme. Alessia’yı görmüştü

demek. Tabii ya, ne de olsa buraya sık sık yemeğe geldiğimi biliyordu ve özellikle geçmiş olmalıydı. Kesin beni görmek, benimle konuşmak, belki benden özür dilemek istiyordu. Yani beni özlemişti, eh tabii ki beni özlemişti... yoksa onun gibi birinin böyle bir yerde ne işi olabilirdi ki?

“Onu Vigna Stelluti’deki Ethic’de gördüm.”

“Ah.”

“Kız kardeşime hediye almaya gitmiştim. Alessia da orada bir elbise deniyordu, kız arkadaşın gerçekten güzel, çok şanslısın.”

“Ne şans, ne şanslı? Beni terk etti, hem kiminle beraberdi?” diye sormak istedim ama sadece, “Eh tabii...” çıktı ağızımdan.

“Neyse, içerisi kalabalık, içeri geçiyorum ben.”

Alessandro yeniden yok olmuştu. Bir parça tavuk ve yanında da basmati pilavı yedim. Ama hiç keyfim kalmamıştı. Arkasından dükkânın içine koşmak, kolundan tutup şöyle demek istedim: “Pardon Alessandro, peki nasıldı? Yok yok, iyice anlat bana, çünkü ayrıldık. Saçları mesela, nasıldı saçları? Her zamanki gibi miydi? Hayır, yani bir kadın saçlarını değiştirdiği zaman beraber olduğu erkeği de değiştiriyor demektir ya...” Belki de bu seyrettiğim filmlerden birinde duyduğum bir saçmalıktı, belki de Alessia saçlarını değiştirmemişti ama tüm hayatını değiştirmişti, belki de biriyleydi ya da iki kişi arasında kalmıştı ya da belki bir kadınla beraberdi. Yok, yok, bir kadınla olamaz, mümkün değil. Peki, neden? Neden mümkün olmasın? Belki de bana şöyle söylemek istiyordu: “Çok üzgünüm... bir kadınla beraberim.” İşte belki de bu yüzden memnuniyetsizdi! Hayır, ben kafayı üşütüyordum, artık sağlıklı düşünmüyordum. Pilavın arasına karışmış bir parça ızgara sebze buldum ve yedim. Patlıcan ya da mantar, pek anlaşılmıyordu. Belki de anlamamam daha iyiydi. Tadı yoktu ama bunun da pek önemi yoktu. Aç da değildim, canım hiçbir şey istemiyordu. Yani hayır, Alessia’yı istiyordum... onu merak ediyordum. Sonra başka bir şey düşündüm. Alessandro “gerçekten güzel bir kız, çok şanslısın” dediğine göre tek

başına olmalıydı. Ona gülümsemiş ve oldukça sakın görünmüş olmalıydı. Görünüşünde de değişiklik yoktu büyük ihtimalle, yani saçında, kıyafetinde... Yeni bir dövme, tuhaf saç örgüleri gibi önemli bir değişimi ya da yeni bir adamı işaret eden bir durum yoktu. Alessandro'ya göre her şey aynıydı ve ben de şanslı bir adamdım. O zaman yeniden denerim, tavuktan bir lokma aldım ve çiğnemeye başladım. Elimden geldiğince sakın ve mutlu olmaya çalışıyordum. Ama sonra böyle olmadığını anladım, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Aynı ısırđığım o lokmadaki sinir gibi... Lokmayı elime tükürdüm ve bir peçeteye sararak tabağın kenarına bıraktım. Kesin olan bir şey vardı: Paramparça olmuşum. Biraz su içtim.

“Niccolo?”

Bazen boğulur gibi oluyordum. Neler oluyordu bana? Karşımda Bayan de Luca vardı. O son lokmayı zorla yuttum ve gülümsemeye çalıştım.

“Bayan de Luca, burada ne işiniz var?”

“Hiç, geçerken seni gördüm. O kadar üzgün ve düşünceli görünüyordun ki...”

Tabii ki Alessia'yı düşünüyordum ama ona bir şey söylemedim. Tam karşımda, yüzünde acınacak halde olduğumu ima eder bir ifadeyle dikilmiş, bana bakıyordu. Ben de ayağa kalktım.

“Oturmak ister misiniz, belki bir şeyler yemek?”

Yer açacak şekilde yana doğru kaydım. Bir yandan da bana öğretildiği kadarıyla terbiye kurallarını hatırlamaya çalışıyordum.

“Yok, yok, teşekkürler. Yemek yedim.”

“En azından bir kahve içseydiniz?”

“Yok, işim var. Ama biraz oturayım, sana bir şey söylemem lazım.”

İçgüdüsel olarak yan masadaki peçeteleri alıp masanın camını silmeye başlamıştım. Sonra bir yumak oluşturdum ve sandal-yenin üzerine bıraktım.

“İşte oldu. Buyrun.”

Yanıma oturmuştu ve ben gerçekten meraklanmışım. Gerçekten işi var mıydı, tesadüfen mi buradaydı, yoksa beni mi takip etmişti? Emlakçıda çalıştığını biliyordu ve belki dükkândaki işten çıkınca doğrudan eve gitmek yerine sık sık buraya geldiğimi de biliyordu. Ve nedense bayiye de çok sık geliyordu. İşte tüm bu sessizliğin nedeni de buydu; bana bir şey söylemesi gerekiyormuş. Ona daha dikkatlice baktım. Güzel bir kadındı ve bana birini anımsatıyordu. Ellili yaşlarında olmalıydı, belki biraz fazla belki biraz az, bazı kadınların yaşı asla anlaşılmıyor. O sırada Marlene gelmişti.

“Selam.”

Kız rahattı, ona göre hepimiz gençtik ve her halükârda arkadaşları sayılırdık. O yüzden bizi bu kadar samimi bir şekilde selamlaması da normaldi. Bayan de Luca bir an afalladı ama sonra bu samimi halin hoşuna gittiğini belirtecek şekilde gülümsedi.

“Bir şey yemek ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

“Emin misin? İçecek bir şeyler? Bir portakal suyu belki? Güzel kan portakallarımız var.”

Marlene hoş gülümsemesiyle öylece bekledi ve sonunda kadını ikna etmişti.

“Peki, bir portakal suyu alayım, teşekkürler.”

“Hemen getiriyorum.”

Kadını ikna etmiş olmaktan dolayı memnun bir ifadeyle hemen işe koyulmak için ortadan kayboldu. Sessizlik geri dönmüştü. O an kime benzediğini buldum: şu güzeller güzeli İtalyan aktris Barbara de Rossi. Aynı yüze, aynı tatlılığa sahipti, her ne kadar gözlerinde hiçbir zaman geçmeyen bir hüznün varmış gibi görünse de.

“Bana Ilaria diyebilirsin, istersen tabii...”

Başımınla onayladım.

“Yemeğine devam et lütfen Niccolò.”

“Evet, teşekkürler ama pek aç değilim.”

Biraz pilav alıp köriyle karıştırdım ve ağzıma attım. Durum gittikçe karmaşık bir hal alıyordu. İyi de bu Bayan de Luca, ya da onun hitap etmemi istediği gibi Ilaria, benden ne istiyordu? Son zamanlarda genç erkeklerle beraber olmanın moda olduğu doğrudu ama bu kadar genç olur muydu? Hah, bir bu eksikti. Ayrıca kız arkadaşım olduğunu biliyordu, bayiye uğradığında beni birkaç kez Alessia ile beraber görmüştü. Bir seferinde iddia üzerine Alessia tüm sabah benimle beraber çalışmıştı. Çeşitli şeylerden konuşmuştuk:

“Neler hissettiğini bilmek istiyorum.”

“Boş ver Ale...”

“Ne yani, utanıyor musun? İşin ne olursa olsun bundan utanmamalısın. Karol Wojtyla ne diyor biliyor musun? ‘İşin büyüklüğü insanın içindedir,’ diyor.”

“Birçok İtalyan’ın onu umursamadığı kesin.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

“Çünkü artık İtalyan olan pizzacıların sayısı yok denecek kadar az!”

“Belli ki entelektüeller onları fazla etkilemişler. Entelektüel işler insanları toplumdan koparıp alıyor. Zanaat ise insanları insanlara yaklaştırıyor.”

“Güzel sözlermiş.”

“Franz Kafka.”

“Kim dedin, şu karafatma hikâyesi mi?”

“Nicco, bu sözlerle dâhileri aşağılıyorsun.”

“Neyse. En ünlü kitabı o, değil mi?”

“Evet, ama aynı zamanda *Dava* ve *Şato* da var. Her neyse, yine de burada bulunmak ve insanlara gazete dağıtmak her daim aklımda kalacaktır! Hem kim bilir tüm o gelenler sana ne hikâyeler anlatıyorlardır! Bu da bir çeşit kültür.”

Ve böylece o sabah gelen herkese nazik ve saygılı davranmaya çalışmıştı, hatta sadece içeri girip *Il Tempo* ya da *Il Corriere* diye

gazete isimlerini söyleyip parayı kasanın yanındaki tabaklara bırakanlara ya da gazetelerin arasına düşürenlere bile.

“Ah, affedersiniz!”

“Endişelenmeyin, iyi günler dilerim.”

Alessia kusursuzdu. Son derece sabırlıydı ve herkesle iyi anlaşıyordu. O gün Bayan de Luca’nın da uğradığını hatırlıyorum. Tabii, Ilaria. Onları tanıştırmıştım da.

“Tebrikler. Ne kadar da güzel bir gazete bayisi...”

Belki de Ilaria ayrıldığımızı biliyordu ama bilmezlikten geliyordu. Göz ucuyla ona baktım, gergin görünüyordu.

Bir anda Marlene ortaya çıktı ve “İşte portakal suyun,” diyerek bardağı aramıza, sonunda temizlenmiş olan masaya bıraktı. “Şeker de koydum yanma, istersen diye. Belli olmaz, belki istersin.”

“Teşekkür ederim, bu şekilde, doğal haliyle tercih ediyorum.”

“Nasıl istersen.”

Marlene umursamazca omuzlarını oynattı ve şekerleri alarak gözden kayboldu. Ilaria bir yudum içti.

“Doğru, portakal gerçekten nefismiş.”

Ve sonunda konuşmaya başladı.

“Babana çok benziyorsun. Aynı tatlı yüz, gözler, gülümsemen, hatta ellerin bile...”

Ellerime baktı ve sonra bakışlarını tekrar gözlerime dikti.

“Baban özel bir adamdı.”

İnsanlar sana bu tür şeyleri neden söylerler? Ne cevap verebilirsin ki? Sanki bilmiyor muyum? Babamdı o benim! Onu herkesten daha iyi tanıyordum, onunla yirmi üç yıl geçirmiştım. Ama belki de öyle değildi, belki de onu bu kadar yakından tanıımıyordum. En azından... mesela bu kadını tanıdığını hiç bilmiyordum. Ona baktım ve başımı sallayarak onayladım.

“Evet, özeldi.”

Sarsılmış görünüyordu ama şimdi daha da güzel ve hafiflemiş gibiydi. Yüzü, sanki bir yükten kurtulmuş gibi aydınlanmıştı.

Peki baba, sen bu kadını ne şekilde tanıyordun? Annem biliyor muydu? Yoksa onunla bir macera mı yaşadın? Hep babamın annemi aldatmış olabileceğini düşünmüştüm, her erkeğin yapabileceği gibi: seks için, ilgisini kaybettiği için, uzakta olduğu için ama sıkıntıdan ya da aşk yüzünden olabileceğini hiç hesaba katmadan. Peki bu Ilaria ile neler olmuştu? Ona daha dikkatli bakmaya başladım. Şimdi onu daha kadınsı görüyordum, daha dolgun, büyük göğüslü, ince belli, bakımlı ellere sahip... Evli değildi ve çok az takı kullanıyordu. Yüzünde makyaj vardı ama aşırı değildi. Özenli taranmış saçlarında bir tel beyaz yoktu. Gözlerinin etrafında ufak tefek kaz ayakları vardı ama gerçek bir kırışıklık yoktu. Baba, anneme bu kadından bahsetmiş miydin? Eh, aslında benim de görüştüğüm ama Alessia'ya söylemediğim kızlar olmuştu ama bu sadece gereksiz tartışmaları önlemek içindi. Mesela bir seferinde eski sevgilim Federica ile karşılaşmıştım ve beraber kahve içmiştik, başka bir seferinde de Giorgia'nın motosikleti arızalanmış, ne yapacağını bilemediğinden ve benim evin yakınlarında olduğundan beni aramıştı. Gereksiz tartışmaları önlemek için ona bunlardan bahsetmemiştim.

Her ne kadar Alessia bu konuda ısrarcı olsa da. "Sen bana her şeyi anlatmalısın..."

Tam da Giorgia'yı eve bıraktığım akşam söylemişti bunu.

"Eski sevgililerinden biriyle karşılaşp onu sadece eve bırakmış olsan bile!"

"Kahretsin, beni gördü," diye düşünmüştüm. Ölüyormuş gibi hissetmişim ama yine de kendimi tutmuştum. "Tabii ki Ale."

"Pekâlâ... Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Biraz bekledim, çok da değil ve kendimden emin bir ifadeyle gözlerinin içine bakarak, "Kesinlikle hayır," dedim.

"Emin misin?"

"Tabii ki, bana tekrar sorduğun için cevabım değişecek değil ya."

Ve bunun üzerine bana sarılmıştı. “İşte şimdi çok mutluyum, ilişkimize gölge düşürecek hiçbir şey olmamalı.” Sonra da dudaklarıma bir öpücük kondurup, “Birbirimize her zaman, her şeyi söylemeliyiz!” demişti.

Ama son seferinde bana her şeyi söylemeyen de o olmuştu. Bana sadece “Üzgünüm...” demişti.

Ilaria bir yudum daha alarak portakal suyunu bitirdi. “Sana bunu nasıl söyleyeceğimi defalarca düşündüm ve beni anlayabilecek tek kişinin sen olacağını... Babanla benim aramda...”

“Nicco! Seni burada bulacağımı biliyordum!”

Gözlerime inanamıyordum, son olanları düşünecek olursam Valeria tarif edilmez bir coşku ve mutlulukla bana doğru geliyordu. Çantasını yanımdaki sandalyeye atıp yan masaya oturdu.

“Hadi buraya gel Ernesto!”

John Lennon’la Sergio Múñiz arası bir tipti. Ama bana kalırsa ondan biraz daha soluk ve daha az yakışıklıydı.

“Nasıl oldu da buraya geldin Valeria?”

“Arkadaşım seninle tanışmayı çok istiyordu. Ah...”

Ancak o an karşımda oturan Bayan de Luca’nın varlığını fark etmişti.

“Ben sizi böldüm mü, özür dilerim, önemli bir şey mi konuşuyordunuz?”

Ilaria sakın bir şekilde gülümsedi. “Ah, hayır, merak etme. Sadece sohbet ediyorduk.”

Ne sohbeti, demek geldi içimden. Bana bir sır anlatıyordun, babamın ne kadar özel bir erkek olduğundan ve aranızdaki ilişkiden bahsetmek üzereydin! Şimdi tüm bunları benim tahmin etmem gerekecekti.

“Eh, peki o zaman!”

Valeria gülümsedi ve kollarını açtı.

“Ben onun kız kardeşiyim, Valeria, memnun oldum,” dedi ve elini uzattı.

Bayan de Luca uzanan eli son derece resmî bir şekilde sıktı.
“Ilaria de Luca.”

Onu da tanıdığına emindim, babamla onun hakkında da konuşmuş olmalılardı. Sonra ayağa kalktı, bize biraz baktı ve gülümseyerek veda etti.

“Şimdi gitmem gerekiyor. Hoşça kal Niccolò... Portakal suyu için...”

“Rica ederim.”

“Peki, teşekkür ederim, nasıl olsa görüşeceğiz.”

“Tabii.”

Popolo Meydanı’na doğru yöneldi. Hızlı ve kendinden daha emin adımlarla yürüyordu, neredeyse daha da gençleşmiş gibiydi. Valeria ona bakıyordu, Ernesto ise patateslerden atıştırıyordu.

Kardeşim, “Eh, güzel kadınmış!” diyerek sırtıma vurdu.
“Bunu bilmiyordum ama.”

Ona kötü kötü baktım. “Neyi?”

“Kendinden büyük kadınlarla beraber olduğunu. Az da değil.”

Ernesto da hemen konuşmamıza katılıverdi. “Eh, evet, en azından kırk beş yaşında vardır.”

Ona da kötü kötü baktım ama pek zamanı değil gibiydi. Zaten ondan nefret ediyordum. Şu an Pepe’nin gelmesini ne kadar çok isterdim. Zaten herkesin buradan geçeceği tutmuş gibiydi, en azından o bir işe yarardı.

“Yeri gelmişken Ilaria ile hiçbir alakam olmadığını belirtmek isterim.” Valeria gülerken kolamdan masaya biraz döktü.

“Hadi ama, özel bir şeyler konuştuğunuz bir kilometre öteden bile belliydi, sana bir şeyler itiraf ediyordu. Ya da hoşlandığı bir şeylerden, yapmak istediklerinden bahsediyordu. Çok barizdi, hadi...”

“Bariz miydi? Neden bahsediyorsun sen? Ne demek istiyorsun?”

Valeria kolamdan bir yudum aldı, Ernesto da ağzına bir patates daha attı.

“Hadi, canlı canlı basılmış iki âşık gibiydiniz, çok barizdi.”

“Benim Ilaria de Luca ile hiçbir alakam yok, sadece gazete bayisinin müdavimi ve,” bunu üstüne basa basa söyledim, “sadece gazete almak için gelir, anladın mı? Şu sıralarda da evini değiştirmek istiyor ve bize ne zaman nereye taşınmak istediğini bildirecek. Bu durumda benim konuyu takip etmemi istiyor.” Söylediklerim onları tamamen ikna etmiş olmalıydı. “Ha, belki de kilometrelerce öteden ‘bariz’ olan şey budur.”

Valeria umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti ve Ernesto’nun yemek üzere olduğu son patatesi de ağzına attı. “Nasıl istersen öyle olsun. Yine de güzel bir kadın. Kime benziyor biliyor musun? Hani şu güzel yüzlü İtalyan aktris...”

Ernesto koladan bir yudum içti. “Evet, anladım kimden bahsettiğini... Barbara de Rossi!”

“Evet, işte o.”

Farkında değilmişim gibi davrandım. “Fark etmemiştim.”

“Hadi oradan, hık demiş burnundan düşmüş.”

Valeria ve Ernesto beraber gülmeye başlamışlardı.

“Pekâlâ siz ikiniz ta buraya kadar benzerlikleri kim bulacak oyunu oynamak için mi geldiniz?”

Valeria bana şaşkın bir ifadeyle baktı. “Hey, ne var bunda, Ilaria bozuldu mu yoksa? Amacım sadece iltifat etmektir!”

Cevap vermeme fırsat vermedi.

“Her neyse, Ernesto sana teşekkür etmek istiyordu.”

Ernesto, aslında benim olan ama Valeria’nın içmeye başladığı kolanın son yudumunu içiyordu.

“Ah, evet.” Ağzını sildi ve konuşmaya başladı. “Seninle bu şekilde tanıştığımız için üzgünüm. Aslında seni, ablanı ve anneni bir pazar Bracciano’ya davet etmek ve güzel bir mangal partisi düzenlemek istiyorum. Bizimkiler aynı zamanda güzel şarap yaparlar.”

Ernesto, belki de sabahtan beri hazırladığı bu sözleri taramalı tüfek gibi sıralarken Valeria da hayran hayran ona bakıyordu.

Bir elini koluna koymuştu ve sanki çok önemli bir şey yapıyor-
muş gibi onunla gurur duyuyordu. İçimden ona şöyle demek
geçiyordu: “Valeria, olağanüstü bir şey söylediği yok, bunları
çocuklar da söyler.”

Ama hiç işe yaramayacağını biliyordum. Valeria kafaya birini
taktığında, sanki o yeryüzündeki son beyaz atlı prensmiş gibi,
artık hiçbir şey anlamaz hale geliyordu.

Ernesto devam etti. “Anladın mı? Sana çok saygı duyuyo-
rum. Kız kardeşini böyle savunmak herkesin harcı değildir.”

Duyduklarıma inanamıyordum. Yani Ilaria de Luca’nın
itiraflarını dinlemektense bu ikisinin saçmalıklarıyla uğraşmak
zorunda kalıyordum. Kim bilir Ilaria babamla ilgili nasıl “özel” bir
açıklamada bulunacaktı. Belki olaylara farklı bir açıdan bakmamı
sağlayacak, belki de yokluğunu kabullenmemi kolaylaştıracak
bir şeyler söyleyecekti. Hayır, bu değildi, buna inanamıyordum.
Durmadan konuşmasına devam eden Ernesto’ya baktım, dinlemi-
yordum bile ama o, kendinden emin bir şekilde bitmek bilmeyen
konuşmasına devam ediyordu. Söylediklerinin bir anlamı var
mıydı, onu bile bilmiyorum. Bununla kıyaslayınca Pepe bana
daha sempatik gelmeye başlamıştı. Ona baktım, gülümsedim,
onunla hemfikirmişim gibi başımı salladım, zaten er ya da geç
karşılaşacaklardı. Tekrar gülümsedim ve daha şimdiden hasta-
nedeki halini hayal edebiliyordum.

“Anladın, değil mi Niccolò? Artık bizim konumuzla ilgi-
lenmene gerek yok.”

Şimdi söylediklerini duymaya başlamıştım. İnanamıyordum,
neredeyse öfkeli gibiydi. Valeria’ya sarılıp kendine doğru çekti
ve ona gülümsedi.

“Onunla ben ilgilenebilirim, gerçekten. Pepe meselesiyle
de ben ilgilenirim.”

Pepe’den, neredeyse eğleniyormuşçasına, onunla dalga geçer
gibi bahsediyordu.

Söylediklerine bakılırsa Ernesto, Pepe'yi hiç görmemişti. Hatta onun hakkında en ufak bir fikri yoktu.

“Evet, evet, tabii... Dün akşam yoktun ve ben de Valeria'nın karıştırdığı işlerin annemi etkilemesini istemedim. Ama bundan sonra sen ilgileneceksen memnun olurum, gerçekten. Ve sana bir tavsiye vermeme istersen Pepe'yle durumu bir an evvel netleştirmeni öneririm çünkü hâlâ Valeria ile beraber olduğunu sanıyor.”

“Bu doğru değil!”

Kız kardeşim Ernesto'nun kolundan kurtuldu. Sinirlenmişti.

“Ona ayrıldığımızı söyleyeli bir haftadan fazla oldu. Hatta ona başka biriyle ilgilendiğimi bile söyledim.”

Valeria kararlı bir şekilde, “İyi yaptın aşkım,” der gibi kendisine bakan Ernesto'ya baktı. Benimse söyleyecek sözüm yoktu. Ernesto'ya, Pepe ile yapacakları o açıklayıcı konuşmayı ne zaman yapacaklarını sormak istedim. Orada olmak isterdim ama sadece uzaktan... öylesine... görmek için.

Ernesto kendinden emin bir şekilde tekrar konuşmaya başladı. “Kardeşinin bir hata yapmış olması bunun bedelini sürekli ödemesi ya da hayatını mahvetmesi anlamına gelmiyor, öyle değil mi?”

“Bu konuda hemfikiriz ama hangi hatadan bahsediyorsun?”

Ernesto şaşkın bir ifadeyle bana baktı ve benden emin olmayınca destek bulmak için bakışlarını Valeria'ya çevirdi.

“İşte, Pepe ile çıkmış olması!”

“Ah, evet, sana katılıyorum. Kardeşime bazı konularda söz geçirmek mümkün değildir! Ama sen bir şekilde onu ikna ettiğine ve Pepe'nin de bu konuyu anlamasına yardımcı olacağına göre hepimiz mutlu olabiliriz.”

Sonra, aniden içimden Pepe takma isminin ne anlama geldiğini bilip bilmediğini sormak geldi, onun da lakabı P ile başlıyordu –Poeta¹²– ama sonra bunun büyük bir piçlik olacağını düşünerek vazgeçtim.

12 (İt.) Şair (yay. n.)

“Konuşmak istediğiniz başka bir şey var mı?”

“Hayır, hayır, teşekkürler.”

“O zaman kusura bakmazsanız hesabı ödeyip ofise geçmek istiyorum.”

Hesabı ödeyip onlarla vedalaştım. Benden daha farklı bir tepki beklermiş gibi neredeyse bozulmuşlardı. Ama aklıma farklı bir şey gelmemişti. Hem ayrıca neden sürekli başkalarının beklentilerini karşılamak zorundaydım ki?

Ofise girdim.

“Herkes merhaba.”

Sessizlik hâkimdi. Biri “merhaba” benzeri bir şeyler geveledi, başka biri de pek anlayamadığım başka birtakım sesler çıkardı. Şirkete ölüm sessizliği çökmüş gibiydi. Üstelik iyi iş yapan emlakçılardan biriydik, düşünün ki bir de işler kötü gitseydi kim bilir ne halde olurduk. Masama geldiğimde etrafıma bakındım ama Benedetta “Pozzanghera”yı göremedim. Nasıl olabilirdi? Bir günlük izin mi almıştı acaba? Yoksa dışarıda bir randevusu mu vardı? Randevu çizelgesine baktım. Tam o anda telefonuma bir mesaj geldi. Bir an ümitlendim. Hissediyordum, Alessia idi. Beni evde, bayide, Caffè dei Pittori’de aramıştı. Ama mesajı açtığımda şaşkınlıktan donakaldım. “Korkunç bir karmaşa oldu. Lütfen bana uğra. İş yerine iyi olmadığımı söyledim ama aslında çok kötüyüm!” Mesajı silip masama oturdum. Aynı mesajın Alessia’dan gelmesini dilerdim. Oysa Pozzi’den gelmişti. Ne yapacaktım şimdi? Ajandamın sayfalarını karıştırmaya başladım. Randevum yoktu ve gitmemek için herhangi bir bahane de uyduramazdım. Neticede emlakçının sahibi Bandini’nin torunuydu ve bir şekilde bir gün ihtiyacım olursa başımı dersten kurtarabilirdi.

“Biraz dışarı çıkıyorum.”

Yine kimseden ses çıkmamıştı. Böyle bir emlak ofisinde çalışmak gerçekten güzeldi, seninle tek kelime etmediklerinden hiç tartışma olmazdı.

Tabii ya, bu ölü toprağı serpilmiş yerde duracağıma Pozzanghera'ya giderdim. Zaten ne halt karıştırmış olabilirdi ki? Ne derdi varsa hemen çözerdim, onu dinlerdim ya da sorunu üzerine düşünürdüm.

Aslında hayat gerçekten bir tuhaftı. Şu sıralar herkes bir haltlar karıştırıyor ve sonrasında da hepsi çare bulmaya bana geliyordu. Peki ben ne zaman birileriyle konuşabilecektim? Gerçekten görmek istiyordum. Belki de onunla, Pozzi'yle konuşurdum. Ama henüz o öğleden sonra her şeyin beklenmedik bir şekilde altüst olacağım bilmiyordum.

Aşağıdan zili çaldım.

“Kim o?”

“Benim.”

“Dördüncü kat.”

İçeri girip asansöre bindim. Pozzanghera’nın dairesini hatırlıyordum. Ondan Benedetta diye bahsetmeye başlasam iyi olacaktı, yoksa yüzüne karşı da aynı şekilde hitap edecektim. Angelico Caddesi’nde bir çatı katı almış ve altı ay önce kutlamasını yapmıştı. Tüm cadde yüksek binalarla doluydu ve hemen hepsinde kırlangıç yuvaları vardı, ama bu çatı katı çevredeki tüm ağaçların boyundan daha yüksekti ve oldukça ilerileri görüyordu. Tabii Ciccio’nun bugün gittiği ev kadar değildi ama yine de oldukça güzel bir daireydi. Neden böyle bir karşılaştırma yaptığımı düşünüp dehşete düştüm. Asansör kata gelmişti, işte varmıştım, evinin kapısı koridorun sonunda, hemen sağdaki kapıydı ve açıktı.

“Girebilir miyim?”

Filmlerde olduğu gibi, her zaman kapının arkasına saklanan bir katilin olması tedirginliğiyle yavaşça kapıyı araladım. Ama bu kez, en azından şimdilik, katil falan yoktu.

“Gel, gel, salondayım.”

Kapıyı kapatıp koridor boyunca yürümeye başladım ve yanlış hatırlamıyorsam salon, mutfak ve banyodan sonraydı. Gerçekten

öyleydi, lacivert kanepe, birkaç modern tablo... ve adımımı atar atmaz kız ağlayarak üzerime atılıp boynuma sarıldı.

“Çaresizim... öyle... onu... bils... ben... sana... neler... neler olduğunu bir tek sen anlayabilirsin.”

Söylediklerinden neredeyse hiçbir şey anlamamıştım. Ağlıyor, hıçkırıyor, burnunu çekiyor ve bir yandan da bana sıkıca sarılıyordu. O kadar ki neredeyse nefesim kesiliyordu.

“Ne dediğimi anladın mı?”

“Pek değil... Sadece ‘neler olduğunu bir tek sen anlayabilirsin’ kısmını anladım ama ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yok.”

Sarılmaya devam ederek bir şeyler tekrarladı, göğsümde boğulacak gibiydi. “Sor... şu ki... o ... ile...”

“Yine hiçbir şey anlamadım! Çarkifelek oynar gibi, oradan buradan rastgele birkaç harf.”

Pozzi kahkahalara boğulmuştu, burnunu çekti. Onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştığımda boynuma daha da sıkı sarıldı.

“İyi de şöyle biraz uzaklaşmazsan hiçbir şey anlamayacağım.”

“Beni bu halde görmeni istemiyorum.”

“Affedersin de normalde olduğundan ne farkın var?” demek istedim. Ama belki de çok kötü bir şaka olurdu. Sonunda korkarak, kararsız, titrek bir ifadeyle benden uzaklaştı. O kocaman yaşlı gözleri ve yanaklarından süzülen rimellerle beni baştan aşağı süzdü. Üst dudağı hâlâ titriyordu, saçları darmadağındı, yüzünde pek makyaj yoktu ama genel görünüşü hiç de kötü değildi. Belki de yüzündeki o yumuşak ifade onu diğer günlerde olduğundan bir parça daha iyi gösteriyor olabilirdi. Üzerinde beyaz, dizlerine kadar inen bir tişörtten başka bir şey olmadığını ancak fark ediyordum. Hatta ayakları çıplaktı ve içinde de sütyen yoktu ama ben dikkatimi bu gereksiz detaylara verdiğimi belli etmek istemiyordum. Mesela külotunun olup olmadığını bilmiyordum ama o hatırı sayılır büyüklükteki şekilli göğüslerinin serbest hareketlerini kör birinin bile fark edebileceğinden

emindim. Kendini belli eden dikleşmiş meme uçları da buna şüphe bırakmıyordu.

“Bana öyle bakma...”

Fark etmişti.

“Sana bakmıyorum.”

“Yalan söylüyorsun...”

“Tamam da öyle masum bir bakıştı.”

“Aptal...” Tekrar güldü.

“Pekâlâ, neler olduğunu anlatacak mısın?”

“Luca dört yıldır Carla Salbini’yle birlikteymiş.”

Bu tipin Pozzi’ye böyle aşık olabilmesi tuhaf geliyordu zaten.

“Niccò, hatırladın mı? Carla Salbini!”

Şaşkın şaşkın bakmaya devam ediyordum. “Hayır, üzgünüm, hatırlamıyorum.”

“Liseden arkadaşım. Bir keresinde emlak ofisine de gelmişti, anne ve babası Fregene’deki yazlık evlerini satmak istiyorlardı hani.”

“Ne zamandı bu?”

“İki yıl önce.”

“Yok artık! İyi de bütün bu olayların içinde Fregene de yazlık evini satmak isteyen Salbini diye birini hatırlamamı nasıl beklersin? Nasıl, çok mu önemli bir evdi?”

“Hayır.”

“Yani... önemli bir ev bile değilmiş... hadi ama!”

“Haklısın.”

“Sorun şu ki sen çok detaycısın.”

“Bu ev hikâyesi yüzünden mi?”

“Hayır, genel olarak, her konuda!”

“İyi de bunun Luca’nın dört yıl boyunca lisede birlikte okuduğum biriyle beraber olmasıyla ne alakası var? Tanımadığım biriyle de olabilirdi, sorun bana bununla ilgili bir şey söylememiş olmasında!”

Kendini kanepenin üzerine atıp hızlıca bağdaş kurdu ve ellerini göğüslerinin üzerinde birleştirerek olası her türlü frikiği engellemiş oldu.

Kendi kendine söylenerek başını sağdan sola sallamaya başladı: “Böyle bir şey mümkün değil... Mümkün değil.”

O sırada, kim bilir kaç erkeğin aynı şekilde davranacağını ya da davranmış olduğunu hesap ediyordum aklımdan. Ciccio bin kere, ben birkaç kez, emlak dükkânının sahibi kesinlikle... Liseden bazı arkadaşlarımın da bunu yapmış olduğundan eminim. Neticede, herkes tarafından bilinen ilişkisinin dışında başka birileriyle de kısa süreli beraber olanların sayısı oldukça yüksekti. Hatta belki de öz babam ve Ilaria de Luca da bunların arasındaydı. Valeria ve Ernesto’nun ani gelişi yüzünden bundan yüzde yüz emin olamıyordum ama büyük bir olasılıkla öyleydi. Çoğu bir süre sonra bu kısa ilişkisini sona erdirmiş ya da bir şekilde açığa çıkarmıştı. Diğerleri ise şüpheli, zeki ve dikkatli kadınların birbirlerini fark etmemesi için oynadıkları denge oyununu devam ettirmişlerdi. Bunlardan biri de Ciccio’ydu ve en son *pub*’daki kız olayından da anlaşılacağı gibi o risk almayı sevenlerdendi. Ama şimdi mesele, Pozzi’nin bunu nasıl keşfettiği idi.

“Nasıl anladığımı biliyor musun?”

Aniden ciddileşti. Sanki bir anda düşüncelerimi okumuştı. Bu sıralar bunu çok yaşıyordum. Yoksa ben her şeyi çok mu belli ediyordum?

“Eğer anlatmak istersen...”

“Tabii. Çok basit. Cumartesi-pazar günleri sürekli meşgul olduğunu fark ettim. Hafta içleri de bana hep akşam yemeğinden sonra geliyordu. Ya da maçtan sonra, ya da antrenmandan sonra. Sonuçta hiçbir zaman 22.30 dan önce gelmiyordu ve yemeğini de yemiş oluyordu. Sana da tuhaf gelmiyor mu?”

“Eh, evet, ne de olsa...”

Bir an Federica'yla çıktığım ama Giorgia'yla da beraber olmaya başladığım sıralar tam olarak aynı şeyleri yapmış olduğumu hatırladım.

“Bana geldiğinde telefonu da sürekli kapalı oluyordu.”

“Ah...” Bunu da yapıyordum, peki hepimiz bu kadar sıkıcı derecede aynı mıydık?

“Ben de ne yaptım biliyor musun? Onu denemek için “Bir arkadaşım ev satın almış ve cumartesi bizi davet etti, ne dersin gidelim mi?” dedim. Önemli bir aile işi olduğuna dair bir şeyler homurdandı. Ben de, ‘Önümüzdeki hafta gideriz o zaman, Pizazza Navona yakınında bir kutlama daha yapılacak,’ dedim. O zaman da uzaktan gelen arkadaşlarıyla ilgili bir hikâye anlatmaya başlayınca onu sıkıştırdım.”

“Nasıl yaptın bunu?”

“Ofisine gittim ve tüm öğle tatili boyunca yanında kaldım. Telefonun çalacağına emindim ve öyle de oldu.”

“Ya...”

“Ve sonunda itiraf etti.”

Bu Luca denen adamın Pozzanghera’nın ısrarlı bakışları altında o telefona bakıp bakmamak arasındaki gelgitlerini tahmin edebiliyordum. Sonunda dayanamayıp her şeyi itiraf etmişti. Bana kalırsa onun ofise gelişinin onuncu dakikasından itibaren yapmış olduklarından deli gibi pişmandı.

“Nasıl? Kahrolası...”

“Eh, tabii, anlıyorum...”

“Siz erkekler neden böyle pislisiniz?”

“‘Siz erkekler’ demek zorunda mısınız?”

“Çünkü sen de bir erkeksin ve kim bilir kaç kez Luca gibi davranmışsındır.”

“Yanılıyor olabilirim ama bu şekilde değil.”

“Sen durumu tam olarak anlamadın sanırım! Bak...”

Yerinden kalktı ve hemen yanındaki masaya yöneldi. Şöyle dikkatli bakınca aslında Pozzi hiç de fena değildi. Güzel, biçimli

bacakları vardı ve kalçaları da gayet düzgündü. Ama sonra döndü ve yok, yüzü, burnu çok büyüktü.

“Bak, şuna bak, bana ne yazmış.” Masanın üzerindeki mektupları alıp yanına oturdu ve okumaya başladı. “‘Aşkım, seni tanıdığımdan beri hayatım tamamen değişti. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım...’ Düşünebiliyor musun? Bunları Carla’ya okutmam lazım! Bunu hak ediyor. Neden bu kadar pislik oluyorsunuz?!”

“Yine mi? Neden ‘siz’ deyip duruyorsun ki?”

Sonuçta benim böyle ortalık yerde mektup bırakmışlığım yoktu.

Pozzi burnunu çekti. “Pekâlâ ‘onlar’ diyelim. Peki neden karşıma senin gibi biri çıkmıyor hiç? Neden hep diğerleri denk geliyor bana? Bak, bak, şuna bak...” Mektuplardan birkaç satır daha okudu. “‘Seninle birlikte olmak bir rüya gibiydi, hayatımda kimseyle böyle sevişmedim!’ Ne pislik olduğunu görüyor musun? Onun için her şeyi yaptığımı bastıra bastıra söylüyor. Ona âşık oldum ben Nicco. Ve biliyorsun ki âşık bir kadın sınır tanımaz. Ne pislikmiş ama! Ondan nefret ediyorum, tam bir pislik!”

Yeniden gözyaşlarına boğularak üzerime atıldı. Gerçekten çaresizdi. Bir şekilde onu sakinleştirmeye çalıştım. Aslında böyle durumlarda çok da dramatize edilecek bir taraf olmadığını düşünüyordum, yine de rolümü oynamaya çalıştım. Eğer bir kadının kendisini güvende hissetmek istiyorsa baştan birçok deneme yapardı ama sonra erkekle beraber olduğunda tatmin olmayıp ilişkiyi orada bitirmeye karar verebilirdi. Böyle de olabilirdi, değil mi? Neticede kimse bir yıl, altı ay ya da üç yıl devam edeceğinin garantisini veremezdi! Ama tüm bunlar Pozzi’ye uymuyordu, o ağlamaya ve mektupları okumaya devam ediyordu. Sonra bilgisayarı alıp birkaç da e-posta okumayı ihmal etmedi ve bu da yetmezmiş gibi cep telefonundan adamın fotoğraflarını göstermeye başladı. Güler yüzlü, neşeli, eğlenmeyi seven, neticede yakışıklı bir delikanlıydı ve daha ilk bakışta gözü dışarıda bir tip olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Ayrıca

Pozzi gibi biriysen, aranızda sözsüz bir anlaşma olmalıydı ve bu adamın er ya da geç başka biriyle de beraber olacağından şüphe duymamalıydın. Şimdiye kadar olmadıysa da olacağım kesin olarak bilmen gerekirdi. Ama hiçbir kadın bu denli gerçekçi olmayı kabullenemez. Kadın hayaller kurar, hem de büyük hayaller!

“Anlıyor musun? Ben bu yaz beraber tatile çıkacağımızdan o kadar emindim ki. Şuna bak, ona bir sürpriz hazırlıyordum.” Çekmeceyi açıp içinden iki bilet çıkardı. “Yunanistan, Korfu Adası’nda, özel plajı olan deniz kenarında bir villada tam bir hafta tatil. Kiminle gideceğim ben şimdi?”

Ve bu son cümleden sonra Pozzi tekrar hıçkırıklara boğuldu. “Hadi ama böyle yapma. Benedetta, bunlar olabilecek şeyler.”

“Evet ama hep beni mi bulur?!”

“Neden, daha önce de mi oldu?” diye sormaya cesaret edemedim. Sessiz kaldım ve saçlarını okşamaya başladım. Göğsümde ağladığını hissediyordum, derin bir iç çekişle bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Niye hep benim başıma geliyordu bunlar? Ve illa bugün mü olmalıydı? Rüyamda sürprizlerle dolu bir gün olacağını görmüştüm... Tüm bu olanlar şaka mıydı? Ilaria de Luca ve hâlâ öğrenemediğim sırrı, kız kardeşim ve Ernesto ile olan karşılaşmam ve son olarak da Pozzi’yle yaşadığım bu can sıkıcı durum – ki sakın kafayla düşündüğünde Yunanistan macerasıyla bir sürü para harcamaktan kurtulduğunu fark edecekti. Ayrıca kim temmuzdaki bir tatilin rezervasyonunu mayıstan yapardı ki? Böylesini hiç duymadım, yani bu işin kötü gideceği önceden belliymiş, kendi kendine uğursuzluk getirmiş. Yine de bunu ona söylemek istemedim.

“Hadi ama böyle yapma. Yakında doğru kişiyi bulacağına eminim.”

Hah, işte, biliyordum. Bunu söylememem gerekiyordu. Daha da güçlü ağlamaya başlamıştı. Söylediklerimi duymak istemiyormuş gibi başını hızla iki yana sallıyordu. Ayaklarını yere vurarak tepiniyordu.

“Hayııır! Ben onu istiyorum!”

Saçlarını okşamaya devam ettim. “Ama Benedetta, o şu an zaten biriyle beraber, hem de senin bir arkadaşınla, hem...”

“O benim arkadaşım değil!”

Nasıl yani, kendi söylememiş miydi? Ah, neyse, anlamıştım. Bu konuda ısrar etmenin anlamı yoktu. “Tabii, tabii... haklısın...”

Saçlarını okşamaya devam ettim.

“Ayrıca geri zekâlıymışım gibi bana sürekli hak verip durma!”

Tekrar ayaklarını yere vurdu, üzerindeki tişört sıyrıldı ve bacakları uyluklarının üzerine kadar açıldı. Nefesinin sakinleşmeye başladığını hissettim, artık ağlamıyordu.

“Pekâlâ, ne yapmam gerekiyor? şu an ne desem hoşuna gitmeyecek...”

“Evet, maalesef öyle.”

Sonra, yavaş yavaş sakinleşmeye başladı, nefesi iyice yavaşladı ve ağlaması da son buldu. Saçlarını okşamam hoşuna gidiyor gibiydi.

“Beni bir tek sen anlıyorsun.”

şimdi daha kısık, daha yumuşak bir sesle konuşuyordu. Bana iyice sokuldu ve kanepeye iyice yerleşti. Kollarımın arasında sakinleşirken tişörtü istemeden biraz daha sıyrıldı ve artık sağ kalçasının yanı görünür oldu. Anlaşılan içinde külot yoktu! Bu da yetmezmiş gibi benimle o tatlı ve kısık ses tonuyla konuşmaya devam ediyordu.

“Seninle konuşabileceğimi biliyordum... Beni sadece senin anlayabileceğini biliyordum.”

Bense ne söyleyeceğimi bilemiyordum ama durmadım, saçlarını okşamaya devam ettim. Göğüslerinden birinin benim göğsüme sürtündüğünü hissediyordum.

“Sen beni her zaman anladın. Aramızda her zaman özel bir uyum olduğunu hissediyordum.”

şimdi de bacaklarını oynatmaya başlamıştı, kollarımın arasına biraz daha sokuldu, kendimi iyice tedirgin hissetmeye başlamış-

tım. Karnımdan yukarı doğru bir alev topunun yükseldiğini hissettim ve yutkundum. Tüm bunlar yetmezmiş gibi tişörtü iyice sıyrıldı ve altında kesinlikle hiçbir şey, ama hiçbir şey yoktu.

“*Harry Sally İle Tanışınca* filminin başrol oyuncularını olarak hep ikimizi düşündüm. Hatırladın mı filmi?”

“Evet.”

“Beğenmiş miydin?”

“Evet.”

Sanki her şeyi anlamışım ama hiçbir şekilde tepki veremezmişim gibi, sanki ne diyeceğimi bilemezmişim, bu durumda istediğimin ne olduğuna karar veremezmişim gibi kuru bir “evet” dışında hiçbir şey söyleyemiyordum. Bana daha da yaklaştığım ve bedenini bedenime sürttüğünü hissediyordum.

“O filmi beraber seyretmeliyiz...”

“Evet.”

O sırada biraz geri çekilip toparlandı, saçları gözlerinin önüne düşmüştü ve gülümsedi. “Ama belli bir noktada arkadaşlıkları şekil değiştiriyor, başka bir hal alıyor.”

Bu kez “evet” bile diyemedim. Tereddütle gülümsedim ama bu kadarı Pozzi’ye yetmişti. Her şey bir anda oldu. Beni öpmeye başladı, cevap vermeme fırsat vermeden, dudaklarım sıkı sıkıya kapalı olmasına rağmen beni öpmeye devam etti. Sonra dudaklarım hafifçe gevşediğinde herhangi bir açıklamaya gerek duymadan dilini kuvvetle ağzıma daldırdı. Dudakları ağlamaktan hâlâ tuzlu ve ıslaktı. Benimkilerse acemi bir balık gibi korkak, kapalıydı ve ne kadar uğraşsa da onları emmeyi başaramadı. Birini öpmek istemediğinde yapabileceğin hiçbir şey yoktur, yani istemediğin son derece bellidir ama sonunda gönülsüzce razı olursun. Onun tadını alır, hatta ne yemiş olduğunu hissedersin, seni rahatsız eder ve tüm bunların neden olduğunu da bilemezsin.

Pozzi’nin durmaya niyeti yoktu, gömleğimin düğmelerini ve pantolonumun kemerini çözmeye başlamıştı. Üzerindeki tişörtü ve benim gömleğimi de çıkardıktan sonra koca memele-

rini göğsüme dayadı. Bana sürtünmeye başladı ve sonunda beni heyecanlandırmayı başardı. İtiraf etmem gerekirse Alessia'yı bir aydır görmüyordum. Tabii bu durum tüm bunları haklı çıkarıyordu ama yine de o sırada kendimi suçlu hissetmememi sağlayacak tek şey buydu. Ve bu düşünceden sonra kendimi tamamen serbest bıraktım. Heyecanla ya da bu kadar düşmüş olmanın getirdiği ümitsizlikle onun canını yakmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Bu şekilde doğrudan pislik adamlar listesine girmiş oluyordum. Hatta belki de listedeki ilk sırayı alıyordum çünkü bir kadının zayıflığından faydalaniyor ve onu becerebilmek için o sıkıcı mutsuzluğuna da katlanmak zorunda kalıyordum. Hayır, ona yeterince dürüst davranmadım. Kendi keyfim için hiçbir şeyi umursamadım.

Benedetta'dan çıktığımda saat 19.15 olmuştu.

Yaptığım ilk şey telefonuma bakmak oldu. Alessia'nın beni aradığından emindim. Bazı özel durumlarda bunu hissedersin, özellikle de suçlu olduğunda. Acele etmeden ekrana baktım. Sanki bir poker turnuvasındaydım da ful floş yapmak için o kupa kızının gelmesini bekliyordum. İşte, biliyordum, cevapsız bir arama vardı! Kahretsin, bundan emindim! Gizli numara. Alessia... Kontörünü bitirdiğinde hep evden arardı, ne yapacaktım şimdi? Gerçekten onun olduğundan nasıl emin olabilirdim? Aklıma hiçbir şey gelmiyordu, en azından şimdilik.

SH 150'ye bindim, telefonum çaldığında duyabilmek için kulaklıklarımı taktım ve yola koyuldum. Pozzi'nin evinde duş almıştım ama kendimi hâlâ pis hissediyordum. Birkaç metre ilerledim ve ılık akşam rüzgârının yüzümü okşadığını hissettim, kaskın içinde saçlarım kururken oldukça yavaş sürüyordum. Bir kadınla beraber olduğunda en zor an onunla seviştikten hemen sonrasıydı benim için. Çünkü orada her şey açığa çıkıyordu, yalan makinesine girmiş gibi oluyordun, yani o kadın gerçekten umurunda mı yoksa değil mi hemen belli oluyordu. Eğer kalkıp banyoya yıkanmaya gidiyorsan bu onu pek umursamadığın anlamına geliyordu. Eğer giyinip gidiyorsan durum kritikti. Ama onun yanında kalıp ona sarılıyor, öpücükler veriyor ve onunla tekrar sevişmek istiyorsan ya ondan gerçekten hoşlanıyorsundur ya da çok iyi bir aktörsündür. Pozzi'ye karşı birkaç dakika rol

kesmiştim, sonra biraz konuşmuş ve sonunda olması gerektiği gibi kalkıp gitmiştim. Böylesi daha iyiydi, sonuçta kimse ölmemişti. Herkesin hayatında en az bir kere öylesine bir sevişme hatırası da vardı elbette. Bu gerçeği reddedecek biri var mıydı, merak ediyordum! Ama esas can sıkıcı olan, olayı yaşarken bu gerçeği unutuyor olmaktı. Karanlıkta, gözlerin kapalı ya da yarı aralık bir halde sonunda kendini zevkin kollarına bırakıveriyordun ve Pozzi gibi biri bile hoşuna gidebiliyordu. Eh, tabii orgazm olmadan hemen önceki dakikalardan bahsediyorum, ama gerçekten öyleydi, en azından erkekler için bunu reddetmek mümkün değildi. Öte yandan kadınlar hep bu “safılık” konusunu ön plana çıkarıyorlardı. Evet, seks yapıyorlardı ama sadece âşık oldukları için yapıyorlardı. Biri bana açıklayabilir mi lütfen, tüm bu düzüşen kadınlar âşık mıydı gerçekten? Bu da bana saçmalık gibi geliyordu! Sonra bir anda Alessia ile son zamanlarımızı hatırladım, artık benimle sevişmek istemiyordu. Evet, öpüşüyorduk ama onu okşamaya başladığımda, arzuyla dolduğumda, sadece seks değil aynı zamanda aşk istediğimde –yani mükemmel ikili bir arada olduğunda– onun kaskatı kesildiğini hissediyordum. Elimi durduruyordu ve herhalde daha önce seninle beraber olmuş bir kadının artık seni durduruyor olmasından daha kötü bir şey olamazdı. Garip bir acı, tıpkı kara tahtaya sürtülen tebeşirlerin çıkardığı ses gibi. Ya da kayağa gittiğinde, yukarı çıkarken yarı yolda düşmen gibi. Neden aklıma bu görüntünün geldiğini bilmiyordum ama teleskiden düştüğümde hissettiğim hayal kırıklığı da dayanılmazdı. Kayakları birbirine çaprazladığından ya da başka bir aptal sebepten bir patates çuvalı gibi yumuşak karın üzerine düşmek ve o kahrolasica aletin senden uzaklaşarak yukarı doğru çıkışını seyretmek... Yine de en kötüsü arkandan birinin geldiğini biliyor olmaktı. Seni karda beceriksizce debelenirken görmesi, bir türlü ayağa kalkamaman ve kendi kayaklarının sana çarpmasını engellemek için zigzaglar çizmek zorunda kalması. İşte, Alessia ile son denememizde,

elimini itip kendini çektiğinde aynı şeyleri hissetmiştim. Yatakta beklemiştim, tuvalete gittiğini ve geri geleceğini sanmışım ama bir süre sonra bunun olmayacağını anladığımda üzerimi giyip onu aramaya gitmiştim. Mutfakta bir tabureye oturmuş üzüm yiyordu, televizyonu açmıştı ama sesi kısık, Canale 5 açıktı ama aslında onu da izlemiyordu, ekranda bir reklam oynuyordu. Sırtı bana dönüktü ve bir süre ona öylece baktım; omuzlarına inen saçlarına, bir kısmı görünmeyen profiline, kollarına, ellerine, üzüm tanelerini koparıp ağzına götüren parmaklarına. O an ona daha önce hiç olmadığı kadar âşık olduğumu hissettim ve yine o an fark ettim ki bunu ona hiç söylememiştim. O an söylemek tuhaf geliyordu. Sessiz kaldım, hiçbir şey olmamış gibi davrandım ve sonunda ağzımdan çıkan sözler sadece: “Üzümler güzele benziyor,” oldu.

Döndü ve bana derin bir üzüntüyle baktı. Bakışları, “Nasıl anlamazsın?” diye sorar gibiydi. Ama sonra o düşünceden uzaklaşıp gülümsemişti. “Evet, çok güzeller, tadına baksana!” demişti.

Oturduğu yerden kalkmış, büyük bir tatlılıkla ağzıma bir üzüm tanesi vermişti. Gerçekten güzeldi, ne çok tatlı ne de ekşiydi, mükemmeldi. Çiğnerken fark ediyordum, onun için hissettiklerim de tıpkı bu üzüm tanesi gibiydi, hoşuma gitmeyen hiçbir şey yoktu. Ama hiçbir zaman “seni seviyorum” deme cesaretini bulamamıştım kendimde. Şimdi düşününce belki de o anın ona bir şeyler söyleyebileceğim son dakikalar olduğunu, ona aşkımdan, sessizce ona bakarken hissettiklerimin güzelliğinden bahsedebileceğim son anlar olduğunu ya da “Alessia, neler oluyor? Neden benimle beraber olmak istemiyorsun?” diye sorabileceğim son anlar olduğunu anlıyordum.

Oysa hiçbir şey yapmamıştım, şu anda hatırlayamadığım bir şeyler saçmamıştım. Sonra da “Dışarı çıkmak ister misin?” demiştim. “Pizza yeriz ya da belki sinemaya gideriz.”

Ve bir şeyler yapmıştık işte, hani evde kalıp konuşmamak ve işlerin kendiliğinden düzelmesini hatta daha da iyi olmasını

beklemek için yapılan şeylerden. Ama bizim durumumuzda işler pek de öyle olmamıştı.

Oysa ne tuhaftı ki Benedetta ile en baştan son derece açık ve net olmuştum. Sanırım karşıdakini pek umursamadığında işler daha kolaydı, seks yaparken fark ediyordun zaten bunu. Uzatmak istemiyordun, karşı koymaya çalışmıyordun, onun zevk alıp almadığına bakmıyordun ve sadece kendi aldığın zevke odaklanıyordun. Becerdiğin için keyif alıyordun tabii ama o kadar. Ve bu bencilliğinden değil, dürüstlüğündendi, tıpkı boşalma anından sonraki dramatik sessizlik gibi. Hayvani hareketlerin sona erip de kendine geldiğinde ne yapmış olduğunu fark ediyordun: “İyi bok yedin.” Tabii benim durumumda bu koca bir bok yediğim anlamına geliyordu. Benedetta’yı becermek, “Pozzanghera”yı.

Yatakta yan yana yatıyorduk, ter içindeydik ve ben tavana bakıp yutkunuyordum. Konuşmam gerektiğini biliyordum, ya şimdi ya da hiç, ama bu mümkün değildi.

“Affedersin, Benedetta, bana neler olduğunu anlayamıyorum. Ve seni bu kadar yakınımda hissetmek... Karşı koymalıydım. İlişkimizi, arkadaşlığımızı düşününce...”

O son sözcükleri üzerine basa basa söylemek istedim. “Arkadaşlık” diyorum, ona değer vererek, kendisini önemli hissettirmeye çalışarak, bu kelimenin dikkatten kaçmamasını ve sonra bir sorun çıkmamasını umarak. Benedetta ise hemen yanımda, sessizce bana bakıyor, artık ağlamıyor, daha da kötüsü ışıldıyordu, kararlı ve kendinden son derece emindi. En azından ağzından çıkan ilk kelimeler öyle gösteriyordu.

“Pişman mısın?”

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum, bu bir tehdide benziyordu. Sessiz kaldım. Oysa o aynı kararlılıkla devam ediyordu.

“Şu soruma cevap ver: Hâlâ Alessia’ya âşık mısın?”

Bunun bir tuzak olduğunu, Rambo’nun fırlattığı o güçlü oklardan biri olduğunu biliyordum ama umursamıyordum.

“Evet, onu çok seviyorum.”

Sonunda söyledim, sorunsuz, korkusuz bir şekilde. Ama bunu, tüm o beraber geçirdiğimiz zaman içerisinde Alessia'ya söylemeliydim, şu an Benedetta'ya değil! O da fırsatı kaçırmadı ve umursamadan lafı soktu: “Peki neden onu aldattın?”

“Onu aldattın da ne demek? Ayrıldığımızı söyledim ya sana.”

“Yine de onu aldatmaman gerekirdi. Onu sevdiğini söylüyorsun, değil mi? O zaman beraber olup olmamanızın bir önemi olmamalı.”

Ona hayretle baktım ama bir şey söylemedim. Duyduklarıma inanamıyordum. Nasıl mantık yürütüyordunuz ki? Yoksa siz bir grup aşk fanatigi misiniz? Yani benim ona ihanet etmemem gerekiyordu, öyle mi? Biri ancak bir fikre, hayale, verdiği söze ya da kendisinin olan kadına ihanet edebilirdi. Bir umuda ihanet edemezdi. Hem belki de şu an o başka biriyle yatıyordu, hatta daha beteri belki ona âşıktı! Kadınların bu tuhaf düşünme şeklini her zaman sevecektim ama hiçbir zaman anlayamayacaktım. Yine de Benedetta'nın sözleri en azından onunla olan ilişkiyi netleştirmek adına bana yardımcı oldu.

“Haklısın, yanlış yaptım, teslim olmamalıydim, karşı koymalıydim, beni ikna etmene izin vermemeliydim...”

“Nasıl?” Benedetta'nın gözleri yuvalarından fırlamıştı, ağzını açtı ve başını sanki, “Buna inanamıyorum, neler duyuyorum böyle,” der gibi sallıyordu. “Tüm bu olanların benim suçum olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Senin hiçbir alakan yok ve hiçbir şey yapmadın yani...”

Bir an yaptıkları, bunları nasıl yaptığı, kendine neler yapılmasına izin verdiği ve hepsinden ne kadar hoşlandığı geldi gözümün önüne, ama ben her şeyi bir kenara bırakmaya karar verdim. Ne de olsa Bandini'nin torunuydu. “Hayır, ne alakası var, Bene...”

Oysa içimden nasıl da ona “Pozzanghera” demek geçiyordu. Kahrolası bir lağım çukuru ve yanlışlıkla içine düşenin vay ha-

line. Üstelik bu sefer her zamankinden daha gerçekti! Yine de kendimi kontrol etmeyi başardım.

“Öyle demek istemedim Bene, ikimiz de arzunun tuzağına düştük, belki de mutlu olma arzumuz ve bir sevgilimizin olmasını istememizden. İkimiz de hayalini kurduğumuz şeyin tuzağına düştük ve ikimiz için de zor olan bir dönemde ne olduğunu anlamadan...”

“Yani benimle öpüştüğünü, benimle seviştiğini fark etmediğini mi söylemek istiyorsun?”

“Tabii ki fark ettim, ama senin aslında Luca’nın kollarında olmayı hayal ettiğini biliyorum... ve benim de...”

“Öncelikle, ben kimsenin kollarında olmayı hayal etmiyordum, hele ki Luca’nın. Ne yaptığımın da tam olarak farkındaydım. Sen değil miydin? Sen Alessia’nın kollarında olduğunu mu hayal ediyordun?”

Şimdi ne yapacaktım? Ona ne cevap verecektim? Aldo, Giovanni ve Giacomo’nun¹³ filmindeki sahnede olmayı diledim. Hani şu Aldo’nun artık sevgilisine ne diyeceğini bilemeyip onu kafasına vurarak bayılttığı, ayıldığında da düşen bir tuğla yüzünden bayıldığını iddia ettiği sahne... Ama hayat bir film değildi işte ve her şey bir kahkahayla, değişen bir sahneyle ya da az çok mutlu diyebileceğimiz bir sonla çözülmeyebiliyordu. Hayat hatalarımızla yüzleşmemizi, onların sorumluluğunu almamızı, doğru kelimeleri bularak sıkıntılı durumları çözmemizi gerektiriyor ama... en azından içinde bulunduğum durum tam da babamın bana anlattığı durumdu.

“Doğru kelimeler.” Ona baktım ve gülümsedim, evet, belki de doğru kelimelerim vardı.

“Benedetta... ben hâlâ Alessia’ya aşığım, sana saygısızlık yaptığımı düşünüyorsan beni lütfen affet. Belki aramızda bir duygu da vardır ama şu an hazır değilim, bunun için çok erken.”

13 Bir İtalyan komedi üçlüsü. (yay. n.)

Sözlerimin içine her şeyden biraz koymaya çalışmıştım: sevecenlik, yaptığım hatayı kabullenme, onun affını isteme, hazır olmama... Hadi bakalım. Ona gülümseyerek baktım, umutla ama çok da değil, suçlu ama abartmadan. Bir süre bana baktı ve sonra...

“Siktir git,” dedi.

Bunlar, doğru kelimeler değildi. Çılgın gibi bağırmaya başladı.

“Sen de diğerleri gibisin, hatta daha da beter, seni arkadaşım sanıyordum,” dedi ve beni evden attı. Neyse, en azından her şeyi netleştirmiştik, zamanla sakinleşecekti.

O sırada telefonum çaldı, eğer Alessia arıyorsa duruma tuz biber ekecekti. Telefonu cebimden çıkarıp baktım, neyse ki Ciccio’ydü. Telefonu açar açmaz konuşmaya başladı.

“Hey Nicco, hangi cehennemdesin?”

Ciccio ve argo konuşması. “Eve dönüyorum.”

“Hâlâ dönmedin mi? On dakikadır aşağıda bekliyorum, seni önce de aradım ama sanırım numaram görünmüyordu, o yüzden geri de dönmedin herhalde.”

Ah, demek oydu. Canım sıkılmıştı. Beni arayanın Alessia olma ihtimali bir anda yok olmuştu.

“Hatırlamıyor musun, arkadaşımın yerine akşam yemeğine gidecektik?”

“Ah, tabii ya...”

“Aman Tanrım, bu ses de ne? Bir şey mi oldu, sesin çok üzgün geliyor, depresyona mı girdin?”

“Yok bir şey, yarın anlatırım.”

“Nasıl yarın? Siktir, bu akşam özel bir davet var diyorum sana, anlamadın mı? Deli gibi yiyip içeceğiz ve üstelik davetli olduğumuz için cebinden hiçbir şey çıkmayacak! Hadi ama, ne halt karıştırdıysan bu akşamdan sonra bakarsın.”

Bu son sözleri beni ikna etmeye yetmişti.

“Tamam. Geliyorum.”

Beni ikna edivermişti. İtiraf etmeliyim ki son zamanlarda duruşumu korumakta oldukça zorlanıyordum. O ya da bu şekilde ikna oluveriyordum, hatta biraz da fazla kolayca...

Çılgın bir karmaşa vardı, Minerva Meydanı ile Coppelle Meydanı arası hep böyle oluyordu.

Neyse ki güzel bir akşamdı, bir de yağmur yağsaydı artık çok şanssız olduğumu düşünmeye başlayacaktım. Tam meydanın önünde durdum. Maccheroni doluydu. Küçüklüğümden beri mekân açılışlarından çekinirdim, o kalabalıkta hep utanırdım ve ilk intiba kısmı benim için hep çok zorlayıcıydı. Şimdiyse bu utancıma neredeyse gülümseyerek içeri girdim. İşte orada, ilerideki masalardan birinde oturuyorlardı. Yerinden memnun olan Ciccio gülüyor, masadakilerle şakalaşıyor, sonra kalkıyor, herkes için menü alıyor, garsonlarla şakalaşıyor, sırtlarına hafifçe vurarak sempatilerini kazanıyordu. Sonra beni gördü.

“Hey, bakın kim gelmiş...” deyip kızların arasındaki yere oturdu. Karşımda gülümseyerek bana bakan üç kız vardı ve içlerinden biri, işte buna gerçekten inanamadım, Lucia’ydı, *pub*’daki kız.

“Merhaba Nicco! Nasılsın?”

“Her şey yolunda.”

Aralarına oturdum ve arkadan mekân sahibinin geçtiğini gördüm, Luciano çok güzel bir Avustralyalı modelle evlenmişti. Kız yanılmıyorsa *Ciao Darwin*’de Doğa Ana’yı oynamıştı. İşte, evet, elinde birkaç tabakla mutfığa doğru geçerken gördüm onu, biraz terlemişti, belki biraz da zorlanıyordu ama her zamanki kadar güzeldi. Kim bilir, İtalya’dan beklediği gerçekten bu muydu?

Ciccio menüyü kapadı. “Pekâlâ, ne yemek istiyorsun? Harika bir *gricia* yapıyorlar...”

Sonra Lucia’ya doğru uzandı, onu öptü, masanın altından tişörtünü hafifçe kaldırarak karnını okşamaya başladı. Kızın göbeğindeki *piercing*i okşuyordu.

“Meleklerin sesi...” neredeyse kızın üzerine düşüyordu ki becerikli bir hamleyle topladı. Az kalsın kızı eziyordu. Bu kadar şişman ama aynı zamanda çevik olan tipler hep merakımı uyandırmıştır. Ayrıca becerdiği işleri gördükçe daha da meraklanıyordum. İki sevgilisi vardı ve bir üçüncüsünü de herkesin gözü önünde öpüyordu.

Öpüşen delinin diğer iki kız arkadaşı kendilerini tanıttılar. Lucia da o sırada Ciccio’dan bir şekilde kurtulup karnını örtmeye çalışıyordu.

“Merhaba, ben Ilenia.”

“Ben de Tiziana.”

“Merhaba. Niccolo.”

Garsonlardan biri geldi. “Ne getireyim sana? *Gricia* ister misin?”

Tam olarak bir seçim yapmış sayılmazdım ama, “Tamam, bir *Gricia*, bir de bira alayım,” dedim.

“Biranı nasıl istersin?”

“Orta açık.”

Elindeki tablette hızla bir şeyler işaretleyip ortadan kayboldu.

“Duyduk, çok üzüldük...”

“Efendim?” her ikisine de şaşkın bir ifadeyle baktım.

“Evet, yani oluyor böyle şeyler, çok kötü tabii.”

Arada birbirlerini dirsekleyerek deli gibi gülmeye başlamışlardı. Tiziana bira bardağının üzerine atladı ve o kadar büyük bir yudum içti ki neredeyse boğuluyordu ve sonra bana dönüp başını salladı. Yüzümde kesin tuhaf bir ifade vardı. Kollarını iki yana açarak, “Ne yapabildim? Bana işkence ettiler!” gibi bir

ifadeyle bakan Ciccio'ya baktım. Ama işlerin tam olarak böyle olduğunu sanmıyordum.

Ilenia bana gülümsedi, öyle görünüyordu ki Alessia ile yaşadıklarımız onu oldukça etkilemişti. “Hadi ama alınma. Benim ilişkim de berbat gitti, gerçi ben en başından biliyordum. Oysa seninki, Ciccio'nun anlattığı kadarıyla en başından beri son derece düzgün gidiyormuş.”

Tiziana içmeyi bırakmıştı. “Gerçekten o doğum günü hediyesi muhteşem.”

“Bir Moncler benim de çok hoşuma giderdi. Dünya para olması bir yana!”

“Şimdiye kadar hiçbir sevgilimden böyle bir hediye görmedim! Ama her cebinde ayrı bir paket olması fikri beni mest ediyor...”

Duyduklarıma inanamıyordum ve masanın başında, sanki bir asırdır beraberlermiş gibi yeni kız arkadaşına sarılan Ciccio'ya bakıyordum. Tüm cepleri paketlerle doldurma sürprizimi bile anlatmıştı. Ama bu benim fikrimdi! Bazen ondan cidden nefret ediyordum. Bu an da onlardan biriydi.

Ilenia ile Tiziana kendi aralarında konuşmaya dalmışlardı. “Önemli olan Moncler olması değil...”

“O da önemli! Birinin seni sevip sevmediği senin için ne kadar harcadığından da bellidir.”

“Ya yapamıyorsa?”

“Para biriktirir. Gerçek bir beyefendiye sana da gerçek bir hanımefendi gibi davranır.”

Önce birine sonra diğerine baktım ama inanamıyordum, bir kâbusun içinde olmalıydım, yani öyle saçma şeyler konuşuyorlardı ki tam şu tolkşovlarda söylenen cinsten, Rai 1'deki cumartesi programları, kuaförde yapılan dedikodular ya da daha beteri Belén veya Minetti ile ilgili haberlerle dolu magazin gazetelerinde yapılan yorumlara benzer konuşmalardı. Ciccio bu konuşmalara bayılıyor ve sohbete balıklama atlıyordu. “Siz kadınlar çok kar-

maşıksınız. Belki de başka bir adama ihtiyacınız var ama bunu kabul etmek istemiyorsunuz.”

Sonra gülümseyen Lucia’ya baktı ve Lucia da konuşmaya katıldı.

“Siz erkekler de öyle değil misiniz?”

“Eh, evet. Haklısın, hepimizin hamuru aynı.”

Ve sımsıkı sarılıp, birbirlerine kim bilir ne sözler vermiş iki âşık gibi bakışıp öpüştüler. Bunu o kadar sevgi dolu bir şekilde yaptılar ki diğer iki kız önce onlara, sonra birbirlerine bakıp gülümsediler. “Ne tatlılar...” der gibiydiler. Ciccio kızın omzunu okşuyor ve dudaklarını dondurma yalar gibi öpüyordu. Hiç kimse yokmuş gibi bunu yapmaya devam ediyordu.

“İşte *gricia*’nız!”

Garson ödümü kopardı. Tabağı pat diye önüne koyarak soft pornodan hard pornoya doğru giden filme de bir son vermişti.

“Bu da biranız.”

Teşekkür etmeme bile fırsat vermeden uzaklaşıp ilerideki masalardan birinin siparişini almaya başladı.

Lucia bir anda Ciccio’dan ayrılıverdi.

“Saat kaç? Kahretsin, on olmuş! İnanamıyorum! Kızlar, kaçmamız lazım.” Sonra Ciccio’ya dönüp gülümsedi. “Bu akşam *pub*’da benimle çalışacaklar. Onlara bu fırsatı vermek istedim.”

Ilenia ve Tiziana başlarıyla onayladılar.

“Birlikte daha fazla zaman geçirseydik, hiç görüşemiyoruz.”

Lucia başıyla onayladı. “Evet, evet, gidelim hadi,” deyip cüzdanını açtı.

Ciccio koca şişko elini cüzdanın üzerine koyup onu durdurdu ve gülümsedi. Sonra daha da kötüsü, göz kırparak, “Biz hallederiz,” diye ekledi.

Kız, “Harikasınız!” deyip dudaklarına bir öpücük daha kondurdu.

“Görüşürüz” diyerek uzaklaştı, kızlar da arkasından aynı şeyi yaparken biri bağırdı:

“Nicco, kız fikrini değiştirip dönerse bize de söylersin.”

“Tabii...”

Artık oyuna dâhil olmaya karar vermiştim. Sonra Ciccio’ya baktım ve alaycı bir ifadeyle “Eksik olma, beni de bir banka sandın sanırım.”

“Hadi ama, ne olacak. Bu iki kız da parmağının ucunda artık.”

“Teşekkür ederim ama almayayım.”

Sonra aklıma Pozzanghera geldi ve bu konuda konuşmaya ne kadar hakkım vardı bilemedim. Dolayısıyla mekândan çıkışlarını izlemekle yetindim. Koca çantalarını âdeta arkalarından sürüklüyorlardı. Üzeri metal parçalarla süslü pardesüleri ve hatta birinin kemer tokası sandalyelere çarpa çarpa gidiyordu. O kadar ki bir bardağa çarpıp devirdi. Arkalarında fazlaca tatlı bir koku bulutu bırakarak restorandan çıktılar. Parfümleri Camillucia’da oturan diğer arkadaşları kadar zengin olmadıklarını ele veriyordu.

“Restorana davetli gelmiş olsak da kız en azından ödeme girişiminde bulundu. Diğer ikisi tam birer beleşçi.”

Gricia’dan biraz yedim, bir yudum bira içtim ve ağzımı peçeteye sildim.

Ciccio başını iki yana sallayarak, “Bu hikâyenin nasıl başladığını biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Hayır.”

“Elena Pistoni diye bir kız vardı. Sarışın, uzun boylu bir fıstık, kıçı Jennifer Lopez, kutusu da Paris Hilton’unki gibi. Yani Pino’nun gösterip vermiyor dediklerinden.”

Pino, Flamina yolu üzerindeki Morlupo’da yaşayan Napolili dövmeçiydi. Mükemmel İngilizce konuşur, kendisine de “Naples Pine” derdi.

“Elena yemeğe hep geç gelirdi. Herkes çoktan masaya oturmuş olurdu ve hikâyesi de hep aynıydı: ‘Merhaba, herkese merhaba, nasılsın, iyiyim, harika, arkadaşlar, bu akşam çok eğleneceğiz!’” diyerek herkesi selamlayıp sonra da garson geldiğinde hep aynı

yemeği isterdi: ızgara fileto. Sonra yemeği gelene kadar aralıksız konuşur, ardından sessizliğe bürünüp hiç konuşmadan yemeğini bitirir, bitince de bir oh çeker, ‘Gerçekten güzelmış,’ diye birkaç laf geveleyip sonunda saatini kontrol ederdi. Ardından gelen replik de hep aynı olurdu. ‘Aman Tanrım, Franci’ye uğrayıp onu evden alacağımı söylemişim! Daha sonra Ponti’de görüşürüz, tamam mı?’ deyip ödeme yapma zahmetinde bulunmadan masadan kalkıp tüm gece boyunca ortadan kaybolur, Ponte’ye de gelmezdi. Hep aynı hikâye. Ya Franci, ya Luisa ya da Dida, hep onu bekleyen bir arkadaşı olurdu... Bir de yemesi gereken filetosu! Yavaş yavaş grup da diğerleri de aynı şeyi yapmaya başlamışlardı. Hepsi fileto isteyip beş kuruş ödemededen kayboluyorlardı. Ta ki Simo Fiori’ye kadar. Hatırlıyor musun kızı? Sanırım grubun en aptallarından biri.”

Gricia’mı yerken başımla onayladım. Gerçekten güzeldi, tavsiyeye uymakla iyi etmiştim.

“Hadi ama, hani şu aslında Marcuzzi’ye benzeyip Barbara D’Urso’yu taklit eden.”

“Evet, hatırlıyorum. Fena da yapmıyordu.”

“Kim?”

“La Panicucci...”

“Hadi ama, lütfen.”

“Neyse, hiç yapılmayacak bir masada beleşçilik yapmaya karar verdi. Efsaneydi.”

Hatırlamıyordum ama hikâye gerçekten ilgimi çekmişti.

“Bahset bakalım biraz.”

Ciccio kendinden emin bir ifadeyle güldü. “Mò-Mò Republic’e gitmişlerdi ve masada kim vardı biliyor musun?”

“Hayır, kim?”

“Pepe.”

“Aa...”

Tabağımdaki makarnalardan birine çatılımı batırdım, bütün tabakta bir tur attırdım, iyice sosa bandıktan sonra ağzıma attım.

“Simo Fiori’nin selamlayacak vakti olmadı. ‘Hoşçakalın, hoşçakalın... Ponte’de görüşürüz,’ diye lafları sıraladı ama kaçamadan Pepe saçlarından tutup onu tuvalete sürükledi.”

“Ciddi mi?” şimdi biraz endişelenmiştim. “Sonra?”

“Filetonun üstüne sosisi de yemek zorunda kaldı. Ama insan etinden olanı tabii! Ha haa...”

Ciccio çılgınlar gibi gülmeye başlamıştı ve neredeyse boğuluyordu. Hemen suyu kafaya dikti ve bir anda aklıma başka binlerce şey geldi. Alessia, Ciccio, arkadaşlarım Andrea Bato ve Guido Peitra ile dışarı çıktığımız tüm zamanlar.

Andrea Bato, Manga severdi ve evinin bir odası rüya gibi tüm bu çizimler ve teknolojik kahramanlarla doluydu. Parası boldu, babası politikacıydı ve Parioli’de bir villada yaşıyorlardı. Guido Pietra ise tam bir kültür meraklısı, edebiyat bölümüne kaydolmuş ama sisteme gıcık olduğu için bazen sınavlara girmez. En sık kullandığı cümle Hannah Arendt’in “Toplum kültürlü insan istemez, boş adamdan hoşlanır,” idi. Ama sonunda karar verdi ve ilk sene beş, ikinci sene altı ders verip gözde okullardan birinde hocalık yapmaya başladı. En çok kurduğu ikinci cümle ise Nelson Mandela’nın “Eğitim, dünyayı değiştirmek için kullanılacak en güçlü silahtır,” cümlesiydi. Neyse, bir an gözümün önüne dördümüzün görüntüsü geldi: ben, Ciccio, Pietra, Bato ve buluşmalarımız. Şık bir yerde olsak bile Ciccio bir bardak bira-nın içine pipet koyup döndürmeye bayılırdı. Akşamları genelde Texas Hold’em ya da efsane Play Station karşılaşmaları yapardık. O arada Pietra sigara sarar ama yanında hiç kız olmazdı, oysa Bato hem sigara sarar hem de aynı anda bir sürü kızla beraber olurdu ve bu durum da doğal olarak Alessia’nın hiç hoşuna gitmezdi. O akşam da Bato yılın en hassas günlerinden birinin arifesinde tuhaf bir çıkış yapmıştı. Ben mutfaktaydım.

“Endişeliyim...”

“Neden?”

“Çünkü yarın Sevgililer Günü, kiminle ne yapacağımı bilemiyorum... Belki de hiç ortalarda olmamak en iyisi.”

Bato gülümsedi.

“Ama Sevgililer Günü en sevdiğim gün ve çıkıp hepsiyle birlikte kutlamak istiyorum ki şu an tamı tamına dört kişiler.”

Alessia gözlerini kocaman açarak bana baktı ve sonra ona dönerek: “Ne? Bir de kendini yakışıklı mı sanıyorsun?” dedi.

Bato nazıkçe gülümsedi. “Dur bakalım, bir fark var, ben kendimi yakışıklı sanmıyorum, yakışıklıyım!” diye karşılık verdi.

“Belli! Bir kadınla beraber olup adam gibi davranamadığından birçok kadınla beraber oluyorsun. Ağzın çok laf yapıyor ama salağın birisin aslında.”

Duydukları Bato’nun hoşuna gitmemiştir. “Nicco, duydun mu seninki bana neler diyor?”

“Evet, evet, duydum.”

Ben masaya döner dönmez Alessia ayağa fırladı ve bahçeye çıktı.

“Kahretsin, sen de mi Bato, tam da şimdi Sevgililer Günü’nden bahsetmek zorunda mydın?”

“Onu neden getiriyorsun ki? Poker oynayacağız ve sen bir kız getiriyorsun... Bak, ben benimkileri getiriyor muyum?”

“Yani en azından birkaç kişiyle beraber olduğunu söylemek zorunda değildin, değil mi?”

Bato umursamazca omuzlarını silkti. Sarma sigarasının kâğıdını boydan boya yalayarak yapıştırdı ve tükürüğünü kurutmak için çakmağın alevini sigara boyunca aşağı yukarı götürmeye başladı. “Senin sorunun...”

Ona baktım. “İyi de şimdi bunun ne alakası var?”

Bato bana gülümsedi, kafası iyi gibiydi, hiçbir şey anlayacak durumda değildi. “Bravo, şovunu yaptın.”

Bahçeye, Alessia’nın yanına çıktım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş şehre, denize doğru bakıyordu, bir de görebilseydi... En azından öyle olduğunu sanıyordum.

“Üzgünüm Alessia, ama Andrea’nın nasıl olduğunu biliyorsun.”

Birkaç saniye ikimiz de sessiz kaldık.

“Hayır, bilmiyorum, nasılmış ki? Tek bildiğim sürekli kafasının iyi olduğu. Şunlara bir bak, arkadaşlarına...”

Döndü ve çenesiyle içeriği işaret etti. İfadesi her zamankinden daha sertti.

“Sürekli poker oynayan ezikler...”

“Texas Hold’em.”

Bana baktı. “Sana inanamıyorum... bir de benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır, öylesine söyledim, affedersin.”

“Pekâlâ, Texas Hold’em ya da her neyse. Durmadan sigara sarıp bira içiyorlar. Ne yapıyorlar? Biri program indirip satıyor, diğeri entellektüel olduğunu iddia ediyor ama gıcıklığından kaddınlar dâhil hiçbir sosyal ortama giremiyor, diğeri aşırı sosyal, başka biri de babasının parasıyla yaşıyor ve çizgi roman koleksiyonu yapıyor. Şunlara bak...”

Camın diğer tarafında gülüp eğleniyorlardı, Ciccio biradan bir yudum alıp geçirdi. Bato güldü ve sigarayı ona uzattı. Pietra da kâğıtları karıştırıyordu.

“Bir sor bakalım hangi kitabı okuyorlarmış ya da hiç kitap okumuşlar mı?”

Onlara bakakalmıştım.

“Sor bakalım, Camus’nün kim olduğunu biliyorlar mıymış?”

Alessia’yı terasta bırakıp içeri girmiştim.

“Pardon, birkaç sorum var.”

Bato, Ciccio ve Pietra merakla bana döndüler.

“Ne kitap okuyorsunuz ve Camus ile ilgili bana ne söyleyebilirsiniz?”

Bana boş gözlerle bakmışlardı.

“Hadi ama, ne bu, şaka mı?”

“Ne oluyor sana?”

“Artık ot seni fena yapıyor galiba.”

Bato elindeki sigaradan bir nefes çekti ve bahçeyi işaret etti. “Dışarıdaki öğretmen hanım bizi sözlüye mi çekmek istiyor?”

Ciccio gülümsedi. “Ah, o zaman şöyle diyebiliriz, ben *Dylan Dog* okuyorum ve Camus için de bir konyak markası diyebiliriz.”

Pietra başını iki yana sallayarak, “Neler saçmalıyorsun!” dedi.

Ciccio ısrarlıydı. “Tabii, eminim, hem de dünya para ediyor. Babamın müdürüne Noel hediyesi olarak almıştım.”

“İyi de sana ne kitap okuduğunu soruyorsa herhalde Albert Camus’dan bahsediyordur, konyaktan değil, değil mi?”

“Tamam, peki ama bu da yanlış bir cevap değil.”

Pietra bana endişeyle baktı. “Ben, Bukowski’den *Pis Moruğun Notları*’nı okuyorum, ama aynı zamanda *Yabancı*’yı okudum ve *İlk Adam* filmini izledim, sanırım Gianni Amelio’nundu. Peki sence bunlar beni daha iyi biri mi yapıyor? Ya da seni? Bana bir faydası olmadı, sonuçta hayatımda kimse yok.”

Bato sigarayı Ciccio’ya uzattı. “Bense ne okudum ne de seyrettim ve dört kızla beraberim.”

Pietra kollarını iki yana açıp, “Gördün mü? Herhangi bir kural yok,” dedi.

Tekrar bahçeye, Alessia’nın yanına çıkmıştım.

“Ee, ne cevap verdiler?”

“Hepsinden biraz... Camus’yü tanıyanlar var.”

“Tabii ya, bunu beni memnun etmek için söylüyorsun. Beni eve götür.”

“Hayır, gerçekten!”

Ardından, kimseye veda etmeden oradan ayrılmıştı ve ben de arkasından gitmiştim.

“Bak, gerçekten doğru söylüyorum. Guido, Amelio’nun filmini bile izlemiş, *İlk Adam*...”

“Hah, film olabilir, ama kitap okuyan tipler değiller.”

İnanmak istememişti ve o akşam onu gülümsetebilmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Yolda keyfini yerine getirebilmek için bir şeyler söylemeyi denediysem de başaramamıştım.

Evine gelmiştik.

“Hoşçakal.” Mecburiyetten, sanki yapmak istediği son şeymiş gibi dudaklarına bir öpücük kondurup hızla arabadan inmiş, arkasına bakmadan, o çok hoşuma giden son gülücüğü de vermeden hızla sokak kapısından içeri girip yok olmuştu.

Geri dönüp oyun oynamak üzere masaya oturmuştum ki benim de aklıma bir soru takılmıştı.

“Texas Hold'em in yaratıcısı İtalyan mı?”

“Yok canım, Amerikalıdır herhalde...”

“Emin misin?”

Ciccio emin görünüyordu. “Kesin olan tek şey Texas’ın Robstown şehrinde yaratılmış olduğu.”

“Nereden biliyorsun?”

“Dotcom’da bir makalede okudum.”

Böyle, fazla sıkıntı yaratmadan, basit konulardan konuşarak geceye devam ettik. Bato sigarayı bana uzattı.

“Al hadi, rahatla biraz Nicco, merak da etme. Bir bok bilmesen de hiçbirimizin umurunda değil.”

Sigaradan bir nefes çekip oynamaya başladım, eğleniyordum ve bir an maçın nasıl geçeceğini de dert etmediğimi fark ettim. Hani şu tamamen rahatladığın, hiçbir şeyi dert etmediğin zamanlardan biriydi. Gevşeyip biranı yudumladığın ve o insanların yanında tehlikeden uzak ve huzurlu olduğun nadir zamanlardan biri. Evet, iyiydim ve bazen gerçekten çok karmaşık olabilen Alessia’yı düşünmediğim bir zamandı bu. Arkadaş, seninle ilgili tüm gerçekleri bilen ve seni olduğun gibi kabul eden kişiydi.

“Hey, şuna bak, birileri geliyor!”

Maccheroni’nin kapısında kalabalık bir grup duruyordu. Ciccio büyük bir çeviklikle yerinden kalktı, yandaki sandalyelere de yayıldı ve eşyaların yerlerini değiştirerek sanki çok kalabalık bir masaymış izlenimi yaratmaya çalışıyordu.

“Yabancılar, sanırım Almanlar ve yanımıza gelmelerini istemiyorum. Hem böylece yanımıza gelebilecek kızlara yer kalacaktır.”

Kasanın yanında Franz Anton Beckenbauer gibi üç dev dolap vardı ve tam önünde kısa boylu turistlerden biri heyecanlı bir şekilde dükkân sahibi ile konuşuyordu. Bizim taraf da dâhil olmak üzere etrafı şöyle bir kolaçan ettikten sonra başını iki yana sallayarak herhangi bir yere oturmalarının mümkün olmadığını, yer olmadığını anlatmaya çalışıyordu ama aynı zamanda sinirlenmelerinden çekiniyor gibiydi. O anı fırsat bildim.

“Yüzüme tükür...”

Ciccio beleşçi kızlardan kalan birkaç parça patatesi yemekle meşguldü.

“Hiç gerek yok. Hayatın zaten oldukça karmaşık.”

“Neden?”

“Çünkü kız kardeşin artık Pepe ile çıkmak istemiyor ve senin onunla konuşmanla mevzunun bitmeyeceği ortada!” Önümde duran *gricia*’dan biraz daha yiyip ağzımı sildim. Üzerine de bir yudum bira içtim. “Evet, ama nedendir bilmem o olayla ilgili hiç endişelenmiyorum.”

“Ben senin yerinde olsam onu bu kadar küçümsemem ama senin için önemliyse yemeğini bitirdikten sonra yüzüne tükürürüm.”

Elimdeki çatalı tabağa düşürdüm. “Peki gerçekten nedenini öğrenmek istemiyor musun?”

“Yemeği bitiremeyeceğinden mi? İstersen ben yiyebilirim.”

“Yemekle ilgili bir sorun yok. Beni sinir eden, bir arkadaş olarak senin davranışların.”

Ciccio’nun soğuk olmasına aldırmadan ağzına attığı patatesler tabaktan birer birer yok oluyordu. Bir an durdu ve elindeki patatesi bana doğru uzatarak, “Gerçek bir arkadaş açıklama beklemeyiz, sessizce yanında bekler ve eğer talep edilirse kendisinden isteneni yapar.” dedi.

“Güzelmış, bu senin cümlelerinden biri mi?”

“Pekâlâ, yüzüne tükürmemi istemiştin. Ben de şimdi onu yapacağım. Neticede sana güvenim sonsuz, bunu söylemek için de doğru zaman sanırım.”

Ve bir kaşını kaldırıp, “İşte gerçek arkadaşlığın kuralları bunlardır,” demek ister gibi baktı bana. Aynı zamanda ağzına bir patates daha tıkarak çiğnemeye başladı ama sonra gözleri yuvalarından fırladı, boğulur gibiydi, hemen ağzındaki lokmayı yuttu, üzerine de bir yudum bira içti ve bana hayretle baktı. Hatırlamıştı.

O adı söyleyeceğini tahmin ederek başımla onayladım.

“Pozzanghera mı? Hayır! Lütfen, hemen anlat!”

Yüzüme tükürmeye hiç niyeti yoktu. Meraktan ölüyordu.

“Domuz gibi değil mi? Ne yaptı sana, çabuk anlat, hayır, hayır, ilk ne oldu? Bağırıyor muydu? Zevk alıyor muydu? Sarhoş olup kendisini bir erkeğin kollarına bırakan ev kızları gibi miydi? Yoksa pişmanlık duyan Monzalı rahibelerden mi? Fanatik Roma taraftarlarının ya da doğrudan Francesco Totti’nin kollarında Rahibe Paola gibi mi yoksa?”

Bu son söylediği katıla katıla gülmeme neden olmuştu. Ciccio’nun gerçekliği çarpıtma yeteneği gerçekten büyüktü. Belki de benim bir türlü anlayamadığım ve kadınların onda sevdikleri şey buydu.

“Lütfen, yüzüme tükür ve hiç olmamış gibi davranalım, zaten hiçbir şey anlatmayacağım.”

“Ne demek hiçbir şey anlatmayacağım! Kahretsin, Pozzanghera ile yatmışsın! Hâlâ sana inanamıyorum... Bu durumda gerçekten iyi değilsin sen, bu kadarını tahmin etmiyordum.” Bana endişeyle bakmaya başladı. “Alessia hikâyesi seni sona doğru sürüklemişe benziyor.”

“Yani?”

“Pozzanghera’dan sonra ancak kendini öldürebilirsin.”

Son makarnayı da tabağımda çevirip yedim. Bir süre önce Sky kanalında izlemiştim. Film 1975’te çekilmişti ama 2018

yılını konu alıyordu, dünyada artık farklı ülkeler ve savaşlar kalmamış, insanların en sevdikleri vakit geçirme aracı *rollerball* adında vahşi bir oyun olmuştu. Ayaklarında tekerlekli patenler ve altlarında motosikletler olan oyunculardan oluşan iki takım yuvarlak bir pistin ortasında karşılaşıyor ve çelik bir topu manyetik bir deliğe atmaya çabalıyorlardı. Şimdi hatırlıyorum da karısını kaybetmiş yalnız bir adamı anlatıyordu. O yüzden mi hoşuma gitmişti? Sonra kalan tüm tereyağı, peynir ve biberi toplayıp ağzıma attım, hiçbir şey için değilse bile sadece bu yemek için buraya gelmeye değdi.

“Ciccio, biraz abartıyorsun sanki, Pozzanghera’nın bazı olumlu tarafları da yok değil.”

“Ah, evet, tabii. Köpekler bile dayanamaz ona.”

Ciccio deli gibi gülmeye başlamıştı. Bu sözü hiçbir zaman anlamamışımdır, ama onun çok hoşuna gittiğini biliyordum, hatta bir tek onun değil. Düşünün ki Talamone’de bu isimde bir kamp bile düzenlemişlerdi “Köpekler bile...”

Biramdan bir yudum aldım, sonra bir parça ekmek koparıp tabağıma daldırdım. “Hayır, gerçekten Ciccio, örneğin gayet güzel bacakları var.”

“Sürekli saklıyor herhalde.”

“Boyuna yetmiş beş... hatta belki seksen.”

“Bundan emin misin?”

“Yuvarlak, armut gibi göğüsleri var. Ne çok büyük ne de çok küçük.”

“Başka birini görmüş olmayasın?”

“Pekâlâ, biraz sarkık iki koca memesi var. Ama gözleri mavi, saçları da sarı.”

“Tabii, sarı örgüleri ve sonra... O Battisti’nin şarkısı oluyor.”
Ve aniden Ciccio’nun ifadesi değişti, ağzı açık kalakaldı. “Tabii ya, Lucio onun için özel bir şarkı yapmalıydı...” derken çenesiyle kapıyı işaret ederek ayağa fırladı.

Arkamı döndüğümde elinde bir rehber ve omuzunda çantasıyla şaşkın şaşkın etrafına bakman bir kız gördüm. Çilli bir yüzü, kocaman mavi gözleri ve kısacık saçları vardı. Boynundaki metal zincirin ucundaki üçgen kolye diri, mükemmel büyüklükteki yuvarlak göğüslerinin arasında kayboluyordu. Kız da giyimi gibi sade ve gösteriştten uzaktı. Üzerinde koyu lacivert bir etek, ayağında düz ayakkabılar vardı. Çok hoş görünüyordu ve etrafa son derece yabancıydı, ayrıca kollarını iki yana açarak kendisine yaklaşan restoran sahibine muhteşem bir şekilde gülümsüyordu.

O hareketin anlamını hemen kavradım. “Üzgünüm, ama yerimiz yok.”

Aynı zamanda tam arkamda ani bir gürültü duydum. Ciccio neredeyse sandalyesini devirecek kadar hızla ayağa fırlamıştı, etrafımızdaki her şeyi toparlayarak yer açıp sanki yıllardır bir adada mahsur kalmış ve ilk defa bir gemi gören adam edasıyla kollarını sallıyordu. *Yeni Hayat* filminden bir sahnede gibiydi, tek eksiği Tom Hanks’ten daha şişman ve daha fakir olmasıydı.

“Hey, burada yer var, buraya gel, seni misafir etmekten mutluluk duyarız. *Alò, aufidersen, paracalò, dasvidania...*”

“Dünyadaki tüm dillerde tanışabiliriz” adlı repertuvarından buna benzer bir sürü kelime daha sayıp döktü. Kız bizi görüp gülümsedi, sonra restoran sahibine bakıp, “Ne yapayım, gidebilir miyim?” der gibi baktı. Adam önce şaşırdı ama sonunda “neden olmasın” der gibi sol eliyle bizim masaya giden yolu işaret etti.

Yabancı kız bir an tereddüt etti. Ama Ciccio’yu kolları iki yana açık, avuçları tavana dönük halde görünce gülümseyerek ve tüm güzelliğiyle bize doğru yürümeye başladı. Diğer masalardan insanlar dönüp ona bakıyorlardı. Gerçekten çok güzel bir kızdı ve Ciccio’ya doğru gittiğini gördüklerinde birçoğunun ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Onlara şöyle demek istiyordum: “Arkadaşlar, Ciccio böyledir, Ciccio bir efsanedir, Ciccio ne yapacağını bilir.”

Nitekim yan sandalyeye kayarak kızı yanına oturttu ve elini uzattı. Kız da gülümseyerek ismini söyledi.

“Raily.”

Sonra kararsız bir ifadeyle kapıya baktı, birini bekler gibiydi, belki de erkek arkadaşını. Bunu henüz bilmiyordum ama meğer onun beklediği benim geleceğimmiş.

18

Ciccio onu uzun zamandır tanıyormuş gibi selamladı.

“Hi.”

Kız gülümsedi ve birbirlerinin yanaklarına birer öpücük kondurdular. Sonra kıza bir şeyler söylemeye devam etti ki tek kelimesini bile anlamadım. Sanırım kız da anlamamıştı. Ciccio duruma aldırmadan rastgele İngilizce konuşmaya devam etti.

“*This chair is your.*”¹⁴ Biraz Roma aksanı, biraz İngilizce ve kim bilir araya başka hangi dilleri karıştırıyordu. Yandaki masadan bir bardak aldı. “*Water?*” dedi ve ona su koydu.

“*Yes, thanks. I’m waiting for my friend.*”¹⁵

Ciccio kızın tam karşısına oturmuştu. “*I’m Ciccio and this is my friend Niccolo, Nicco for you.*”¹⁶

Dönüp bana baktı ve gülümsedi. “Hi...” Elini uzattı. “*Raily.*” Sonra elini hızla geri çekerek benim arkamda birini selamladı. “*Hey, Ann, over here!*”¹⁷

Tam o sırada tüm ışıklar söndü, neler olduğunu anlamadım. Tüm restoran derin bir karanlığa gömüldü, etrafıma bakındığımda sadece insanların gölgelerini görebiliyordum, çizilmiş resimlere benziyorlardı. Sonra bir anda mutfağın kapısı aydınlandı, üzeri

14 (İng.) Bu sandalye senin. (Doğrusu: This chair is yours. İlerde de Ciccio ve Niccolò İngilizce’yi çoğu zaman hatalı konuşuyorlar.) (yay. n.)

15 Evet, teşekkürler. Arkadaşımı bekliyorum.

16 Ben Ciccio ve bu da arkadaşım Niccolò, sen Nicco diyebilirsin.

17 Hey, Ann, buradayım!

mumlarla dolu kocaman bir pasta geliyordu ve aynı anda doğum günü müziği başladı.

Bizim masaya yakın bir masada kızlar ve erkekler gürültüyle alkışlıyorlardı.

“Heey! Mutlu yıllar Simona! Mutlu yıllar aşkım, mutlu yıllar Simo!”

Gölgeler sandalyelerden kalkıp sarılıp öpüşmeye başlamışlardı. Doğum günü kutlanan kız mutluluk ve heyecandan ağlamaya başlamıştı. Bu arada doğum günü pastası da müzik eşliğinde masaya doğru yaklaşıyor, ilerlediği sıradaki masaları aydınlatıyordu. Birden iki garsonun arkasından bir kız görüldü, Raily’ye el sallıyor ama bir yandan da geçip gelemediğini işaret ediyordu. Uzun boylu kızın omuzlarına kadar gelen kahverengi saçları vardı ve yeşil gözleri mumların ışığında parılıyordu, aynı ışıldayan beyaz dişleri gibi. Çilli, çok uzun olmayan oval bir yüzü, sivri bir burnu ve etli dudakları vardı.

“Hi.” Masaya geldiğinde hepimize gülümsüyordu ve o pastanın içinden çıkmış bir hediyeymiş sanki. Ya da bir bira, Martini, bir restoran, ada, veya yeni bir araba reklamı gibiydi. Bir film sahnesi gibiydi. Oysa tamamen gerçektir ve gelip hemen yanıma oturmuştu.

“Hi, my name’s Ann, thanks for letting us share your table.”¹⁸ Ben de neredeyse aptal bir ifadeyle başımı salladım ve sadece “Nicco” diyebilirdim.

İki kız kendi aralarında koyu bir Amerikan İngilizcesiyle konuşmaya başladılar, gerçi daha farklı konuşsalar da anlayacak değildim.

“That was so nice of them, they cleared the table for us...”¹⁹

“Maybe they’re waiting for other people.”²⁰

18 Merhaba, benim adım Ann, masanızı paylaşmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler.

19 Çok nazikler, bizim için masada yer açtılar.

20 Belki başkalarını bekliyorlardır.

*"We'll see..."*²¹

*"But maybe they are not coming..."*²²

Ciccio çok düşünceli ve kibar havalardaydı. İkinci kızın bardağına da biraz su koydu ve garsona seslendi. "Affedersin... Bize, varsa yabancı dilde bir menü getirebilir misin?"

"Ne gibi?"

"İngilizce mesela."

"Tabii, hemen." Böylece birkaç dakika sonra garson masaya İngilizce menüleri getirdi. Ciccio birini açıp Raily'ye verirken ben de elimdeki menüyü bana merakla bakarak bir şeyler söyleyen Ann'e uzattım.

*"Have you already eaten?"*²³

Söyledikleri kulağıma hoş gelmişti. Ve bir anda bu kelimeler beni lise yıllarıma, İngilizce öğrenebilme fırsatımın olduğu zamanlara götürmüştü, dersten kaçmak için saçma sapan şeyler yaptığım, tuvalette sigara içtiğim ya da Bato çizgi karakterinin maceralarını okuduğum yılları bana hatırlatmıştı. Bato hep yanında *Dago* getirirdi ve ben de kitabın içinde kendimi kabederdim. Venedik kraliyetinin, Celestino'nun hikâyeleri... İngilizceyle içinde bulunduğum ana odaklanmam gerekirken anılara dalıyordum.

"Farkında mısın? Bir de kenara kaymak istemiyordun!"

"Ya..."

Ann'e baktığımda onu işaret parmağı şakağında, menüyü incelerken gördüm. Diğer eliyle de çantasında bir şeyler arıyordu. Neyi nereye koyduğunu bilen bir ifade vardı yüzünde ve sonunda çantasından pastel tonlarda bir kurşun kalem çıkardı ve menüyü masanın üzerine bıraktı. Kalem, iki eliyle topladığı saçlarının arasına soktu. Saçları öyle kaldı ve o da dikkatle menüyü incelemeye devam etti.

21 Göreceğiz...

22 Ama belki de gelmiyorlardır.

23 Sen yedin mi?

"*But do you know what these dishes are?*"²⁴ diyerek arkadaşından yardım istedi.

"*Only where it says meat or fish... but the rest isn't easy.*"²⁵ Ciccio bu arada garsonu tekrar yakalayıp iki bira istedi. "Siz de ister misiniz? *Do you want beer?*"

İki kız bir an bakiştı ve sonra ikisi birden gülümseyerek, "Yes, thanks," diye cevap verdi.

"Tamam. O zaman dört olsun."

"Sürekli *thanks* demeleri de çok iyi!"

Ciccio omuzlarını kaldırarak, "Terbiyeli kızlar..." dedi.

Garson kız siparişi alır almaz ortadan kayboldu.

Ciccio bana sarıldı. "Oo, farkında mısın... Daha yeni Pozzanghera'yla yattın ve şimdi eğer her şey yolunda giderse bunun gibi biriyle yatacaksın." Çenesiyle Ann'i işaret ediyordu. "Ahırlardan... yıldızlara!"

"Hadi ama!"

"İyi de anlamıyorum ki... yabancılar. *Where are you from?*"

Raily gülümsedi. "*New York.*" Sonra tekrar arkadaşına döndü.

"*What will you get?*"²⁶

"*I don't know. I'll ask them to help me.*"²⁷

"*But they don't understand...*"²⁸

"*They can compare it to the Italian menu.*"²⁹

"*Right.*"³⁰

Ne konuştuklarını bilmiyordum ama hallerinden memnun görünüyorlardı. Ann İtalyanca menüyü alıp bana verdi.

"*I'll tell you the dishes and you order, ok?*"³¹

24 Peki sen bu yemeklerin ne olduğunu biliyor musun?

25 Sadece et veya balık yazan yerleri... ama gerisi kolay değil.

26 Sen ne alacaksın?

27 Bilmiyorum. Onlardan yardım isteyeceğim.

28 Ama anlamıyorlar...

29 İtalyanca menüyle karşılaştırabilirler.

30 Tamam.

31 Ben size yemekleri söyleyeyim, siz de sipariş verin, olur mu?

“Yes.” Anlamasam da kabul ettim.

“*What’s this?*” Bana *penne all arrabbiata*’yı işaret ediyordu.

“*Very good, is with tomato... and...*”³² Ciccio ya döndüm.

“*Peperoncino*”³³ nasıl denir?”

“Peperoncino...”

“Yaa, tabii, ‘o’yu at...”

“Yerine de ‘s’ koy...”

“Hey, hiç de bile...”

“Ah, öyle mi?”

“Hayır.” Elindeki menüye baktım. Aklıma bir müzik grubu geldi. Hani şu isminde kırmızı biber geçen. Red Hot... Ann’e baktım. Bana gülümsedi. “*I don’t know the name... is like Red Hot...*”³⁴

Derken kız: “*Red Hot Chili Peppers! Is that what you mean?*”³⁵ Hayır. Bu şekilde anlayamazdı. Acı olduğunu anlatmaya çalışarak yüzümle çeşitli ifadeler yaptım.

“*Is it very hot?*”³⁶

“Hayır... acı!”

“*Oh, ok!*” dedi ve deli gibi gülmeye başladı. Ciccio ve kendisine biraz daha yaklaşmış olan Raily de katıla katıla gülüyorlardı. Tam o sırada biralar geldi, içlerine birer dilim de limon atmışlardı. Ciccio biraları hemen kızlara uzattı ve biraz sonra kadeh tokuşturuyor, şişeleri sertçe birbirine çarpıyorduk.

“*For you tour in Italy, that you enjoy!*”³⁷

“Evet... ve ikimize.”

Ciccio şişesini güçlü bir şekilde benimkiyle tokuşturdu. “İki siyle gerçekleşecek özel turumuza... ve böylece biz de eğlenelim!”

“Ciccio! İyi de anlıyorlar...”

32 Çok güzel, domatesli... ve...

33 Kırmızı acı biber (ç. n.)

34 Admı bilmiyorum... şey gibi, Red Hot...

35 Red Hot Chili Peppers! Bunu mu demek istiyorsun?

36 Çok mu sıcak?

37 İtalya turunuza, keyfini çıkarın!

“Ne anlaması, baksana nasıl gülüyorlar.”

Ann menüden başka bir yemek işaret ediyordu. “*And this one? Is it good?*”³⁸

İtalyanca menüye baktım. Enginarlı lazanya, nasıl anlatacaktım şimdi? Sessiz sinema oyununda bile sorulabilecek en zor sorulardan biriydi. Kat kat hamur dilimlerini anlatabilmek için elimle havada yanlamasına katlar yapıyordum.

“*Oh, ham?*”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Domuz jambonu değil.”

İngilizce menüden “enginar” kelimesinin karşılığını işaret ettim, sonra onu alıp bıçakla ince ince doğradım ve bir dilim ekmeği iyice ezdikten sonra üzerine koydum.

“Sandviç!”

Yeter, artık vazgeçiyordum.

“Neyse, zaten iyi değil, *is not good... It's better, is gri-cia, I eat before...*”³⁹

Gülüşmeler.

“... *Gricia? Like grey? That sounds like a sad dish... You Italians are so funny! Spaghetti, chitarra, pizza, sole... I would love to be engaged to an Italian.*”⁴⁰

“*Don't be silly, maybe they can understand us.*”⁴¹

“Hey, Ciccio, sence ne konuşuyorlar kendi aralarında?”

“Bizi sevdiler.”

“Yaa tabii... sen hep kendi istediğin gibi görürsün zaten olayları!”

“İnan bana.” Ne dediğini bilen birinin kendinden eminliğiyle, gözleri kapalı olarak söylemişti bunu. “Bazı kelimeleri anladım, konuşmalarından bazı kelimeler ve...”

“Ve? Bizden hoşlandılar!”

38 Peki ya bu? İyi mi?

39 Bu daha iyi, gricia, ben daha önce yedim.

40 Gricia mı? Gri gibi mi? Üzücü bir yemeğe benziyor... Siz İtalyanlar çok komiksiniz! Spaghetti, chitarra, pizza, sole... Bir italyanla nişanlı olmayı çok isterdim.

41 Saçmalama, belki bizi anlayabiliyorlardır.

“*We want gricia!*”⁴² diye bağırıldılar ve ellerindeki çatalları masaya vurdular. Mama bekleyen bebeklere benziyorlardı. Gülüp şakalaşıyorlardı ve restorandaki birçok kişi dönüp bize bakıyordu.

Yan masadan iki dilim pasta geldi. Dönüp onlara baktık. Siyah uzun saçlı, kâküllü, kocaman koyu kahverengi gözleri olan bir kız elini kaldırıp gülümsedi.

“Teşekkürler, mutlu yıllar.”

Doğum günü olan kız, yanında hafif toplu sevgilisi ile otuyordu. Çocuk bir an çılgınlar gibi yemeyi bıraktı ve ağzını silmeden, ağzındaki tüm o sarı kremayla kızı öptü.

Ann, parmağıyla tabağın kenarındaki kremadan bir parça alıp ağzına attı. “*Mmh, very good.*” Ve kötü bir niyeti olmadan ama parmağı hâlâ ağzında, neşeli bir şekilde bana baktı. Ciccio, Raily’ye bir şeyler anlatıyordu. Bir tür kanguru gibi zıplıyor, kollarını oynatabildiği kadar oynatıp ellerini sandalyenin üzerine koyuyor, sonra bir tavanın içinde havaya atarak bir şeyleri çeviriyor, hemen yakalayıp ağzına atıyor gibi yapıyordu.

Garson geldi. “Karar verdiniz mi?”

Ciccio menüyü kapadı. “Evet, *al dente* pişmiş iki *gricia*, hanımefendiye etli *saltimbocca* ve diğerine de kızarmış sebze tabağı.” Sonra bana baktı ve “Seninki, Ann ne istiyor?”

Çiftlerin bu şekilde olacağına çoktan karar vermişti. Onunla ya da arkadaşlarımdan herhangi biriyle dışarı çıktığımda grupta kadınlar da varsa olay hemen cinsler arası Riziko oyununa dönüşüyor. Gecenin ilk bölümünde ilk hamleler yapılıyor, birkaç espriyle zemin yoklanıyor ve yaklaşık yarım saat sonra çiftler kendiliğinden belirleniyordu. Bir de şu an olduğu gibi dört kişiysen her şey çok daha çabuk belli oluyordu. Asıl sorun tek sayı olduğumuzda yaşanıyordu ki bu durumda biri eşsiz kalıyordu ve oyunun adı da artık Riziko değil Morarma oluyordu.

Ann ve Raily el ele tutuşmuş önümüzden yürüyorlardı. Ann arada ayrılıp vitrinlere bakıyordu. Raily yanına geldiğinde Ann eliyle bir şeyler işaret etti, Raily başını sallayarak onayladı. Scrofa Caddesi, Sole Adası, Pantheon. Roma'nın tarihî eserlerine hayranlık içinde bakıyor arada birbirlerine bir yerleri işaret ederek İngilizce konuşuyorlardı. Ama onları anlıyor olsaydık bile sorukları sorulara cevap verebilecek bilgimiz yoktu.

Oysa Ciccio'nun vardı. “*Yes, in one thousand and four hundred...*”⁴³ Kızlar şaşırarak baktılar.

“*Are you sure?*”⁴⁴

“*Yes, like Italian chocolate, is the best.*”⁴⁵

İşte o zaman Ciccio'nun tamamen salladığını anladılar ve sorularının cevaplarını *Lonely Planet*'ta aramaya başladılar. Giolitti'den dondurma aldık. Çifte krema, çikolata ve *zabaione*'li⁴⁶ dondurma. Ciccio hepimizin aynı aromaları alması konusunda o kadar ısrar etti ki tam bir lezzet diktatörü gibiydi. Ann ve Raily, önümüzde yürürken tek bir damlasının bile akmasına müsaade etmeden dondurmalarını keyifle yediler. Eriyen çikolatalı dondurma Ciccio'nun elinden aşağı akıyordu ama o buna aldırmadan dondurma seçimindeki ısrarım vurgulamaya çalışıyordu.

43 Evet, bin dört yüzde...

44 Emin misin?

45 Evet, İtalyan çikolata gibi, en iyisi.

46 Yumurta sarısı, şeker ve tatlı şaraptan yapılan bir tatlı. (yay. n.)

“Pekâlâ. *What do you think about it? I'm in reason Italian's chocolate is the best of the world?*”⁴⁷

Kızlar külahları yalarken başlarını sallıyorlardı.

“Yes! Yes!”

“Eh... yes, yes. O külahın yerinde olmayı ne çok isterdim!”

“Ciccio, bak, seni anladıklarına eminim.”

“Tamam, anlasalar da bunda kötü olan ne var? Sadece bir arzu... tatlı bir arzu.”

Ve dondurmasını yemeye devam etti.

Giolitti'den sonra Campo Marzio Caddesi'ne doğru yürümeye devam ettik, Parlamento Meydanı'ndan geçtik, Lupa Geçidi'ne girdik ve Leoncino'da Ciccio'nun birkaç arkadaşıyla karşılaştık.

“Buranın pizzası güzeldir.”

“*What?*” Anlamıyorlardı, gerçekten.

“*Here the pizza is very good.*”

“*Yeah... great.*”

“*One day we have to try it...*”⁴⁸

Ciccio'ya hayret içinde baktım. “İyi bari, bir şeyler biliyor-sun...”

“Hepsi şarkı sözleri, sadece...”

“Ah...”

“Ama etkiliyorlar! Hatta hepsi romantik anlamlı şeyler olduğundan çok da başarılı.”

Tomacelli Caddesi'nden döndük. Ara Pacis, oradan Gusto'nun önü ve Ripetta. Arada birileri kızlara yanaşiyor, bir şeyler söylüyor, yüz bulamayınca uzaklaşıyordu. Uzaklaşmayanlar olduğunda Ann ve Raily arkalarını dönüp “*Ciccio, Nicco... please...*” diye sesleniyorlardı.

Ama bunun için parmağımızı bile oynatmamıza gerek yoktu. Eğer kızları sen ayarladıysan sadece senindirler, o kadar. Kavg

47 Ne düşünüyorsunuz? İtalyan çikolatasının dünyanın en iyisi olduğunu söylerken haklı mıymışım?

48 Bir gün denemeliyiz.

edilmez, buna gerek yoktur ve sonuçta herkese yetecek kadar yabancı vardır etrafta. Böylece önümüzde yürüyen iki harika kızla yolumuza devam ettik. O kadar garip geliyordu ki... Sadece kıroların, o parlak kıyafetleri, kocaman açık yakalı, file tişörtleri, bellerine oturan ceketleri, kocaman D&G tokalı kemerleri, Louis Vuitton ya da Gucci şapkaları ve Fendi ayakkabıları olan tiplerin bu renkli görüntüleri, jöleli saçları, kocaman gülümsemeleri, düşük belli daracık kotlarının altına giydikleri tenis ayakkabıları ile yabancıları kaptıklarına dair bir düşüncem vardı. Ama bu akşam benim için bir efsane yıkılmıştı. O sırada aklıma bir şüphe düştü: Yoksa biz de birer kiro olabilir miydik? Bunun cevabını vermeme fırsat kalmadan Ann elimi tuttu.

“Can you take us to that bridge... the one with the love locks?”⁴⁹

Neden bahsettiğinden emin değildim ama sonra Ann bir direğe bağlanmış bisikletin üzerindeki kilidi göstererek hayali bir anahtarı arkasına doğru atarak bana baktı ve gülümsedi.

“The bridge of love... Everybody in New York is talking about it!”⁵⁰

Ciccio hemen anladı. “Oo, bunlar bize kilitlenmek istiyorlar, yaşasın! Büyüksün Moccia...”⁵¹ Bu akşam yatış var!”

Biraz sonra Milvio Köprüsü’ne varmıştık. Birkaç genç korkuluğun üzerine oturmuştu. Etraf grafitiler ve yarı dolu bira şişeleriyle doluydu. Sokak lambalarının ışığında yürüyorduk. Ciccio, Raily’nin elini tutmuş, ona bir şeyler söylüyordu. Ne dediğini anlamıyordum ama dünyanın tüm dillerinden derlenmiş saçmalıkları sıkıp duruyordu.

Zenci bir tip, yanında şapkası yüzüne düşmüş başka bir zenci ile bize yaklaşarak, “Haşhaş, kokain, marihuana?” diye soruyordu. Sinema ya da stadyumdaki tiplere benziyorlardı: “Bira, patates kızartması, kola...”

49 Bizi şu köprüye götürebilir misiniz... hani şu aşk kilitlerinin olduğu?

50 Aşk köprüsü... New York’ta herkes ondan bahsediyor!

51 Yazar Federico Moccia’nın *Ho voglia di te* (Seni İstiyorum) romanından uyarlanan aynı adlı filmin bir sahnesinde, sevgililer Milvio Köprüsü’nde bir asma kilidi aşklarının simgesi olarak köprünün demirlerine takıyorlar.

Onlardan kurtulduk. Ciccio bir an yanımızdan uzaklaşıp sonra hemen geri döndü. “Hey, işte buradalar. Alın, bunlar sizin için!”

Nasıl olduğunu anlamamıştım ama Ciccio bir yerlerden iki tane asma kilit bulmuştu. “Şuradaki Faslıdan satın aldım. Bir tek o uyuşturucu satmıyordu! On avro istiyordu ama pazarlık yaptım ve beşe aldım, bana bir beşlik borcun var!”

“Affedersin, ne kadar ödedin?”

“Beş! Ama hizmet bedelini katmıyorum içine!”

Ciccio, Raily ile beraber ortadan kaybolmuştu. Ann, asma kilidi görünce mutlu olmuş küçük bir kız çocuğu gibi havalara sıçradı. Kilidi eline alıp bana bakarak, “*Shall we go too?*”⁵² dedi. Başıyla korkuluğu işaret ediyordu.

Üçüncü lambanın üzerinde daha yeni asılmış bir zincir vardı.

“*I’d like to be locked with you, you seem nice, maybe something happened to you because you are a bit sad, but somewhat that makes you even sweeter... shall we?*”⁵³

Ne söylediğini anlamamıştım ama bakışlarından anladığım kadarıyla hoş bir şeyler olmalıydı.

“*Yes.*” Hep evet diyordum. Böylece üçüncü sokak lambasının altına doğru gittik, asma kilidi zincire taktık, arkamızı döndük ve anahtarı birlikte Tiber Nehri’ne fırlattık.

Ann, anahtarın suyun içinde izlediği yolu görebilmek için hemen korkuluklara koştu ama anahtar çoktan gözden kaybolmuştu. Ya da belki kaybolmamıştı. “*Yes, there it is!*”⁵⁴ Nehrin içinde bir noktayı gösteriyordu. “*I saw it. So cool!*”⁵⁵ Mutlulukla bana döndü ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “*Great, you*

52 Biz de gidelim mi?

53 Seninle birbirimize kilitlenmemizi istiyorum, iyi birine benziyorsun, belki başına bir şey geldi çünkü biraz üzgün görünüyorsun, ama bu da seni bir şekilde daha tatlı yapıyor... Yapalım mı?

54 Evet, işte orada!

55 Gördüm. Çok güzel!

are so sweet.”⁵⁶ Sonra elimden tutu ve beni Ciccio ile Raily’nin yanına çekti. Ciccio kıza öyle bir yumulmuştu ki... Raily’yi kucagina almış, onu korkulukların üzerine oturtmuş, tutkuyla öpüyordu. Bir yıldan uzun bir süredir Romalı iki kızla beraberdi, birkaç saat önce *pub*’daki kızla çıkmaya başlamıştı ve şimdi de Ponte’nin üzerinde bir yabancı ile öpüşüyordu. Tüm tahminlerimin de ötesindeydi.

Ciccio, Raily’den uzaklaştı ve “Ah, işte buradasınız! Kilidi taktınız mı?! Kur yaptın mı kıza?”

“Ben mi?! Asıl sen kesin erkek tavşanı oynamışsındır!

“Ne diyorsun, bu kız benimle yatmaz, anladım.”

“Nedenmiş o?”

“Pantolonunun kemerini açmayı denedim ama eliyle beni hemen durdurdu... senin nasıl gitti? Öpmeyi denedin mi?”

“Evet...”

“Sonuç?”

“Her şey yolunda.”

“Bravo Nicco... Gördün mü, demek isteyince oluyor... Pozzanghera’dan çok daha fazlasını elde edebilirsin. Bunları söyler söylemez bir şahin çabukluğuyla atılıp ısıklık çalarak bacaklarımın arasını çimdikledi. “*Fii. Fii.*”

İçgüdüsel olarak zıpladım. “Hadi amaaa!”

Ann ve Raily, bize bakıp deliler gibi gülüyorlardı. Tam o sırada iki kızla beraber Bato geçiyordu.

“Hey, eğleniyorsunuz demek?”

Kızlardan birini tanıyordum, üniversiteye gidiyordu, onu birkaç kez Bologna’da, iki avroya aperitifler satan pizzacıda görmüştüm. Alessia’yı da tanıyor olabilirdi. Diğeriniyse daha önce hiç görmemiştim. Çok tatlı bir kızdı. Burnunda hızma, sağ kulağında da iki tane *piercing* vardı. Uzun, omuzlarına inen, ince telli, kestane rengi saçları vardı. Üzerindeki mavi ince elbise

56 Harika, çok tatlısın.

içine sütyen giymediğini gösterecek şekilde bedeninden aşağı dökülüyordu.

“Odamdaki masayı o yaptı.”

“Ah, çok güzel...” Anlamış gibi davranmıştım.

Kız bana baktı ama pek ikna olmamıştı.

Her zaman olduğu gibi, beni bu zor durumdan kurtaran yine Ciccio oldu. “Eh, biz gidiyoruz, sonra görüşürüz...”

Büfenin tam karşısında küçük bir masa bulduk ve oraya oturduk. Oldukça kalabalıktı. Etrafıma baktığımda tanıdık kimseyi görmedim. Zaten endişelenmemi gerektirecek bir durum da yoktu, maalesef.

Sorun yaşayabilecek durumda olan Ciccio ise benden çok daha rahattı. Hemen kızlar için bir şeyler ısmarladı. “Ben bir rom istiyorum, sen?”

“Bir bira daha içerim, Corona varsa tercih ederim!”

“Size birer *shot* deneteceğim, tamam mı? Hoşunuza gideceğine eminim, anlaştık mı?”

“Yes!”

“Ne güzel, sürekli *yes* ve *thanks* diyorlar. Bir bit yeniği mi var bu işte?”

“Bit yeniği hep vardır...”

“Ah, tabii ya.”

Biraz sonra siparişlerimiz geldi. Ciccio adisyonu kontrol etti.

“Vay canına, yirmi dört avro... burası epey pahalıya patlıyor, çıktığımızda ortak kasa yapmak lazım...”

“Eh, tabii.” Ama aramızda çalışan ve para kazanan ben olduğumdan Ciccio için ortak demek sadece aynı masada yemek yememiz ve hesabı benim ödemem demektir. Tam cebimden cüzdanımı almak için elimi uzatmıştım ki Ann beni durdurdu.

“No, *we would like to pay, at least this time. You have paid for everything.*”⁵⁷

57 Hayır, biz ödemek istiyoruz, en azından bu seferlik. Her şeyi siz ödediniz.

Çantasına uzanmak için arkasını dönmüştü ki artık çanta orada değildi.

*"Are you kidding me? Where has it gone?"*⁵⁸ diye Raily'e sordu.

Raily ona döndü: *"No, it wasn't me... Do you really think I would?"*⁵⁹

*"They've stolen everything... money, traveler's checks, credit card, passport, even my iPhone..."*⁶⁰

İngilizce konuşuyorlardı ve çok heyecanlıydılar.

"What's happen?"

*"There are some problem?"*⁶¹

"Yes!" Ann İngilizce konuşmaya devam ederken önce arkadaşının çantasını gösteriyor, arkasından sandalyesini işaret ediyor ve artık orada olmadığını anlatmaya çalışıyordu.

"Çaldılar! Kahretsin, böyle birşey lazımdı, tabii ya! Burada bekleyin. Hadi Ciccio, benimle gel. Kim aldıysa fazla uzaklaşmış olamaz. Babasından aldığı paraları bitirip uyuşturucu almaya çalışan tiplerden biri olmalı! Sen o tarafa git, tamam mı?"

Bu şekilde kızlardan ayrılıp köprünün üzerinde koşturmaya, garip davranan, saklanan ya da nehre bir çanta atan birilerini görmeye çalıştık. Hiçbir şey, hiçbir şey göremiyordum. Arada eğilip, insanların bacaklarının arasından bir şeyler görmeye çalışıyordum ama nafile. Arada bir birilerine çarpıyordum. "Affedersiniz... affedersiniz..."

"Hop, nereye gittiğine baksana!"

"Haklısın, özür dilerim..."

Birilerine çarpmamak için sendeledim ve neredeyse yere düşüyordum. Dengem bozulmuştu ama tamamen düşmeden toparlanmış, yere yapışmaktan kurtulmuşum.

"Ne bok yediğini sanıyorsun?"

58 Şaka mı yapıyorsun? Nereye gitti?

59 Hayır, ben yapmadım... Hiç yapar mıyım sence?

60 Her şeyi çalmışlar... para, seyahat çekleri, kredi kartı, pasaport, iPhone'umu bile...

61 Ne oldu? / Bir sorun mu var?

İnanamıyordum, karşılaşmam gereken son kişiydi.

“O zaman bilerek yapıyorsun...” Yumruklarını beline dayamıştı ve gömleğinin içinden pazuları belli oluyordu. Kollarının üstü dövmelemlerle kaplıydı ve bu da yetmiyormuş gibi kanat kasları sanki gömleğinin altında koca birer koltuk değneğı varmış gibi şişti.

“Ah, yok... yani, affedersin Pepe...” Bir an sessiz kaldık. İşte şimdi başlıyor, dedim içimden. Şimdi bana öyle bir yumruk atacaktı ki Tiber Nehri’nde beni bulamayacaklardı. Şimdi taşaklarına öyle bir tekme vuracaktı ki sesim birden bir sopranonunkine dönüşecek, doğrudan operalarda beni şarkı söylerken bulacaklardı. Ya da sadece bir tokat atacak ve beni şuracıkta bayıltacaktı. Nasıl oluyordu da kız kardeşim bunun gibi biriyle beraber olabiliyordu, bunun gibi biri sana dokunduğı anda paramparça olabiliirdin. Valeria benim için gerçekten tahmin edilmez biriydi ve bir de şimdi beraber olduğı adamı düşünüyordum da... bir şair. Pepe ise hem Valeria’ya hem de şaire pek kızgındı. Tabii bana da.

“Yok, affedersin Pepe, gerçekten isteyerek olmadı, seni görmedim. Bir çanta arıyordum.”

“Çanta mı?” Bu söylediğim ilgisini çekmişti.

“Evet, bir kız çantası...” deyip ona tüm hikâyeyi anlattım. “Maccheroni’de bir şeyler yedik...”

“Evet, biliyorum...”

Gezintiyle devam ettim, kilit kısmını geçtim, fazla romantikti. “Ve buraya geldik...” Her şeyinin o çantanın içinde olduğunu anlattım, hatta abartılı bir liste çıkarmayı da ihmal etmedim. “Ve her zamanki gibi İtalyanlar olarak rezil bir imaj yarattık...”

“Tamam, sen masaya dön ve oradan ayrılmayın.”

Sonra aksi istikamette benden uzaklaştı. Uzaklaşırken cebinden telefonunu alıp birilerini aradığını gördüm.

“Alo, Gianca... Benim.”

Başka da birşey duymadım. Masaya geri döndüm. Raily ve Ann beni uzaktan görmüş, umutla bakıyorlardı. Yaklaştığımda

Ann, “Bir şey bulamadın mı?” der gibi başını iki yana sallayarak bana baktı.

“No, I’m sorry.”

Aynı sırada Ciccio da diğer taraftan geliyordu. “Yok, aşağıda hiçbir şey görünmüyor, o kadar karanlık ki. Para ve telefonu alıp çantayı çalılıkların arasına atmış olabilirler. Bana kalırsa yarın gün ışığında tekrar bakmamız gerekir!”

Sonra kızlara doğru dönüp, “*Maybe it is better to look for the... ‘çanta’ nasıl deniyordu?*”

“Kim bilir! *Packet* olabilir mi?”

“Hayır, yarın bir sözlük edinelim.”

“iPhone’da yok mu?”

“Bilmiyorum ama zaman o kadar değerli ki kelimeyi bulup çevirene kadar neden bahsettiğimizi unutabiliriz!”

“*It is better come here again tomorrow, with the sun.*”⁶² Tabii yağmur yağmayacağını ümit ederek!”

Kızlar memnuniyetsizce kabul ettiler. “*Yeah, ok.*”

Ciccio bana baktı. “Ne yapalım, ödeyip kalkalım mı?”

“Hah tabii, ben ödüyorum, değil mi?”

“Eh, evet, istemedin mi?”

“Neden?”

“Çünkü ödemek istedikleri ilk seferde çantaları çalındı.”

“Bana ne! Canımı sıkan her zaman olduğu gibi boktan bir imaj yaratmış olmamız!”

“Pardon...”

Arkamı döndüğümde karşımda havalı, uzun saçları geriye doğru jölelenmiş bir delikanlı vardı.

“Sen Nicco musun?”

“Evet, neden? Ne oldu?”

“Hiç, bir şey yok. Seni kasadan çağırıyorlar.”

Ciccio gülmeye başladı. “Hesabı ödemekten kaçtığını anladılar.”

62 Yarın buraya tekrar gelmek daha iyi olur, gün ışığında.

“Hıh.”

Büfenin içine girdik. Kasanın yanındaki masanın üzerinde bir çanta vardı. Yanında Pepe ve elinde de bir Amerikan pasaportu.

“Bu mu? Ann...” Açıp yüzüme uzattı.

Fotoğrafta saçları daha koyu olsa da ona benziyordu, yüzünün şekli, çilleri, gözleri... oydu. Çok da emin olmayan bir sesle, “Evet...” dedim. Kahretsin, bunu yapmamalıydım. Daha kesin bir sesle, “Ehm, evet. O,” diyebildim.

“Al, bakalım!” deyip çantayı karnıma fırlattı. “En azından her zamanki gibi rezil olmayalım.”

Aldığım darbeye sinirlenmiştim ama belli etmedim. “Teşekkürler. Ne yapmam gerekiyor? Para?..”

“Hayır.”

“En azından birilerine bir şeyler ısmarlasam? Ne bileyim, belki bir bira.”

Saçları jöleli çocuk merakla, biraz da ümitle Pepe’ye bakıyordu.

Pepe bir elini kaldırdı. “Böyle tamam. Özellikle buraya gelmeni istedim. Böylece kıza çantayı kendin bulduğunu söyleyip onu mutlu edebilirsin!”

“Evet...” Başka ne diyeceğimi bilemiyordum. “Pekâlâ. Hiçbir şey ısmarlamamı istemediğinizden emin misiniz?”

“Yok, gerçekten...”

Başımı salladım, arkamı döndüm ve tam çıkıyordum ki, “Ha, Nicco...”

Tam büfenin kapısında beni durdurdu. “Evet?”

“Kızı becerirken bizi düşünürsün.”

Pepe ve saç jöleli genç kahkahalarla gülmeye başladılar. Çocuk o kadar abartmıştı ki neredeyse altına işeyecekti. Tam o sırada Pepe omzuna öyle bir vurdu ki birkaç metre ileri fırladı.

“Ahhh...”

Hiçbir şey söylemeden çıktım.

Kalabalığın ortasında, elimde çanta duruyordum ve arkamda hâlâ onların kahkahalarını duyuyordum ve birden gözümün

önüne şöyle bir sahne geldi: Kız kardeşim Pepe ile yataktaydı. Düşünmemeye çalıştım ve sonunda zihnimden görüntüyü sildim. Kendimi bizim masanın başında buldum.

Ann, Raily'yle çene çalıyor ve eğleniyor gibiydi. En azından endişeli görünmüyordu. Arkasını döndüğünde beni görüp gülümsedi. Kolumu kaldırarak çantayı gösterdim.

*"Is it yours?"*⁶³

"Wow."

Aniden ayağa kalkarak sandalyesini geri düşürdü ve kollarına atıldı.

*"Unbelievable!"*⁶⁴ Uzun bacaklarını belime sarıp yanaklarımı öpücüklerle boğdu.

"Thank you! Thank you!" Kucağımda Ann'le, üzerindeki kot eteğin hafif sıyrılmasına aldırmadan beraber dönüyorduk. Etraftakiler merakla bize bakıyor, bazıları alkışlıyordu. İçlerinden birinin yanındaki gence bir şeyler söylediğini gördüm ama ne olduğunu anlayamadım. Sonra diğerinin cevabını duydum.

"Evet, tam bir fıstık."

İşte o an aptal gibi köprüye, oradaki kalabalığa doğru bakmaya başladım. İleriden onun geliyor olmasını diledim. Bir arkadaşı ile gülüşerek bize doğru geldiğini, sonra bizi gördüğünü ve gülüşünün yüzünde donduğunu ama sonra bana doğru koşarak, *"Evet, Nicco, çok üzgünüm! Yani tamamen yanlış yaptım, onu kucağından indir,"* demesini istedim. Ama Alessia yoktu. Ve ne tuhaftır ki şu ana kadar onu düşünmemiştim. Ann benden ayrılıp gözlerime baktı. *"Thank you."* Sonra ellerini yanaklarıma koyup dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu. Öncekinden daha uzun ve kesinlikle daha güzel.

63 Bu senin mi?

64 İnanılmaz!

Böylece devam etti ama Ann ve Raily artık bize farklı bir gözle bakıyorlardı. Ne yaptığını bilen bir ikili, bölgenin hâkimleri, Milvio Köprüsü'nün efendileri olmuştuk gözlerinde. Sadece Ciccio olan biteni kavrayamamıştı.

“Nasıl olur böyle bir şey? Pepe'nin seni dayaktan öldürmesini beklerken gecenin kahramanı olmanı sağlaması akıl almaz. Benim için de aynı şeyler geçerli. Hayır yani, anlıyor musun? İkimiz de Pepe'ye teşekkür borçluyuz ve bu gece kızları da götürüyoruz.”

“Hâlâ mı? Sen gerçekten inatçısın. En baştan bu şekilde düşünürsen sonunda her şeyi mahvedeceksin! Seni gerçekten anlayamıyorum, zaten iki tane sevgilin var, ayrıca şimdi şu *pub*'da çalışan kız da eklendi... Yabancı kızla nasıl giderse gitsin sadece güzel bir akşam geçirmiş olarak kalamaz mısın? Nasıl bir seks güdüsü bu şekilde davranmana neden olabilir? Pietra kesin anlardı seni.”

“Tabii ya, o her şeyi anlar. Yine de bana kalırsa işi bilmeyen ve anlamayan sensin.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hiç, sadece ne diyorsam onu.”

“Yani?”

“Yani birisi hem bir sürü kitap okumuş olup –Jung, Popper, Kafka, Nietzsche filan– hem de hayatın nasıl olduğunu biliyor olamaz. O cümlelerin çoğu internette de var.”

“Ne yani?”

“Yani bir tıkla herkes öyle cevherler döktürebilir.”

“Pekâlâ, yeter, pes ediyorum. Yani Guido Pietra’dan tek bir kelime anlamadım, felsefesini hiç anlamadım. Yani sence sırf farklı bir kültürden beslendiği için bizimkinden tamamen farklı bir hayat görüşü olması...”

“Tamam işte, ben ne dedim?”

Neyse, nasıl olsa anlatamayacaktım. Pietra’nın Alessia’nın onayladığı tek arkadaşım olmasının nedenini şimdi daha iyi anlıyordum.

“Kötü... Ama konuştuğunda Totti’den bile daha iyi.”

“Tabii ya,” derdim, “iyi de bu nasıl bir karşılaştırma şimdi aşkım!”

O da gülerdi. “Evet, ama güzel işte!”

Bu kadar hatıralara dalmak yeterliydi. Tam o sırada Ann kolumun altına girmiş, başını omzuma dayamıştı. Kulağıma neredeyse fısıldayarak “*Are you taking us to see the most romantic place in Rome? We’d like to do a Latin lover tour!*”⁶⁵

Dolaşmak istediklerini anlıyordum. “Hey, nereye götürsek şimdi onları?”

“Ben biliyorum nereye gideceğimizi, merak etme sen, atla arabaya!”

Ciccio, Tigra’nın üstünü açıp iki kızı arka koltuğa oturttu. Bense öne oturup kemerimi taktım ve kızlara döndüm. “*Starting the tour!*”⁶⁶ Kıkırdadılar.

“*We are leaving Ponte Milvio. Now we go to one of the most important place of Rome.*”⁶⁷

“Oo, nereye gidiyoruz?”

“*Madonnina, we go to Madonnina.*”⁶⁸

65 Bizi Roma’nın en romantik yerine götüreceksiniz? Bir Latin âşık turu yapmak istiyoruz!

66 Tura başlıyoruz!

67 Milvio Köprüsü’nden ayrılıyor. Şimdi Roma’nın en önemli yerlerinden birine gidiyoruz.

68 Madonnina, Madonnina’ya gidiyoruz.

İki kız şaşkınlıklarını ifade ederken Ciccio arabayı Walter Rossi Meydanı'ndan aşağı zafer takına, oradan da Villa Stuart'ı geçerek Zodiaco'ya doğru sürdü. Arabadan indik. Ok âşıklar yolunu işaret ediyordu. Ok işaretinin üzerinde asılı olduğu parmaklıkların üzerinde de bir sürü asma kilit bulunuyordu, anahtarlarıysa çalılıkların arasına atmışlardı; Tiber Nehri birkaç kilometre uzakta kalmıştı.

Ann ve Raily fotoğraf çekiyorlardı.

“Hey, baksana, hep beraber fotoğrafımızı çeker misin?”

Bangladeşli bir genç Ann'in fotoğraf makinesini aldı.

“Aman, kaçmaya kalkma!” İtalyanca bildiğinden bile emin değildim.

Delikanlının elleri titriyordu. “Bununla mı? Arkadaş... bununla bir top dondurma bile alınmaz!”

Neyse ki büyük ihtimalle dediklerimizi anlamıyordu.

“Birkaç tane daha çek!”

Makinayı aldık, ona bir avro verdik ve turumuza devam ettik.

*“And this is panoramic road, very periculou, dangerous. Here a lot of cars run a lot.”*⁶⁹

Ciccio İngilizce dinliyordu. “Hey, bir şeyler geveleyebiliyorsun demek ki.” Kızlara dönüp, *“He eats some English words, eh?”*⁷⁰ diyerek gülümsedi.

Kızlar, *“A very sexy American English,”*⁷¹ diyerek kahkahalar attılar.

Ann kalkıp kaputun kenarına oturdu ve Raily'ye de yanına gelmesi için yardım etti. El ele tutuşmuş, diğer elleriyle de aşağı kaymamak için kaputu tutuyorlardı.

O muhteşem mayıs akşamında esen hafif meltem yüzlerine vurdukça *“Uoooooooo!”* diye bağırıyorlardı. Ben de onlara katıldım.

“Eveet!”

69 Ve burası da panoramik yol, çok tehlikeli. Buradan bir sürü araba geçer.

70 Birkaç İngilizce kelime kapmış, ha?

71 Çok seksi bir Amerikan İngilizcesi.

Hemen ardından Ciccio da bağırmaya başlamıştı.

“Teşekkürler Pepee!”

Az sonra Monti bölgesinde, Zingari Caddesi 49 numaradaki bir mekâna girdik ve oturduk. İçerisi bomboştu. Zayıf, uzun boylu, şık, şampanya dükkânı ile son derece uyumlu bir kız hemen yanımıza gelmişti.

“Size ne ikram edebilirim?”

Ciccio bana bir dirsek atıp sessizce: “Neden öyle dedi, para ödemeyecek miyiz? Yani ödemeyecek misin? O yüzden mi buraya gelmek istedin?”

Ona cevap bile vermedim. “Deneyebileceğim güzel neler var?”

“Size Antinori’nin yeni çıkan bu rozesini önerebilirim, ismi Gherardo. Ya da köpüklü bir şeyler isterseniz Franciacorta Ca’del Bosco öneririm.”

“Hanımlar için?” diyerek kızları işaret etti Ciccio. “Daha orijinal bir şeyler yok mu? Amerikalılar...”

Genç kız gülümsedi. “Barmenimiz Bomba Obama diye yeni bir içki hazırladı.”

“Nasıl bir şey?”

“Cin ve rom eklenmiş bir *negrone*! Gerçek bir bomba.”

Ciccio sırtını kanepeye yasladı. “Mükemmel! İsmin neydi?”

“Chantal.”

“Onlara Bomba Obama, Chantal. Bize de birer şampanya, sen ayarla.”

Kız hemen yanımızdan uzaklaştı.

Ann ve Raily meraklanmıştı.

“*An Obama bomb? Is it strong? Look, I get drunk easily!*”⁷²
İçecekleri şeyden epey endişelenmişlerdi.

“Yok canım... hafiftir!”

“*Ok... How were you able to find the bag?*”⁷³ deyip Ann’in çantasını işaret ettiler.

72 Obama bombası mı? Sert midir? Bakın, ben kolay sarhoş olurum!

73 Pekâlâ... Çantayı nasıl bulabildiniz?

“Ha, bir şey yapmadım... Biraz araştırdım.”

Anlamamışlardı.

“*Like Sherlock Holmes...*”⁷⁴ Elimde büyüteçle bir şey inceliyormuş gibi yaptım.

Ann bir kez daha kahkaha attı. “*Oh Sherlock Holmes! They made a movie about him. Hey, you look like his assistant, you know...*”⁷⁵

Beni işaret ediyordu.

“*You look like Jude Law!*”⁷⁶

Ciccio gülmeye başladı. “Tabii, keşke!”

“*No, he does!*” Ann ısrarlıydı. “*And who is Pepe?*”⁷⁷

Ciccio’yla birbirimize utanarak baktık.

Ann bu konuda da ısrarlıydı. “*Just before you were screaming ‘Grazie Pepee!’ Why? What has he done?*”⁷⁸

Ciccio’yla yeniden bakiştık.

Tam o sırada Chantal geldi ve bizi her anlamda sıkıntıdan kurtardı.

Ciccio hızla cevapladı. “Bize burayı tavsiye eden Pepe! *Pepe sent us here to drink this incredible Obama’s bomb!*”⁷⁹ Herkes içkilerini almıştı, kadehlerimizi kaldırdık.

Ann ve Raily aynı anda “*Grazie, Pepee!*” diye bağırdılar. Bu kez gülme sırası bizdeydi. Ardından birer bardak daha aynı içkilerden sipariş ettik ve nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde kendimizi İngilizce konuşurken bulduk. Kızların da gülüşlerine bakılırsa bizi anlıyorlardı ya da içkilerin de etkisiyle bizi anladıklarını düşünüyordum. İkisi de üniversiteye gidiyordu. Ann’in sevgilisi yoktu ama Raily’nin vardı.

74 Sherlock Holmes gibi...

75 A, Sherlock Holmes! Onun bir filmini yaptılar. Hey, sen onun yardımcısına benziyorsun, biliyor musun...

76 Jude Law’a benziyorsun!

77 Hayır, benziyor! / Peki Pepe kim?

78 Daha az önce “Grazie Pepe!” (Teşekkürler Pepe) diye bağınyordunuz. Neden? Ne yaptı ki?

79 Pepe bizi bu inanılmaz Obama bombasını içmemiz için buraya gönderdi!

Ciccio omuzlarını kaldırarak *"I'm not jealous,"*⁸⁰ dedi.

Raily omzuna dostça vurdu. Hayatları boyunca İtalya'ya gelme hayali kurmuşlardı ve birkaç gün daha Roma'da kalıp ya Yunan adalarına ya da bizim adalardan birine gideceklerdi.

"Like Sicily, Sicilya, değil mi? Or Sardinia..."

"Sardinya."

"Ah, Sardegna, very beautiful, I've seen pictures of that island, it is lovely, the seaside is gorgeous..."

"Evet..." Ciccio özellikle çok ilgili görünüyordu. "Sardinya'nın kuzeyinde Briatore'nin Billionaire kulüpleri ve Berlusconi'nin villaları var."

"Ama Billionaire kapandı galiba, ama zaten bundan onlara ne! Briatore ve Berlusconi'yle ilgili ne anlatıyorsun ki?"

"Bence onları tanıyorlardır. Değil mi? *You know bunga bunga?*"⁸¹

*"Oh yes!!! We read about it in the newspapers. Are you their friends? They give amazing parties."*⁸²

"Ah, tabii ya. Her gün onlarla beraberiz..."

*"Oh, we can go, they live in Milan..."*⁸³ Aralarında bakışıp gülüştüler. İtalyanca'yı tamamen anladıklarına ve bizimle dalga geçtiklerine iyice ikna olmaya başlıyordum.

İçkilerimiz bitti, Chantal bize güzel bir indirim yaptı, hesabımızı ödedik ve mekândan ayrıldık. Monti Mahallesi'nin dar yollarında gezinmeye başladık. Işıkları hâlâ yanan son birkaç dükkân, eski genelevlerden kalanlar olmalıydı. Şişman bir kadın, bacaklarına dar gelen jartiyerleri, koca memeleri ve üzerinde kırmızı bir tişörtle birinin kapısında duruyordu. Loş bir ışık zarar görmüş yüzünü okşuyordu. Büyük bir burnu vardı, sarı saçlarını kaplumbağa kabuğundan bir tokayla tutturmuştu. Yolda sesi yankılanan topuklu ayakkabıları ve onun için geçmek

80 Kıskanmıyorum.

81 Bunga bunga'yı biliyor musunuz?

82 Aa, evet! Gazetelerde okumuştuk. Onlarla arkadaş mısınız? Harika partiler veriyorlar.

83 Aa, gidebiliriz, Milano'da yaşıyorlar.

bilmeyen zamanı işaret eden küçük adımlarıyla şimdi ortalıkta geziniyordu.

“Buradan, buradan gelin, çok güzel bir şey var.”

Ann koluma girmişti. “*Is that another of Pepe’s suggestions?*”⁸⁴
Bana kötü kötü bakıyordu ve ben artık hiçbir şey anlamıyordum, belki de Obama Bomb içmiş olmasına rağmen ondan daha da sarhoştum!

Leonina Caddesi’ndeki Ciuri Ciuri’ye girdik.

“İşte, burası aynı Sicilya!”

“*Yes, Sicily.*”

Banka oturdular ve Ciccio her ikisine birden sarıldı.

Ardından garsona dönerek, “Arkadaşım, hanımefendilere her şeyden birer parça tattır...” dedi.

“Emin misin, lezzetten bayıltımayalım kızları?” deyip masanın üzerine küçük tadımlıklar, Sicilya pizzaları ve pirinç topları bıraktı.

Ann ve Raily hepsinin tadına baktı.

“*This is salad... salt. Şey, tuzlu işte... After other things! Sweetie things.*”⁸⁵

Ona baktık, siyah önlüğünün üzerinde adının yazılı olduğu bir etiket taşıyordu. Giuseppe çok sempatikti. Ardından hem Ann hem de Raily tatlı istediler: *cassatina* ve *cannolo*.

“Palermo üsülü mü istersiniz, Katanya usulü mü?”

“Aralarındaki fark ne?”

“Katanya usulü olanda tarçın var, Palermo usulünde çikolata tadı baskın. Zevkler tartışılır ama ben her ikisini de severim, hatta Messina usulü ve Trapani...”

“O zaman ikisinden de getir!”

Tabii ya, Ciccio’ya ne ki? Nasıl olsa ödemeleri ben yapıyorum. Fark ettirmeden cüzdanımı kontrol ettim. Neyse ki ATM kartım ve kredi kartım yanımdaydı, gerçi kredi kartı ofis kullanımı

84 Bu da Pepe’nin önerilerinden biri mi?

85 Sonra diğer şeyler! Tatlı şeyler.

içindi ama... Ann ve Raily, Roma'da güzel bir ev almak istiyor olamazlar mıydı? Sonunda bademli ve fıstıklı buzlu içeceklerin de tadına baktıktan sonra restorandan çıktık.

*"Mmm... delicious! Unbelievable. I've never eaten such yummy things. I've put on two pounds already!"*⁸⁶

Yürüyüşe devam ederken Kolezyum'un karşısındaki ahşap köprüye gelmiştik. Işıl ışıldı. Aralarında konuşuyorlardı. Raily *Lonely Planet*'ı açmış, doğru sayfayı arıyordu, Ann ise resme bakıp Kolezyum'un alt kısımlarında bir yerleri işaret ediyordu.

*"Yes, that's right. They must be the Roman ruins, they're amazing..."*⁸⁷

Raily, "Yes," diye onayladı. *"The crazy thing is that we did not even exist!"*⁸⁸ Ciccio, neden bahsettiklerini anlamasa bile konuya daldı. *"Yes, like the Gladiator! Have you seen the movie? What you think about Russel Crowe? He has a group of singers and he sounds..."* Bana bakarak, *"Böyle denir değil mi? Ah... He sounds the battery..."*⁸⁹

Elindeki hayali bagetleri Led Zeppelin'in Bonzo'su gibi sallıyordu.

Ann, Raily ve Kolezyum'u arkamıza alarak hep beraber bir fotoğraf çektirdik. Hava artık serinlemeye başladığından Ciccio arabanın üstünü kapamıştı. Oturma düzenimizi de değiştirmek istiyordu, bu şekilde kızları daha çok ısıtabilecekтик.

Arkaya, Ann'in yanma geçtim. Ann camdan dışarı bakıyor, Roma'nın önümüzden bir film şeridi gibi akan eserlerini ilgiyle izliyordu. Büyük bir dikkatle ve merakla bakıyordu, arada ışıklı, genç kalabalıkların önünde toplandığı lokalleri, sadece bir arabaya ya da çeşmelerden birine yaslanıp sohbet eden gençleri görüp oturduğu yerden öne fırlıyordu.

86 Mmm... leziz! İnanılmaz. Hiç bu kadar lezzetli şeyler yememiştım. Daha şimdiden bir kilo aldım!

87 Evet, doğru. Onlar Roma harabeleri olmalı, harikalar...

88 Evet. Asıl tuhaf olan ise, biz yoktuk bile!

89 Evet, *Gladıyör* gibi! İzlediniz mi o filmi? Russell Crowe hakkında ne düşünüyorsunuz? Şarkıcılardan oluşan bir gruba var ve şeyi seslendiriyor... / Davul çalıyor.

“Hey, tomorrow it would be nice to go for a ride on one of those!”⁹⁰
Ann, Raily’e bir şeyler söyledi. Raily de onunla hemfikirdi.

“Sanırım atların çektiği faytonlardan biriyle gezmek istiyorlar, onlardan birini gösteriyordu az önce!”

“Bravo Ciccio, çok zekisin, ama yarın sen ısmarlıyorsun...”

“Tamam!” Ciccio, Raily’e gülümsedi. “Sure, tomorrow we do it all together!”⁹¹

Ve elini tutu. Raily ona bakıp gülümsedi ve büyük bir zarafelele ona doğru kayıp omzuna yaslandı. Ann ise pencereden dışarıyı seyretmeye devam ediyor, sanki bana çok ümit vermek istemiyordu. Elimi tam ona doğru uzattığım sırada oturduğu yerde biraz daha yana kaydı. Hemen elimi çektim ve öyle kaldım, nefesimi tutmuştum. Az sonra bir kez daha denedim, elimi onun kine yaklaştırdım ve bu sefer dokundum. Önce irkildi ama sonra elimi iki elinin arasına alarak sıkı sıkı tutu. Hiçbir şey olmamış gibi dışarıya bakmaya devam etti. Benim içinse küçük bir zaferdi, aptalca da olsa neticede bir zaferdi. Raily ve Ciccio’nun öpüşmeye başlamış olduklarını söylemeye zaten gerek yoktu ve Ciccio sadece Tiber Nehri’ne düşmeyelim diye arada bir arabayı kontrol etmek için kızıdan ayrılıyordu.

Arabayı Tritone Caddesi’nde park ettik. Ciccio ve Raily önümüzden yürüyorlardı ve Ciccio geceyi odasında geçirmek için Raily’i ikna etmeye çalışıyordu. Sadece “in your room” ve “I only want to speak all the night” dediğini duydum, ama Raily gülerek başını kararlı bir şekilde iki yana sallıyordu. “No, it’s not possible...”⁹²

Ann kolumun altına girmiş, başını da omzuma yaslamıştı, onlar otele doğru yürürken biz Trevi Çeşmesi’ne doğru sapsamıştık. Meydan boştu, sadece çiçek satmaya çalışan bir Faslı vardı. Başımla istemediğimizi işaret ettim. Bir süre sonra o da

90 Hey, yarın şunlardan birine binip gezmek güzel olur!

91 Tabii, yarın hep beraber öyle yaparız!

92 Senin odanda / Gece boyunca sadece konuşmak istiyorum. / Hayır, mümkün değil.

ısrarından vazgeçti. Sonra bir kez daha düşününce arkasından koştum ve iki avro verip bir gül aldım. Teşekkür bile etmeden hızla yanımızdan ayrıldı.

Ann orada, boş meydanın ortasında duruyordu. Yanına gidip çiçeği ona verdim.

*"For you. A flower for a flower..."*⁹³

Gülü alıp kokladı, biraz da kuvvetle kokladı. Tüm yapraklarının dağılacağından korktum ama dayandım.

O zaman gülümsedi ve her zamankinden daha hızlı bir şekilde konuşmaya başladı. *"I'm so happy to be here, you know that tonight we didn't want to go to Macaroni? We had booked somewhere else, but we were too late and they gave our table away. See how destiny works... we might not have met..."*⁹⁴

Gözlerine ve gülümsemesine bakılacak olursa bana çok güzel şeyler söylemiş olmalıydı ama nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. "Bir sene boyunca bir kızla beraberdim ve çok yakın bir zamanda ayrıldık. Ciccio ve diğerleri bu olayı yok saysa da ben sürekli onu düşünüyorum. Sen çok güzelsin ve aslında hayallerimde hep yabancı biriyle olmak vardı. Bunun hep başkalarının başına geldiğini sanıyordum, hatta benden çok daha kıroların. Eh... işte... filmlerdeki ilanıaşk sahnelerinden biri değil ama..." diye anlatmak isterdim.

Gökyüzüne baktım.

"Ay yükselmiş, gökyüzü yıldızlarla dolu ve yıldızlardan biri de buraya beni ziyarete gelmiş gibi."

*"Do you want to kiss me? Is that what you mean with all those words? Did I not understand? You're funny... and you're sweet and I like you..."*⁹⁵

93 Senin için. Bir çiçek için bir çiçek.

94 Burada olduğum için çok mutluyum. Bu gece Macaroni'ye gitmek istememiştik, biliyor musun? Başka bir yerde rezervasyon yaptırmıştık, ama çok geç kaldık ve masamızı başkasına verdiler. Kaderin cilvesine bak... karşılaşmayabilirdik de.

95 Beni öpmek mi istiyorsun? Tüm bu sözlerle demek istediğin bu mu? Yanlış mı anladım? Komiksin... tatlısın da ve senden hoşlanıyorum.

Ardından bana bakarak gülümsedi. Söylediklerime cevap verdi mi hatırlamıyorum ama usulca bana yaklaştı, gözlerini kapadı ve öpüşmeye başladık. Olabilecek en terbiyeli şekilde ve biraz ürkekçe. Sonrasında öpücükler daha eğlenceli daha tutkulu bir hal aldı. Bu inanılmaz uyum beni şaşırtmıştı çünkü her şey bir öpücükle belli olabilirdi, bir öpücük çok şey anlatırdı. Şimdi kaç kadını öpmüş olduğumu söyleme niyetinde değilim, zaten hesabını da tutmadım ama ama her biri o ilk öpücükte bana kendileriyle ilgili birçok şey anlatmıştı ve sonradan davranışlarıyla bunların hepsini doğrulamıştı.

Mesela Pozzanghera da ilk öpücükte bana iki üç şey söylemişti, bana kendini anlatmıştı. Ama ben onu duymazlıktan gelmiştim. Sevişmenin hiç yeri olmadığını hemen anlamalıydım, kesik kesik öpücüklerdi, karasızca verilmiş öpücükler. Bazen o kadar hızlı hareket ediyordu ki dişlerimiz birbirine çarpıyordu. Hatırladığımda bile gülesim geldi ama kendimi tuttum ve kendimi tekrar Ann'in öpücüğünde buldum, başka bir şey düşünemiyordum ve hiç bitmeyecekmiş gibi süren bu öpücük çok hoşuma gidiyordu, aralıksız, sıkıntısız, ve hiç yetmeyen. İşte, kendimi kaybediyorum, onunla gerçekten anlaşabiliyorduk, bir öpücük dünyanın tüm dillerinde aynıydı.

21

“Nerelerdeydin?” Ciccio arabanın önünde durmuş, sigara içiyordu. “Merak etmeye başlamıştım.” Ben arabaya binerken o da sigarayı yere attı. “Seni yukarı çağırdı mı? Ben çok dil döktüm ama olmadı.”

“Yok, aşk çeşmesindeydik.”

“Çeşmeye bozuk para attın mı?”

“Attım...”

“Peki dilek tuttun mu?”

“Evet, tuttum. Hadi bırak şimdi bunları, neredeyse gün doğacak.”

Ciccio arabayı sürmeye başladı. Roma bir çöle benziyordu, Tritone Caddesi’nden Barberini Meydanı’na, oradan da Veneto Caddesi’ne geçtik.

“Şunu bir koklasana,” dedi ve parmağını burnuma soktu. “Nasıl ama? Çok güzel, parfümlü!”

“Yapma ama!” deyip burnumu geri çektim.

Ciccio güldü. “Ne o? İğrendin mi? Nasıl iç çekiyordu görmeliydin, sıcak çikolata gibiydi içi, üzerinde de krema vardı sanki! Bir memeleri var, diri diri, hem de çok, yemin ederim, taş gibilerdi.”

Porno film anlatıyor gibiydi. Müziği açtı. O arabayı kullanırken ben de biraz rahatladım.

“Söylesene, nasılsın bakalım? Daha iyisindir herhalde, değil mi?”

Evet anlamında başımı salladım. Sessizdim çünkü kendimi biraz yorgun hissediyordum.

“Ah, her günümüz böyle olsa, rahatlamak için Pozzanghera’yla seviştin... şimdiyse mükemmel bir Amerikalı kızla bir aşk hikâyen var. Hayattan daha ne istiyorsun!”

Öylece, gözlerim kapalı kalakaldım. Ciccio en sevdiği radyo kanalını açtı: 102.70, birini yaşar, birini hatırlarsın. Ligabue çalıyordu, *Questa è la mia vita*.⁹⁶ Arabayı Ciccio kullanıyordu ama yoldan çıkan bendim. Yavaş yavaş nefes alıp verdim, evet, bu benim hayatımdı. Başka ne mi istiyordum? Alessia’yı istiyordum. Bana âşık olmasını ya da en azından “üzgünüm” derken ne için üzüldüğünü bilmek istiyordum. Hayatta saçma olan şey, çok kısa bir süre önce biriyle mükemmel bir uyum içinde olmaktı. Örneğin bir partiden uzaktan birbirinize bakardınız, belki yolda ya da başka bir mekânda. Sonra birbirinizi hemen anlar ve gülerdiniz. O sefer olduğu gibi. Kız arkadaşlarıyla konuşurken ona bakıyordum, gülüyordu, saçlarını düzelterip kulaklarının arkasına atıyordu, profili, ağzı, her şeyi güzeldi. Hiç susmayacakmış gibi konuşuyordu. Büyük, bordo bir kanepenin ucunda oturuyordu, bir kız arkadaşının evindeydik, Stefania’nım. Doğum günüydü. Bir süredir görüşmemişlerdi ve birbirlerine anlatacakları bir sürü şeyleri vardı. Başka arkadaşları da oradaydı. Ben masaların arasında dolaşıyor, evdeki tabloları inceliyor, bir şeyler içiyor, bir şeyler atıştırıyordum. Sıkılıyordum aslında. Babam aramızdan ayrılalı kısa bir süre olmuştu ve etrafımdaki her şey bir anda anlamını yitirmişti.

“Merhaba Niccolò. Duydum, çok üzüldüm.”

“Teşekkürler.”

Kızın elinde bir bardak vardı, benimle konuşurken onu durmadan çeviriyordu. Bardağın yarısı doluydu. Bir süre sessiz kaldık. Sonra dudaklarıyla tuhaf bir hareket yaptı. Çenesini yukarı kaldırdı ve içkisinden bir yudum aldı. Sonra hepsini birden

96 (İt.) Bu benim hayatım. (yay. n.)

kafasına dikti. Bardağı kütüphanenin bir kenarına, yaşlı bir adamın foroğrafının önüne bıraktı. Sonra bir kez daha bana baktı, hafifçe gülümsedi ve gitti. Francesca, Francesca Ferrante, evet, adı buydu. İnsan bazı şeyleri sonradan, artık bir işe yaramadığı zaman hatırlıyordu. Döndüğümde Alessia'nın gözlerini ayırmadan bana baktığını fark etmiştim. Onu daha önce hiç böylesine derin bakarken görmemiştim. Bakışlarıyla beni delip geçiyordu, bütün içimi görüyor gibiydi. Kendimi çırlıçıplak hissetmiştim. Sanki birden benden çok daha büyük bir kadın oluvermişti. Bir kadın, evet. Sanki ben artık ona uygun değildim. Ama sonra bana gülümsemiş ve yanına oturan bir arkadaşıyla sohbet etmeye başlamıştı.

“Hey, onunla sevişeceğim, anladın mı? Benimle sevişmeden İtalya'dan gidemez. Bayrağı dikmem lazım!”

Ciccio beni düşüncelerimden koparıp aldı ve gerçeklerin kucığına attı. Sonra ani bir fren yaptı ve arabayı benim evin önüne çekti.

“Nasıl olsa daha bir haftamız var... daha zamanımız var yani. Ama Ann'le acele etmen lazım, yoksa ben bayrağı ona da diyeceğim, aslında benim zevkime göre biraz zayıf ama neyse.”

Ciccio beni güldürmeyi yine başardı, bu bayrak hikâyesi sayesinde cinsel hayatta kendisini Messner'in⁹⁷ bir rakibi olarak görüyordu. Tabii Ann'i çok zayıf bulmak biraz saçmaydı bence, vücut hatları yuvarlak ve mükemmel bir kızdı. Neyse, bu son sözlerinden sonra arabadan indim.

“Hadi, yarın görüşürüz.”

“Tamam, yarın için her şey ayarlandı. Yine kızlarla akşam yemeğine çıkacağız! Yarın her şeyi ben halledeceğim, söz...”

“Eh yani, artık öyle olması lazım zaten.”

Arabanın kapısını kapatıp uzaklaştım. Ciccio patinaj çekerek yola çıktı, iki kere korna çaldı; cumartesi günü, saat sabahın

97 Reinhold Messner, İtalyan dağcı. (yay. n.)

beşiydi ama kimsenin umurunda olmadığı belliydi. Ciccio son sürat ortadan kayboldu.

Fabiola, kocası Vittorio, eski okul arkadaşı Claudio, şair ve Valeria, özellikle de Pepe'nin orada olmadığını umarak eve doğru yürüdüm. Aslında asıl sorun Pepe'ymiş gibi görünmesine rağmen en az sorun yaratan da o olmuştu.

Merdivenleri çıktım. Pencereden günün ilk ışıkları giriyordu. Camın önünde durdum; denizlikte pişmiş topraktan, bir kenarı çatlamış eski bir saksı ve içinde kırmızı bir sardunya duruyordu. Yarı açık camdan içeri sabahın ilk serin rüzgârı giriyordu. San Lorenzo Meydam'ndaki binaların arasında güneş doğuyordu. Son basamakları da çıkıp evin kapısını açtım. Sonra kapatıp iki kere kitledim, parmak uçlarımda koridorda yürüdüm. O sessizlikte neredeyse annemle kardeşimin nefes alış verişini duyuyordum. Onları yatakta huzur içinde uyurken hayal ettim. Ama böyle olamazdı. Artık mümkün değildi. En azından şimdilik. Sanki hepimiz birlikte eskiden beri bir yapbozun parçalarını birleştiriyorduk ya da küçükken oynadığım gibi tahta üçgenlerle bir kule inşa ediyorduk. Bunlar şimdi o masum çocuk Francesco ile oynadığım basit oyunlardı. Kendimi babamın çalışma odasında, siyah deri koltuğunun karşısında buldum. Elim kapının kolunda öylece kalakaldım. Sırtı bana dönük, bilgisayarında çalışırken hayal ettim onu. Sonra memnun bir halde dönüp bana bakıyordu.

“Geldin mi? Otursana, işim bitmek üzere.”

Bana siyah kanepeyi işaret etti, masanın yanında, sağda duranı. Ben de oraya oturdum. Bir hikâyeyi, bir resmi, bir fıkrayı ya da çok sayıda gazeteğe yazdığı makalelerden birini bitirip göndermesini bekledim. Ama şimdi o koltuk boştu, bilgisayar da kapalıydı. Yapbozun bir parçası eksikti ve hiçbir zaman tamamlanmayacaktı. Francesco'nun treninin bir parçasını ya da Valeria'nın iPad'inde bir şeyi bulamadığında yaptığı gibi ayağımı yere vurasım geldi. Parmağını ekrana vurup durur, “başaracağım” der gibi bana bakardı her seferinde. Ben de başarmasını bekler,

o inatçılığına gülerdim. Ben de üç yaşında böyle miydim? Peki babam bana nasıl bakardı? O ara sıra yanaklarımı okşayan büyük sıcak ellerini çok özlüyordum. Bazen beni rahatsız ediyordu bu dokunmalar ama şimdi olsa onları alıp yüzüme iyice bastırmak, öylece saatler geçirmek, hatta bir daha hiç bırakmamak isterdim.

Güneş tam tepedeydi. Roberto, otelin kapıcısı, henüz çıkmadığını söyledi. Ben de bekledim. Karşıdaki barın masalarından birine oturdum ve bir kahve ısmarladım. Önümden gelip geçeni izledim, bu küçük Rasella Sokağı yabancılarla doluydu, dünyanın her tarafından gelen insanlar aşağı yukarı yürüyüp duruyorlardı: Çinliler, Fransızlar, Almanlar, İspanyollar. Dilleri birbirinden çok farklıydı ve çoğu da gülüyordu, belki de en kötü şeyin bile artık geçmişte kaldığı düşünülen tatilde oldukları için gülüyorlardı. Ama böyleydi işte, insan tatilde olunca kendisini daha hafif hissediyordu, sanki bütün sorunlarını geldiği yerde bırakmış gibi oluyordu. Yeni bir mekân eski endişeleri barındırmıyordu.

Çinlilerden bazıları ciddi görünümlü bir Çinli kadının etrafında toplandılar. Kadının elinde havaya kaldırdığı kırmızı bir bayrak vardı ve kendi dilinde bir şeyler söylüyordu. Bazı Çinliler de gülüyorlardı. Belki de kadın komik şeyler söylüyordu ya da Roma hepsinin moralini düzeltmişti. Az ileride Güney Amerikalı bir çift el ele tutuşmuş, bir dükkânın önünde duruyordu. Kadın bir şeyi işaret etti, adam da başıyla onu onayladı. Sonra gülümsediler ve öpüştüler. O rahatsız etmeyen, masum öpücüklerden biriydi. Alacakları şey konusunda aynı fikirde oldukları belliydi ama hiçbir şey almadan el ele yürümeye devam ettiler. Kriz herkesi vurmuştu, onları da, sadece aşkı vuramamıştı. Tabii bu konuda ben söz sahibi değildim.

Alessia beni aramamıştı. Telefonuma baktım, mesaj falan yoktu, beni şüphe içinde bırakacak özel numaradan bir cevap-sız arama da. Olsaydı şüpheyi düşerdim çünkü acaba Alessia mı aradı, numarayı gizleyerek beni kontrol mü etmek istiyor diye düşünürdüm. Belki bir an için “alo, alo...” diyen sesimi dinlemek isterdi. Belki de sonra, “Sen misin?” diye eklerdim, belki de açıkça, “Alessia, sen misin?” derdim. O da gülümserdi ve kapatırdı ama en azından tatmin olurdu; benim için kendisinden başka kimse olmadığından emin olurdu. Ama o bunu zaten biliyordu; o kadar iyi biliyordu ki böyle gizli numaradan aramayı bile düşünmedi. Telefonu masaya bıraktım ve bir süre Alessia’yı düşünmemeye karar verdim. Başımı kaldırdığımda da Ann’i gördüm. Güneş onu aydınlatıyordu, koyu kahverengi saçları sabah güneşinde parlıyordu, yumuşacık ve hafifti saçları, yeni yıkanmış olmalıydı. O etrafa bakındıkça saçları da uçuşuyordu. Nereye doğru gideceğinden pek emin değil gibiydi. Üzerinde dikey çizgili, rengârenk bir tişört vardı. Bir gökkuşağı gibiydi, yazın çok sevdiğim o çilekle başlayıp, naneyle devam eden, sonunda hangi lezzet olursa olsun içinde bir serinlik bırakan dondurmalara benziyordu. Altında da açık mavi renkli, belki biraz dar, kıvrımlarını gözler önüne seren, mavi bez ayakkabılarına kadar uzanan pantolon vardı. Büyük kahverengi güneş gözlüklerini taç gibi başına takmıştı. O sade güzelliğinin güneşinde parlıyordu, yüzünde hiç makyaj yoktu, gözleri yemyeşil, yüzü hafif çilliydi. Krem rengi bir çantayı boynundan geçirmişti, sağ elinde de bir *Lonely* tutuyordu; etrafına bakınırken birden beni gördü.

Ona uzaktan selam verdim. O da bana gülümsedi, şehir rehberini çantasına koydu ve hızlı adımlarla bana doğru yürüdü.

“Hi.”

Bir an içimden başka bir yöne dönmek geldi çünkü bana doğru geldiğinden emin değildim, her şey bir şaka gibiydi, aslında arkamdaki birinin yanma oturacakmış gibi geliyordu. Ama o gerçektir ve bana geliyordu.

*"Hi, Ann! Do you want breakfast? Here there are incredible croissants, very good."*⁹⁸

"Croissant?"

"Yes. Look." Elinden tuttum ve onu barın içine götürüp kruvasanları gösterdim.

*"Oh, yes. We call them Danishes, we often eat them."*⁹⁹

*"Aferin işte. That's right. Do you want it?"*¹⁰⁰

Evet anlamında başını salladı ve dışarıda güneşli bir yere oturduk.

*"Where is your friend Raily?"*¹⁰¹

*"She went for a ride! She wakes up early in the morning, she is used to doing a lot of things, for example running..."*¹⁰² Söylediklerinden pek fazla bir şey anlamadığımı fark etmiş olacaktı ki oturduğu yerden koşar gibi yapmaya başladı.

"Ha, spor yapıyor!"

"Yeah... sport."

Eğlenmişti, gülümsedi, belki de İngilizce konuşmama gülüyordu. Evet anlamında başını da salladı. Hemen sipariş ettiğimiz iki kapuçino ile kruvasanları getirdiler. Ann tabağın altına koydukları fişi almayı denedi ama ben daha hızlı davrandım.

*"No! Here you are in my city, when I will come in NY it will be your time!"*¹⁰³

Gülümseyerek omuzlarını silkti. *"Ok!"* Nasıl olsa bir daha olmayacağını biliyor gibiydi. Bize kapuçinoları getiren çocuk elimdeki on avroyu aldı ve tabağın içine birkaç bozukluk bıraktı.

98 Selam Ann! Kahvaltı ister misin? Burada inanılmaz kruvasanlar var, çok güzel.

99 Aa, evet. Biz onlara Danimarka çöreği diyoruz, sık sık yeriz.

100 Doğru. İster misin ondan?

101 Arkadaşın Raily nerede?

102 Gezintiye çıktı! Sabahları erken kalkar, bir sürü şey yapmaya alışkındır o, koşmak gibi...

103 Hayır! Burada benim şehrimdesin, ben New York'a geldiğimde sen ödersin!

“So I can teach you something about the Roman breakfast style.”
Güldü. *“Take the croissant. Put it in the cappuccino but not too much only two or three times, like is a baby at his first splash.”*¹⁰⁴

Sonra hassas bir tutuşla kruvasanı elime aldım, hızlıca iki kez, sonra da daha uzun tutarak üçüncü kez kapuçinoya batırdım ve üstüme dökmeden ağzıma attım.

*“Mmm! İnsan bundan büyük haz duyuyor! Here is perfect because the pasta of cornetto is very blond.”*¹⁰⁵ Ona kruvasan hamurunun özelliğinden bahsettim, nasıl tel tel ayrıldığını gösterdim, hamurun inceliğini, açık, altın sarısı rengini, hafifliğini, kokusunu, şekerinin tadını anlattım.

Sonra yarım kruvasan tuttuğu elini yakaladım. *“One, two... three...”* Üçüncüsünde hamuru kapuçinonun içinde daha uzun süre beklettim ve köpükle kaplı kruvasanı ağzına götürdüm.

Hamur o kadar ıslanmıştı ki birkaç damla kapuçino ağzının kenarından çenesine doğru aktı. Hemen bir peçete aldım ve ağzını sildim. O da peçeteyi alıp iyice temizlendi, sonra da kıvrıp tabaklardan birinin içine koydu.

*“It’s unbelievable, it’s so yummy, it’s delicious.”*¹⁰⁶

*“Yes, Ann, is like your kiss... Has the same fantastic taste.”*¹⁰⁷ Bana bakışından sözlerimi beğendiğini anladım; ama belki de söylemek istediğimden başka bir şey söylemeliydim. Gerçi sonra yaklaştı ve beni hafifçe öptü; dudakları yumuşak, sıcak ve lezzetliydi; az önce içtiği kapuçino ve yediği kruvasan tadındaydı. Hatta daha da lezzetliydi. Sonra biraz uzaklaştı, o derin bakışlarıyla gözlerime baktı ve derin bir iç çekti.

“You’re a sweet guy, and I’m sorry for what Raily said, about your girlfriend dumping you but that girl was silly, and even if she

104 Böylece sana Romalıların kahvaltı tarzıyla ilgili birkaç şey öğretebilirim. / Kruvasanı al. Kapuçinonun içine batır, ama çok değil, sadece iki üç kere, bir bebeğin ilk kez suya sokulması gibi.

105 Bu mükemmel, çünkü çöreğin hamuru çok sarı.

106 İnanılmaz, nefis, çok lezzetli.

107 Evet, Ann, senin öpücüğün gibi... Aynı harika tada sahip.

thinks she has found someone better than you, she's wrong, you're too nice and perhaps because it is such a beautiful sunny day." Biraz etrafına bakındı. *"In this beautiful square, here, I should not say this, but I'm falling in love with you..."*¹⁰⁸ Bütün o İngilizce sözleri söyledikten sonra beni tatlı tatlı bir daha öptü. Bir süre o öpücük içinde kaybolmuş halde kalakaldık, sonra alt dudağımı ısırdı ve diliyle oynamaya başladı. Sanki dudağım yerinden çıkmıştı da onu geri yerleştirmek istiyordu. Bir öpücük bir fotoğraf karesiydi, eski bir yansımaydı, bir öpücük kilden küçük bir heykeldi, zaman içinde görüntüyü, seni öpen kişinin tadını, karakterini âdeta donduran bir şeydi. O eşsiz, özel, tekrarı olmayan anı, o bir anlık mutluluğu hiçbir zaman unutamayacağımı biliyordum. Bir de içimi tuhaf bir his kapladı. Sanki birileri beni gözetliyordu. Ciccio muydu acaba? Yoksa başka biri miydi? Hemen dudaklarımı çektim. Haklıydım, önümüzde Bangladeşli bir çocuk duruyordu. Masamızdan birkaç santimetre uzaktaydı ve bize bakıyordu. İşte o hissimin kaynağı oydu. Kocaman Bugs Bunny dişlerini göstererek gülümsüyordu. Sonra birden bir büyücü gibi masanın altından bir demet çiçek çıkardı.

"Gül, gül ister misin? Onu bir gülle mutlu edebilirsin."

"Hayır, teşekkürler, böyle iyiyiz. Kahvaltı ediyoruz ve rahatsız edilmek istemiyoruz."

"Tabii canım. Kahvaltıymış..." Bir de bir şeyler ima eder gibi konuşuyordu. "O zaman bir çakmak vereyim mi?"

"Hayır, teşekkürler."

"DVD film ister misin? Ya da güzel içecek malım var."

"Hayır, bir şey istemiyoruz."

108 Tatlı bir çocuksun ve Raily'nin söylediği şey için üzgünüm, kız arkadaşın seni terk ettiği için, ama o kız aptallık etmiş ve eğer senden daha iyi birini bulduğunu sanıyorsa bile yanılıyor, sen çok hoşsun ve belki de böyle güzel, güneşli bir gün olduğu için böyle hissediyordumdur. / Bu güzel meydana, burada, bunu söylememeliyim ama sana âşık oluyorum.

“Emin misin?” Çiçekleri bıraktı ve tişörtünün altından bir polaroit makina çıkardı. “O zaman fotoğraf çekelim. Hadi, sarılın birbirinize, kahvaltı ederken yaptığınız gibi.”

Ann’e baktım ve gülümsediğini gördüm; omuzlarını kaldırmış, “Neden olmasın?” der gibiydi.

“Hadi, çek bakalım. Fotoğraf kaç para peki?”

“On avro.”

“İyi de on avroya makineyi alırım! Bak dostum, sen beni aptal bir turist mi sandın? Olmaz yani. Sen köpekbalıklarının olmadığı bir yerde avlanmaya git hadi...”

Ann neler söylediğimizi anlamaya çalışıyordu ama tabii anlamıyordu. Bunlar onun için çok zor cümlelerdi.

“Yedi avro.”

“Üç avro vereyim ve çeker çekmez de ortadan kaybol. Yoksa kışına tekme yi yersin...”

“Dört, yoksa seni uluslararası mavi hatta şikayet ederim.”

“Niye, öyle bir hat mı var?”

“Hayır.”

Birden gülmeye başladım. “Hadi çek şu fotoğrafı.”

Ann’e sarıldım, yüzlerimizi birbirine yaklaştırdık.

Çocuk “*cheese*” dedi ve biz de öyle yaptık. Polaroitten tuhaf bir ses geldi, eski bir modeldi ve fortoğrafi çıkarması oldukça uzun sürdü. Çocuk fotoğrafı alıp elinde biraz salladı ve az sonra silüetlerimiz belirmeye başladı. Pantolonumun arka cebinden cüzdanımı aldım, içinden beş avro çıkardım ve çocuğa uzattım. O da o sırada fotoğrafı Ann’e uzatıyordu.

“Tamam mı?” diye sordu ve göz kırptı.

“Hadi, hadi, dört demiştik.”

“Ha, doğru, dört demiştik.” Cebinde bir avro aramaya başladı. Ann de fotoğrafı bana gösteriyordu.

“*Do you like it? We look very nice together.*” Sonra bana ve gence baktı, omuzlarını silkti. “Tamam, bırak gitsin,” der gibiydi.

“Hadi, hadi git... yoksa uluslararası mavi hattı arayıp seni şikayet ederim!”

Tritone Caddesi’nde uzun uzun dolaştık, Sordi Pasajı’na vardık ve dükkânlara baktık. Ann Zara’ya girdi, raflardaki giysilere baktı. Hızlı ve kararlıydı; sonunda birkaç etek ve ince bir elbise alıp bir kabine girdi. Ben de bir koltuğa oturdum, etrafıma baktım. Oldukça güzel bir mağazaydı. İçinde büyük demir borular, büyük camekânlar, ahşap asma katlar, deri sandalyeler vardı. Kabinin perdesi açıldı ve Ann müzik eşliğinde bir defileye başladı. Sanırım One Direction’ın *What Makes You Beautiful* adlı şarkısıydı. Ann o şarkının notaları üzerinde hızlı hızlı yürüyor, çıplak ayaklarının üzerinde sekiyordu. O mavi elbise ona gerçekten çok yakışmıştı.

“Hey!”

Mağazanın düz ekranlarında şarkının videosu vardı. Beş şanslı genç bir plajda yürüyorlardı. Sonra yanlarına iki kız gelince işler karışıyordu tabii. Ve tabii ki iki kız da çok güzeldi.

Ann bana baktı. “*So what do you think, do I look pretty?*” Ann, One Direction’ın o klibindeki herkesi arzudan çıldırtabilirdi.

“*Yes, you are perfect.*”¹⁰⁹

Sonra kabinin perdesi yeniden açıldı ve bu kez üzerinde açık mavi bir tişörtle defile yapmaya başladı. Sonra da beyaz, düğmeli bir gömlek, lacivert bir ceket, yine açık mavi başka bir elbise. Ben de orada oturmuş onu seyrediyordum. Kendimi *Özel Bir Kadın* filmindeki Richard Gere gibi hissediyordum; hani Julia Roberts’ın Beverly Hills’deki şık mağazalardan birinde o muhteşem elbiseleri denediği sahnedeki gibi. Tabii yaptığım bu karşılaştırmadan Ann’e bahsetmedim çünkü bunun iki sakıncası vardı: Bir kere bu hoşuna gitmeyebilirdi çünkü ne de olsa film bir fahişenin hayatını konu alıyordu; ikinci sorun da bütün elbiselerin parasını Richard Gere’in ödemesiydi! Şimdi Rae Jepsen’m bir şarkısı çalıyor ve plazma ekranda klibi dö-

109 Ee, ne düşünüyorsun, güzel görünüyor muyum? / Evet, mükemmelsin.

nüyordu. O klibi hiç görmüş müydünüz? Klibin başında otları kesen biri vardı, vücudu en ünlü futbolcuların ya da tenisçilerin vücudundan bile daha güzeldi! Aklıma nereden geldi bilmiyordum ama bir an bizde ot kesenlerin hep göbekli olduğunu düşündüm. Acaba makineleri de daha mı yavaştı? Ne bileyim... Klipte bir de bir kız sabunlu kaportanın üzerine yatmış arabayı yıkıyordu, hareketleriyle bir porno filmde gibiydi. Bizde hiçbir kız arabasını böyle yıkamazdı, hatta araba yıkamazdı. Hepsi oto yıkama yerlerine gidip o büyük fırçaların arasından geçirdi. Oralarda da arabayı yıkamaktan çok çiziyor gibiydiler. Bizde böyle bir kültür yoktu kısacası. Hemen sonra başka bir video başladı. Aynı şarkıydı ama Justin Bieber versiyonuydu. Selena Gomez, Ashley Tisdale ve başkaları dans ediyor, şakalaşiyor ve gülüyorlardı. Bizimle birlikte bir bilgisayarın önünde şarkı söyleyip eğleniyor gibiydiler. Ben ve Ciccio da bir keresinde aynıısını yapmıştık. Bato'nun doğum günü için şakasına bir dans gösterisi hazırlamıştık ve en sevdiği şarkıyı kullanmıştık. Puff Daddy'nin *Can't Nobody Hold Me Down* şarkısıydı. Kendimize göre yorumlamıştık ve o akşam videomuz çok beğenilmişti. Ama biz bizdik! Bütün o milyarder gençlerden oluşan grubu bu tür şeyler yaparken görünce, dürüst olmalıyım ki, değişik bir hisse kapılmıştım! Belki de para bazen genç olmanın izlerini silemiyordu. Ancak maalesef bu konuda yorum yapmam mümkün değildi. Ann kasaya gitmişti bile, denediği giysilerden çoğunu satın aldı. Del Corso Caddesi'nde yürümeye başladık, Popolo Meydam'na doğru gidiyorduk. Sonra *Lonely*'sini çıkardı ve önce San Marcello, sonra da Gesù ve Maria kiliselerine girdik. Çok güzellerdi ve ben daha önce hiçbirini ziyaret etmemiştim. Tuhaf olan da yirmi yıldır Roma'da yaşıyor olmamdı. Daha yürümeyi bilmediğim ilk yılları düşünmezsek eğer, daha sonra, artık zamanı geldiğinde de pek fazla yer görmemişim. Eğer bir turist ile geziyorsan birçok şeyin farkına varırdın. Turist rehberdeki bilgileri okur, sen de kaçırdığın güzelliklerin tadını çıkarırdın.

Pantheon'a geldik ve içeri girdik. Yukarıdaki koca deliği görünce gözlerime inanamadım, daha önce fark etmemiştim. Delikten, üzerimizden geçen bulutlar ve güneş görünüyordu. O anda devasa bir güneş ışığı Kutsal Giulio'yu¹¹⁰ aydınlatıyordu. Heykelin altındaki küçük levhada okumuştum bu ismi, Bir Indiana Jones filminde gibiydim. Ann'e o "kutsal" işaretin bir sebebi olup olmadığını sordum.

"*Let me see...*"¹¹¹ diye cevap verdi. Birkaç sayfa çevirdi, önceki sayfalara baktı, sonra doğru sayfayı buldu ve aydınlanan heykeli gösterdi. Bir işaret değildi, tesadüftü. Pantheon'dan çıkar çıkmaz, meydanın sağma kalan Tazza d'Oro'da buzlu bir kahve içmeye gittik. Fişi tezgâhın üzerine koydum. Bir kız yaklaştı.

"Ne alırdınız?"

"İki buzlu kahve ve ekstra krema... Teşekkürler."

"Nasıl yani?"

"Hem altına hem üstüne."

Nasıl anlamazdı ki? Bazı tezgâhtarlar ise çok akıllı oluyorlardı. Yaşlı dondurmacı geldi, kızı kibarca bir kenara çekti ve işimizi halletti. Beş altı plastik bardak aldı, hepsine krem şanti koydu, sonra alüminyum kapaklı bir şişe alıp içindeki buzlu kahveyi bardakların yarısına kadar boşalttı ve üzerlerine tekrar krem şanti koydu.

"İşte, buyrun, bir, iki ve üç." Bardakları sahiplerine uzatırken ödenen fişleri de toplamayı ihmal etmiyordu. Alıp yırtıyordu. Kısa süre sonra dışarı çıktık. Ann krem şantiyi büyük bir iştahla yiyordu ama yanlış yapıyordu.

"*No, not alone... you have to mix it with coffee...*"¹¹² Ona nasıl yapması gerektiğini gösterdim. Kaşıkla diplerden biraz kahve aldım, sonra da kaşığa krem şanti doldurdum ve ağzına uzattım. Tazza d'Oro'da yaptıkları krem şanti biraz tatlı, kahve de

110 Jül Sezar'ın heykeli (ç. n.)

111 Bakayım...

112 Hayır, tek başına olmaz... kahveyle karıştırmalısın...

normalden biraz daha acı olurdu. Ama ikisi de kıvamındaydı. Birlikte mükemmel bir karışım oluyordu. O güzel mayıs sonu günlerinden birinde yürüyüşümüze devam ettik. Seminario Caddesi'ne girdik, solda her türlü eşyanın oldukça ucuza satıldığı bir dükkân vardı: Dakota. Tişörtten kazağa, çoraptan spor ayakkabıya, deri ceketten çiçek desenli gömleklere ve modern patenlere kadar her şey çok ucuzdu. Hatta dolaplar, eski daktilolar –belki orijinal, belki değil– ve bin sekiz yüzlü yıllardan kalma küçük masalar da satılıyordu.

Ann krem şantili kaşığı yaladı. Buzlu ve kremalı kahvesini neredeyse bitirmişti. Orayı ve kahveyi çok beğenmişti. Dükkânda gördüğü her şeye bakıyor, çekmeceleri açıyor, eline eski fotoğraflar alıyor, eski daktilonun tuşlarına basıyordu. Meraklıydı. Sonra *Lonely Planet*'ını açıp sayfalarını çevirmeye başladı.

"It's not in here! This place is so cool, it shows you another history of Rome, the writers who have lived here and it's so cheap!"

Dışarı çıktık.

"Here in the next day we have to go in this restaurant." dedim ve ona Sacrestia'yı gösterdim..

*"It's very good, there is a pizza that is fantastic like you!"*¹¹³

Gülümsedi, bana bir öpücük verdi ve elimi tuttu. Bu şekilde yürümeye devam ettik, Roma'da iki turist gibiydik ve o anda başka hiçbir şey düşünmüyordum. Ona bakıyor, o ara sıra güneşte dans eden saçlarının gizlediği güzel profilini, o güzel gözlerini, yarı açık dudaklarını izliyordum. Kendimi onun kollarına bırakmıştım, gözlerimi kapatıp onda kaybolmuştum. Bir an mutlu olduğumu hissettim. Beni şaşırtan ama aynı zamanda çok güzel bir histi, hatta duygulanmıştım. O anda mutlu olmayı unuttuğumu fark ettim. Bu mutlu anı tutmak, geçmesine izin vermemek istiyordum. Babam öldüğünden beri kendimi böyle

113 Burada geçmiyor! Burası çok güzel bir yer, Roma'nın başka bir tarihini gösteriyor, burada yaşayan yazarları... ve çok da ucuz! / İşte, bir sonraki gün de bu restorana gelmeliyiz. / Çok iyi, tıpkı senin gibi harika olan bir pizzası var!

hissetmemiştim. Her şeyi acıyla yaşamıştım. Bence kendimizi biz böyle şartlıyorduk, hayatımıza o yönü biz veriyorduk. Alessia beni bırakmıştı, Valeria okumuyor, sürekli fakülte değiştiriyordu, hem Pepe'yle hem de Şair lakaplı biriyle çıkıyordu! Fabiola, üç yaşındaki oğluyla genç kızlığına dönmek istemiş, lise zamanlarındaki aşkıyla yeniden beraber olmuştu. Hem ben bazı şeylerin eski tadında olabileceğine inanmıyordum. O zaman başka şeyler olurdu, çünkü her şey değişmiş olurdu, o zamanlar hissedilen şeyler de farklıydı. Hatta aynı şakaya bile farklı şekillerde gü-lünürdü. Ann döndü, bana baktı ve gülümsedi. Elini hafifçe sıktım, küçük bir işaret vermek ister gibiydim. O da mutlulukla yürümeye devam etti. Artık bir hedefi yok gibiydi, artık elindeki haritaya bakmıyordu. Benimle kaybolmak istiyordu. Acaba hayatımı yabancı bir kızla geçirebilir miydim? Başka dilde konuşan, başka bir ülkede doğmuş, bizim kültürümüzü tanımayan, bizim yediklerimize alışık olmayan biriyle? Yazın annem ve babamla Anzio'ya gittiğimizi hatırladım. Bütün arkadaşları arasından sadece biri yabancı bir kadınla evliydi, kadının adı Sarah'ydı, zayıf bir İngilizdi. Teni bembeyazdı, kabarık sarı saçları vardı. Hep yeşil bir bikini giyerdi ve üstü büyük gelirdi. Eğildiğinde göğüs uçları görünürdü. Göğüsleri de bembeyazdı. Onun İtalyan kadınlardan farklı olarak mayo giyme alışkanlığı yoktu. Plajda sadece domatesli makarna yerdi; makarnayı evden getirirdi, her zaman. Bir keresinde makarna taşıdığı kabın kapağını açık bırakmış, düşün altında bir şeyler yıkamaya gitmişti. Ben de temiz bir çatal alıp kabın içine daldırmış, tadına bakmıştım. Soğumuştü ve yumuşaktı, çok pişmişti, ama domates sosu fena değildi. Yapması da kolaydı. Hepsini kuma tükürmüş, sonra hemen, o dönmeden üzerini örtmüştüm. Şu sırtında, aynı zamanda plajın adı olan "Dalga" izleri bırakan açılır kapanır sandalyeye oturmuştu.

"Hey!" Ann durdu ve kolumdan tutarak beni sarstı. "*What are you thinking about? You're on another planet... Are you still thinking about her?*"

*“I’m sorry, I don’t understand... Can you speak slower please?”*¹¹⁴
Ann iki elini de havaya kaldırdı ve sonra hızla indirdi. “Önemli değil” demek ister gibiydi. Tekrar yürümeye başladık. Gerçekten çok güzeldi, inanılmaz bir fiziği vardı. İçime bir şüphe düştü. Acaba yemek yapmayı biliyor muydu? Spagetti yaptığında acaba fazla mı pişirirdi? Neyse, olmazsa ben spaghetti pişirmeyi öğre-nirdim!

114 Hey! Ne düşünüyorsun? Başka bir gezegende gibisin... Hâlâ onu mu düşünüyorsun? /
Özür dilerim, anlamıyorum... Lütfen daha yavaş konuşur musun?

23

Ona bir denizci şapkası aldım çünkü hava gerçekten çok sıcaktı. Hatta kendime de bir tane aldım. Sonra iPhone'umu çıkardım, elimi ileri uzattım, Ann'e sarıldım ve bir fotoğraf çektim. Gözlerim kapalı çıktım.

*"Wait, just a moment. Another one please, I was sleeping!"*¹¹⁵

O da güldü, tekrar sarıldı. Telefonu tekrar uzaklaştırıp bir tane daha çekmek istedim. Tam o sırada biri yaklaştı, Arnavut'a benziyordu, uzun boylu, zayıf, sportif bir görünümü vardı.

"Benim çekmemi ister misiniz?"

Bir an "tabii" diyesim geldi... Sonra birden iPhone'umu alıp bir saniyede ortadan kaybolabileceğini düşündüm. Öyle olursa ben de insanların arasında koşmaya başlayacak, muhtemelen onu yakalayamayacaktım.

"Teşekkürler, biz hallederiz."

Bir şeyler daha söylemek ister gibiydi.

"Böyle daha eğlenceli oluyor," dedim.

Genç adam uzaklaştı. Ann bana çantasını verdi.

"Can you hold it for a second? I want to do something." Başımдан şapkamı çıkardı. Ne yapmak istediğini anlamadım. Bir çeşme görmüştü hava çok sıcak olduğu için şapkaları ıslattı. Sonra iyice sıktı ve yanıma gelirken kendisininkini başına geçirdi. Küçük damlalar şapkasının iki tarafından önce yanığına, sonra da çenesine damlıyor, o da elinin tersiyle temizliyordu.

115 Bekle, bir saniye. Bir tane daha, lütfen, uyumuşum!

"Please, put it on, it's hot."

Şapkamı verdi ve ben de taktım.

"Ah... it's better."

Evet, gerçekten daha iyi olmuştu. Sonra çantasından bir plastik şişe çıkardı; içinde azıcık su kalmıştı.

"I'm going to fill it up."

"Bunların adı ne biliyor musun? Koca burun. *The name of the fontanella is "nasone", like nose but bigger.*"

Anlamamıştır diye düşünerek burnuma dokundum.

"Ok! I'm going to get some water from the 'nasone'"

Sonra yanıma döndü, bir podyumda yürür gibi yürüyordu, sanırım bunu bilerek yapıyordu, şişeyi sol avucunun içinde tutuyor, sağ eliyle de gösteriyordu. Bir reklam, daha doğrusu bir rüya gibiydi çünkü ona müzik de eşlik ediyordu. Elvis Costello'nun *She* adlı şarkısı. Çıldırılmış gibiydim, aklımı kaybetmişim. O müzik eşliğinde kalçalarını sallıyordu. *She may be the face I can't forget, a trace of pleasure I regret.* Ben de sarhoş gibi onu izliyordum... gerçekten çok güzeldi.

Sonra aniden şişeyi eline aldı ve çılgın gibi bana doğru koşmaya başladı.

"That's my phone!"¹¹⁶

Çalan telefonuymuş. Benim elimde tuttuğum çantasından hemen telefonunu çıkardı.

"Ah, hayır! Raily!"

"What?"

Tam o sırada bir araba deli gibi korna çalmaya başladı.

Ciccio'ydu. Arabanın üzerini açtı, gözünde kocaman bir Ray-Ban gözlük, üzerinde göz alıcı turuncu bir gömlek vardı. Saçlarını da jöleyle iyice geriye yatırmıştı. Kollarında yetmişli yıllarda tenisçilerin taktıkları beyaz bilekliklerden vardı. O tabii ki hiçbir zaman bir tenisçi olmamıştı. Bu da yetmezmiş gibi boynunda iri bir çelik zincir vardı, şu yasadışı dövüşlerde Na-

116 Telefonum çalıyor!

poli mastiflerini rakiplerinin önüne atmadan önce boyunlarına taktıkları zincirlerden. Yani göze çarpmak için, bir kız arkadaşı olduğunu göstermek için yaptıysa bunları, gayet başarılı olmuştu. Raily de yanındaydı, onun gözünde çok daha sade bir gözlük ve boynunda belli bile olmayan altın bir zincir vardı.

“Pekâlâ Nicco, ne yapmak istersiniz? Hadi, bizimle gelse-nize!” Ann’e baktım, o da kabul etti ve arabaya doğru yürüdük. Biraz Starsky & Hutch misali arkaya atladık ve daha popomuz koltuğa değmeden Ciccio hızla oradan ayrıldı. Lastikler güneşten kızarmış taş yolun üzerinde ses çıkarıyordu.

“Gördün mü şu lastiklerin tutuşunu, ha? Dinle, virajlarda tekerlekleri dinle. Bak nasıl hızlı gidiyoruz!” derken hızla sağa döndü; öyle hızlı döndü ki Raily, yüzü Ciccio’nun bacaklarının arasına gelecek şekilde üzerine devrildi.

“*Hey, not so speedy, baby. There is a time for everything!*”¹¹⁷ Raily gülerek başını sallıyordu. Ciccio Tiber Nehri’nin kıyısında son hız ilerliyordu.

“Şimdi...” Bana döndü ve eliyle dizime çarptı. “Her şeyi ayarladım!”

“Evet ama önüne bak!”

“Bu vahşi yaratık yere çivilenmiş gibi gidiyor. Korkunç bir şey, frene dokunuyorum, zınk diye duruyor, hem de park halin-deymiş gibi. Görmek ister misin?” Ciccio cevabımı beklemeden frene bastı; ben ve Ann önce ön koltuklara, sonra da yere ya-pıştık. Önde oturan ikisinin de neyse ki kemerleri takılıydı da öylece kaldılar.

“Gördün mü?”

Birkaç araba korna çaldı, diğerleri başlarını iki yana sallayarak yanımızdan geçtiler.

“Sen deli misin? Ya biri bize çarpsaydı?” Ciccio kendinden emin bir ifadeyle sakız çiğniyordu, hatta gözleri kapalıydı.

“Baktım canım, merak etme!”

117 Hey, o kadar hızlı değil, bebeğim. Her şeyin bir zamanı var!

Raily güldü, çok eğlendiği her halinden belliydi, Ann ise çok eğleniyor gibi görünmüyordu, dizlerini ovuşturdu ve koltuğa oturdu. Sonra kemerini taktı.

*“Do you play dodgems with real cars here in Rome? It’s fun, but warn me next time!”*¹¹⁸

Ciccio’nun Tigra’sı Tiber Nehri kıyılarında hızla ilerlemeye devam etti, birkaç arabayı solladı, sonra Corso Francia’ya döndü.

“Bekle, bekle, şu B&B’nin önünde dur, bir şey almam gerekiyor!”

“Tamam. Ha, şimdi aklıma geldi...” dedi ve dikiz aynasını benimle göz göze gelecek şekilde ayarladı. Ben de gözlüklerini gördüm.

“Mesaj attı mı?”

“Kim mesaj attı mı?”

“Pozzanghera, kim olacak?” Sonra bana baktı. “Ah, pardon, haklısın. Düşünemedim, kusura bakma, gerçekten... Akıl edemedim işte.”

“Tamam Ciccio, tamam, anladım.”

“Hayır yani, anladım, bozuldun ama gerçekten akıl edemedim.”

“Tamam, unut gitsin...”

“Yok yani...”

“Yeter ama!”

Raily döndü ve merakla bana baktı. Ann da sesimin tonuna şaşırmış gibiydi. Daha önce böyle konuştuğumu hiç duymamıştı.

*“It’s all ok!”*¹¹⁹

Tam o sırada telefonumun titrediğini hissettim. İnanamıyordum, olamazdı. Cebimden telefonu çıkardım, Ciccio da fark etti.

“Şimdi mesaj gönderdi.”

“Kim? Ale mi?”

118 Roma’da gerçek arabalarla çarpışan oto mu oynuyorsunuz? Eğlenceliymiş ama bir dahaki sefere beni uyar!

119 Her şey yolunda.

“Hayır, Pozzanghera.”

“Hadi canım, ne diyor peki?”

“Önemli bir şey değil, sadece: ‘Pisliğin tekisin!’ yazmış.”

“Klasik.”

Arabadan indim ve kısa süre sonra tekrar arabaya döndüm.

“Hallettim, gidebiliriz.”

Ciccio bu kez daha sakın kullanıyordu. “Ofisten ne aldın?”

“Prezervatif...”

Aynadan şaşkınlıkla bana baktı. “Gerçekten mi? O zaman sen bu işi yapacaksın yani... Yoksa bir şeyler oldu da haberim mi yok? Hayır yani... dedi ve Ann’e baktı. “Ne şanslısın ama, seninki gerçekten çok güzel kız, benimki sadece sevimli, ama seninki gerçekten çıldırtan cinsten.”

“Ciccio, şaka yaptım!”

“Ha, şöyle desene, aferin.”

Ciccio rahatlamıştı. Bracciano Gölü yoluna girdi. Yolun kenarında, yıllardır rüzgârda boyunları bükülen muz ağaçları vardı. Hepsi de şemsiye gibi insanı güneşten koruyordu.

Başımı arkaya atıp gözlerimi kapadım, sonra montumun cebinden Ray-Ban 4076 gözlüğümü çıkardım. Çok istediğimi bildiği için babam doğum günümde hediye etmişti. Onun bana son hediyesiydi. Üniversiteden mezun olacağım, çocuğum olacak, belki de olimpiyatları kazanacağım ama o bana bir daha hediye alamayacak... Gözyaşlarımı yanağıma süzülmeden gizlemek için hemen gözlüğü taktım. Gözlerim kapalı öylece dururken *Marmellata* # 25¹²⁰ adlı şarkı başladı. Ciccio, Cremonini’nin CD’sini takmıştı. Onun kadınlar üzerinde etkisi olacağını düşünüyordu.

*Ci sono le tue scarpe ancora qua, ma tu te ne sei già andata...*¹²¹

Nitekim etkili de oldu. Ann elimi tuttu, sıktı ve göğsüme yaslandı. Saçlarının rüzgârda yavaşça dans ettiğini hissettim. O asi saç telleri yüzümü okşuyor, birbirine karışıyor, âdeta yanaklarımı

120 Marmellata: Reçel (ç. n.)

121 Ayakkabıların hâlâ duruyor ama sen çoktan gittin... (ç. n.)

kamçılıyordu ama bu beni hiç rahatsız etmedi, hatta hoşuma bile gitti. Sonra elimi tutmak, beni hissetmek istemesine bayıldım. Kolumu tuttu ve ona sarılmamı istedi. Montumla onu sarmaladım. Başını omzuma yasladı ve ben de kokusunu içime çektim. *Ogni volta in cui ti penso mangio chili di marmellata... quella che mi nascondevi tu... l'ho trovata!*¹²²

Amerikalı iki kız tabii ki şarkının sözlerini anlamıyorlardı, ama çok doğru sözlerdi ve yaşadığım o ana da çok uyuyordu. O anda sadece gülmek istiyordum. Evet, şöyle içten içten gülmek istiyordum, babamın beni güldürdüğü zamanlarda olduğu gibi.

122 Seni düşündüğüm her an kilolarca reçel yiyorum... hani o benden hep sakladığın reçeli... kavanozu buldum! (ç. n)

24

“Merhaba, demek geldin Ciccio! Tebrik ederim kızlar, doğru bir seçim. Benim restoranım ve Ciccio, ikisi de harika!”

“Dostum, seni anlamazlar.”

“Neden?” Kızlara iyice baktı. “Yoksa sağırlar mı?” İşaret parmağını sallayarak, “Gerçi böyle yapmak işe yaramaz değil mi?” dedi.

“Kızlar Amerikalı!”

“Hadi canım.” Elindeki nemli bezi kolunun üzerine koydu. “Anlıyorlardır dostum, bu kadınlar İtalyancayı senden iyi anlarlar! Hadi, dışarı oturun, ben de size bir şeyler getireyim,” dedi ve restoranın içinde kayboldu.

Ahşap, eski bir masaya oturduk, biraz sallanıyordu. Güneş ve zaman masayı eskitmişti ama rengi hâlâ duruyordu. Soluk, lacivert bir masa. Karşımızda Bracciano Gölü vardı. Dümdüzdü, hiç rüzgâr esmiyordu. Bir deniz motoru hızla bir kıyıdan diğerine gidiyordu. Kıyının bir köşesinde kanolar vardı. Bir cumartesi günü küçük restoranda sadece biz vardık ve dalların gölgesinde oturuyorduk. Saat öğleden sonra ikiye.

“Size ne getireyim?”

“Biraz şarap ve şöyle soğuk bir şişe su alalım.”

“Tamam, size kendi yaptığım beyaz şaraptan getireyim. Başka?”

Biraz düşündük, kızlar ellerine eski bir menü aldılar; artık naylon kaplamanın içinde eskimiş, kenarlarındaki sözcüklerden bazıları silinmiş bir kâğıt parçasıydı.

“Siz o menüye bakmayın, ben söyleyeyim. Ne hazırlatabilirim... şimdi, tatlı su levrekli *fettuccine* ya da domates soslu *tagliatelle*, deniz mahsülleri kızartması ya da alabalık. İster misiniz? Yanma da garnitür olarak kızarmış patates, haşlanmış fasulye ya da taptaze bir salata!”

Kızlar biraz kararsız kaldı. Ben, Ciccio ve Franco o lezzetli yemeklerin neler olduğunu onlara anlatmaya çalışırken oldukça eğlendik. Sonunda kızlar *tagliatelle* biz de levrekli *fettuccine* istedik.

Franco hemen sek ve soğuk beyaz şarap getirdi. Biz ağır tadıyla şarabı yudumlarken Ciccio da bir ekmeğin içini yedi.

“*This is particular bread. Its name is silly, “sciocco”... Without salt.*”¹²³

Raily de aynısını yaptı, eline bir dilim ekmek aldı ve içini koparıp yedi. Neşeyle gülüyordu. Birbirlerini anlıyorlardı; en azından benzer zevkleri vardı.

“Bu özel bir ekmek. Franco eskiden Toscana Bölgesi’nde yaşıyordu ve tarifini oradan getirdi. *It’s a life that Franco does this bread.*”¹²⁴

Kısa süre içinde makarnalarımız geldi.

“İşte, buyrun...” Her birimizin önüne buharı tüten tabakları bıraktı. “Dikkat edin, yanarsınız!”

Ann ve Raily sıcaklığı umursamadan yemeğe başladılar.

“Tadına bakmak ister misin? *Do you want?*”

Tabağımı ona uzattım. Ann gülümsedi, kaşıkla çatalı eline aldı ve *fettuccine*’yi çatala sarmaya başladı. Bu Amerikalıların çok tuhaf şeyler yaptıklarını düşünmeye başladım. “*Mmh, it’s good...*”

123 Bu özel bir ekmek. İsmi “aptal”, yani “sciocco”... Tuzsuz. (*Sciocco* sözcüğü hem “aptal, anlamsız” hem de “yavan, tatsız tuzsuz” anlamlarına geliyor.) (yay. n.)

124 Franco ömrü boyunca bu ekmeği yapmış.

O da bana *tagliatelle*'den biraz verdi, gerçekten çok lezzetliydi, tam kıvamında pişmişti. Anzio'daki o İngiliz kadının yaptıklarına hiç benzemiyordu!

Ciccio herkese biraz şarap koydu, buna her zaman dikkat ederdi. Bardağı aldım; küçük, bana hep dedemin hikâyelerini hatırlatan eski bardaklardandı. Zamanla üzeri çiziklerle dolmuştu ve kim bilir kaç kişi o bardaktan içmişti. O çizik camdan içerideki şaraba baktım, saman sarısı rengindeydi. Kokladım, kuvvetli bir kokusu vardı ve bu yüzden yavaş yavaş içtim. Sekti, güzeldi, ev yapımı olduğu belliydi. Menüde bir litresinin dört avro olduğu yazıyordu, ağızda acı bir tat bırakıyordu ve görüldüğünden biraz daha sertti. Yemeğimize çok uygundu. Önümüzde mavi göl, papatya dolu tepelikler vardı ve uzaktan çekirge ve ağustosböceği sesleri geliyordu. Franco masanın ortasına karışık balık kızartması koydu ve patates kızartması yer gibi hep birlikte yedik. Halbuki başka bir tabakta patates kızartması da vardı ve tabii ki Ciccio onları da affetmedi! Hepsini o yedi çünkü yabancı kızlar benim gibi salatayı tercih ettiler. Salata muhteşemdi; içinde roka, nane ve çok lezzetli domatesler vardı. Hepsinin de gölün yakınındaki tarlalardan birinde güneşte yetiştiği belliydi. Kızlar tatlı olarak bir *crema catalana* istediler. Raily'nin yediklerine bakılırsa biraz iri olması normaldi, ama harika bir fiziği olan Ann, ondan da fazla yiyordu ve vücudunda bir gram bile yağ olmaması şaşırtıcıydı! Biraz da meyve yedik ve sonra kahve istedik. Kısa bir süre sonra Francesco elinde tükenmez kalemle yazdığı hesabı getirdi. Ciccio kâğıdı alıp koltuğunun atma koydu ve "Ben hallederim Fra'..." dedi. Sonra kâğıda baktı ve "Vay canına, ne o? Sen bizi yabancı mı sandın?!" diyerek gülümsedi.

Francesco güldü ve "Size oğlumdan bile iyi baktım," diye cevap verdi.

"İyi de senin oğlun yok ki!"

"Evet işte, yok!"

Gölerek restorandan içeri girdiler ve kısa süre sonra Ciccio dışarı çıktı.

“Neyse, aklı başına geldi, biraz güneş çarpmıştı galiba.” Ciccio gerçekten hesabı ödemişti.

“Borcum ne kadar?”

“Bugün her şeyi ben ödeyeceğim demiştin ya...”

Göl kıyısına indik ve biraz dolaştık. Kıyı boyunca dar bir yol yapmışlardı. Çok bakımlıydı; yerlere küçük taşlar döşemişler, kenarlara da yuvarlak kesimleri olan alçak bir korkuluk koymuşlardı. Korkuluk ara sıra bitiyor, plaja geçiş yolu açıyor, sonra yine devam ediyordu. İlk bulduğumuz aralıktan biz de girdik. Her yer yemyeşildi, ayakkabılarımızı çıkardık, otlar sıcaktı. Bir yerden sonra koyu renkli kumlar başladı; sonra da serin, berrak su. Ann çıplak ayaklarıyla göle girdi, ben de arkasından aynı şeyi yaptım. Böyle bir süre yanyana, önümüzde hareketsiz bir şekilde uzanan manzarayı izledik. Az ileride küçük bir köprünün altında birbirini takip eden ördekler vardı.

Uzun zamandır göle gelmemiştim; bazen ise bu bende bir alışkanlık halini alıyor, hayatımın bir alışkanlığı haline geliyordu. Hani o bir süre nedenini bilmeden hep aynı şeyi yaptığın dönemlerden biri oluyordu. Yıllar önce pazar günleri buraya, Trevignano’ya ailece gelirdik. Ben küçüktüm ve hep iskelede durup çeşitli böcekleri yem yaparak balık tutardım. Saatlerce orada durup oltanın su üzerinde sallanan renkli plastik parçasına bakardım ve düşünüyordum da sanırım elle tutulur hiçbir şey yakalamamıştım, yoksa hatırlardım.

Ciccio ve Raily birilerinin bıraktığı bir top buldular ve oynamaya başladılar. Ciccio top ayağında koştururken çok eğleniyor, Raily de gülerek arkasından koşuyordu. Önümüzden bir sağa bir sola geçip duruyorlardı. Biz de otlara uzanmıştık. Ciccio topu çiçeklerin arasına attı ve kollarını havaya kaldırarak bağırdı.

“Goal!” Çılgının biriydi.

Raily arkasından koşup ona sarıldı. “Yes, goal!!!”

Nasıl oluyordu ki? Rakip değiller miydi? Neyse, Raily de çılgındı zaten. Yeni gol atmış ve şampiyon olmuş bir takımın fanatik taraftarları gibi hoplayıp zıplamaya başladılar.

Montumu çıkardım ve Ann'in başının altına koydum. Yanımızdan bir ördek geçti, merakla bize bakıp durdu; belki de biraz yemek kırıntısı bulmayı umuyordu. Ann bunu fark etti.

*"I have something in my bag. Wait."*¹²⁵

Kraker çıkartıp iyice parçaladı ve ördeğe doğru attı. Ördek ürkekçe kırıntıları gagalamaya başladı.

iPhone'umu çıkardım. *"Now I want that you hear this music..."*¹²⁶ *Ami ancora Elisa* şarkısını açtım. "İşte böyle başlıyor, göldeki bir ördekten bahsediyor, bir insanın ona bakarken huzur bulduğunu söylüyor."

Ann de dinledi.

*"It is a song of Lucio Battisti, a big one... He is talking about a duck like it."*¹²⁷ Başını salladı. "Bak, şimdi de bir kızı hâlâ seven bir adamdan bahsediyor; adam sonunda öfkesini bir kenara bırakıp hayatın olumlu yanlarını görmeye başlamış. *Now he is talking like I would like be...*

Söylediklerimi çok iyi anlamadığı belliydi ama yine de gülümsedi.

*"You're crazy,"*¹²⁸ dedi ve beni öptü. Öpücüğü güneş gibi, göl gibiydi, yumuşacıktı. Ben de yanaklarını okşadım. Bana sıkı sıkı sarıldı ve kollarımın altında büzüşüp kaldı. Sırtını, kalçalarını okşadım, elimi gömleğinin içine soktum ve o da buna izin verdi. Sonra biraz yukarılara çıkınca yüzünü bana çevirdi ve gülümsedi.

*"Hey, we aren't alone, the others can see us... Give me another kiss."*¹²⁹

Tam o sırada Ciccio önümde belirdi.

125 Çantamda bir şey var. Bekle.

126 Şimdi bu müziği dinlemeni istiyorum...

127 Lucio Battisti'nin bir şarkısı, büyük bir şarkıcı... Onun gibi bir ördekten bahsediyor.

128 Çılgınsın sen.

129 Hey, yalnız değiliz, başkaları bizi görebilir... Bana bir öpücük daha ver.

“Hey, bir fikrim var!” Terden sırlıslık olmuştı; sanki gerçek bir futbol maçı yapmıştı.

“Ciccio, sen iyi misin?”

“Eh işte, kaybettim! Kızları şatoyu görmeye götürelim mi? Ne dersin?”

Kısa süre sonra kendimizi Bracciano’daki Odescalchi Şatosu’nun önünde bulduk. Kapalıydı. Ciccio ısrarla zile bastı ve sonunda bir beyefendi kapıyı açtı.

Oldukça kızgın görünüyordu, altmış yaşlarında, dağınık beyaz saçlı bir adamdı. Ciccio’nun neler söylediğini duyamayacak kadar uzaktaydık ama bir sürü şey anlattığı belliydi. Konuşurken kolunu uzatarak özellikle beni işaret ediyordu. Adam bana baktı, pek ikna olmuş gibi değildi. Sonunda Ciccio adamın eline bir şey sıkıştırdı ve adam da kenara çekildi.

“Tamamdır.”

Ciccio gülümsedi. “Hadi, gelin. Alberto çok kibar biri, bizi içeri sokacak.”

Ann ve Raily hemen içeri koştular; macerayı sevdikleri her hallerinden belliydi.

“Hi! Thanks!”

“Ama bir saatten fazla kalmak yok, ona göre.”

Ciccio, “Sen merak etme,” dedi ve adamın sırtına hafifçe vurdu. “Bir saate dışarıdayız.”

“Thank you.”

Alberto tuhaf bir homurtu çıkardı ve küçük bir kapıdan girerek ortadan kayboldu.

“Şu tarafa gidelim.”

Avlunun içindeki dik bir yokuştan çıktık.

“Ciccio, sen adama ne dedin Tanrı aşkına?”

“Bir şey söylemedim, yirmi avro verdim...”

“Onu gördük, ama beni işaret ettin, benim hakkımda ona bir şeyler söyledin sanki...”

“Erkeklerin anlayacağı şeylerden bahsettim.”

“O ne demek?

“Acıma duygusu.”

“Yani?”

“Mesajınız Var filmini seyret!”

“Ne alakası var?”

“Alakası var, Alberto’nun duygusal bir adam olduğu belli.”

“Tamam, onu da anladık da lütfen ona ne dediğini söyler misin?

“Alessia ile ayrıldığınızı, uzun süredir bir kızla çıkmadığınızı ve bu iki kızın bir umut olabileceğini söyledim. Yoksa gey olacak dedim.”

“Gey mi? Ne pislik herifsin... ya o da gey olsaydı?”

“Önce evli olup olmadığını sordum.”

“Bunun bir önemi yok ki!”

“Ve bizim kızları nasıl bulduğunu.”

“Peki o ne dedi?”

“Kızları çok güzel buldu, yani gey falan değilmiş,” dedi. Yürümemize devam ettik.

“Anladım da herkes benim özel hayatımı bilmek zorunda mı, söyler misin?”

Ciccio bana Ann’i işaret etti. “Şunu görüyorsun değil mi?” Ann rehberini çıkarmış, sayfalarını çeviriyordu. Şato hakkında bilgi arıyordu.

“Görüyorum tabii, ne olmuş?”

“Güzel, değil mi?”

“Çok güzel de bunun konuyla ne ilgisi var?”

“Onunla yatmak ister misin?”

“Evet, şimdilik hâlâ kadınlar hoşuma gidiyor. Sen değişebileceğimi söylesen de...”

“Aferin sana, işte bu yüzden özel hayatından biraz ödün vermen gerekecek. Herkesin Alessia ile ayrıldığınızı bilmesi gerekiyor. O zaman daha sempatik olursun, sana acırlar, hatta Ann

bile sana hayır diyemez. Kısacası, eğer Ann ile yatarsan bunu Alessia'ya borçlu olursun!”

Her zamanki gibi ağzım açık kaldı. Raily'e yaklaştı ve poposunu elledi. O da memnun olmuşa benziyordu. Güldü ve devam etmesine izin verdi. İnanamıyordum, işte bu yüzden herkes onu çok seviyordu; bu işlerde çok becerikliydi!

Yanlarına gittim. Hep birlikte şatonun geniş mekânları arasında yürüyorduk, tavanlar ahşap oymaydı ve köşelerinde eski bayraklar asılıydı. Büyük masalar, duvarlara asılmış antika tabaklar ve ağır, görkemli perdeler vardı.

Ciccio yanıma geldi. “Hem neden son seçimlerde Berlusconi bütün oyları topladı sanıyorsun? Tabii ki Veronica onu terk ettiği için! Bundan emin olabilirsin,” dedi ve hızla Raily'nin yanına gitti.

“*We have the castle... and I have my princess... you are!*”¹³⁰ diyerek onu öptü.

Ann başını iki yana salladı, sonra kolumdan tuttu ve birlikte yürüyerek yanlarından geçtik. Rehber elinde açık duruyor, ara sıra bana İngilizce bir şeyler okuyordu. Mimarisini, antika tabloları, eski savaş zırhlarını gösterip diğer salona geçti.

“*A lot of people have got married here in the past, important people but also Martin Scorsese and Isabella Rossellini, Tom Cruise and Katie Holmes...*”¹³¹

“Bir de Eros ve Michelle çifti var. *Do you know... He is a famous Italian singer, he sings Adesso tu*’¹³² Artık tramvayın bile geçmediği kenar mahallelerin birinde doğdum, halk kokan, hayal kurmanın gerçekleri görmekten kolay olduğu bir yerde...” diye kötü bir sesle şarkı söylemeye başladım. Hatta birkaç kez nakaratı tekrarlardım.

130 Şatomuz var... benim de prensesim var... yani sen!

131 Eskiden burada bir sürtü insan evlenmiş, önemli insanlar ama aynı zamanda Martin Scorsese ve Isabella Rossellini, Tom Cruise ve Katie Holmes...

132 Ünlü bir İtalyan şarkıcı. “Adesso tu”(Şimdi Sen) şarkısını söylüyor.

“Ama şimdi hayatımın anlamı olan sen varsın, karşıma çıktığın günden beri her şey çok güzel... Böyle değil miydi yoksa? Dur şu telefonumdan Youtube’u açıp çalayım hemen,” dedim ve şarkıcıyı gösterdim.

“*Have you ever seen?*”¹³³

Ann hayır anlamında başını salladı. “*No, never. He looks nice.*”¹³⁴

“*Yes, very nice and very very nice is his wife Michelle. She laughs always. But now they are ex! They divided.*” Anlaması için birkaç kez iki işaret parmağımı birleştirip ayırdım. “*They separated... Now they are not together anymore.*”¹³⁵

“*Yes, like Martin Scorsese and Isabella Rossellini and also Katie Holmes and Tom Cruise.*”¹³⁶

“Ama Laura Freddi de biriyle evlendi ve sonra adamı bıraktı...”

Ciccio yanımıza geldi ve “Hey, acaba bu şato lanetli falan mı? *One thing is sure... If we married, we don’t married here!*”¹³⁷ dedi.

133 Hiç gördün mü?

134 Hayır, hiç. Hoş görünüyor.

135 Evet, çok hoş ve karısı Michelle de çok ama çok hoş biri. Daima güler. Ama artık ayrılar! Bölündüler. / Ayrıldılar... Artık birlikte değiller.

136 Evet, Martin Scorsese ile Isabella Rossellini ve Katie Holmes ile Tom Cruise gibi.

137 Kesin olan bir şey var... Biz evlenirsek burada evlenmeyeceğiz!

“Beni burada bırak!” Ciccio’yu oturduğum yerin biraz ilerisinde bir yerde durdurdum. “Sokağa girersen tur atman gerekir.”

“Tamam, sonra görüşecek miyiz? Akşam için her şey hazır, ikisini otele götürüyüm, biz de iki saat sonra yine buluşuruz. Akşam yemeği için süper bir yer biliyorum.”

Ann ve Raily şaşkınlık içinde bize baktılar.

*“It’s all ok... we are organizing for the night! See you later.”*¹³⁸

Ciccio patinaj yaparak birden ortadan kayboldu. Birkaç adım attım ve Bologna Caddesi’ne saptım, apartman kapısına vardım, kapıyı açtım, merdivenleri çıktım ama kapıyı tekrar kapatacak zamanım olmadı.

“Sonunda geldin, nerelerdeydin? Bir saattir seni arıyorum!” Valeria birden üzerime atlamış, ödümü koparmıştı.

“Hep böylesin, lazım olduğun zaman hiç ortalarda olmuyorsun! Koş hadi, benimle gel.”

Depoların önünden geçtik ve avluya vardık. Cinquecento marka, açık mavi bir araba tam bizim garajın önünde duruyordu. Yaklaşınca tüm cam ve aynalarının kırılmış, sileceklerin bükülmüş olduğunu fark ettim. Ayrıca arka tampondan başlayıp ön tampona kadar arabanın üzerinden geçen bir de derin çizik vardı.

“Oldukça değişik kaza izleri...”

“Hah, hah, çok komiksin... Bu Ernesto’nun arabası, sakın bir şekilde apartmanın önünde konuşurken birden Pepe geldi

138 Her şey yolunda... Gece için organizasyon yapıyoruz! Sonra görüşürüz.

ve arabayı bu hale getirdi! Kontağı çalıştırıp hızla oradan kaç-tık. Apartmanın etrafında dolaşp garağa girdik. Sence şimdi bu uğradığımız şiddete göz mü yummalıyız?”

O sırada Ernesto da yanımıza geldi. “Söylesene, sence bu adil mi?” Sonra Valeria’ya döndü.

“Neyse, şimdi etrafta kimse yok.”

“Tabii, saklanmıştı o.”

İkisine de baktım. “Affedersiniz ama benim ne yapmamı bekliyorsunuz?”

“Ne demek ne yapmamı bekliyorsunuz? Arkadaşlarımdan Ludo dün gece Ponte’de olduğunu ve Pepe’nin de şu Ciccio ile birlikte gezdirdiğiniz kızlardan birinin çantasını bulduğunu söyledi! Benden ne bekliyorsunuz da ne demek? Madem bu kadar yakın arkadaşsınız gidip onunla konuşursun. Artık evin erkeği sensin.”

Bu cümleye tahammül edemiyordum. Ayrıca bütün bunları nereden biliyorlardı? Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Roma hani o herkesin her şeyi bildiği kasabalardan bile daha kötü bir durumdaydı. O halde belki Alessia da her şeyi biliyordu. İşte olumlu görebileceğim tek şey de buydu.

“Pekâlâ? Ne düşünüyorsunuz? Aslında düşüneceğin pek fazla bir şey yok! Ara hadi Pepe’yi!”

“Numarası bende yok.”

“Al işte, numarası bu.”

Numarayı çevirip telefonu bana uzattı. Sinir oluyordum, kendi hayatımla ilgilenmem gerekirken başkalarıyla uğraşıyordum. Hem de aralarında o karmaşa yaratan kız kardeşimin hayatı da vardı. Telefon iki kere çaldıktan sonra Pepe cevap verdi.

“Sonunda... Seni kaç kere aradım biliyor musun? Neden böyle yapıyorsun aşkım?”

“Şey, hayır Pepe, ben Nicco.”

“Kim?”

“Nicco, Valeria’nın ağabeyi Nicco, hani dün şu çanta meselesinde bana yardım etmiştin.”

“Kız kardeşini ver telefona.”

“Şey, hayır, ben sana bütün bunlara değmez demek istiyordum.”

Ernesto yanıma gelip bir şeyler fısıldadı. “Söyle ona, polisi çoktan aradım bile, hatta jandarmaya da haber verdim, öyle kafasına estiği gibi davranamaz, artık serserilik bitti.”

Diğer tarafa döndüm. Telefonda biriyle konuşurken başka birinin seninle konuşması kadar kötü bir şey yoktu. Hele bir de tavsiye veriyorsa daha da kötüydü. “Bak Pepe, arabayı gördüm, böyle şeyler yapma yoksa işler daha da çıkmaza girer. Valeria’yı tanırsın, sonra inatçılığı tutar ve bunu bir prensip meselesi haline getirir, anladın mı?”

“Şu prensip meselesini daha önce de söylemiştin, sıktın artık yani, ver şu kardeşini telefona.”

Ernesto konuşmaya devam ediyordu: “Kimsenin ondan ve onun gibilerinden korktuğu yok, ben Saviano’nun kitaplarını okudum, hatta onu Fazio’nun programında da gördüm ve söylediklerine katılıyorum. Söyle sona, yeter artık yaptıkları, bu davranışlarından vazgeçsin.”

Diğer tarafa döndüm. “Şu an ağlıyor, sanırım... Şey, evet, bunun artık bir son bulması gerek, sonra belki bir gün...”

“Onu telefona ver dedim sana...”

Birden karşımda yine Ernesto’yu buldum. “O herkesi korkutmaya çalışıyor ama ondan korkan kim? Araba için üzeceğimi sanıyor, değil mi? Bak...” Ernesto arabanın kapısına bir tekme attı. “Söylesene hadi! Araba umrumda bile değil, söyle bunu ona!”

O sırada Valeria da geldi. “Evet, söylesene. Bu bir prensip meselesi, karar veren o olmayacak, tamam mı? Özgürlük diye bir şey var, benim özgürlüğüm, söyle ona!”

Pepe ısrar etti: “Ver şunu bana.”

“Söyle ona, korkmuyoruz.”

“Ne bekliyorsun, söylesene!”

Pepe gittikçe sinirleniyordu. “Sana onu vermeni söyledim, ben konuşursam daha iyi olur.”

“Tamam, yeter artık. Ben sizin için bir şey yapabileceğimi sanmıyorum.” dedim ve telefonu Cinquecento’nun üzerine bırakıp oradan uzaklaştım. Valeria ve Ernesto şaşkınlık içinde arkamdan bakıyorlardı. Telefonda da Pepe’nin bağırان sesi geliyordu, çıkan ses bozuk bir plağın sesi gibiydi: “Onu telefona ver dedim sana, hemen, şimdi.” Eve çıktım, kapıyı açtım ve arkamdan kapattım. Sonunda biraz kafamı dinleyecektim. Mutfağa gittim, musluğu açtım. Lavaboya dayandım ve pencereden dışarı baktım. Valeria’nın bu işten nasıl kurtulacağını gerçekten merak ediyordum ve bu işe karışmayı hiç istemiyordum. Zaten Alessia’nın hediye ettiği gömleğim de yırtılmıştı. O sırada Alessia’yı düşünmeye başladım. Acaba neredeydi? Ne yapıyordu? Gülüyor muydu? Sokaklarda dolaşüyor muydu? Hayır, büyük olasılıkla bir kız arkadaşıyla birlikte şehir merkezinde yürüyordu. Ya da bir deneme kabininde etek deniyordu. Hayır, bir pantolon. Aynaya bakıyor, sonra da yüzünü buruşturuyordu. Beğenmemişti. Kaç kere onunla birlikte gazetede, televizyonda ya da Ponte’de yoldan geçen birinin üzerinde gördüğü giysilerden birini denemeye gitmiştim. Tabii arkadaşlarında gördüğü hiçbir şeyi almazdı çünkü kimseye benzemek istemezdi. Parmak uçlarımla suyu kontrol ettim. Oldukça soğuktu. Bir bardak aldım ve suyla doldurdum. Aradan neredeyse bir ay geçmişti ve bana bir mesaj bile göndermemişti. Halbuki bir zamanlar günde en az üç dört kez konuşurduk. Sadece merhaba demek için arardık birbirimizi, şöyle hızlı bir sohbet ederdik, neler yaptığımızı öğrenirdik: “Neredesin?” “Ders çalışıyorum”, “Ne yapıyorsun diye sormadım, nerede olduğunu sordum”, “Ders çalışıyorum işte,” der ve gülerdi “okuldayım!” “Şimdi yanında olup seninle sevişmek isterdim”, “Nerede, Fen Edebiyat Fakültesi’nin önünde mi yoksa Hukuk Fakültesi’nde mi?” Beni hep güldürürdü, söylediği

her şeyi beğenirdim, hatta ağladığı zaman bile hoşuma giderdi. Belki de çok sık ağlamadığı içindi. Hatta sadece iki kez ağlamıştı, biri babam öldüğünde, biri de ben onu kaybettiğimde. Hayat ne tuhaftı. O beni hiçbir şey söylemeden, sadece “üzgünüm” diyerek bırakmıştı. Peki ben ne yapmıştım? Öylece, hiçbir şey söylemeden kalakalmıştım. Sonra da Pozzanghera’yla yatmış, çok güzel yabancı bir kızla öpüşmüştüm. Sadece saçma sapan şeyler yapmıştım, halbuki onunla olmak istiyordum.

O sırada tuhaf bir gürültü duydum, sürekli ve yavaş bir çı-tırtı, sanki ocakta bir şey kızarıyordu. Koridorun sonuna doğru yürüdüm. Annemle babamın odasının kapısı açıktı ve annem yatağın bir kenarında öylece oturuyordu.

Alçak sesle, “Anne,” dedim ve sessizce ona baktım. Yatakta oturmuş, elinde de çekmecelerden birini tutuyordu. Bütün fotoğraf albümleri etrafa, komodine, haliya saçılmıştı. Duyduğum annemin ağlama sesiydi. Baktığı fotoğrafları sonra göğsüne dayıyor, onlardan da bu ses çıkıyordu. Bütün hayatı o fotoğraflardaydı. Ben ve kız kardeşlerim daha doğmamışken yaptıkları ilk seyahat. Amsterdam, Hollanda, Avrupa... Sonra biz ortaya çıkmıştık ve fotoğraflarla yavaş yavaş büyümüştük. Onlar da hep bizim yanımızdaydılar, babam hep gülümsüyor, annem de her zaman mükemmel pozlar veriyordu. Fotoğraflara baktığım zaman geçmişte kalmış gibi görünürlerdi, bir nevi telesekreter mesajı gibiydiler. Orada da bırakılan mesajlar eskide kalmış gibi gelirdi, hatta kendi sesini bile tanıyamaz olurdun. Bazen banyoda ya da asansörde aynaya baktığımda da aynı şeyi hissederdim. Kendimi gördüğümde hep beni şaşırtan, beklemediğim, anlatamadığım bir şeyler olurdu, kendimi tanıyamazdım. Tıpkı Alessia ile çıkmaya başladığımda olduğu gibi, ilk öpüştüğümüzde olduğu gibi. O günü hatırlıyorum; eve döndüğümde kendimde değildim sanki. Asansöre binmiş, aynaya bakmış, sonra da delirmiş biri gibi bağırmaya başlamıştım: “İşte bu! Ben de yakışıklıymışım

demek ki!” Gol atmış gibi yumruklarımı sıkıp sevinmiştim. İşte o gün kendimi çok beğenmiştim. O gün.

Birden birinin burun çektğini duydum. Aynada annemin yansımasını gördüm ve eskiye ait düşünceleri bir kenara bıraktım. Elinde bir mendili vardı ve bütün bir hayata, onun, bizim hayatımıza ait fotoğrafların durduğu bir kutuyu yerine koyarken bir yandan da gözyaşlarını siliyordu. Ağlarken kutuyu güzelce yerleştirmeye dikkat ediyordu. Küçülmüş gibiydi; kendisi küçülmüş, kederi ise devleşmişti.

Hepimiz ihanete uğramış gibiydik ve affedilecek bir durum da yoktu. Bir parçam uçup gitmiş gibiydi, sanki vücudumun bir parçası yok olmuş, kopup gitmişti. Benim babam, onun kocası, kız kardeşlerimin babası, aynı zamanda dostum. Evet, o aynı zamanda benim dostumdu. Ben de ağlamaya başladım ve kendimi aptal gibi hissettim. Annemin odasının kapısında, eşikte duruyordum. O da az ileride ağlıyordu. Acımızla başbaşaydık. Kendimi bir ahmak gibi hissettim çünkü anneme bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Halbuki onun yanma gidip elini tutup, avuçlarının içini öpmeli, ellerini yüzüme dayamalı, gözlerini kapatıp onun acısının benimkinden çok daha büyük olduğunu düşünüp acısına ortak olmalıydım. Ne de olsa o babamla benden çok daha fazla zaman geçirmiş, birbirlerini büyük bir aşkla sevmişler, çocuk yapmışlardı. Sonra birden aklıma bir şey düştü, bir görüntü, dramatik bir gerçek: Ben Alessia ile bunların hiçbirini yaşayamacaktım. Kendimi bunu düşündüğüm için miskin, hırsızın teki, hatta daha kötüsü, felaketleri fırsat bilen, kendi çıkarları için kimsenin gözünün yaşına bakmayan, ölümlerden bile çalan bir çakal gibi hissettim.

Annemin yanma gidip bir şeyler söylemem gerekiyordu ama yapamıyordum. Parmak uçlarımda oradan uzaklaştım, odama gittim ve kapımı kapattım. O gün annem işe gitmemiş, evde kalıp ağlamıştı. Benim onu gördüğümü hiç bilmeyecekti belki

ama ben o anı hiç unutmuyacaktım. Aslında bir şeyler yapmış olmayı ve daha güzel bir hatıra bırakmayı isterdim ama olmadı.

Üstümdeki her şeyi çıkarıp duşa girdim. Evet, daha iyi bir şey yapmış olmayı isterdim. Suyun altında ağlarken bir yandan da bunu düşünüyordum. Gözyaşlarım suya karışıyordu. Tıpkı o anki hayatımın başka şeylere karıştığı gibi. Uzun bir süre suyun altında kaldım, rahatlamaya çalıştım ve aslında yapabileceğim birçok şeyi düşündüm, anneme söyleyebileceğim bir sürü cümle geldi aklıma. Mesela sadece, “Seni seviyorum,” diyebilirdim ama hiçbir şey yapmamıştım. Sonra suyu kapattım, bornozumu giydim ve o sırada telefona bir mesaj geldiğini fark ettim. Bir süre o buhar dolu, buğulu aynanın önünde, banyoda öylece durup telefona baktım. Bornozun kapüşonu başımda, Amerikalı bir boksör ya da rap sanatçısına benziyordum. Eminem’e ne olmuştu acaba? Beynim ara sıra gidip geliyordu; hayatım bu kadar karmaşıkken bazen birden aklıma saçma sapan şeyler geliyordu. Mesaj o yabancı kızlardan olamazdı çünkü birbirimize telefon numalarımızı vermemiştik. Ciccio. Evet, iyi ama bana ne söyleyecekti ki? Söylememiz gereken her şeyi zaten söylemiştik. Arkadaşlarımdan biri olabilirdi. Valeria mıydı acaba? Hayır, bence o telefonunu çoktan kapamış olmalıydı. Pozzanghera? Hayır, sanmıyordum. Gururunu o kadar hiçe sayacağını sanmıyordum. Peki ya oysa? Uzun zamandır konuşmuyorduk. Telefonumu açıp kim olduğuna bakmaktan başka çarem kalmamıştı. “Seni Aurelio Meydanı 7 numarada, saat 20:30’da bekliyorum. Acil. Sorun var. Fabiola.”

Tabii ya, Fabiola! Nasıl da düşünememiştim? Neden yine umutlara kapılmıştım?

Mesaja tekrar baktım. “Seni Aurelio Meydanı 7 numarada bekliyorum...” İyi ama orası bir restorandı, Arco Antico, oldukça da şık bir yerdi. Ablam belki de yanlış yazmıştı. Saatime baktım. Sekizi çeyrek geçiyordu. Ciccio’yla randevulaşmıştık, saat dokuzda onun evinde olacaktık ve birlikte gidip Ann ve Raily’yi alacaktık. Bir süre daha orada bekledim, önce bir Panda, sonra bir Golf gördüm. Golf durdu. Kız kardeşlerim başımı belaya sokmayı her zaman başarıyorlardı. Bir çift geçti ve bana baktı. İçeri girmeleri için kenara çekildim, girip kapıyı kapattılar. Birden bir şüpheye kapıldım. Acaba Fabiola içeride miydi? Girip kontrol etmeye karar verdim.

“İyi akşamlar, birine bakıyordum.”

“Rezervasyonunuz var mıydı?”

“Bilmem, sanmıyorum... Albini adına bakabilirsiniz.”

Garson bir ajandayı açıp kontrol etti. “Buyrun, bu taraf-tan.” İnanamıyordum. Ablam orada akşam yemeği için bir de yer ayırtmıştı. Tabii, ne olacaktı, Fabiola dünyada bir tek kendisinin olduğunu, herkesin de ona ayak uydurması gerektiğini düşünürdü. Sanki sadece onun sorunları vardı. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

“İşte masanız burası, buyrun...”

“Merhaba, Niccolò.”

Vittorio, ablamın kocası, oturmuş bana gülümsüyordu. Be-yaz şarabından bir yudum aldı. Kadehini masaya bırakıp, ağzını sildi ve karşısındaki sandalyeyi işaret etti. “Hadi, otursana.”

Geçip karşısına oturdum. Masa iki kişilikti ve ablamdan eser yoktu.

“Fabiola nerede? Gelecek mi?”

Tekrar gülümsedi. “Hayır, hayır, meseleyi bizim erkek erkeğe halletmemizin daha iyi olacağını söyledi.”

“Ah, tabii.”

Tam o sırada telefonumun titrediğini fark ettim. Telefonu cebimden çıkardım.

“Affedersin.”

“Rica ederim.”

Mesaj geldi. Ablam Fabiola’ydı. “Nicco, özür dilerim ama dayanamıyorum. Ona senin sorunların olduğunu söyledim ama lütfen ona her şeyi anlat. Ona yeniden Claudio ile birlikte olduğumu söyle.”

Mesajı sildim ve telefonu hemen kapatıp yutkundum. Vittorio bunu fark etti.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet, evet, her şey yolunda. Biraz şarap alabilir miyim?”

“Tabii.” Şişeyi aldı ve neler olduğunu anlamak ister gibi yüzüme baktı. “Sen iyi misin? Gerçekten, iyi olduğundan emin misin?”

“Evet, evet, eminim.” Şarabı kadehe döktü ve ben de alıp tek seferde içtim.

“Hey, yavaş ol, miden boş. Sonra sarhoş olursun.”

“Bir şey olmaz.”

“Emin misin?”

“Elbette.”

“Tabii ya, siz gençler alkole dayanıklı oluyorsunuz.”

Aslında ben bir kadeh şarapla sarhoş oluyordum ama tabii bunu ona söylemenin zamanı değildi. Tabii Fabiola'nın söylememi istediği şeyleri de söyleme niyetinde değildim.

"Hadi, yiyecek bir şeyler söyleyelim."

"Evet, hadi söyleyelim."

Ona aslında şimdi başka bir yerde akşam yemeğinde olmam gerektiğini nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. "Ben hafif bir şeyler alacağım."

"Tamam."

Ne demek istiyordu acaba? Menüü açtı, merakla inceledi, ara sıra da göz ucuyla bana baktı. "Ne alacağına karar verdin mi?"

"Evet, jambon tabağı alacağım."

"O kadar mı?"

"Evet, midem pek iyi değil."

"Ha..." Biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Pekâlâ, o zaman ben de hafif bir şeyler alayım." Garsonu çağırdı ve o da koşarak masamıza geldi.

"Buyurun efendim."

"Şimdi, beyefendiye bir jambon tabağı... nasıl olsun?"

"Tatlı olsun."

Garson mutlulukla bana bakıp gülümsedi. "Elimizde çok güzel bir İspanyol jambonu var..."

"Tamam, iyi olur."

"Siz ne alırsınız?"

"Ben de..." deyip son bir kez menüye baktı. "*Porcini* mantarlı makarna ile bir biftek."

"Tamamdır."

"Ha, pardon, öncesinde bana bir bufalo mozzarellası getirir misiniz? Tazedir herhalde değil mi?"

"Hem de çok taze, yanına biraz da jambon alır mısınız?"

"İyi olur, teşekkürler. Jambon Parma olsun."

"Tabii."

Vittorio dizlerinin üzerine peçetesini yerleştirdi. İyi ki de hafif bir şeyler yemek istiyormuş diye dūřundum içimden. Sonra bakışlarını kaldırıp bana baktı, bir sūre ōylece durdu. Sıkılmış gibi bir hali vardı. Ya çok iyi rol yapıyordu ya da gerçekten sōylemek istediği bir řey vardı ve zorlanıyordu.

“Eee, Nicco, ne var ne yok?”

“Efendim?”

“Ne var ne yok dedim.”

Bakıřlarımı ona diktim. Ne var ne yok, ha? Bařın belada, ablam aptalın teki ve sen de onunla evlendin! Hatta bir de ocuk yaptınız, farkında deėilsiniz ama o būtūn bunlar yūzūnden acı çekecek. Zavallı Francesco, ben herkesten çok onun için ūzūluyorum. Evet, būtūn bunları dūřūnuyordum ama tabii ki hiçbirini sōyleyemedim. Őylece sustum. Vittorio da olanları anlamıř, olgun adamlar gibi bakıyordu. O anda ne diyeceėini merak ediyordum doėrusu. Belki de benim bir řeyler sōylemem gerekiyordu, Belki de bir řekilde bir řeyler anlamasını saėlayabilirdim.

“şey...”

“Hayır,” dedi ve susturmak ister gibi bir elini bana doğru uzattı ve gōzlerini kapadı. “Bir şey sōyleme.” Sonra gōzlerini tekrar açtı ve derin derin bana baktı. “Her şeyi biliyorum.”

“Her şeyi biliyor musun?”

“Evet.”

Rahat bir nefes aldım, neyse ki biliyordu, ben de zaten bunu ona asla sōyleyemeyecektim.

Vittorio konuşmasına devam etti. “Ben de bu yollardan geçtim.”

Bu yollardan geçmiş miydi? Peki Fabiola bana neden bir şey sōylememiřti? Nasıl olmuştu? Daha ōnce bir kere daha mı olmuştu acaba? Claudio ile mi yoksa bir başkasıyla mı? Ablam delinin tekiydi. İki deli kız kardeşim vardı! Sonra Vittorio sōzlerine devam etti.

“Ben de babamı kaybettim ve çok kötü günler geçirdim. Ölümünden sonraki aylarda kim olduğumu bilmiyordum âdeta, konuşmuyordum, canım dışarı çıkmak istemiyordu, iştahım yoktu...” dedi ve gülümsedi. “Yani tıpkı senin bu akşam olduğun gibiydim.”

“Evet... anlıyorum.” Başka bir şey söyleyemeyip sustum ve onu dinledim.

“Babam benim her şeyimdi, her şeyi ona danışırdım, o benim yol göstericimdi. Onun gibi olmak isterdim hep, hatta onu geçmek... Ona meydan okuyor gibiydim, aslında küçükken pek fazla konuşmazdık, ona açılmazdım hiç, ama sonra zamanla aramızda bir... bir değer ilişkisi gelişti. Nasıl anlatayım, ona saygı duymaya başladım.” Tatmin olmuş bir ifadeyle bana baktı. Kelimeleri çok zor buluyor gibiydi. “Yani... sanırım sana da aynı şeyler oldu.”

“Bak, aslında...”

Konuşmama fırsat vermeden yeniden konuşmaya başladı. “Evet, çünkü benim babam zor bir adamdı, içine kapanıktı, konuştuğumuz zamanlarda da aslında beni dinlemediğini fark ediyordum. Hatta bazen ben konuşurken o da konuşuyordu ya da susup sadece dinliyordu. Bana bir cavep vermesi gerektiği zamanlarda birden bambaşka şeylerden bahsediyordu, yani beni dinlemediği her halinden belli oluyordu. Belki de onun ilgisini çekme arzum büyüdü ve ona derin bir sevgi duymaya başladım. Ve aslında inanmıyorum ki...”

Asıl inanamayan bendim! Ben ise bütün bunların tam tersini söylemek istiyordum. Ben hiç de Vittorio’ya benzemiyordum! Benim babam beni dinliyordu. Benim babam gülüyordu, bana yardım ediyordu, bana tavsiyeler veriyordu, hatta benimle dalga bile geçiyordu ama hep sevgiyle yapıyordu bunları. O her şeyi benim iyiliğim için yapıyordu. Bazen sinirlenip, futbol maçlarına gittiğimde de bana hep şu şakayı yapıyordu: “Sen karısını cezalandırmak istediği için pipisini kesen koca gibisin.” Bu bana

saçma geliyordu ama aslında mantıklı bir cevaptı. Sonradan bunu Ciccio'ya anlatırken de çok gülmüştüm. O da bana, "Bu 93'teki Bobbitt hikâyesi, eski bir hikâye. Buna benzer başkaları da var! Amerika'da bir zamanlar modaydı, hatta sonrasında ihanetlerin sayısında azalma bile olmuş," diyordu. "Na alakası var, canım, anlamadın. Adam kendisi kesiyor pipisini, karısına nispet olsun diye," diyordum ben de.

"Hadi ya, inanmam. Kimse böyle bir saçmalık yapmaz."

Ciccio her şeyi kendi düşünce biçimi doğrultusunda anlardı. Bense babamın ne kadar doğru bir şey söylediğini anlamıştım. Ve bugün de, bu aptal karakterim yüzünden güzel bir şeyden vazgeçtiğim zamanlarda bu sözler gelirdi hep aklıma. Evet, o cümleyi düşündüm ve gülümsedim. Evet, babam çok akıllı bir adamdı ve bu cümlesiyle beni bir sürü saçmalık yapmaktan kurtarmıştı.

İspanyol jambonum ve Vittorio'nun jambonla bufalo mozzarella geldi. Mozzarella kocamandı. Vittorio kesti ve koca bir parçayı ağzına attı. Peynirden çıkan süt ağzından akarken konuşmasına devam etti.

"Babam nasıl biriydi anladın, değil mi? Aslında mütevazı bir adamdı, mizah duygusu olmayan bir işçi işte, ama belki de kendine göre bir mizah anlayışı vardı, senin baban gibi yani." Peçete ile ağzını sildi ve bu sefer de büyük bir jambon parçasını ısırdı. Hem çiğniyor hem konuşuyordu. "Babanı severdim. Hatırlıyorum da Fabiola ile ben evlenmek üzereyken anne babalarımız tartışmışlardı. Tabii böyle şeylerin olması doğaldı. Babam bize ev vermek istemiyordu ve düğün masrafları da oldukça yüksekti. Sonra..."

Ve benim bilmediğim ve umursamadığım şeylerden bahsetmeye başladı. Birden babamı o tartışmaların içinde hayal etmeye başladım. O hesap işlerinden nefret eden adam kim bilir ne kadar üzülmüştü. Babam için para bir amaç değil, sadece bir araç olmuştu hep. Onu hiç ilgilendirmiyordu.

“Sonunda bir anlaşmaya varmışlardı ama ben beğenmedim ve babanla tartıştım.”

Babamla bir de tartışmıştı. Yok artık! Zaten düğün hazırlıkları can sıkıcıydı, davetli listesi ve daha binlerce iş... Babam hem Vittorio’yu hem de babasını dinlemek zorunda kalmıştı. Belki de baba oğul aynıydılar, kimseyi dinlemeyip öylesine konuşuyorlar, kimseyi umursamıyorlardı.

“Sonra bir çözüm bulduk, ne de olsa her şeyin bir çözümü vardır,” diye anlatıyor, bir yandan da *porcini* mantarlı makarnayı midesine indiriyordu.

Saate baktım, geç olmuştu. Masa örtüsünün altından Ciccio’ya bir mesaj yazdım.

“Gecikeceğim.”

Kısa süre sonra cevap geldi. “Ben de.” Çok tatlı biriydi, moralimi hep düzeltiyordu. Neyse ki bütün yemekleri getirdiler. Vittorio son lokmasını da ağzına atar atmaz tekrar saatime baktım.

“Affedersin ama gitmem gerek. Biliyorsun, Valeria dönüyor, evde kimseyi bulamaz sonra, hem annem...”

“Tabii, tabii.” Ağzını sildi, kadehine biraz daha şarap koydu. “Tamam, hadi, sen git. Ben hallederim.”

Yok bir de para ödetecekti sanki bana, bütün o yediklerinden sonra! Ama ben onunla dalga geçmeyi çok seviyordum “Tamam, teşekkürler...” dedim ve oradan hemen uzaklaşmaya başladım.

Tam o sırada Vittorio arkamdan bağırdı. “Hey, dur.”

“Efendim?”

“Sorarsa Fabiola’ya ne diyeyim? Biliyorsun, bu yemeği yememizi o çok istedi.”

“Sen bazen konuşmanın zor olduğunu söyle... o anlar.”

“Tamam” dedi ve mutlu bir şekilde gülümsedi; beklediği cümleyi söylemiş gibiydim.

Kısa süre sonra arabaya bindim, hızla gaza bastım ve kaybettiğim zamanı telafi etmeye çalıştım. Telefonuma bir mesaj geldi.

Ciccio nerede olduđumu soruyordur herhalde diye dűşündüm ama Fabiola'ydı. Zamanlaması süperdi.

“Eee? Nasıl gitti? Söyledin mi?” Hiç tereddüt etmeden cevap verdim: “Tabii!”

Cevabı yazar yazmaz bir mesaj daha geldi. “Peki nasıl karşladı?”

“Çok iyi. Bu yollardan daha önce geçtiğini söyledi. Eh tabii, her şey sadece benim başıma gelecek değil ya!”

Ciccio ve iki yabancı kız Renato e Luisa'ya gitmişlerdi. Mekân Largo Argentina'nın arkasında, Barbieri Sokağı, 25 numaradaydı. İçeri girdiğimde hepsini gülerken buldum. Renato sihirbazlıklar yapıyor, masa örtüsünün altından çiçekler çıkarıyor, ekmek parçalarını yok ediyordu.

"Yapma, Renato! Burada ekmekler çok güzel oluyor. Çiçekleri yiyemeyiz ya!"

Ciccio her zaman gerçekleri söylerdi. Yanlarına oturdum ve bir anda Vittorio'yu, Fabiola'yı ve bütün sorunlarını unuttuverdim.

"Nerede kaldın? Yine ne oldu? Ann çıldırmış gibiydi..." Ciccio ona bakarak güldü ve göz kırptı. "Bence bu kız sana deli oluyor. Bu gece, bu ekmek parçalarının üzerine sürülmüş Nutella gibi. Yani ekmeğe dişlerini geçirmen yeterli olacak!"

"Canım şu anda tuzlu bir şeyler istiyor," dedim ve elime bir grissini aldım.

"Tabii canım, doğru, ekmeği var ama dişi yok."

"Şaka yapıyordum..."

"O zaman antrenmana başla, al şu ekmeği dene!"

Ekmek gerçekten çok lezzetliydi, ağızda dağılıyordu. Lor peyniri tadı vardı, biraz da nane. Ciccio ağzının tadını çok iyi bilirdi, yemeğin yanma Sauvignon beyaz şarap istemişti.

"Luisa, bu iki kızın bu akşam bizim için çıldırmalarını sağlamalısın!"

Kadın güldü ve başını iki yana salladı. “Hayır, hayır, sonra suçlu ben olmak istemiyorum.”

“Endişelenme,” dedi ve sonra Ann ve Raily’ye döndü.

“Kim suçsuzdur ki? Suç ne demek biliyorsunuz, değil mi?”

İkisi de evet anlamında başlarını salladılar.

“İlk taşı günahsız olan atsın... değil mi? İsa öyle demiş!”

Ann güldü, Raily de dirseğiyle ona vurdu. Tam o sırada Luisa geldi.

“Şimdi... bunlar fırınlanmış domuz pastırması ve erikli peynirleriniz.” Tabakları masanın ortasına bıraktı. “Size yanında bir de lor peynirli ve ay çekirdekli kabak çiçeği dolması getirdim... Eğer bunları yedikten sonra çıldırmazlarsa o zaman sizde iş yok demektir!” dedi ve yemeklerin kokusuyla aklımızı başımızdan alıp gitti.

Ann ve Raily yemeklerin tadına baktılar. Üfleye üfleye yediler çünkü hepsi çok sıcaktı. Hepsi de çok özel yemeklerdi. Lor peyniri hamurun içine işlemiştı ve kabak çiçeği dolmalarında hafif bir hamsi tadı vardı. Muhteşemdi. Ann yerken gözlerini kapatıyor sonra yavaşça tekrar açıyordu.

“It’s fantastic...”

Ona gülümsedim. *“Yes, like one of your kisses.”*¹³⁹

O da bana gülümsedi, yaklaştı ve dudaklarıma hafifçe bir öpücük kondurdu.

“Where were you? For a moment I thought you weren’t coming. You know what I thought? You had met your girlfriend...” Bir an sustu. *“And I must say that I felt sad... and I was quite shocked.”* Sonra gülümsedi. *“But now you’re here!”*¹⁴⁰ Ben de gülümsedim ve her şeyi anlamış gibi yaptım. Elimi okşadığına göre güzel şeyler söylemiş olmalıydı.

139 Muhteşem... / Evet, senin öpücüklerinden biri gibi.

140 Neredeydin? Bir an gelmeyeceksin sandım. Ne düşündüm, biliyor musun? Kız arkadaşınla buluştuğunu... / Ve söylemeliyim ki üzülüm... ve epey şaşırđım. / Ama şimdi buradasın!

Elime küçük bir parça peynir aldım ve ona uzattım. Bir ısırık aldıktan sonra o da bana uzattı. Ben de yedim. Pastırmalı ve erikli, mayhoş peynirin tadı çok güzeldi.

“Bu restoranın spesyalitesi...” Ciccio memnun bir ifadeyle bana baktı. “Güzel, değil mi? Tatlı ve tuzlu... *Sweet and salted.*”

“*Yes, so yummy!*”¹⁴¹

Masaya tadımlık başka şeyler de getirdiler: domuz budundan küçük köfteler, portakalla marine edilmiş hamsi ve makarna çeşitleri. Biberli ve peynirli *tagliolini*, hamsili, *pecorino* peynirli, sonra da mantarlı ve jambonlu *strozzapreti*¹⁴².

“*These are incredible.*”

“*Yes! The name is ‘strozza’.*”¹⁴³

Ciccio ellerini boynuma dolayarak beni boğar gibi yaptı, ben de dilimi dışarı çıkarıp ölü gibi yaptım. Ciccio sonra dua eder gibi yapıp papazları taklit etti.

“*Priests!*”

“*Priests? Strangle Priests... And why?*” Bu isim Ann’i çok şaşırtmıştı.

Ciccio omuzlarını silkti. “*I don’t know but they are very good.*”¹⁴⁴ Hadi sen de söyle. Tadı çok güzel!”

Ann de gülerek tekrar etti: “Tadı çok güzel!” O Amerikan aksanıyla çok komikti. Aklıma Alberto Sordi gelmişti.

“*You know Alberto Sordi?*”

“*Sordi, no. Who is he?*”

“*He is very famous, a very nice person...*”¹⁴⁵ sonra, “Sen misin beni baştan çıkaran? Ben de seni yerim!” dedim ve Sordi taklidi yaparak o *tagliolini*’lerin üzerine atıldım. Onu tanımamaları çok normaldi, çok gençtiler; ben ise o filmi izledikten sonra başka

141 Evet, çok leziz!

142 (İt.) Papaz boğan. Bir çeşit taze makarna (ç. n.)

143 Bunlar inanılmaz. / Evet! İsmi “strozza” (boğan).

144 Papazlar! / Papazlar mı? Papazları boğmak... Peki neden? / Bilmiyorum ama çok güzeller.

145 Alberto Sordi’yi biliyor musun? / Sordi, hayır. O kim? / Çok ünlü, çok hoş biri...

yerlere seyahat etme, yeni ülkeler tanıma, yabancı bir dil öğrenme fikrine açık olmuştum ve belki er ya da geç bir gün bunların hepsi gerçekleşecekti.

“İşte ana yemekleriniz!” Bu kez iki eli tabaklarla dolu bir halde Renato geldi, bir sihirbaz gibiydi, tabakları ellerinde çeviriyor, sonra da zarifçe masaya bırakıyordu. “İnce kesilmiş cevizli bonfile, patlıcan böreği, fırında domuz budu ve patates!” Her bir tabakta bu üç yemekten tadımlık olarak vardı. Ciccio da bu ana yemekler için bir kırmızı şarap seçmişti.

“Bu Montepulciano şarabı, mükemmeldir. Bak, dene.”

Masaya gelen temiz bardaklara şarap koydu ve hepimize tattırdı. Gerçekten çok güzeldi ve ilk içtiğimiz beyazdan daha sertti.

“Ne kadar güzel, şuna bir bak...”

“Sen bütün bunları nereden öğrendin?”

“Beatrice bir şarap tadımı kursuna gitti!”

“İnanmıyorum, peki neden?”

“Babasının şarap mahzeni var, o da orada çalışıyor. Bize de bir şeyler öğretti.”

“Ha, peki senin kız şarap hakkında bütün bunları nereden öğrendiğini sormuyor mu hiç?”

“Bütün bunları internette de okumuş olabilirim.”

“Tabii canım, hayal edebiliyorum, bir yandan porno indirirken bir yandan da şarap kursunu takip ediyorsun!”

“Neyse, o bütün bu soruları kendisine sormuyor, hem babasının bir restoranı olduğu için hayatından memnun. Ben de Deborah’ya hangi yemekle hangi şarabın iyi gideceğini öğretiyorum!”

“Tabii, şu *pub*’daki Lucia da sana birayla ilgili her şeyi öğretiyordur kesin.”

“Aferin! Gördün mü? Yavaş yavaş kültürleniyorum. Böylece yabancılar da bizi geleneklerine bağlı, mutfak sanatından anlayan

kişiler olarak tanırırlar. Bu ikisi yemek yemeyi nasıl da seviyor, gördün mü? Çok güzel değiller mi?”

Sonra da deli gibi gülmeye başladı, saçma sapan bir şey söylediğinin farkındaydı.

“Bunu kesinlikle denemelisiniz, bizim spesyalimiz.”

Renato ile Luisa bu kez birlikte geldiler. Hangisinin aşçı olduğunu anlayamıyordum. Belki ikisi de değildi ve asıl sihirbaz başka biriydi. Ama bunu umursamıyorduk. Kendimizi bir dostumuzun evinde yemek yiyor gibi hissediyorduk ve bence bu bir restorandan bekleyebileceğimiz en önemli şeydi.

“İşte geldi, bu da *mascarpone* krem peynirli ve çikolatalı tatlıdır.”

Önümüze dört tabak bıraktılar. Raily hiçbir açıklama beklemeden tatlı kaşığını eline aldı ve tatlıdan büyük bir parça alıp ağzına attı. Şımarık kız çocuklarına benziyordu.

“*Mmh. It's incredible!*”

Ciccio da aynısını yaptı, birbirleriyle yarışıyor gibiydiler. Tabığa vuran kaşık sesleri giderek hızlandı ve sonunda yarışı Ciccio kazandı.

“Bitti!” Sonra kurnaz bir ifadeyle kıza baktı, bir kaşını havaya kaldırdı ve imalı imalı gülümsedi.

“Bir tane daha yiyelim mi? *Another one?*”

Kısa bir süre sonra mekândan çıktık. Akşam yemeği mü-kemmeldi.

“Gelin, süper bir fikrim var, ağzınız açık kalacak. *I have a big idea.*”¹⁴⁶

Yahudi Mahallesi'ne doğru yürümeye başladı, Mattei Meydanı'ndaki Bartaruga'yı geçti ve küçük bir sokağa girdi. Sonra yine sağa saptı ve Sant'Ambrogio Sokağı'na vardık.

“İşte geldik, bizi bekliyorlar.”

Tabelayı okudum: “AcquaMadre Hammam”.

“İnanmıyorum, bir hamam. Ama yanımda mayom yok.”

146 Mmm. İnanılmaz! / Bir tane daha? / Büyük bir fikrim var.

“İşte burada var!” Sırtındaki çantasını açtı ve içinden paketlenmiş halde dört mayo çıkardı. “Raily, Ann, bu senin için ve bu da benim. Aslında hamamda başka kimse yok, yani çıplak da girebilirdik.” Bana göz kırptı ve içeri girerek gözden kayboldu. “Merhaba Manu, bunlar misafirlerim. Armando’ya söylemiştim.”

Manu, burnunda hızması olan güzel bir kızdı. Karşısındaki ekranda olanlarla ilgilendiği için bize bakmadı bile.

“Tamam. Yolu biliyorsun zaten, değil mi?”

“Biliyorum.” Ciccio hızla birkaç basamak indi ve biz de onu takip ettik.

“Siz şu taraftan gidin. Mayolar oldu mu? *Do you like the colors?*”

“*Yes, perfect. Even the sizes are right!*”

“*The size? Yes I have a good eye.*”

Gülerek Raily’ye göz kırptı. Kız da halinden memnun gibiydi.

“*You are crazy!*”¹⁴⁷

Kısa süre sonra Ciccio ve ben suya girmiştik bile. Suyun sıcaklığı çok iyiydi ve kızları beklediğimiz için oldukça heyecanlıydık.

“Gördün mü, ne akşam ama? Nefis bir yemek, şimdi de eski Romalılar gibi havuzların içindeyiz, hatta onlardan daha iyiyiz.”

“Neden?”

“Onların yanında yabancı kızlar yoktu da ondan! *Fuuuu!*” Bir çingiraklı yılan gibi ıslık çaldı ve bacaklarımın arasını çimdikledi.

“Hadi ama, yapma!” Hemen geri çekildim.

“Hem de hepsi bedava, daha ne istiyorsun.”

“Evet, gözlerime inanamıyorum, hatta ceplerime desem daha doğru olur!”

“Dostum, söyledigimi yaparım. İşte, geliyorlar!” Uzaktan sarı saçlar görüldü. Hafif buhar etraflarını sarmıştı. Sonra birbirleriyle konuşarak camlı kapıdan çıktılar.

147 Renkleri beğendiniz mi? / Evet, mükemmel. Bedenler bile doğru! / Beden mi? Evet, gözüm iyidir. / Çılgınsın sen!

“Hay aksi, havluları bulmuşlar!”

Ciccio buna üzölmüştü. Ama küvetin yanına gelince havluları çıkardılar, aynı anda, yavaş yavaş hareket ediyorlardı. Havluları bir kenara koydular. Raily biraz utanıyor gibiydi, elleriyle vücudunu gizliyordu. Hemen suya girdi. Ann ise kendisinden daha emin görünüyordu, kollarını kaldırdı, yavaşça saçlarını topladı. Bir yandan da bana bakıyordu, saç tokasını ağzında tuttu ve bana gülümsedi. Ben de o güzel, dolgun göğüslerine bakmadan edemiyordum. Ciccio’nun aldığı o küçük üst göğüslerinin üzerine sadece yaslanmış gibi duruyordu. O da fark etmiş olacaktı ki güldü ve havuza girip hemen yanıma geldi. Sırtını dayadı, gözlerini kapadı ve rahatlamaya başladı. Su çok sıcaktı, Ciccio’nun kenara bıraktığı cep telefonu çalıyordu, o da cevap verip biriyle konuşmaya başladı. Ne söylediğini duymıyordum, aklım gittikçe bana daha da sokulan ve bacaklarıyla vücuduma değen Ann’deydi. Dikkatimi başka bir şeye vermeye çalışıyordum.

“Do you like here?”

O da konuşmaya başladı. “Yes, this place is really nice! You are nice, this is a completely different tour. A lot of my friends have told me what it’s like going out with the Italians, but some said they did not have a good time, they have been picked up at Piazza Navona or the clubs around there and then the guys tried to take them to bed straightaway... Not like you.” Sonra birden susup bana baktı. “Did you understand?”

Ben de şaşkınlık içinde ona baktım.

Israrla tekrar sordu. “Did you understand?” Şimdi daha yavaş konuşuyordu.

“Ah, yes, I think so... yani... something!”¹⁴⁸

148 Burayı sevdin mi? / Evet, burası gerçekten çok hoş! Sen de hoşsun ve bu bambaşka bir gezi. Birçok arkadaşım İtalyanlarla çıkmanın nasıl olacağını bana anlattı, ama bazıları iyi vakit geçirmediklerini söylediler, Navona Meydanı’ndan ya da oradaki kulüplerin birinden alındıklarını ve sonra çocukların onları dosdoğru yatağa atmaya çalıştığını söylediler... Onlar senin gibi değiller. / Anladın mı? / Aa, evet, sanırım... yani... bir şeyler anladım!

Güldü, başını salladı, biraz yüzdü ve Raily'nin yanına gitti. Tam o sırada müzik çalmaya başladı.

Tu vuo' fa' l'americano, americano, ma sei nato in Italy.

Ciccio bana yaklaştı. “Beğendin mi? Armando’dan müzik çalmasını istedim! Bu gece her şeyi olması gerektiği gibi yapalım dedim. Sonra göreceksin. *Fiuuu...*” Yine çingiraklı bir yılan gibi ılık çalıp bacaklarımı çimdikledi.

“Hadi ama...” Hemen çekildim.

Bu arada Ann hem Raily ile konuşuyor hem de bana bakıyordu. Sonra dönüp arkadaşına gülümsedi, ona bir şeye karar verdiğini anlatır gibiydi. Raily karşı çıkar gibi oldu, Ann hayır anlamında başını salladı. “Pekâlâ, nasıl istersen,” der gibiydi Raily, sonunda kararını kabul etmiş gibiydi. Yaşadıklarımız bir film sahnesine benziyordu. Ann, Raily’nin yanından ayrıldı ve bana doğru gelmeye başladı, Ciccio da Raily’ye doğru yüzüyordu. Bir köprü hayal ediyordum, üzerinde esirler vardı, sonra kendilerini bekleyenlerin yanına varınca kucaklaşıyorlardı. Ann ise beni öptü, okşadı, kulağıma bir şeyler fısıldadı. Sonra biraz uzaklaştı ve ona daha iyi baktım, biraz gözetler gibi. Çok güzeldi. Tekrar yaklaştığında elini biraz daha yukarı çıkardı, bacaklarıma dokundu ve onu ne kadar arzuladığımı fark etti. Ben de onu kendime doğru çektim ve öptüm, göğülerini elledim ve hayal ettiğimden daha sert, dolgun, yuvarlak ve sağlıklı olduklarını fark ettim. Ellerimle belinin iki yanını okşadım, bir gram yağ yoktu, pürüzsüzdü. Sonra daha da aşağı indim, karnı dümdüz, yumuşaktı. Teni de gergindi. Biraz daha aşağı indiğimde... birden ürperdi, biraz bacaklarını araladı, ben de mayosunun üzerinde elimi gezdirmeye başladım. Mayosu küçücüktü. Bir kez daha Ciccio’nun bir dahi olduğunu düşündüm.

Dönüp ona baktım. Küvetin diğer tarafında, kollarını geriye atmış, rahatlamış bir halde duruyordu. Gözlerini kapamış, kendisini Raily’nin öpücüklerine bırakmıştı. Hiç acelesi yoktu, bu da onun her zamanki felsefeseydi.

“Her şeyin bir zamanı vardır.” Belki de o sırada zamanı henüz gelmemiştir.

Ann kulağımın dibinde nefes alıp veriyordu. Ben parmaklarımı mayosunun üzerinde, onun içinde gezdirirken o da İngilizce bir şeyler söylüyordu. Dudaklarımı, kulaklarımı ısırırken nefes alıp verişini dinliyordum; bana sürtünüyordu. Birden orgazm olduğunu hissettim. Kendini benim göğsümün üzerine bıraktı-verdi. Bana sıkıca sarıldı.

“Kapatıyoruz!” Resepsiyonda duran burnu hızlı kız camlı kapıyı ardına kadar açarak bağırdı.

“Son on dakika!” Sonra kapıyı açık bıraktı ve geldiği gibi gitti.

Ann gülümsedi “*Just in time...*”¹⁴⁹ dedi ve bir kez daha öptü. Sonra hızla havuzdan çıktı, havlusunu aldı ve üzerine sarmadan soyunma odalarına doğru koştu; arkasında da havlusuna sarılmış halde Raily yürüyordu.

Ciccio bir şahin gibi birden üzerime atladı.

“Vay canına, Ann’in vücut nasıl ama! Muhteşem! Sanki kızın kıcı konuşuyor, memeleri de arkasından yankı yapıyor. İçi kaynıyordu, görmedim sanma.”

“Hadi canım, gördüm, uyuyordun.”

“Yok dostum, benim bir gözüm hiç uyumaz!”

Üçüncü kez ılık çaldı, çingiraklı bir yılan gibi hızlıydı, ama ben yine dayanamadım.

“Aaa, yeter ama!”

“Kaptım pitonu!”

Soyunma odalarından çıkarken hepimiz rahatlamıştık, girişte kızları beklerken, burnu hızlı kız elimize broşürler sıkıştırdı.

“Eğer çalışma saatleri içinde yine gelmek isterseniz başka hizmetlerimiz de var. Peeling, kil ve çamur banyosu, argan yağı masajı, kil ve gül yağı maskesi, karite yağı masajı ve daha birçok şey. Abone olursanız bir hizmetten ücretsiz faydalanabiliyorsunuz-

149 Tam zamanında...

nuz,” dedi. Sonra gülümsedi ve “Neyse, hadi iki tane olsun, kız arkadaşlarınıza da verelim,” diye ekledi.

Ciccio araya girdi. “Teşekkürler, düşünceğiniz, biz Armando’nun yakın arkadaşlarıyız.”

“Tamam, nasıl isterseniz.”

Kız sonra bilgisayar ekranına döndü, herhalde yaptığı aboneliklerden komisyon alıyordu, yoksa bu kadar ilgili olmasının başka bir anlamı olamazdı. Kısa süre sonra Ann ve Raily geldiler. Saçlarını kurutmuşlardı çünkü yumuşacık ve kabarık görünüyorlardı. Yanakları hâlâ pembeydi, soyunma odalarının sıcaklığı belli ki onları ısıtmıştı.

“Geldiler, hadi gidelim. Size bir sürprizim var!”

Ciccio kaynar sudan etkilenmeyen tek kişiydi. Her zamanki gibi vücudundaki adrenalin tavan yapmıştı. Raily’nin elinden tuttu ve AcquaMadre’den dışarı çıktı.

“İşte! *Do you like it? We do a very romantic tour in Rome.*” Atlı ve sürücülü bir araba önümüzde duruyordu.

“*The name is botticella!*”¹⁵⁰

Raily neşe içinde ismi tekrarlardı: “*Boticela...*”

“*Yes but with two “t” and two “l”.* Botticella, *they love the horses...* değil mi, Cristiano?”¹⁵¹

“Ne?” diye sordu at arabasındaki çocuk, başındaki tuhaf şapkayı düzeltti ve şaşkınlıkla Ciccio’ya baktı. “Ne dedin?”

“Atlarınızı seviyorsunuz dedim.”

“Evet, tabii, hem de çok! Onu hiç zorlamam, günde en fazla iki tur yaptırırım; bir de daha az yorulmasını sağlayan lastikler taktırdım! Ben hayvanları severim, söyle ona! Ama bu gelenek yaşatılmalı! At arabaları bütün Avrupa’da var ve onları biz Romalılar keşfettik... buna rağmen Roma’da neredeyse bu gelenek yok olmak üzere.”

150 Beğendiniz mi? Roma’da çok romantik bir tur yapıyoruz. / İsmi *botticella*!

151 Evet ama iki “t” ve iki “l” ile. Botticella. Atları çok seviyorlar...

“Yes. It’s our idea in the past, the Roman imper... You know like the Gladiator, Russell Crowe, have you seen it? Ecco, it’s the same! We love the horses.”

Kızı arabaya binmede yardım etti ve kısa bir süre sonra Roma gezimiz başlamıştı bile.

Cristiano bize şampanya ikram etti. Ciccio şişeyi açmak için elinden geleni yaptı ve sonunda mantarı fırladı. Tam da Venedik Meydanı’ndan geçiyorduk. Ciccio bir sörfçü gibi bacaklarını uzatıp elimizdeki kadehlere doldurmaya çalıştı. Botticella hızla yol alıp Arnavut kaldırımı taşlarında ilerliyordu. Del Corso Caddesi, Tritone Caddesi, solumuzda İspanyol Merdivenleri ve şampanya. Ann ve Raily gülüp kadeh kaldırıyorlardı.

*“May Rome always be so beautiful each time we come back!”*¹⁵² deyip içiyorlardı. Kadehlerindeki şampanyayı bitirip tam San Sebastianello Caddesi ve Trinità dei Monti Meydanı’na geldiğimizde biraz daha doldurdular. At hızla ilerliyordu. Ağırlığını hissetmiyor gibiydi. Koca tekerlekler sessizce dönüyordu. Gabriele d’Annunzio Caddesi, Villa Medici Caddesi ve sonra Pincio’da ilerledik. Gür yapraklı ağaçların arasına gizlenmiş, parkın karanlığında ben ve Ann öpüşüyorduk. Sonra Ann biraz uzaklaşıp gözlerimin içine baktı, yanaklarımı ellerinin arasına aldı; beni bir yerlere kaçırmak, bana bir şeyler söylemek ister gibiydi ve söyledi. Hem de İtalyanca konuştu.

“Senden çok hoşlanıyorum.”

Sonra da söylediği cümlelerin doğruluğundan pek emin olamamıştı ki gülmeye başladı. Halbuki çok güzel söylemişti, tam bir İtalyan gibi, bense her şeye rağmen ne diyeceğimi bilememiştim, her zaman olduğu gibi, Alessia ile de olduğu gibi. Ona baktım, gülümsedim; halbuki her şey mükemmeldi. Ah keşke “seni seviyorum” demeyi bilseydim.

152 Evet. Bu geçmişten bizim fikrimiz, Roma impara... Hani *Gladyatör* gibi, Russell Crowe, izlediniz mi onu? İşte aynı! Biz atları çok severiz. / Her gelişimizde Roma’nın bu kadar güzel olması dileğiyle!

“Nerede bu araba?”

“Şurada, arkada, sen bizi burada indir, daha kolay olur.”

Ann ile ben indik, Ciccio da eliyle bize selam verdi.

“Siz nereye gideceksiniz?”

“Bilmem, neden sordun?”

“Kızlar kıvamında pişmişken gecenin havasını bozma şimdi!”

Cristiano da güldü. “Hey, bunların bir kız arkadaşı daha yok mu?”

Yok artık, bir o eksikti, diye düşündüm. Bence kızlar İtalyancıyı çok iyi anlıyorlardı. Ciccio kahkahalarla gülmeye başladı, neredeyse boğuluyordu. Sonra birden ciddileşti.

“Hey, Nicco, Navona Meydanı’nın arka tarafındaki Fico Sokağı’nın oralardan geçecek misin bu akşam?”

“Hayır, sanmam, ne oldu ki?”

“Bu akşam Bea bir kız arkadaşıyla çıkıp Francesco’nun mekânına yemeğe gidecekti.”

“Saatten haberin var mı?”

“Evet, biliyorum, geç oldu ama iyi geceler mesajını göndermedi. Debby Campo dei Fiori’de, Carbonara’da yemek yerken ben de Ann ve Raily’yi aslında oraya götürmek istiyordum ama neyse ki tanıdık garson bana haber verdi. Debby konusunda sorun yok zaten.”

“Neden?”

“O iyi geceler mesajını gönderdi. Evde, bu saatte uyuyordur kesin.”

“Anladım.”

“Yani oralarda dolaşmazsan iyi olur diyorum. Bea’ya senin yanında olduğumu söyledim, ofiste ya da evde olacağız, internette bir şeyler araştıracağız dedim.”

Biraz abartmışsın sen de, ya ararsa?”

“Ofiste olduğumuzu söylersin.”

“Peki ya ofisi ararsa?”

“Ne bileyim o zaman...”

“Neymiş bu internette araştıracağımız şey?”

“Uydurdum işte! Sence iyi bir fikrim olsaydı buralarda böyle aptal aptal dolaşır mıydım? Tabii ki dolaşmazdım. Sen de yani Niccol!”

Cristiano, adının Bronto olduğunu öğrendiğim atının yularını çekti ve hızla yanımızdan uzaklaşıp Mancini Meydanı’nın köşesinde gözden kayboldular.

Ann ile ikimiz sessizlik içinde meydanda yürümeye başladık. Uzaklardan geçen birkaç arabanın sesi duyuluyordu sadece. Duca d’Aosta Köprüsü’nün altından Tiber Nehri akıyordu ve az ileride de o anda hiçbir maçın heyecanını yaşamayan büyük olimpiyat stadı vardı.

“I have a surprise for you, do you want to come with me?”

“Sure, whatever you do, I love, I’m really enjoying myself and I think this is one of those holidays that I will never forget.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Ciccio’nun ses tonuyla sordum:

“Sure?”

“Of course!”¹⁵³

Gülümseyerek arabaya bindi ve ben de önce arabanın üstünü, sonra da radyoyu açtım. *Çok güzel olacak çünkü seninle*

153 Sana bir sürprizim var, benimle gelmek ister misin? / Tabii ki, yaptığın her şeye bayılıyorum, gerçekten eğleniyorum ve sanırım bu asla unutmayacağım tatillerden biri olacak. / Emin misin? / Elbette!

yaşanan neşe ve acının tadı aynı, sadece zamanın şimdi hızla akıp gitmesini, sana verdiklerimin asla geri dönmemesini istiyorum ve aşk istiyorum, bana, bana göstereceğin her türlü ilgiyi istiyorum, eğer beni incitecek olursan da umursamamayı istiyorum... Tesadüfen “Ti scatterò una foto” (Bir Fotoğrafını Çekeceğim) şarkısı çıkmıştı karşımıza, bazen kader senin için iyi olan şeyleri seçebiliyordu. Arabayı hızlı sürüyordum; Ann de saçlarını açıp dalgalandırıyor, saçları rüzgârda uçuşuyordu, ben de tüm düşüncelerimle ona eşlik ediyordum. Kendimi çok hafif hissediyordum, müzikten ve rüzgârdan, bir arabadan ve güzel bir kızıdan daha güzel bir şey yoktu. Hayır, yanlış oldu, bir kız değil, Ann’den daha güzel demeliydim. Elini tutup sıktım, o da gözlerini kapadı, başını arkaya yaslamıştı. Sonra yavaşça bana döndü ve yeşil gözlerini açarak, hiçbir şey söylemeden, ben araba kullanırken beni izledi. Gülümsüyordu ve o gülümsemede, yaşadığımız o anın tüm güzelliği gizliydi. Ben bir Amerikalıyla, konuşmalarının yüzde doksanını anlamadığım yabancı bir kızla beraberdim! Acaba o yüzden mi kendimi bu kadar iyi hissediyordum? Bu kadar uzak iki insan birbirine aşık olabilir miydi acaba? Sonra aşk hikâyelerinde neler olurdu? Genelde yeni biriyle tanışıldığında mutlaka bir ortak nokta bulunurdu; bir dost, bir okul, bir parti ya da bilmeden birlikte yaşanmış bir mahalle. Ann ile aramızda bunların hiçbirisi yoktu. Bir geçmiş yoktu. Peki bir gelecek olacak mıydı? İyi ama neden bir gelecek arıyordum ki? Neden günümüzü yaşamayı beceremiyorduk bir türlü? Babam hep, “Herkes pazartesileri bir şeye başlar, herkes bir gün bir şey olmasını bekler, herkes sürekli ‘yarın’ der ve yaşadığı günü kaçıır!” derdi.

Bato ve Guido Pietra da aynı şekilde düşünüyordu. Kısacası Ciccio hariç herkes aynı şekilde düşünüyordu. Aslında ben de pek farklı düşünmüyordum ama bu akşam belki de ilk defa ayaklarımın yerde olduğunu hissediyor, bugünü, şimdiyi istiyordum.

Araba kullanırken bir yandan da Ann’in elini tutuyordum, ona bakarken kendimi inanılmaz yakışıklı hissediyordum, o gece

sonuna kadar yaşanmalıydı. Nasıldı Latince söz? Hah, evet, *carpe diem!* Arabayı sokağa park ettim, hiç zor olmadı çünkü o saatte kimsecikler yoktu. Ben arabanın üstünü kapatıp bagajdan bir torba alırken Ann de arabadan indi.

“Come with me...”

“Where are we going?”

“It’s a surprise,” dedim ve anahtarları çıkardım.

*“Wow, that’s a lot of keys! Like the keys to get into heaven! Are you Saint Peter?”*¹⁵⁴ deyip konuşmaya devam etti. Gülümseyerek bir sürü şey söylüyordu ve eğlenceli şeylerden bahsettiği kesindi, hatta belki ilginç şeylerdi de. Bütün bunları dinlerken düşün-düğüm tek şey İngilizce öğrenmem gerektiği idi!

Sonunda anahtarları buldum. Apartman kapısını açtım. Ann de arkamdan geliyordu. Apartman girişi çok güzeldi.

“It’s gorgeous! Is this your home? Do you live here?”

“Yes, sometimes.”

Şaşkınlık içinde bana baktı. *“What do you mean by ‘sometimes’?”* dedi ve asansöre girdik. yedinci, yani en üst katın düğ-mesine bastım.

“It’s like ‘multiproprietà’. You understand?”

*“No, but it’s not important, I think this is like a dream. It doesn’t matter what happens.”*¹⁵⁵

“Yes!”

Evet demek o anda en güzel cevapmış gibi gelmişti. Kata vardığımızda kapıyı açtım. Şanslıydım ve anahtarı hemen buldum. Kapının bir kere bile kilitlenmemiş olmasına şaşırdım. Açtım. Salonun ışıkları yanıyordu. Evde biri vardı. İnanamıyordum. Nasıl olabilirdi?

“Come with me.”

154 Benimle gel... / Nereye gidiyoruz? / Sürpriz. / Vay, ne çok anahtarın varmış? / Cennetin kapısını açan anahtarlar gibi! Aziz Petrus musun sen?

155 Bu muhteşem! Burası senin evin mi? Burada mı yaşıyorsun? / Evet, bazen. / “Bazen” derken ne demek istiyorsun? / Devre mülk gibi. Anladın mı? / Hayır ama önemli değil, bence bu bir rüya gibi. Neler olduğu önemli değil.

Mutfak sağ tarafta olmalıydı, evet, evin planını çok iyi biliyordum.

*"Could you wait for me here? Only one moment."*¹⁵⁶

Karanlıkta kalmaması için ışığı yaktım ve oradaki bir tabureye oturttum. Şaşırmış bir halde mutfaka bakıyordu.

"This a crazy place, but then I hadn't understood anything about you, you looked like such a modest guy but you are a billionaire!"

"I don't understand! Five minutes and I come back."

"Where are you going?"

*"I want to make a surprise to you."*¹⁵⁷

Onu yalnız bırakıp salona koştum, içeride kimin olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Ev sahipleri miydi acaba? Onu dört milyon avroluk, Kolezyum'a bakan ve Roma'nın bütün antik yapılarını gören bu teras katına getirmek çok iyi bir fikir gibi gelmişti bana. Tam bir *carpe diem* olacak ama biri planlarımı bozmuştu; ne yapacağımı düşünmeye başladım. Onlara uluslararası bir emlak şirketinden gelen yabancı birinin olduğunu, bu daireyi belki daha yüksek bir fiyata satabileceğini söyleyebilir miydim acaba? Hayır, buna inanmazlardı.

"Kim o? Orada biri mi var?"

Salona girdim, içinden geçtim ve yatak odasına doğru yürüdüm.

"Kimse var mı? Pardon, biri var mı?"

Odalardan birinin kapısı açıldı ve yavaş yavaş Gianni Salvetti başını dışarı uzattı.

"Merhaba Niccolò. Demek sensin..."

"İnanmıyorum, Gianni, burada ne işin var?"

Gianni evliydi ve şirketin en bahtsızlarından biriydi. Anahartları almış ve eve gelmişti, peki yanında kim vardı?

156 Benimle gel. / Beni burada bekleyebilir misin? Çok kısa bir süre.

157 Burası çılgın bir yer, ama böylese seninle ilgili hiçbir şey anlamamışım, çok mütevazı bir çocuk gibi görünüyordun ama anlaşılan bir milyardersin! / Anlamıyorum! Beş dakika bekle, geleceğim. / Nereye gidiyorsun? / Sana bir sürpriz yapmak istiyorum.

“Şimdi, sen beni görmedin, tamam mı?”

Yaklaştı ve bana gülümsedi. Bu tuhaftı, çünkü genellikle bana kötü davranırdı. Şimdiyse ona sempatik, hatta akıllı biri gibi geliyor olmalıydım.

“Sen beni burada görmedin. Bana bu iyiliği yapmalısın. Herhalde sen de buraya arkadaşlarıyla gelmişsindir.”

“Hayır, bir kız arkadaşımla geldim. Hem biliyorsun, ben evli değilim.”

Gözlerini kapadı. Ben de ona bakıp gülümsüyordum. İşte hayat bazen sana intikam fırsatı sunuyordu, tabii abartmaya da gerek yoktu. Ama Fabiola’nın kızlar arasındaki sohbetlerinde söylediğini yapmak da doğru olmazdı. “Aman, bırak o kadını,” filan derdi hep. Hayır, o anda Gianni Salvetti’nin yüzündeki ifade beni son derece zevklendiriyordu.

“Tamam işte Nicco, bence biz hiç karşılaşmadık. Öyle değil mi?”

“Şey, aslında karşılaştık ama şimdi sen eğer arkadaşlarını alıp gidersen ben de bu karşılaşmayı unutabilirim.”

“Böyle söyleyeceğini biliyordum, tamam. Böyle güvenilir olduğunu biliyordum zaten. Benedetta hep söyler bunu... Bay Bandini de. Bugünden itibaren ilişkilerimizin daha iyi olacağına sevindim. Bazen işlere dalıp seni ihmal etmiş olabilirim, kusura bakma, bundan sonra her ihtiyaç duyduğunda yanında olacağımdan emin olabilirsin.”

Sırtımı sıvazladı ve gülümsedi.

“Nicco, sen şimdi içeri git, ben de ‘arkadaşlarımla’ sessizce buradan çıkayım.”

“Anlaştık.”

O gece öylece ayrıldık. Gianni Salvetti koridorun sonundaki odaya doğru gitti. Gömleğinin yarısı pantolonundan dışarı çıkmış, ayakkabılarının bağları çözülmüştü. O ve “arkadaşları” gideceklerdi ve benim de onları görmemi istemiyordu tabii ki.

Mutfağa gidip Ann’e gülümsedim.

“Only five minutes.” Omuzlarını silktilti ve “ok” dedi. Ann farkına varmadan, arabadan aldığı torbayı açtı.

“Do you want something to drink?”¹⁵⁸ Sonra koridorun sonundaki odanın kapısının açıldığını duydum. Elimle işaret ederek Ann’den sessiz olmasını istedim. “Şşş...” Mutfaktan çıkıp kapıyı kapattım. Karanlık koridorda yürümeye başladım. Cebimden telefonumu çıkardım ve giriş kapısında duran Gianni Salvetti’yi çekmeye başladım. Kapıyı açınca içerisi birden aydınlandı. “Arkadaşlarına” acele etmelerini söylüyordu.

“Hadi, çabuk ol, kimse yok!”

Tam o sırada odadan, şirkette çalışmaya yeni başlayan Marina’nın çıktığını gördüm. Oysa Gianni onun hakkında neler söylemişti. İnanamıyordum. “Neden bu kızları çok güzel ama bir o kadar da aptal yaratıyorlar, montaj hatası var,” dememiş miydi?

Gianni Salvetti’nin bu aptallık sorununu aştığı belliydi. O şimdi montaj sorunuyla ilgileniyordu.

Tam kapıyı kapatırken elimde telefonla beni gördü. Yüzü birden bembeyaz kesildi ama artık yapacak bir şeyi olmadığını biliyordu. Kapıyı çekip çıktı. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum. Herkesi şaşırtmıştı. “Şu Gianni Salvetti’ye bak,” deyip duruyordum içimden. Gerçekten doğrudu, hayat beni her gün şaşırtmaya devam ediyordu, hele insanlar daha da çok.

Mutfağa döndüm.

“Hey, I was getting worried.”

“Her şey yolunda, kusura bakma,” dedim ve buzdolabını açtım. Gelir gelmez koyduğum şampanya şişesini ve sonra torbadan iki bardağı çıkardım.

“Wow, you’re full of surprises. But then if this is the life we lead... I’ll stay here!”¹⁵⁹

Güldü. Ann hep gülüyordu. Neden bilmiyorum!

158 Sadece beş dakika. / İçecek bir şey ister misin?

159 Hey, endişelenmeye başlamıştım. / Vay, sürprizlerle dolusun. Ama süreceğimiz hayat buysa... Ben burada kalırım!

Şişeyi açtım, mantarı salona kadar uçtu. Şampanyayı bardaklara doldurdum ve şişeyi elime aldım.

"Come with me, let's go to see the house!"

Şampanya içerek evde dolaşmaya başladık. Gerçekten çok güzel bir evdi. Kolezyum'un karşısındaydık ve antik Roma ayaklarımızın altındaydı. Panjuru açtım ve ayışığı eve süzüldü.

"Come with me..."

Büyük terasa çıktık.

"It is so high up!"

"Gördün mü? Oradan at arabaları geliyordu, *in the past, this is the big street of Rome. Here there is piazza Venezia, the Palatin...*"

"Wait, wait." İçeri koştu ve kısa süre sonra elinde Roma haritasıyla geldi.

*"Ok, now I show you we are here."*¹⁶⁰

Ona birçok şey anlattım, bilmediklerimi de uyduruyordum, en ilginç yapıları gösteriyor, komutanların, imparatorların adlarını, hatta savaşların tarihlerini hatırlamaya çalışıyordum. Anlattıklarımın hepsi doğru olsaydı lise bitirme sınavından altmış beş değil, yüz alırdım! Lone Giorgi Hoca da notumu düşürmezdi. İçmeye ve evin içinde dolaşmaya devam ettik. Elimde hâlâ şişe ve arabadan aldığım torba vardı. Sarmal biçimli bir merdivenden yukarı çıktık ve çok güzel bir odaya girdik, sanırım evin en büyük odasıydı. Gianni Salvetti herhalde plana iyi bakmamıştı yoksa kesinlikle bu odaya çıkardı. Şampanya şişesini bıraktım ve bir kumanda ile panjurları açtım. Başka zaman olsa ya kumandayı bulamazdım ya içinde pili olmazdı ya da çalışmazdı. Yani açamazdım ama o gece her şey büyülü gibiydi. Ann yaklaştı ve beni öptü. Asıl büyülü olan ise Ann'di. Sonra gömleğimin düğmelerini açarken onu durdurdum.

"Just a moment."

160 Gel benimle, hadi evi görmeye gidelim! / Benimle gel... / Çok yüksek! / Eskiden burası Roma'nın büyük bir caddesiymiş. Şurada Venezia Meydanı var, sonra Palatin... / Bekle, bekle. / Pekâlâ, şimdi sana nerede olduğumuzu göstereceğim.

Şaşkınlıkla bana baktı, onunla sevişmek istemediğimi düşünmüş olmalıydı.

“No, no, it is all ok. I’m not crazy.”

Ben getirdiğim torbayı açarken o da güldü. Torbadan gece mavisi çarşafı çıkardım.

*“Help me,”*¹⁶¹ dedim ve çarşafı yatağa serdim. Çarşafı, şampanyayla birlikte Vittorio’ya gitmeden önce almıştım. Ann ara sıra imalı imalı bana bakıyordu. Onu öptüm, sonra iPhone’u aldım ve torbadan küçük bir hoparlör çıkardım; telefona taktım, müzik uygulamasını açtım ve favori listemi çalmaya başladım. İlk parça Rihanna’nın *Diamonds* şarkısıydı. Ann’e yaklaştım, saçlarını okşadım, öpüşmeye başladık ve zaman algımı kaybettim, sadece ay ışığının aydınlattığı tenini, her küçük ifadesinin güzelliğini görüyordum. Bir sonraki Pink’in tam zamanında gelen *Try* şarkısıydı, klbindeki gibi birlikte yatağa uzandık. Klipte de kız gülümsüyor, önce erkeğin, sonra kendi pantolonunun düğmelerini açıyordu. Ann hızlıca üzerindeki ve külotunu çıkarırken ben de vücudunu okşadım. Çok istekli ve tutkuluydu, yumuşak teni şampanya kokuyordu. Sonra beni de soydu, ikimiz de çıplaktık, loş ışığın altında, yatakta, gece mavisi çarşafların üzerinde yuvarlanıyorduk. Dışarıda ay, Kolezyum ve uzaktan geçen arabaların sesi vardı. Sonra bacaklarımı yavaşça ona doğru uzattım, vücudunu daha da kuvvetli okşamaya başladım, o da benimkilerin arasında bacaklarını hareket ettiriyordu. Sonra birden durdu.

“Hey... we have to be careful...”

*“Sure...”*¹⁶²

Kalkıp yine getirdiğim torbayı açtı. Onu da düşünmüştüm ama ilk anda çıkarmamıştım. Çünkü prezervatifin hemen elinin altında olması kendinden çok emin olduğun anlamına gelirdi ya da Ciccio’nun söylediği gibi şanssızlık getirebilirdi. Ama o gece

161 Bir dakika. / Hayır, hayır, her şey yolunda. Deli değilim. / Bana yardım et.

162 Hey... dikkatli olmalıyız... / Tabii...

benim şanslı gecemdi, yavaşça prezervatifi taktım ve Ann'in içine girdim. İlk kez yabancı bir kızla sevişiyordum ve hayatımda bu kadar güzelini görmemiştim. Ama yine de kendime hâkim olmayı başardım, belki de içtiklerim sayesindeydi. Kısacası pek aceleci davranmadım, onu öpüyor, başka şeyler düşünmek zorunda kalmadan dayanabiliyordum. Benimle İngilizce konuşuyor, kulağıma hiçbir zaman ne anlama geldiğini bilemeyeceğim ve kimsenin bana tercüme edemeyeceği şeyler fısıldıyordu. Bütün bunlar beni daha da heyecanlandırıyordu. Tutkuyla öpüşüyorduk ve ben de ona İtalyanca başka şeyler söylüyordum. Gülüyor, beni ısırtıyor, ağzını açıp sırtını geriye atıyor, gözlerini kapatıyor, hafif çığlıklar atıyordu. Birlikte orgazm olduk. Hiçbir kelimenin bir anlam ifade edemeyeceği, sadece o mutluluk anının her şeyi söylediği çok güzel ve özel bir andı.

Sonra gecenin karanlığında, o büyük odada, gece mavisi çarşafların üzerinde, gökyüzünde artık iyice yükselmiş olan ay eşliğinde ve artık sesi kesilmiş trafiğin içinde birbirimize sarılıp öylece kaldık. Tam o sırada aklıma gelen üç şey oldu: Birincisi, belki de İngilizce ve İtalyanca söylediklerimizin karmaşası içinde ona, "Seni seviyorum Ann," demiş olmam. Ama hayır, karmaşa içinde söylemedim. İkincisi, babamın hayatta olmasını ve ona her şeyi anlatmak, Ann'in bir fotoğrafını göstermek istememdi. Üçüncüsü ise, bir an bile Alessia'yı düşünmemiş olmamdı. O an hayatımda ilk kez Alessia'ya ihanet etmişim gibi hissettim.

“Günaydın Carlo...”

“Ah, günaydın!”

“Ne oldu?”

“Bir zamanlar bana kahve getirirdin.”

“Haklısın, bunu telafi etmem gerek. Dün gece biraz geç yattım da.”

“Belli oluyor.” Gülümsedi. “Gençlik güzel şey.”

Amcam gitti ve beni orada, daha baskıdan yeni gelmiş gazetelerin arasında bıraktı. Amcam babamdan küçüktü ve onun birçok işiyle babam ilgilenirdi. İyi anlaşırlardı ve bu pek kolay bir şey değildi. İnsanlar her zaman birbirlerinin önünde olmak, birbirlerinin yerine geçmek istiyorlardı. Tıpkı bizim grubumuzda Bato ile Ciccio arasında olan rekabet gibi. Kararları hangisinin verdiği hiç belli olmazdı. Bir grupta hep bir lider olurdu ve bence bizim grubumuzda bunun kim olduğu henüz belli değildi.

Yeni gelen “Dove” ve “Cioé” kopyalarını kenara çektim. Gazetelerin, içinde ekleri ve hediyeleriyle daha çok sattığına karar verdiklerinden beri hepsi çok ağırlaşmıştı. Çoğu selofan kaplıydı, içleri de ertesi gün artık hiçbir şey ifade etmeyen saçma sapan şeylerle doluydu.

“Günaydın Niccolò, nasılsın?”

Her zamanki şıklığı, gülümsemesi ve mis gibi kokan parfümüyle Bayan Adele Bandini içeri girdi. Evet, kadınların parfümleri önemliydi, bence parfüm onların kartviziti gibi bir şeydi. Bir

parfüm onların gerçekten kim olduğunu, ne yapmak istediklerini, karakterlerini anlatıyordu. Eğer bir kadının parfümü tatlıysa bence her şeyden memnun olan bir kadındı, ama eğer özel ya da iddialı bir parfüm seçmişse, yani bir kere kokladıktan sonra yeniden koklamak istiyorsan o zaman ilginç ya da bir şeyler arayışı içinde olan bir kadındı.

“Her günkünden mi?”

“Evet, teşekkürler.”

Il tempo, La Repubblica gazeteleriyle *Dove* ve *Ville & Casali* dergilerinin yeni sayılarını alıp bir torbaya koydum. Sonra kadına yaklaştım, evet, kokusunu değiştirmemişti. Hafif, taze, pozitif, umut verici bir gül kokusuydu. Alessia’nın da özel bir parfümü vardı. Çok iddialı bir koku. Ama Ann’in bir parfümü yoktu, onun kendi kokusu vardı, duştan yeni çıkmış gibiydi. Bir krem ya da deodorant kokusuydu onunki, hassas, yumuşak, insanı saran.

“Ne düşünüyorsun? Gülümsüyorsun da.”

“Ah, yok bir şey” dedim ve torbayı kadına uzattım.

“Dün akşam arkadaşlarla dışarı çıktık da onu düşünüyordum.”

“Bir kız da mı vardı yanınızda?” Ben de dürüst olmaya karar verdim.

“Evet, aslında iki kız vardı.”

Kadın yirmi avro uzattı.

“Peki ikisinden biri güzel miydi?”

“Evet, biri çok güzeldi. İşte paranızın üstü.”

“Beş avro ver, yeter.”

“Teşekkürler.”

“Seni böyle gördüğüme sevindim, demek ki sana güzel olanı pas vermiş!”

“Evet.” Güldüm. “Biraz tesadüf oldu.”

“Aferin, unutma ki seçimi yapan biz kadınlar oluruz hep.”

İşte, bu kadının seçimlerini kendisinin yaptığı belliydi, bunu parfümünden anlayabiliyordum.

“Emlakçıda keyfin nasıl?”

“İyi, çok iyi.”

“Şirkette tuhaf bir şeyler hissettin mi?”

“Hayır... nasıl yani?”

Bayan Adele gülümsedi. “Yani iş arkadaşlarının ilişkileri her zaman tuhaf olur, uzun zaman birlikte, dip dibe... Orada çok kız var ve kızımın kocası da onların arasında!”

“Ah, evet...”

Ah, benim yeğeni olan Pozzanghera’yla yattığımı, damadının da yeni gelen Marina’yla beraber olduğunu ya da olmaya çalıştığını bir bilse oranın emlakçı değil evlendirme şirketi olduğunu düşünürdü, hem de boşanmaya gönüllü insanlarla dolu bir şirket.

“Tabii, tabii, evet...”

“Ne eveti, söylesene...”

“Ben de onu söylemek istiyordum.”

Bayan Adele başını iki yana salladı.

“Haklısın, seni ilgilendirmeyen bu konularla sıktım seni. Sen en güzel zamanlarından birini yaşıyorsun ve bu yüzünden belli.”

Elimde paranın üstüyle ve yüzümde bir tebessümle beni öylece bırakıp gitti. Hemen arkasından doğal olarak hayatımı şöyle bir gözden geçirdim. Babamı kaybetmiştim, annem çok kötü durumdaydı, ablam Fabiola Vittorio’yu terk etmek istiyordu, hatta bunu kocasına benim söylememi istiyordu, küçük kız kardeşim Pepe’den ayrılmış, şair Ernesto ile çıkmaya başlamıştı ve Pepe’yle yine ben konuşacaktım. Alessia ise beni terk etmiş, sebebini söylememişti ve bunu bana açıklayacak kimse de yoktu. Ama Bayan Bandini altın günlerimi yaşadığımı söylüyordu. Acaba kötü bir dönemimde olsaydım neler olacaktı? İçinde ekleriyle birlikte *Il Tempo*, *Il Corriere della Sera* gazetelerini yerlerine yerleştirdim. Sonra *Il Messaggero* ve *Il Giornale* gazetelerini kaldırdım. *Auto e Motori* dergisini diğerleriyle birlikte arka tarafa koydum, yeni çıkan *Porta Portese* gazetesini de görünür bir yere bıraktım. Bütün sabah yavaş yavaş bu işleri yaptım, sürekli bir şeylerin yerini değiştirerek biraz rahatladım. Elle yapılan işler düşünmememi,

kendime sürekli cevabı olmayan sorular sormamamı sağlıyordu. Babamın cenazesinde Peder Gianni kilisede çok güzel bir konuşma yapmıştı. Hayatın doğal akışından bahsetmiş, ölümü hep olumsuz bir şey olarak değerlendirdiğimizi ama aslında öyle olmaması gerektiğini anlatmıştı. Yani hatırladığım kadarıyla buna benzer bir şeyler söylemişti. Bense o günden sonra sadece babamı bir daha göremeyeceğimi ve bunu kabullenmenin bir mantığı olmadığını düşündüğümü hatırlıyorum.

Arkamda adımlar duydum; içeri biri girmişti ve ben bu girenin Alessia olmasını, bana, “Aşkım, hata ettim, affet beni, yaptıklarım için özür diliyorum,” demesini, bana sıkıca sarılmasını isterdim. Bir şey söylemeden durmayı, neden beni terk etmiş olduğunu bilmek istememeyi arzu ederdim. Kısacası bir kez olgun biri gibi davranmayı ve hatta ona, “Seni seviyorum,” diyebilmeyi isterdim. Ya da içeri giren Ann olabilirdi, beni nasıl bulduğunu sormak istemezdim. Arkamdan sarılıp bana İngilizce güzel bir şeyler söyleyebilirdi ve ben de onun kollarında, sözünü bitirene kadar onu dinlerdim. Çünkü buna ihtiyacım vardı, kendimi yalnız hissediyordum, sevmek, o güzel, yeşil, babamı hiçbir zaman tanıyamayacak bakışlarında kaybolmak isterdim. O günlerde hayatıma giren hiç kimse hayatımın bir parçasını tanıyamayacaktı. Belki de bunu fark etmezdi bile. Ama o kadın eğer beni gerçekten sevdiyse farkına varmaması mümkün değildi.

“Günaydın!” Bu sesi tanıyor gibiydim, sese doğru döndüm. Bayan Ilaria de Luca idi. Şu geçenlerde bana bir şey söylemek ister gibi duran kadın. O gün gözüme daha huzurlu göründü, üzerinde açık renk bir kıyafet vardı, beyaz gömlek ve bej bir pantolon. Toplamış, yüzü ortaya çıkmıştı.

Gülümsedi. “Rahatsız etmiyorum ya?”

“Tabii ki hayır, ben burada durmak zorundayım.”

Belki de hoş bir cevap olmamıştı ama ne diyeceğimi bilememiştim. Aklıma bir şey gelmemişti. Bana söyleyeceklerinden korkuyordum. Hayatta bazen beklenmedik, hazırlıklı olmadığın

şeyler oluyordu, tıpkı o gün Alessia ile doğum gününde bankta olanlar gibi. O sahneyi belki bin kez aklımda canlandırmıştım. Bir film gibi aklıma kazınmış, sürekli başa alıyordum çünkü geçen konuşmalardan birini bir türlü anlayamamıştım. O sahneyi değiştirmek, son diyalogu uzatmak istiyordum.

“Bekle Alessia, nereye gidiyorsun? Dur. Neler oluyor? Neden ağlıyorsun?” Ve sonra, “Ben sana aşığım, affet beni, sana bunu daha önce söyleyemediğim için affet beni, ama artık göz yaşlarını öpücüklerimle silmek istiyorum, yüzünü hep güldürmek istiyorum, çünkü o gülüşün olmadan hiçbir şeyin tadı yok, sana kalbimi hediye etmek istiyorum, çünkü sensiz bir işe yaramıyor,” demek isterdim.

Ama o sahne yeniden yaşanmayacaktı, hayat tek planlık bir film gibiydi. Ben de tıpkı şimdi olduğu gibi hazır değildim.

“Niccolò, seninle konuşmak istiyorum.”

İşte, biliyordum, benim şimdi ona “hayır, konuşacağımız bir şey yok” ya da “bilmek istemiyorum” veya “duymasam daha iyi olur” gibi bir şey söylemem gerekirdi.

Ama söylemedim, sadece sustum.

“Ben ne düşündüğünü tahmin ediyorum.”

“Yok, bir şey düşünmüyorum.”

Hiç kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına baktı. Sonra ellerini birleştirip ovuşturdu ve bana baktı. Güzel ve zarıftı. Neden bir gazete satın alıp gitmiyordu ki? Hangisi olursa olsun, hatta istediğini ona hediye de edebilirdim, para almazdım, üzerine bir de para verirdim. Ama hayır, orada durup uzun, çok uzun bir süre bana baktı. O elleriyle oynuyor, ben de o orada değilmiş gibi gazeteleri yerleştirmeye devam ediyordum.

Aslında işimi bitirmiştım ama hep aynı dergi ve gazeteleri alıp sürekli yerlerini değiştiriyordum. Çünkü ona bakmak istemiyordum. Sonunda konuşmaya karar verdi.

“Biliyorum, sen babanla bir ilişkim olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

“Bilmem, söyledim ya, ben bir şey düşünmüyorum.”

Utandığımı anlamış olmalıydı ki gülümsedi. “Evet, böyle söylüyorsun ama böyle düşünmediğini biliyorum. Ama senin sandığın gibi değil. Baban benim için çok zor olan bir dönemde bana çok iyi davrandı. Her sabah buraya gelip gazete alırdım, tıpkı şimdi yaptığım gibi. Ama o sabah ağlamaya başladım. Hemmen dışarı çıktım ama o durumumu fark etti.”

Gazetelerle oynamaya devam ettim. Aşağılardan bir koli aldım ve açtım. Amcam kızacaktı, çünkü onları iade etmek üzere paketlemişti. Yanlışlık yaptığımı söyleyecektim. Kadın benim kendisine bakmamı bekliyordu ve ben de artık ne yapacağımı bilmediğim için başımı kaldırdım. Gülümsedi ve sözlerine devam etti.

“Baban da arkamdan geldi ve bana yardım etmek istedi. Dükkândan çıktı, kâğıt mendil getirdi ve bana verdi. Baban çok kibar bir adamdı.”

Evet. Öyleydi de bunları bana neden anlatıyordu? Ne tuhaf, babam hiç yanında kâğıt mendil taşımazdı.

Ilaria anlatmaya devam etti. “Beni güldürdü. Bana, ‘Çok şanslısınız, yanımda hiç mendil taşımam ben, bu günlerde nezleyim de,’ dedi. Ben de hem güldüm hem ağladım. Sonra bir mendil daha verdi ve bana, ‘Yeter ama, mendillerimi bitireceksiniz’ dedi, hiç unutmuyorum. Ben de artık mendillerinden almadım. Sonra şaka yaptığını, bir paket mendili daha olduğunu söyleyip beni yine güldürdü. Sonunda sakinleştim ve baban beni şu gazetelerin üzerine oturttu,” diyerek *Porta Portese* gazetelerini işaret etti. Bu gazeteden hep çok sayıda olurdu ve biraz azaldığında Ciccio da onların üzerine otururdu.

“Günaydın!” diyerek benzinci Luigi girdi içeri.

“Günaydın Luigi, ne vereyim?”

“*Auto e Motori*, çıkmış olması lazım.”

“Çıktı, bekle,” dedim ve aramaya gittim. Luigi’nin Ilaria’ya baktığını gördüm, sanki bir şeyler biliyormuş gibi geldi bana.

Sonunda dergiyi bulup Luigi'ye verdim. Parasını ödedi, "Görüşürüz," dedi ve gitti.

Yine sanki o hikâyede havada asılı kalmış gibi duran dükkânın sessizliğinde ikimiz yalnız kaldık.

"Sonra bana son mendilini verdi."

Bayan Ilaria yine aynı sakinliğiyle, annemle büyükanneimin, Fabiola'nın oğlu Francesco'ya bir şey anlatırken kullandıkları ses tonuyla konuşmaya devam etti. Annem onunla öyle konuştu çünkü ona güven vermek isterdi. Bayan de Luca da şimdi benimle aynısını yapıyordu.

"Sonra bana bir bardak su verdi ve içtikten sonra ağlamam dindi."

Kasanın altında içi su, bira ya da soda dolu küçük bir buzdolabımız vardı. Amcam almıştı. Zaten bu tür şeyleri hep o düşünürdü. Babam su, o bira içerdi, ben de soda. Suyu baktım, şişe kapalıydı.

"Babanın en güzel yeri elleri."

"Elleriydi" yerine "elleri" demesi hoşuma gitti. Tezgâhın arkasına oturdum. Eninde sonunda bu hikâyeyi dinleyecektim ve o anda kendimi daha huzurlu hissediyordum. "Baba, bu kadınla beraber oldun mu?" diye soruyordum içimden.

"Ellerini kullanışı, su şişesini açışı, karton bardağı alışı, suyu dolduruşu. Babanın elleri insana güven veriyordu."

Güzel bir kadındı, seni anlıyorum baba, ama şimdi bunları bana neden anlatıyor?" diyordum içimden, "Anneme ne söyleyeceğim?" diye düşünüyordum. Hiç, hiçbir şey söyleyemezdim.

"En güzeli de o gün hiç acelem yoktu. Bana su verdikten sonra hikâyemi dinlemek istedi. Tabii şimdi seni bunları anlatarak sıkmayacağım. Ama kızımın ameliyatı iyi geçti, Simona şimdi iyi ve bu da babanın sayesinde oldu." Bir çanta açtı, onu tezgâhın üzerine bıraktı ve içinden bir zarf çıkardı. "İçinde babanın bana o gün borç verdiği beş bin avro var, ben de parayı

sana iade edip teşekkür etmeye geldim. Ve sadece sana teşekkür edebildiğim için üzgünüm.”

Sessizce ağlamaya başladı. Boğazım düğümlendi; ben de ağlamak istiyor, içimde yanan ateşten kurtulmak istiyordum. Yine ne diyeceğimi bilemiyordum. Sonunda ağzımdan birkaç kelime çıktı.

“Hadi Ilaria, böyle yapma ama.”

Şansım yaver gitti ve kasa çekmecesinde bir paket kâğıt mendil buldum. Alıp ona uzattım. Bir an ağlamayı bıraktı ve gülmeye başladı.

“İşte, sen de baban gibisin, ne kadar iyi bir insandı... Onu özlüyorum biliyor musun, hem de çok özlüyorum. Bana yardım ettiği için ona teşekkür edebilmeyi isterdim; hiçbir şey sormadan yardım etti hem de, bir sabah elime bu zarfı tutuşturdu. Baban tam bir centilmendi, özel biriydi. Bana, ‘Paranız olunca ödersiniz,’ demişti ama yetişemedim!” dedi ve yeniden hıçkırıklara boğuldu.

“Ben geldim!” diyerek Ciccio girdi içeri. Zamanlaması çok iyiydi. “*Ta da!* Bak ne getirdim? Kruvasan ve kapuçino, bir bu-luşmayı kutlamak için! Ben balığı tuttum!”

O sırada bir köşede duran ve hıçkıra hıçkıra ağlayan Bayan de Luca’yı fark etti.

“Ah, affedersiniz hanımefendi... sizi görmedim.” Sonra bana baktı, özür dilemek ister gibi elleriyle bazı hareketler yaptı. “Dün balığa çıktım da işte, iyi geçti yani... ahtapot tuttum.”

Bayan de Luca eliyle “önemli değil” dercesine bir işaret yaptı. Ciccio sustu, ne diyeceğini bilemiyordu.

Ilaria bir mendil daha aldı ve sümkürdü.

“Affedersiniz, yine garip bir gün.” Sonra bana baktı ve gü-lümsedi. “Tekrar teşekkürler Niccolò,” dedi ve gitti.

Hızla bayiden çıktı. Ciccio da o uzaklaşırken arkasından baktı.

“Hey, sen bu kadınlara ne yapıyorsun böyle? Bir dakika yalnız bırakmaya gelmiyor. Onları duygusallaştırıyorsun, ağlatıyorsun. Şimdi de olgun kadınlar!”

Elindeki kruvasanları tezgâha bıraktı ve parayla dolu zarfı gördü. “Ne o? Jigololuk yapmaya mı başladın? Çok hızlısın! Burada çok para var!”

“Aptal aptal konuşma.”

Elinden paraları alıp cebime koydum.

“Burada iki bin avrodan fazla var!”

“Beş bin. Biri borcunu ödedi.”

“Ha...” Ciccio’nun yüzünde anlamadığını belirten bir ifade vardı. “Neyse, kruvasanları Ungaria’dan aldım, çok güzeller! Kapuçino da senin istediğin gibi, şekerini ayrı getirdim.”

Paketi açıp hâlâ sıcak olan ve mis gibi kokan kruvasanlardan birini mideye indirdim. Ciccio kapuçinonun birazını karton bardağa boşalttı.

“Şaka bir yana... şu çıkan kadınla her şey yolunda mı?”

“Evet, evet, her şey yolunda, teşekkürler.”

“Şeker koyayım mı?”

“Yarısını.”

Ciccio kâğıdı açıp yarısını bardağa boşalttı ve bana uzatmadan önce şekerini eritmek için dairesel hareketlerle bardağı salladı.

“Al bakalım.”

Aldım ve içtim, ne çok tatlı ne de çok sıcaktı, mükemmeldi. Bu güzel pazar sabahında kahvaltımızı ettik. Trafik yoktu, hava da ılıktı. Birkaç yaşlı kadın karşı kaldırımda yürüyor, büyük olasılıkla pazar ayinine gidiyorlardı.

“Eee, bir şey söylemiyorsun?”

“Neyle ilgili?”

Göz kırptı. “Nasıl gitti?”

“Ne nasıl gitti?”

“Nasıl gitti işte.”

Bir kruvasan daha aldım ve yarısını ısırdım. “Bunu görüyor musun?” diye ısırılmış kruvasanı gösterdim, sonra bardağın içine batırdım, kapuçino ile ısıtıp ağzıma attım.

“İşte böyle, hatta daha fazlası!”

“Amma sıkıcısın sen de, şu ağzını bir türlü açmıyorsun.”

“Ne yani, detayları mı anlatacaktım?”

“Evet, ne var? Ben kızı soydum ve...” diyerek elindeki bardağı dergilerin üzerine bıraktı.

“Dikkat et, dökülecek!”

“Sen de bir anlattırıyorsun!” Havada elleriyle iki obje kavırıyormuş gibi yapıp, “Böyle kocaman memeleri var!” dedi.

Tam o sırada Stellari Apartmanı’nın kapıcısı içeri girdi.

“Günaydın Niccolò, bana bir *Corriere dello Sport* verir misin?” dedi. Sonra Ciccio’ya baktı. “Sen devam et, merak etme, benim hafızam iyidir, bir şeyler hatırlarım.”

“Olur mu hiç? Özel şeylerden bahsediyordum, onun kız arkadaşıyla ilgili,” diyerek beni işaret etti. “Yani sana anlatmak olmaz, anladın mı?”

Adam omuzlarını silkti, parasını ödeyip çıktı.

“Sen aptal mısın? Hep beni ortaya atıyorsun!”

“Ne olacak ki, nasıl olsa kız arkadaşından ayrıldın!”

“Ne ilgisi var! Sen normal değilsin, gerçekten,” dedim. Ciccio *Porta Portese* gazetelerine dayanmış dururken bir süre tartıştık. Sonra elindeki torbadan kulüp sandviç çıkardı.

“Şimdi bu saatte bunları mı yiyeceksin?”

“Evet, ben tuzlu seviyorum!”

“Anladım da sabah sabah daha hafif şeyler yeseydin!”

“İyi de ben böyle seviyorum dedim ya.”

“Neyse, bana ne, ne istersen yap!” dedim. Böyle gülmeye ve şakalaşmaya devam ettik.

“Hey, Klose ne zaman düzelecek?”

“İyileştiği zaman!”

“Aferin, aferin” deyip beni işaret etti. “İşte ben buna cevap derim! Söylemekle söylememek arası bir şey, rakibe fazla bilgi vermeyeceksin. Kimden öğrendin bunları? Lotito’dan mı?”

“Bu arada dört puan fark yediniz.”

“Torbanda dört yoksa var demeyeceksin!”

“Bu arada bu deyim de nereden çıkmış hiç anlamadım.”

“Dört değil, kedi olacaktı doğru kelime!”¹⁶³

“Yok canım.”

“Evet, kedi, bu deyim eskiden bir savaş sırasında ortaya çıkmış Wikiquote’ta da gördüm.”

“Yani sen bilgisayarı sadece bir şeyler indirmek için değil bu tür saçmalıklar hakkında bilgi edinmek için de kullanıyorsun, öyle mi?”

“Bunlara kültür derler!”

Kırk yaşının üzerinde güzel bir kadın, yanında altı yaşlarında bir çocukla içeri girdi. “İyi günler. Ne istiyorsun Davide?”

“Yu-Gi-Oh kartları istiyorum.”

“Ah evet, elinizde var mı?”

“Evet, işte, bunlar son iki paket Davide, ben de senin için saklamıştım.”

Çocuk gülümseyerek kartları aldı, söylediğim bu beyaz yalan onu sevindirmiş gibiydi.

“Teşekkürler!” Sonra bir süre düşünüp annesine döndü ve “Anne, alabilir miyim?” diye sordu.

Annesi gülümsedi. “Tabii, alabilirsin,” dedi ve fiyatını çok iyi bildiği için tam parayı uzattı.

“Teşekkürler.”

Tam dükkândan çıkarlarken Ciccio’nun aklına bir fikir geldi.

“Ah, affedersiniz hanımefendi, bir şeyi merak ettim. Siz ‘Torbanda dört yoksa var demeyeceksin’ sözünü hiç duydunuz mu?” Kadın önce bana baktı. Gülüp gülmediğimi merak ediyordu. Ben hiç tepki vermedim, hatta profesyonelce verdiği paraları kasaya yerleştirdim, fark etmemiş gibi davrandım. Sonra yine Ciccio’ya baktı, onun yüzünde de ciddi bir ifade vardı, kadının cevabını bekliyordu. O da ciddiyetle cevap verdi: “Sanırım bu söz şu Almanya’ya giden sempatik antrenör kullanmıştı...”

163 İtalyanca *quattro* (dört) ve *gatto* (kedi) sözcüklerinin ses benzerliğinden kaynaklanan bir söz oyunu. (yay. n.)

“Trap mı?”

“Evet, Trapattoni!”

“Bak ben söyledim de inanmadın, hanımefendi de aynı şeyi söylüyor. Yani kedi değil, dört doğru.”

“Hayır, bilmiyorum, şimdi aklım karıştı biraz. Ama sanırım dört diyordu.”

Sonra çocuğun elinden tuttu ve hızla dükkândan çıktı.

“Anne, ‘torbanda dört yoksa var deme’ ne demek? Tombala oynarken mi söyleniyor?”

Ama annesinin cevabını duyamadık, çünkü uzaklaşmışlardı.

“Sen gerçekten aptalsın. Şimdi de müşterilerimle ilişkiyerimi mi bozmak istiyorsun? O kadın burada, Vigna Stelluti’de oturuyor, ünlü bir ortopedistin karısı.”

“Güzel, yani bacaklarımız kırılırsa adam bizi iyileştirir!”

“Onunla dalga geçtiğini anlamıştır!”

“Yok canım, o da eğlendi işte, günümüzde insanların ne kadar sıkıldığını bilmiyor musun? Ruzzle ne kadar moda görmedin mi?”

“Ne olmuş yani?”

“Çünkü insanların söyleyecek bir şeyleri yok, Trap’ın söyledikleri gibi böyle eğlenceli sözler, sorular yok! İşte o zaman onun gibi kadınlar da sıkılıp Ruzzle oynuyorlar, hatta bir daha geldiğinde başka bir şey daha sorayım: Affedersiniz, Ruzzle oynuyor musunuz? Eminim oynuyorsunuzdur! Neden daha çok kadınlar Ruzzle oynuyorlar, biliyor musun? Çünkü erkekler kadar sıkılıyorlar, hatta onlarla vakit geçirmekten sıkılıyorlar.” Sonra bana döndü ve bir şey söylemediğimi, elimde kruvasanın diğer yarısıyla öylece kalakaldığımı gördü. “Ne var, ne oldu Nicco?”

“Alessia hep Ruzzle oynardı.”

“Ha.”

O da elinde kulüp sandviçin yarısıyla benim gibi kalakaldı.

“Canım, ne alakası var? Ben öylesine söyledim. Hem çok normal, Ruzzle başlangıçta herkesi çok sarıyor, sonra sıkılıyorsun.”

“Alessia ilk çıktığı zamandan beri oynuyor ve hiç de bırakmadı.”

“Salla gitsin!”

Tam o sırada dükkâna yaşlı bir hanım girdi ve Ciccio’nun söylediğini duyunca hiçbir şey anlamamış gibi bir an şaşırıp kaldı; sonra da dergisini istedi: “*Famiglia Cristiana*¹⁶⁴ var mı?”

“Hayır!” dedik Ciccio ile aynı anda ve yaşlı kadın başını iki yana sallarken kruvasan ve sandviç yemeye devam ettik.

“Salla gitsin!”

Yine aynı anda söylemiştik ve gülmeye başladık.

“Ciccio, sen her zaman dramatik anları hafifletmeyi başarıyorsun!”

“Evet.”

“Ama bu Alessia’nın Ruzzle meselesi çok üzücü.”

“Evet.”

“Nasıl evet?”

“Ne yani, hayır mı diyeyim?”

Bu saçma sapan konudan, insanı aptal eden o kelime oyunundan konuşmaya devam ettik. Alessia bazen kanepeye uzanır uzun bir süre oynar, benimle hiç konuşmaz, hatta pazarları tüm gününü o oyunu oynayarak geçirebilirdi. Ama tabii bunu Ciccio’ya söylemedim. Zaten bizim yabancı kızları anlatmakla çok meşguldü.

“Sen beni anlamadın galiba. Kızı otele götürdüm, sorun yaşamadan girdik içeri. Tabii sonra alt kattakiler deprem oluyor sanmıştır kesin!”

“İnanırım, o kadar ağırsın ki!”

“Yok artık!”

“Dans etmişsindir sen.”

“Tabii, zumba yaptım!” dedi ve yanlış birkaç adım atmaya başladı. O sırada başka bir kadın içeri girdi ve bu kez ona *Famiglia Cristiana* dergisini verdim.

164 (İt.) Hristiyan ailesi (yay. n.)

Bütün sabahı gülüp şakalaşarak geçirdik. Ara sıra Ciccio müşterilerle şakalaşıp eğleniyordu. Ortam, uzun bir süre önce Sky'da izlediğim *Clerks* adlı siyah beyaz filmdeki gibiydi. Filme bayılmıştım. Bizim de şehvet düşkününü bir pazar müdavimimiz vardı. Öğle saatlerinde gelir, etraftaki her şeyle ilgileniyormuş gibi yapar, sonra da porno dergilerinin âdeta üzerine atlardı. Tabii ki bu da Ciccio'nun gözünden kaçmamıştı. Adamın elinde *Paola Non Stop* adlı film vardı.

"Ah, o film hiç fena değil, ben izledim, gerçekten çok iyi. Ama bana sorarsan *Labbra vogliose*¹⁶⁵ daha iyi, biraz sert. Joe D'Amato bence yönetmenlerin en iyisi."

"Teşekkürler."

Adam altmış yaşlarındaydı ama o "sen" diye hitap etmeye başlamıştı bile. Stefano Jacini Caddesi'nde oturuyordu ve pazar günleri öğleden sonraları bir azizeye benzeyen karısıyla dolaşmaya çıkardı. Karısı her halde pornonun ne demek olduğunu bile bilmiyordu. O zaman adam her pazar aldığı o DVD'lerle ne yapıyordu acaba?

Adam dışarı çıkarken Ciccio onu durdurdu.

"Affedersiniz, bir bakabilir miyiz?"

Adam DVD'yi Ciccio'ya uzattı ve o da dikkatle inceledi.

"Vay canına, 14,90 avro, ben bu filmi size 8 avroya indiririm, hem de çok kaliteli olur. Gelecek pazar aynı saate buradan alabilirsiniz, tamam mı?"

Adam evet anlamında başını salladı ve gülümseyerek dükkândan çıktı. Bu tuhaf teklif karşısında ne yapacağını bilememişti.

"Pardon ama şimdi de müşterilerimi mi çalışıyorsun?"

"Hiç de değil, sana yeni bir pazar açıyorum, kırışırız. Adam altı avro kâr eder, biz de dört avro kırk sent!"

"Sen gerçekten delirmişsin!"

"Tamam, haklısın, sana beş veririm!"

"Demek istediğim o değil, amcama ne diyeceğim peki?"

165 (İt.) Arzulu dudaklar (ç. n.)

“O da kazanmış oluyor, firmadan alacağınızdan daha fazlasını alacak!”

“Tabii canım, istersen gelmişken biraz da ot sat!”

“Porno filmle birlikte mi? Yok canım, onu hediye ederim, yoksa tutuklanırım! Aslında hiç fena fikir değil biliyor musun? Yeni bir dünya zinciri oluştururuz, deli gibi para kazanırız, isim buldum bile.”

“Neymiş isim?”

“Kötü Alışkanlıklar Bayisi! Amcan da para yağdığını görünce sesini çıkarmaz!”

“Tabii, ne yazık ki bugün gelmeyecek, yoksa onunla hemen konuşurdun!”

“Gelmeyeceğini biliyordum, ben de sana bir sürpriz hazırladım.”

Dükkândan dışarı baktım ve Ann’in geldiğini gördüm.

“Sen delirdin mi?”

“Neden? Seni görünce mutlu oluyor. Hem dükkânda durursa kesin daha çok satış yaparsın!”

Ciccio, Ann’e selam verdi ve o içeri girerken dükkândan çıktı.

“*Hi, how are you?*”¹⁶⁶

“Ciccio, bunu sana ödeteceğim!”

Ann kasaya, yanıma geldi ve beni öptü. Çok güzeldi ve gülümsüyordu. Yüzünde bir gram makyaj yoktu.

“*Hello, aren’t you happy to see me? Your friend Ciccio gave me the directions!*”¹⁶⁷

Google Maps’dan basılı bir kâğıt gösterdi. Gezecek yerlerin haritalarıydı, binilmesi gereken metro, otobüs bilgileri, her şey yazıyordu. Üzerinde Jacini Meydanı bir daire içine alınmıştı ve yanında da “Newspaper home!” yazıyordu. Bu Ciccio’nun yazısıydı ve tüm DVD’lerin üzerine yazdıklarından tanıdım.

166 Selam, nasılsın?

167 Merhaba, beni gördüğüne sevinmedin mi? Arkadaşın Ciccio bana yolu tarif etti!

“And then he told me to give you this!”¹⁶⁸ Elime içinde yakın-lardaki Euclide’den alınmış bir şeylerin olduğu bir torba uzattı. “I went and picked it up from a big shop near here.”¹⁶⁹

Torbayı açtım. İçinde alüminyum folyoya güzelce sarılmış iki tepsi, kâğıt torbalar ve bir de mektup vardı.

Mektubu açtım.

“Sevgili Nicco, sonra seni hiç düşünmediğimi söyleme sakın! Daha ne isteyebilirsin ki? Ann gibi harika bir kadın sana yiyecek bir şeyler getiriyor! Hem de hepsi bedava! Ben tam bir beyefendi gibi davranarak sana günün programını hazırladım: Bu güzel asistanınla istediğin saate kadar çalış (sakın dergilerdeki erotik hareketlerden birini denerken mahallenin kadınlarına yakalanma, hem daha baskılar ıslak olduğu için Ann’in poposundan haber okumak çok komik olur, gerçi aslında satışları bayağı artırır, hem de sadece o gazetenin değil, bütün gazetelerin)! Sonra saat 20.30 için Raily ve Ann’e bilet aldım (merak etme, onların da parasını ödedim!). Operada *Butterfly* izlemeye gidecekler, umarım bir şeyler anlarlar. Heyecanlanacaklar ve operadan sonra tam kıvama gelecekler. Biz de Bato’da poker oynayacağız ve 23.30’da (herkes bu saatleri biliyor) kalkacağız çünkü bir işimiz var. Hem de ne iş! Not: Bir kadın asla bir erkeğin arkadaşlarıyla olan alışkanlıklarını bozmamalı, hangi ülkeden ve hangi güzellikte olursa olsun! Bunu aklından çıkarma. Eğer ben unutacak olursam yüzüme tükür! Ha, ha ha, pardon. Bunu sana söylememeliydim. Yani hata ettim!!!”

Ann ve ben yavaş yavaş bira içtik. Sonra Ciccio’nun hazırladığı yemek sepetini açtık. İçinde *suppli*, *calzone*, tavuklu sandviç ve bir de domatesli yumurtalı sandviç vardı.

“That’s why yesterday he asked me what I like! He’s too cool! Why is his name Ciccio? Is it only because he is fat?”¹⁷⁰ diye sorarken

168 Sonra sana bunu vermemi istedi!

169 Gidip bunu yakındaki büyük bir dükkândan aldım.

170 Demek bu yüzden ne sevdiğimi sordu! Harika biri! İsmi neden Ciccio? Sadece şişman olduğu için mi?

güldü ve lokmalarını çiğnerken elini ağzına götürüp kapadı. Ann muhteşemdi. Ara sıra *suppli*'den bir parça koparıyor, sanki ben tadını bilmiyormuşum gibi bana uzatıyordu.

*"I like the name suppli. And it is so yummy. But why are they called suppli?"*¹⁷¹

*"Yine mi? Biz böyle deriz... when someone asks always the same thing, like you now..."*¹⁷²

*"Oh... I'm not!"*¹⁷³ 'yine mi!' Beni hafifçe dürttü. *"Silly huh? Is it like silly?"*¹⁷⁴

*"Yes, I think so."*¹⁷⁵

Öyle gülüşerek birbirimizi dürtmeye devam ettik. Ara sıra beni öpüyor, sonra yine dürtüyor, sonra daha uzun öpücükler veriyordu. Tam o sırada bir kadın girdi dükkâna.

"Pardon?"

"Buyurun, iyi günler."

"*Sorrisi e Canzoni* dergisi var mı?"

"Tabii, var, hanımefendi!" dedim ve Ann'e dergiyi işaret ettim. O da gülümseyerek dergiyi alıp kadına uzattı. Kadın gülümseyerek ona karşılık verdi, gençlik yıllarını hatırlamış gibi bir ifade vardı yüzünde, dükkândan çıktı. Ann bütün akşamüstü dükkânda bana yardım etti, gelen müşterilere gazeteleri uzattı, o eğlenceli aksanıyla herkesi güldürdü.

*"Il Tempo ve Il Corriere mi istiyorsunuz? Sure..."*¹⁷⁶ dedi ve iki gazeteyi eline aldı.

*"No, Ann, the other one, on the right."*¹⁷⁷

"Corriere" gazetesini alıp sorgulayan gözlerle bana baktı.

171 *Suppli* ismi hoşuma gitti. Çok da lezzetli. Ama neden *suppli* deniyor bunlara?

172 ...birisi hep aynı şeyi sorduğunda, hani...

173 Aa... ben "yine mi" filan değilim!

174 Aptal, öyle mi? Aptal gibi mi?

175 Evet, sanırım.

176 Tabii...

177 Hayır Ann, diğeri, sağdaki.

“Yes, that is...”¹⁷⁸ dedim ve hatta onu tek başına bırakıp kahve almaya gittim. Döndüğümde elime bir kâğıt verdi.

“It’s for you, it’s a surprise.”¹⁷⁹

Şaşırdım kaldım, Ciccio kâğıda bir şeyler yazmıştı.

“Gol attın mı bilmiyorum, ama maçlar başlıyor, eğer to-pun direğe çarptıysa en azından senin şu takımın Lazio’nun maçını seyret. İyi bir dost ‘Harika’ takımın koyduğu yasakları bile çiğneyebilir!”

Ann çantasından bir iPad çıkardı. “This is for you! From your friend. This is Ciccio’s iPad and here are the explanations!” dedi. Ben de söylediklerini yaparak Sky programına girdim ve kablosuz bağlantı ile Lazio-Inter maçını izledim. Ann maçın ortasında bana şirinlik yapmak için “Hayıır!” diye bağırды. Nasıl yani, Milito’nun hatalı bir pası yüzünden mi? “Ama Ann! What are you doing? My team is the other one! You must do tifo, like pon pon girl, for Lazio, Lazio, Lazio!”

O zaman benimle birlikte bağırmaya başladı. Sonunda hangi takımın benim takımım olduğunu anlamıştı. Birbirimize sarılarak maçı izledik, ara sıra öpüşüyor, her fırsatı değerlendiriyorduk. Maçı Lazio 4-0 kazandı.

“Hey, you must stay always with me when Lazio plays, you are a great mascot!”¹⁸⁰ Ann gibi birinin şans getireceğinden en ufak bir şüphem yoktu, ama Inter’i 4-0 yenmek gerçekten çok çok şanslı olduğu anlamına geliyordu!

178 Evet, o...

179 Bu senin için, bir sürpriz.

180 Bu senin için! Arkadaşından. Bu Ciccio’nun iPad’i ve açıklamalar da burada! / Ne yapıyorsun? Benim takımım diğeri! Tezahürat yapmalısın, pon pon kız gibi, Lazio için, Lazio, Lazio! / Hey, Lazio’nun maçı olduğunda hep benim yanımda durmalısın, harika bir maskotsun!

Bato'nun evi özel bir evdi.

O evde hep eğleniyorduk. Lise çağlarımızdan beri Bato, Guido, Ciccio ve ben sık sık orada kalırdık. Okulda da hep birlikteydik ve on dört on beş yaşlarındayken hep Bato'nun evinde takılırdık. Annemle babam bunu hiç sorun etmezdi çünkü Maffeo Pantaleoni Sokağı bizim evimize oldukça yakındı ve eğer bir şey olursa kolaylıkla yanıma gelebileceklerini düşünüyorlardı. Arkadaşlarımdan anne babaları ise, belki de uzakta oturdukları için cumartesi akşamları çocuklarının başka bir evde kalmalarına izin vermiyorlardı. Ben, Ciccio ve Pietra hep birlikteydik. “SaBato night” diyorduk bu akşamlara, efsane gibiydi. Küçük dünyamızda sigara, bira ve kola içmeyi düşünür, bazen döneme bağlı olarak beyaz ya da kırmızı şarap da içerdik. Bato da yemek işini hallederdi. Çok iyi bir aşçıydı ya da en azından ben onun yaptığı yemekleri hep seviyordum, bugün de yemekleri hâlâ çok güzeldi. Eski Napoli mutfağından yemekler yapıyordu, kızartmalar için kocaman güzel bir tavası vardı, makarnaları bir harikaydı, hep kıvamında pişiriyordu. Uzun, kısa, sarımsaklı ve zeytinyağlı spaghetti, çeşit çeşit domuz salamları, kavrulmuş hindiba... kısacası cumartesi akşamları onda yemek yemek harika bir duyguydu. Sonra hepimizin birer kız arkadaşı olduğunda cumartesi akşamları tehlikeye girmişti ve biz de buluşmalarımızı pazar akşamına ertelemiştik. Ama Ciccio haklıydı, hayatımıza hangi kadınlar girerse girsin dostlar arasındaki ilişki kesinlikle

değişmemeliydi! Bato'nun evinin güzel tarafı, anne ve babasının eviyle aynı katta olmasıydı. İki ev birbirine bağlıydı ama aynı zamanda ayrı evlerdi. Bato'nunki diğer evden çok daha küçüktü, bir koridora giriliyordu, hemen yanında da mutfak vardı. Sonra küçük bir tuvalet, Bato'nun odası, küçük bir çalışma odası ve büyükçe bir salon. Salonda kadife kanepeler vardı ve minderleri hep çökmüştü. Evdeki tabloların hepsi Napoli sandalları temalıydı, aynalar ve bir de tanrıça Venüs'e benzeyen bir heykel vardı. Onun üzerine genellikle paltolar asılıyordu. En önce de Bato asıyordu. Bu salonda diğer mekâna, annesiyle babasının evine geçilen bir kapı vardı ve o kapı hep kilitliydi. Ben, Ciccio ve Pietra nereyi bulursak oraya yatardık; salondaki kadife koltuklarda uyurduk ya da küçük çalışma odasında, üzerinde sahte bir ayı postu olan kanepede, ya da Bato'nun odasında. İşte orada gerçek bir yatak vardı. Salonda kaç kişinin sigara içtiğine bağlıydı bu seçim. Ya da kiminle ne kadar konuşmak istediğimize. Lise çağlarında genellikle hep birlikte uyurduk, hatta sabahlara kadar sohbet ederdik. Sonra bu alışkanlığımızı biraz kaybettik çünkü hepimiz üniversite ya da çalışma hayatına atıldık. Saatlerimiz de değişmişti; sadece pazar günleri poker partilerimiz kalmıştı.

“Eee? Bu güzel koku da ne böyle?”

Bato, üzerinde kırmızı küçük güller olan beyaz bir mutfak önlüğüyle ve elinde büyükçe bir tabakla koridorda yürümeye başladı.

“Seni ibne, başardın sonunda!”

Ciccio hep aynıydı, hiç değişmeyecekti.

“Sizin için çalıştım.”

“Neyse ki bitirdin. Hepimiz masaya oturduk bile!”

Guido kumaş peçeteyi kazağının yakasından içeri sokmuştu. Her zamanki gibi abartan Ciccio da V yakalı kazağının içine doğrudan masa örtüsünü yerleştirmişti.

“Hadi ama, açlıktan ölüyorduk!”

“Tamam, tamam, şimdi kendinize gelirsiniz, içeride güzel bir makarna pişiyor, burada da...” deyip elindeki tabağı masaya koydu.

“Taze bufalo mozzarellası var. Doğrudan Napoli’den geliyor. Biraz lor ve tereyağı da var. Daha ne istiyorsunuz?”

Hemen mozzarellaların üzerine atladık ve ikişer üçer tane aldık. Son davranan Ciccio oldu.

“Bana bir tanecik mi bıraktınız?”

“Evet, bir tane kaldı!”

Benim tabağımdan bir tane aşırıma çalıştı ama ben hemen kolunu tuttum.

“Hadi canım, başka kapıya, senin zaten zayıflaman lazım.”

“Kör olasıca hiç doymuyorsun sen, bugün ‘Amerikan’ mozzarellasım da yedin hem, değil mi?”

“Yok canım, çalıştık.”

“O kız çalışmıştır kesin. İyi miydi bari?”

İsteddiği zaman domuzluk yapıyordu! Ama ben onu dinle-miyordum bile, bilerek yapıyordu, dikkatimi dağıtıp peynirimi alacaktı, tıpkı lisede yaptığı gibi. Teneffüslerde ben kafeterya-dan güzel bir börek alırdım hep, Ciccio da bana gazetede bir şeyler göstererek dikkatimi dağıtır, sonra böreğine yaklaşarak bir ısırık alırdı. Börek birden küçücük kalırdı. İşte böyle böyle şişmanlamıştı. Benim böreklerimi yiyerek!

Mozzarellayı yedim, biraz lor aldım. Hepsi taptazeydi. Bato’nun babası hâkimdi ve bütün bu taze yiyecekleri bir arkadaşı Napoli’den gönderiyordu. Bu evde bufalo mozzarellasının kuralları bire bir uygulanırdı. Mozzarella hiçbir zaman buzdolabına konmaz, oda sıcaklığında saklanırdı; sütün içinden çıkarılır çıkarılmaz da yenirdi. Bunları bana Bato öğretmişti.

Az sonra mutfaktan, elinde buharı tüten bir servis tabağıyla geldi.

“Hadi, çocuklar, tabaklarınızı uzatın, daha sıcak. Size acı soslu *rigatoni* yaptım. Sosu annem yaptı tabii! Hadi, hadi!”

Teker teker tabaklarımızı uzattık, Ciccio üzerine parmesan ve *pecorino* peyniri döktü. “İşte böyle yenir.”

“Al, bardağına şundan koy,” dedi ve üzeri hasırla kaplı bir sürahi uzattı. “Yeni bir Chianti şarabı. Bu makarnaya çok yakışıyor, göreceksin.”

Bato gülüyor, şaka yapıyor, sürekli tabaklarımıza bir şeyler koyuyordu; bizimle ilgilenmekten kendisi yemek yiyemiyordu. Bizi bir araya getirmeye bayılıyordu.

“Makarna bitince tabaklarınızı kaldırın, altında düz tabaklar var,” dedi ve kalkıp mutfağa gitti. “İşte domuz sucuğu ve kızarmış patates.”

“Nefis!”

Kısa sürede bütün yemekleri silip süpürdük, kimimiz Chianti içti, kimimiz bira.

“Bato, tatlıyı getirsene, buzdolabında. Bu arada...” dedi ve bana döndü Ciccio. “Sürprizi beğendin mi?”

“Ann sürprizini mi? Hem de çok!”

“*Suppli*, sandviçler, iPad ve başka bir sürü şey de var, sadece Ann değil. Oh, Inter’i de dört sıfır yendiniz, bu aralar çok şanslısın!”

“Eh işte, fena değil.”

Ciccio ne demek istediğimi anlamıştı. “Bak göreceksin, şu yabancı kızlar gider gitmez o da sana dönecek, sen şanslısındır.”

Evet anlamında başımı salladım. 4-0 haricinde, ki aslında Lazio bunu hak etmişti çünkü Inter kötü oynamıştı, pek de şanslı olduğumu düşünmüyordum.

“iPad’imi getirmişsindir umarım.”

“Girişte montunun üzerine bıraktım.”

“Giderken unutturma sakın.”

Ana yemekten sonra Guido’nun getirdiği tatlımızı da yedik.

“Hey, çocuklar... kişi başı beş avro!”

“Deli misin sen? Bato’nun harcadıkları ne olacak?”

“Üniversite sınavı sonrası tatilde yaptığımız gibi ortak bir kasa oluşturmaliyiz.”

“Evet, ortak kasa... Bence birileri oradan bir şeyler yürütüyordu, hayatımda hiç o zamanki kadar para harcadığımı hatırlamıyorum. Ertesi yıl kız arkadaşım ile Mykonos’a gittiğimde bile o paranın yarısını harcadım.”

“Tabii ki yarısını harcarsın, odadan çıkmadınız ki. Sen de yani Bato, laf mı bu?”

Gülerek tatlımızı yedik ve kısa süre sonra artık yiyecek bir şey kalmamıştı. Guido’nun koyduğu müzik eşliğinde masayı toplamaya başladık.

“Hey, bu şarkıyı hatırlıyor musunuz?” dedi ve Ultravox’un *Ha! Ha! Ha!* albümünden “RockWrok” adlı şarkıyı çalmaya başladı.

“Hatırlamaz olur muyuz? Şu rock bozuntusu şarkıların olduğu CD... bütün tatili onunla geçirmiştik!”

“Ellas’ı bu müziklerle geçtik, beyler!” Tabakları lavaboya bırakırken bir yandan da dans ediyorduk. Guido bulaşıkları yıkmaya başladı.

“Bırak kalsın, yarın yardımcı kız halleder!”

“Sen çok mutlu görünüyorsun, bence bu kız ara sıra senin için de bazı işler yapıyor..!”

“Evet, şöyle hızlı birkaç sevişme seansı!”

Ciccio ve Bato çok eğleneliydiler ama bazen de çok kaba olabiliyorlardı. Guido bir lord gibi “r” harfini yumuşak söyleyerek onlarla dalga geçti.

“Ama çok gıca ediyogum! Söyledikleğini duyanla ne değler?”

Onunla aynı fikirdeydim.

“Evet, vahşi hayvan gibiyken birden prens oluveriyorsunuz. Aslında bir erkeğin yanında kadın varken farklı, yokken farklı davranması çok çirkin bir şey.”

“Hey, bunu onlar istiyor, nasıl olduğumuzu çok iyi biliyorlar ama bizi değiştirmeye çalışıyorlar. Hem ben ona söylüyorum. Başka birini mi istiyorsun? Git o zaman onunla birlikte ol!”

Sonra yeşil çuhayı serdik, fiş kutusunu aldık, gülerek, şakaşarak oynamaya başladık.

“Beş.”

“Ona kadar...”

“Gördüm. Neyin var?”

“Üç as.”

“Çok şanslısın! Üç kâğıt değiştirdin...”

“Evet, kent yapacaktım.”

“Hadi canım, inanmam! Hadi bana bir viski ver.”

Bato gülümsedi. “Yok ki...”

“Yok da ne demek? Olmaz ama böyle, ben üç asla karşılaştım ve bunu unutacak viski bile yok mu? O zaman hepiniz bana karşısınız demektir!”

“Kumarda kaybeden aşкта kazanır.”

“Aylardır kimseyle sevişmiyorum! Asıl çılgın gibi sevişen sizlerin kaybetmesi gerekiyor.”

“Şey... aslında ben...” diyerek Guido’ya Alessia ile olan durumu hatırlatmaya çalıştım.

Guido bana baktı ve bir kaşını kaldırdı. “Sakın deneyeyim deme! Şuna bakın, terk edilmiş taklidi yapıyor, bu hikâyeyle kadınları Attak’tan daha çok etkiliyor!”

“Evet ama bu bize işlemez!”

“Şu Amerikalı kız ve arkadaşına yaptığı gibi!”

“İnanamıyorum.” Ciccio’ya döndüm. “Anlattın mı?”

“Anlattın mı da ne demek?” diye araya girdi hemen Bato.

“Kahretsin, dostlar arasında hiç sır olur mu! Nicco, beni şaşırtıyorsun!”

Ciccio kendisini haklı çıkarmaya çalıştı. Bizi Ponte’de görmüşler, Nicco, herkes biliyordu zaten!”

“Neyi biliyorlardı?”

Guido evet anlamında başını salladı. “Herkes biliyor. Amerikalı ile sevişebilmen için Pepe sana yardım bile etti.”

Bato ayağa kalktı ve mutfağa doğru giderken, “Yapacak bir şey yok, bir kadın cinsel organı için inanılmaz mucizeler gerçekleştirebiliyor,” dedi.

“Ciccioooo!!! Bunu da mı anlattın, Pepe’yi yani?”

Ciccio güldü. “O en güzel tarafıydı! Kusura bakma da senin bir kızla beraber olman için kendini paralayın Pepe gibi birini başka nereden bulacaksınız?”

“Tamam, anladım, bundan sonra sana hiçbir şey anlatmayacağım.”

“Sen zaten bana hiçbir zaman bir şey anlatmadın ki!”

“Nicco! Şu bin sekiz yüzlü yıllarda geçen, herkesin herkesle seviştiği ama kimsenin kimseye bir şey söylemediği filmlerdeki adamlara benziyorsun. Yapma ama böyle, hikâyesinin en güzel kısmını dostlarıyla paylaşmak istemiyorsun. Seninle ne kadar yakın arkadaş olduğumuzu biliyorsun, değil mi?”

Ciccio kalkıp masanın etrafından dolandı ve gelip bana sarıldı.

“Birbirimizi sevmemiz gerekiyor Nicco, suratını asma,” dedi ve kendini bütün ağırlığıyla üzerime bıraktı.

“Yapma Ciccio, ah, boğacaksın beni.”

Sonra hafif bir gıcırtı duyduk ve *paatat!* Sandalye kırılıp paramparça oldu ve Ciccio ile yere düştük.

“Ah, ah!” Ciccio üzerimde yatıyordu ve sandalyenin parçaları etrafa dağılmıştı.

Guido çılgın gibi gülmeye başladı.

“Tanrım, Tanrım, dayanamıyorum, gülmekten öleceğim şimdi! Bato, Bato, gel de gör şunları!”

“Ah, canım acıyor Ciccio, kalk üzerimden!”

Bato salona geldi. “Kahretsin, hadi ama, böyle yapılmaz ki. Bunlar Uendalina ninemin sandalyeleri!”

“O nasıl isim öyle? Uendalina mı? Yani ‘ue’ ile mi başlıyor?”

“Ne varmış isminde?”

“Yani ben hayatımda hiç duymadım bu ismi.” Ciccio üzerimde dönüp bana baktı.

“Ne olmuş yani?”

“Yok bir şey.”

“Acaba Avrupalı falan mıydı?”

Daha fazla dayanamadım, bu saçma sapan sahne karşısında ben de gülmeye başladım.

“Ah, ah, Ciccio, lütfen kalk üzerimden, kendimi kötü hissetmeye başladım!”

Bato ve Ciccio da gülmeye başladılar. Tıpkı lisedeki gibi hepimiz gülüyorduk.

“Tanrım, öleceğim şimdi!”

“Yeter, yeter, lütfen durun artık.”

“Evet, yeter, nefes alamıyorum!” Ciccio ayağa kalkmaya çalıştıkça sandalye daha da fazla parçaya ayrılıyor, Bato ile Guido daha çok gülüyordu. Ciccio kalkıp kalkıp tekrar üzerime düşüyordu.

“Ah, yapma Ciccio, içim dışıma çıkacak şimdi!”

Bu sözlerime herkes daha da çok güldü.

31

“Hâlâ her tarafım ağrıyor, biliyor musun?”

“Neren ağrıyor?”

“Her tarafım! Çok ağırsın, beni mahvettin.”

“Amma uzatıyorsun!”

Ciccio gülüyor, Francia Caddesi’nde arabaların arasında tuhaf slalom hareketleri yapıyordu. Euclide Meydanı’na gitmek için hızla köşeyi döndü.

“Hey, Ann’e rağmen pokerde bir sürü para kazandın bu akşam.”

“Evet, şanslıydım, sen hep şaka yapsan da bu aslında sana bir şeyler anlatmalı.”

“Ne anlatacakmış?”

“Bir yabancı kızın yetmeyeceğini...”

Ciccio güldü ve “Bir de Pozzanghera var!” dedi.

“O da yetmiyor!”

“Yarın ofise elinde çiçeklerle gitmelisin.”

“Öyle mi? Neden, kim ölmüş ki?”

Ciccio kaşlarını kaldırdı. “Eğer çiçekle gitmezsen sen öleceksin, inan bana!”

“Elimdeki kartları oynayacağım.”

“Eğer bu akşamki gibi şanslıysan olur.” Ciccio arabayı son hızda sürmeye devam etti. Euclide Meydanı’ndan geçip Antonelli Caddesi’ne döndü, ilk sarı ışıktan geçip Veneto Caddesi’ne saptık.

“Sence de Bato bu akşam biraz tuhaf değil miydi?” diye sordum.

“Hayır, neden?”

“Hep telefonuna bakıyordu.”

Ciccio önce bana baktı, sonra da bir süre hiç konuşmadı.

“Yani ne demek istiyorsun?”

“Yani hep bir sürü kız arkadaşı oldu ama hiçbiriyle gerçek anlamda ilgilenmedi. Poker oynarken hep telefonunu kapatırdı. Ama bu akşam...”

“Ne yaptı bu akşam?”

“Sürekli telefonuna bakıyordu!”

Ciccio yine sustu.

“Bilmem, ne diyeceğimi bilmiyorum, fark etmedim açıkçası.”

“Çok tuhaf.”

“Neden?”

“Her zaman her şeyi fark edersin sen!”

“Madem fark ettin neden sormadın?”

“Bilmem, pek zamanı değilmiş gibi geldi.”

“Sen de çok tuhafısın yani. Benim her işime karışıyorsun, Bato ve Guido’ya gelince bir şey söyleyemiyorsun. Her şeye rağmen büyülü bir akşamdı, değil mi?”

“Neden?”

“İkimiz de kazandık. Şimdi de kazandıklarımızı kızlarla harcarız. İşte geliyorlar!”

Ann ve Raily opera binasının önündeydiler. Her yaştan kadın ve erkek ana merdivenlerden aşağı iniyordu. Çoğu hızla oradan uzaklaşıyor, bazıları da küçük gruplar kurup sohbet ediyor, izledikleri gösteri hakkında yorumlar yapıyordu.

“Şostakoviç’in *Burun* operasının Peter Stein’in yönettiği hali daha iyiydi”, “Ah, evet ama ben bunu daha çok beğendim”, “Bence biraz abartılı olmuş, zorlama öğeler içeriyordu”, “İşte özel bir şeyler yapmaya çalışmışlar”, “Ama kostümler çok gü-

zeldi”, “Evet, kostümcü kimmiş acaba?”, “İngiliz biri”, “Çok tuhaf, İngilizler hiç de zevkli değillerdir!”

Eğlenmiş gibi görünüyor, gülüyorlardı. Ann ve Raily ise etraflarına bakıyorlardı. Ciccio ile ben de arabada onları bekliyorduk.

“Hey, geldik!”

Raily bizi görene kadar uzaktan el kol salladık; bizi görünce Ann’e gösterdi. Birden Ann’in yüzü güldü, uzakta olmasına rağmen Ciccio bunu fark etmişti.

“Bu kız inanılmaz güzel bir kız, seni görünce nasıl da sevindi, buradan belli.”

“Metrodan nefret ediyor.”

“Neden?”

“Taksileri de sevmiyor.”

“Şimdi Alessia’nın neden seni terk ettiğini anlıyorum, çok soğuk birisin!”

“Yok canım, ne alakası var, aslında bu durumda doğru olabilir.”

“Alessia ile tam olarak ne oldu? Hiç kendine bunun asıl sebebini sordun mu? Olanları analiz ettin mi? Neden böyle olduğunu düşündün mü?”

Ann ve Raily meydanı geçmiş, bize doğru yürüyorlardı.

“Pardon Ciccio, bir şeyi merak ediyorum, kaç gündür birlikteyiz ve bana bütün bunları hiç sormadın, yani bu akşamı mı buldun sormak için? Hem de tam kız arkadaşlarımız yanımıza gelirken. Bir şeyler planlıyorsun gibi geliyor bana, yani neyse o planın söyle, çünkü gerçekten merak ediyorum.”

Ciccio kızlara baktı, daha uzaktaydılar. “Tamam, haklısın, şimdi sen bana bir şey söyle. Alessia’ya güzel itiraflarda bulundun mu hiç? Yani senin için ne kadar önemli olduğunu, ne ifade ettiğini söyledin mi ona? Kısacası ona ‘seni seviyorum’ dedin mi?” Sonra sustu ve bana baktı, ben de ona baktım. Ne cevap

vereceğimi bilemiyordum. Kollarını uzattı ve “Bak, gördün mü? Bir şey söyleyemiyorsun,” dedi.

Tam o sırada Ann ve Raily geldiler. “*Oh, thank you very much. It was wonderful!*”¹⁸¹

Bizi kucakladılar ve öptüler; böylece o ciddi konuşmamız da sona ermiş oldu.

Ann arabaya bindi. Sürekli konuşuyordu, ben de arkaya, yanma geçtim, Raily de öne, Ciccio’nun yanına oturdu.

“*The music was beautiful, I swear, I cried. It was so moving. Feel my heart beating,*”¹⁸² dedi ve elimi tutup kalbine götürdü. Ciccio tabii ki aynadan bizi seyredip gülümsüyordu.

“Pokerde de kazandın! *He is a very lucky man.*”¹⁸³

“*Why?*”¹⁸⁴ dedi Ann merakla ona bakarak.

“*First because he met you and second because he gives me a fantastic gift like Raily!*”¹⁸⁵

“*Ohhh!*” Bu sözler Raily’i duygulandırdı, belki de hiç beklemiyordu, omzundan çantasını çıkardı ve Ciccio’nun üzerine atlayıp ona sıkı sıkı sarıldı.

Ciccio yine aynadan bana baktı. “Ne dediğimi anlıyor musun? İki saçma söz söylemek bu kadar zor mu? Onlar bununla mutlu oluyorlar. Sen de onları mutlu et, o kadar! Beni dinle ve mutlu ol!” dedi ve bir viraja öyle hızlı girdi ki Ann’in üzerine savruldum. Neyse ki son anda elimi pencereye dayayabildim ve kızı ağırlığım altında ezilmekten kurtardım.

“*Excuse me.*”¹⁸⁶

“*Ah...*” dedi Ann gülümseyerek. “*It’s my pleasure. Squash me with love,*”¹⁸⁷ diye karşılık verdi. Öyle bir ses tonuyla, öyle

181 Ah, çok teşekkürler. Muhteşemdi.

182 Müzik çok güzeldi, yemin ederim, ağladım. Çok dokunaklıydı. Kalbimin atışını dinle.

183 O çok şanslı bir adam.

184 Neden?

185 Birincisi, seninle tanıştığı için ve ikincisi, bana Raily gibi harika bir hediye verdiği için!

186 Affedersin.

187 Ahh... Benim için bir zevk. Aşkla ez beni.

imalı bakışlarla söyledi ki bunu, birden Ciccio'nun söylediklerini hatırlayıp ona uzun ve güzel bir itirafta bulunmak istedim. Ama şimdi farklıydı, onun dilini konuşmadığım için geçerli bir bahanem vardı.

Ciccio radyoyu açtı ve bir CD taktı. "Eee? Dışarıda mı takılacağız otele mi gideceğiz?"

"Gece uzun... yaşasın!"

Ann güldü. "*It has just begun!*"¹⁸⁸ dedi ve Rihanna ve Mikky'nin birlikte söylediği "Stay" şarkısı eşliğinde dans etmeye başladık.

"Bu şarkıda ne diyor biliyor musun? Bizden bahsediyor... *Something in the way you move, Makes me feel like I can't live without you, It takes me all the way, I want you to stay!*"¹⁸⁹

Kısa süre sonra Eur Mahallesi'ne vardık, Ciccio bir meydanın ortasındaki dikilitaşın etrafında hızla dönmeye başladı. Lastiklerden garip sesler geliyordu. Ann ve Raily pencerelere yapışmış halde deli gibi gülüp bağırıyorlardı.

"Yaaaaah!"

Ciccio Chopin Sokağı'nda, Spazio 900'ün önünde arabayı park etti ve Bruce Willis'in en meşhur filmlerinden birindeki Bruce Willis gibi yürümeye başladı.

"Hey, Danilo, al." Arabanın anahtarlarını mekânın valesine attı. Adam otuz yaşlarında, kel, göbekli biriydi. Sanırım sadece Verdone'nin¹⁹⁰ filmlerini seyreden biriydi. Bir tek yere düşen anahtarları eksikti. Spazio 900'e girdik.

"Hey, Nicco, bu akşam DJ Coccoluto var! Şu müziğe bir bak!" Ciccio birden havaya girip dans etmeye başladı. Kapı korumalarından biri hemen bize doğru yürümeye başladı, niyeti Ciccio'yu dışarı atmaktı ama onu görüp tanıyınca başını iki yana salladı.

188 Daha yeni başladı!

189 Hareket edişinde bir şeyler, bana sensiz yaşayamayacağımşım gibi hissettiriyor, alıp götürüyor beni, kalmanı istiyorum!

190 Carlo Verdone: Komedi filmleriyle ünlü İtalyan yönetmen ve aktör. (yay. n.)

“Hiç değişmiyorsun Ciccio!”

“Hem de hiç.”

“Kaç kişisiniz?”

“Dört.”

“Tamam.”

Koruma Alceste, her zamanki gibi şık giyimli, burma bıyıklı, kurnaz bakışlı, mavi gözlü, her gün başka bir gözlük çerçevesi takan Müdür Fritz ile konuştu. Fritz onu dinledi. Sonra Alceste bizi işaret etti, Fritz bizi uzaktan selamladı ve ona bir şey verdi. Alceste yanımıza geldi ve Ciccio’ya dört bilet uzattı.

“Bol bol eğlenin ve dikkatli olun.”

“Neden?”

“Güzel avlanmışsınız ama bu akşam da ortalık kurtlarla dolu.”

Ciccio gülümsedi. “Biz kendimizi koruruz. Olmadı sen bizi korursun.”

Alceste kahkahalarla gülmeye başladı. O kadar çok güldü ki sonunda öksürük tuttu.

“Bak bu çok iyiydi Ciccio! *Oi lakedaimonioi...*”

“Her zaman!” dedi ve içeri girdik.

“O da ne demek?”

Ciccio kolunu Raily’nin omzuna attı. Uzun süredir çıkıyor gibiydiler.

“Önemli bir şey değil, aramızda selam verirken söylediğimiz bir kelime. Tezini ben yazdım da...”

“Sen mi?”

“Evet, ben, ne olmuş? Hukuk fakültesinden mezun oldu. Hayat nasıl gördün mü? Çok iyi bir avukat olabilirdi ama ekonomik kriz yüzünden ancak koruma olabildi.”

“Affedersin, yani eğer senin sayende mezun olduysa buna pek şaşırmam.”

“Benim sayemde, tez sayesinde! Bugün bitirme tezleri artık internette indirilebiliyor! Anlaşma şöyleydi, ben ona tezi verecektim, o da korumalık yaptığı her yere beni bedava sokacaktı!”

“Ha, anladım.”

“İhtiyacım olduğunda, ara sırada hukuk danışmanlığımı yapıyor.”

“Tabii ya, nasıl da düşünemedim? Şimdi daha anlamlı oldu işte.”

Bir tür tartışmaya girdik. Ann ve Raily sohbet ediyorlardı. Ann ara sıra Rail’ye bir şeyler gösteriyordu. Mekân hakkında konuştukları belliydi.

“*We want to go dancing.*”¹⁹¹

“*Sure.*”¹⁹²

Çantalarını omuzlarına taktılar, ceketlerini çıkarıp çantalarının içine taktılar. Bu yabancıların tuhaf alışkanlıklarından biri olmalıydı. Ciccio fark etti.

“*No, no, is not good. When you are with us you don’t have problems!*”¹⁹³ Çantalardan ceketleri çıkardı ve yakınlarındaki bir masanın üzerine bıraktı. Sonra da Alceste ile konuşmaya devam etti. Onları uzaktan görüyordum, Ciccio önce bizi, sonra da masayı işaret etti. Alceste onaylar gibi başını salladıktan sonra eğilip kulağına bir şeyler söyledi. Ciccio da ona delirmiş olduğunu ima eden hareketler yaptı. O zaman Alceste eğilip kulağına başka bir şey daha söyledi. Ciccio güldü ve Alceste’nin sırtına hafifçe vurdu. Sonra başını iki yana sallayarak Daft Punk’ın *Get Lucky* adlı şarkısı eşliğinde bize doğru dönüp baktı.

“Kahretsin, bu Cocoluto çok iyi bir DJ, çok kazanıyordur ama hepsini de hak ediyor!”

“Sen de paradan başka bir şey bilmiyorsun. Alceste sana ne dedi?”

“Ne?” Ciccio beni masaya götürdü. “Buraya oturalım...”

“Önce ne dediğini söyle!”

“Sen merak etme.”

191 Biz dans etmek istiyoruz.

192 Tabii.

193 Hayır, hayır olmaz. Bizimle birlikteyken sorun yaşamazsınız!

“Yoksa ona para mı verdin?”

Ciccio beni sürükleyerek çekti ve kendisini siyah deri koltukların üzerine bıraktı. “Bu akşam Vale’ye gidelim. Hadi ama, rahat ol!”

Elinde tepsiyle dolaşan bir genci çağırdı.

“Bize iki rom ve kola getirir misin? Teşekkürler.”

“Ben istemem, o ne öyle, rom ve kola!”

Genç durup bekledi. Ciccio güldü ve bacağıma bir şaplak indirdi.

“Ah!”

“Canın ne kadar kıymetli. Ben susadım, iki romu da kendime istedim. Sana sormadan neden senin için bir şey isteyeyim ki?”

Elinde tepsiyle bekleyen genç sabırsızlanmaya başladı.

“Eee? Sen ne içiyorsun?”

Ciccio koltukların üzerinde doğruldu. “Hey, sakın ol, önümüzde daha uzun bir gece var, Prens Colonna’nın misafiriyiz. Kibar ol ve bahşişi de unutma!”

Yutkundum. “Ben bir cin tonik alayım!”

“Bir de bir şişe şampanya ve dört de kadeh getir!”

Genç adam cevap vermeden arkasını dönüp gitti.

Ciccio yine koltuğuna gömüldü. “Bu gençlerin hiç saygısı kalmadı artık!”

“İyi de o da bizim yaşlarımızda.”

“İşte o farkı yaratan iki yıl vardır arada. Hem hayat bizim cebimizde, onda para olmadığı belli.” Ciccio sesini yükselterek müziğin arasından kendisini duyurmaya çalıştı.

Sonra yerinden kalkıp hemen önümüzde dans etmeye başladı.

“Gerçekten her şeyi prens mi ödeyecek?”

Göz kırptı ve evet anlamında başını salladı. Ritme uyup dans ederek Raily ve Ann’in yanına gitti. O dans ederek yürürken insanlar da ona yol açtı, birkaç tur kendi etrafında döndükten sonra Raily’i yakalayıp öptü. Sanki kimseyle çıkmıyormuş, özgür bir erkekmiş gibi hareket ediyordu!

“Buraya bırakayım mı?” Genç adam geldi ve içkileri, bir küçük buz kovasını ve dört kadehi masaya bıraktı.

“Evet, bırakabilirsin.”

“İşte burada, şuraya bir imza atar mısın?”

Elime bir adisyon defteri tutuşturdu. Ben de Ciccio’nun onayını almak için ona baktım. Etrafında bir sürü insanla çılgınlar gibi dans ediyordu. Ben de dönüp korumaya baktım; neyse ki bana bakıyordu ve evet anlamında başını salladı; genç adamın elinden defteri aldım ve pek anlaşılmayacak şekilde bir şeyler karaladım. Karaladıklarımın Niccolò Mariani’ye benzememesini istedim. Garson yazdıklarımı bakmadı bile, arkasını dödü, defteri cebine koydu ve kalabalığın içinde gözden kayboldu. Alceste’ye döndüm ve teşekkür ettim. Aslında ona bir de “*oi lakedaimonioi*” demek istiyordum ama zamanım olmadı, çünkü hemen başka tarafa bakmaya başladı.

Artık içkimi içmekten başka yapacağım bir şey kalmamıştı. Soğuk ve çok lezzetliydi. Bir yudum aldım, çok iyi geldi. Dayanamayıp birden hepsini kafama diktim, ne de olsa kendimi bir prens gibi hissediyordum. Prens Colonna’nın imzasını da atmıştım! Ben de piste çıkıp onlarla dans etmeye başladım.

Ciccio’ya yaklaştım ve kulağına bağırdım: “Ciccio!”

“Ne oldu? Ne istiyorsun, her şey bedava!”

“Tamam, onu anladım, başka bir şey söyleyeceğim! Yakalanmaktan korkmuyor musun?”

“Kim yakalayacakmış?” dedi şaşkınlık içinde bakarak.

“Kim olacak canım? Senin şu aynı anda çıktığın iki kız!”

“Şom ağzını açma şimdi!”

Dans ederken fark edilmemeye çalışarak cinsel organını elledi.

“Bu akşam Bato’da geç saatlere kadar poker oynadığınızı biliyorlardı, mesajları da geldi. Hem burada üç bin kişi var! Yani yakalanmak için çok şanssız olmam gerekir.”

Rahat rahat dans etmeye devam etti. Müzik muhteşemdi, DJ süperdi, *house* müzikten Latin müziklerine, *minimal techno*’dan

elektroya geçişler yapıyordu. Ara sıra masaya dönüp içkilerimizden birer yudum alıyorduk. Ciccio içkisini bitirdikten sonra şampanyayı açıp havaya kaldırdı.

“Teşekkürler Prens Colonna!”

“*A prince? Cool, thank you!*” diyerek biz de kadeh kaldırdık! Arka arkaya birkaç kadeh içtik, müzik de gittikçe kulağa daha hoş geliyordu. Kollarımız havada, gözlerimiz kapalı, ritmi takip ediyorduk, üzerinde binlerce ışık olan disko topu da “Feel This Moment” eşliğinde bizimle birlikte dönyordu.

“Bravo Pitbull!”

“*Yes! We like this one!*”

“Nostro Amato Capitano” şarkısı eşliğinde zıplamaya başladılar. Masaya döndük ve bir şişe şampanya daha içtik. Bu kez kadehlerini ilk kaldıran Ann ve Raily oldu.

“*Thank you, principal Colonna!*”¹⁹⁴

“Hayır, müdür değil, prens. Neyse, müdür de kötü gelmiyor kulağa!”

Mengoni, Pink, Bruno Mars, Max Gazzè ve Ola’nın müzikleri eşliğinde dans etmeye devam ettik. Albümleri arka arkaya dinlerken bir yandan da durmadan içiyorduk. Sonra Ciccio bir ara uzaklaştı ve bir an endişelendim. Acaba şimdi aklında ne vardı? Nereye gitmişti? Sonra uzaktan onu gördüm. DJ’in yanındaydı ve ona bir şeyler söylüyordu. Coccolato da gülümseyerek başını salladı. Ciccio elini havaya kaldırdı ve bir beşlik çaktılar. Her şey bana çok gizemli geliyordu. O sırada müzik değişti ve Eros çalmaya başladı.

Bizden ne bekliyorsun... Acaba hiç düşünüyor musun... Deniz bile daha mavi, biliyor musun...

Herkes Ciccio ile aynı fikirdeydi sanki. Birbirlerine sarılıp çift oluyor, yavaş yavaş dans ediyorlardı. Sanki uzun zaman o anı beklemişlerdi. Spazio 900’ün içinde ışıklar birden kısıldı. Raily kollarını iki yanına indirmiş hem ağlıyor, hem gülüyordu.

194 Prens mi? Süper, teşekkürler! / Evet! Sevdik bunu! / Teşekkürler müdür Colonna!

“Yes...”

Ciccio geldi ve ona gülümsedi.

“*This is the song of yesterday night.*”¹⁹⁵

Raily de Ciccio’ya sarıldı ve kollarının arasına saklandı; başını Ciccio’nun zincirlerle dolu göğsüne dayadı, gözlerini kapadı, âşık olmuştu, bütün bunların gerçek olup olmadığını düşündüm. Hayır, belki de ben hep büyük yönetmen Ciccio’nun yönettiği bir İtalyan *Truman Show*’unun içinde yaşamıştım. Ama tam o sırada birinin bana sarıldığını hissettim ve bunun bir şov olmadığını anladım. Her şey gerçektir, eğer bir kamera şakasıysa da bana yapılabilecek en güzel şakaydı. Ann’in bir benzeri daha yoktu. Gözlerimi kapadım ve kendimi onun kollarına bıraktım, müzik çok güzeldi: *Bu birlikte geçirdiğimiz mevsim, bizi âşık ediyor birbirimize, ama her gerçek aşk ilgi ister...* Bu güzel sözler eşliğinde Ann’in bana verdiği öpücük de muhteşemdi. Sonra başını göğsüme dayadı. Acaba bir gece kulübüne gelmeyeli ne kadar olmuştu? Alessia ile yaşadığım hayat monotonlaşmış bir hayat mıydı? Ben sıkıcı biri olup çıkmıştım. Evet, şimdi anlıyordum, sıkıcı biri olmuştum! Ann’e baktım, gözlerini kapamış yavaşça benimle birlikte sağa sola sallanıyor, şarkının ritmini takip ediyordu. Müzik çok güzeldi, doğru, ama bir Amerikalı bu müzikten ne anlayabilirdi ki? Yabancı kızların yanında hep kıro tipler görürdük, onlar için çıldırırdı kızlar, en kötülerine bile bayılırlardı. Neden bu yabancı kızlarda bizim İtalyan kızlarımızın zevkleri yoktu? Ciccio ile birlikte Navona Meydam’nda oturur, yabancı kızların yanındaki kırolara bakar gülerdik, onların İtalyan kızlarına hiç benzemediklerini düşünürdük. Ama zaten Ciccio iki İtalyan kızla birlikteydi, terk edilmiş olan bendim. Bu düşüncelerimden beni koparıp alan da yine Ann oldu. Kolumdan çektiği anda müziği de bastıran birinin bağırışlarını duydum.

“İşte sana sebebi, çünkü sen de bütün erkekler gibisin, hatta hepsinden daha kötüsün, pislik herifin tekisin!”

195 Bu dün gecenin şarkısı.

İnanamıyordum, ellerini beline dayamış, orada, önümde duruyordu, gözlerinden ateş saçıyordu, yüzünde iğrenme dolu bir ifadeyle bana bakıyordu, sonra Ann'i görünce daha da sinirlendi.

"Ha, söyle bakalım, ne diyeceksin? İğrenç birisin sen."

"Ama Pozz... şey, Benedetta, affedersin ama neden bu kadar sinirlendin?"

"Neden mi? Bir de bana nedenini mi soruyorsun?"

"Evet, soruyorum."

"Aramızda bütün o olanlardan sonra bana bir mesaj bile göndermedin! Benim yazdıklarımı da cevap vermedin!"

"Sanırım mesajın gelmedi."

"Yarım saat önce gönderdim!"

"Görmedim, gerçekten."

"Boşver şimdi bunları, sen eğlenmene devam et, ben hata ettim... hem de çok büyük bir hata." Tam dönüp giderken onu durdurmaya çalıştım. "Bırak beni!" diyerek itti. "Maalesef ofiste görüşeceğiz, değil mi?"

Bunu yüzünde öyle bir ifadeyle söylemişti ki sanki, "Bunun bedelini çok ağır ödeyeceksin," der gibiydi. Hızla oradan uzaklaştı.

"İşte, biliyordum!" Ciccio'yu dürttüm. "Ne demiştin? Burada üç bin kişi vardı, değil mi? Kimse görmezdi, değil mi?" dedim.

"Evet."

Ciccio omuzlarını silkti. "Kendi kendine uğursuzluk getirdin, neyse, bence daha iyi oldu, en azından bu işi de böylece halletmiş oldun. Yoksa uğraşır dururdun, en azından şimdi bir gecelik bir ilişki olduğunu anladı," dedi ve Califano'nun disko için hazırlanmış *remix* versiyonunda dans etmeye devam etti. *Ondan başka her şey sıkıcı...* O anın anlamını belirtmek için seçilmiş gibiydi. Ann yanıma geldi.

"*Hey, I know you have suffered so much for that girl, I imagined Alessia differently, seriously. But I still like you more for what you feel for a girl like her,*"¹⁹⁶ dedi ve sıkıca bana sarıldı.

196 Hey, o kız için çok acı çektiğini biliyorum, Alessia'yı farklı hayal etmiştim, cidden. Ama yine de onun gibi bir kız için hissettiklerinden dolayı senden daha çok hoşlanıyorum.

Ciccio bizi gördü, yanıma geldi ve kulağıma bağırdı: “İnanamıyorum, ya Pozzanghera yerine Alessia çıkıp gelseydi? Ann de bu olaydan sonra sana daha da bağlanmış gibi görünüyor! Farkında mısın? Bu akşam istediğini dileyebilirsin, çok ama çok şanslısın!”

Zıplayarak uyandım. Çarşaflara öyle bir sarılmıştım ki neredeyse boğuluyordum. Bir türlü kendimi onlardan kurtaramıyordum, nefes alamıyordum. Sonunda kurtuldum.

“Uff!” Ter içinde yatakta doğrulup oturdum, ellerimi yatağa dayadım, etrafıma bakınıyordum. Evet, kendi odamdaydım. Neler olmuştu? Acaba rüya mı görmüştüm? Sonra etrafa saçılmış kıyafetleri gördüm, hepsini tanıdım ve gülümsedim. Hayır, rüya değildi, her şey gerçektir. İhtiklerim, geçirdiğim bütün akşam, Pozzanghera’yla karşılaşmam ve sonrası... Belki de beni eve Ciccio getirmişti. Evet, hatırlıyordum! *Felekten Bir Gece* filmindeki gibi feci şekilde sarhoş olmuştuk, Ciccio ya bir taksi çağırmış ya da arabasını kullanacak birini bulmuştu. Neyse, tek bildiğim, arabayı o da ben de kullanmıyorduk. Tabii kızlardan biri de kullanmıyordu.

Etrafı buğulu görüyordum, neredeyse yerde sürünerek banyoya gittim. Aynaya baktım. Fotokopiye benziyordum. Toner mi bitmişti? Yüzüm bembeyazdı. Yüzümü yıkadım. Birçok içkiyi birbirine karıştırmış olmalıydım ki başım fena ağrıyordu. Rom, cin tonik, şampanya... hepsinden içmiştim. Suyu açtım. Ensemi de ıslattım. Yüzüme su çarptım ve yavaş yavaş kendime gelmeye başladım.

Neyse ki evde kimse yoktu. Annem çıkmış olmalıydı, Valeria da herhalde üniversiteye gitmişti. Zaten evde olsalardı onların tartışmasına dayanamazdım. Hep aynı şeyleri söylüyorlar, daha

da kötüsü bunu bağırarak yapıyorlardı. Babam öldüğünden beri sesleri daha da yüksek çıkıyordu nedense.

Kahve makinesini ocağa koydum. Masaya oturdum. Panjur yarı açıktı, içeri sabahın sıcak güneşi giriyordu. O gün hiç acelem yoktu, dükkâna gitmem gerekmiyordu! Kahve oldu, fincana koydum, üzerine de biraz soğuk süt ekledim. Bir paket az şekerli bisküvi aldım ve yavaş yavaş yedim.

Yavaş yavaş gecenin sonunu hatırlıyordum.

Sadakatsiz filmi gibiydi her şey. Adrian Lyne, Richard Gere ve Diane Lane'in başrolünde olduğu film. Diane Lane trenle eve dönerken Paul, yani Olivier Martinez'le yaşadığı tutkulu anları hatırlıyordu. Çılgınca bir montajdı. İşte aynı şekilde ben de Ann ile yaşadıklarımı hatırlıyordum. Pantolonunu açarkenki ifadesi, karanlık, öne eğilip gülüşü, karanlık, gömleğimi çıkarırken ben, karanlık. Ann'in bana sarılıp beni öperkenki tutkusu. Karanlık. Pantolonumu çıkardıktan sonra dizlerinin üzerinde yere çöküşü. Karanlık. Benim onu yere yatırışım ve bacaklarının arasını öpüşüm. Karanlık. Nefes alış veriş. Karanlık, aman Tanrım! Hayal görüyor gibiydim. Birden aklıma bir şey geldi, içeri koştum, yerdeki kıyafetlerin arasında pantolonumu aradım, buldum ve cebine baktım. Kutuyu aldım ve saymaya başladım. Bir, iki, üç! Üfff, neyse ki dördüncü yoktu. Prezervatifi kullanmıştım! Ama o kadar sarhoştum ki, acaba doğru kullanmış mıydım? Acaba Ciccio mu almıştı?

"Merhaba Niccolò!"

"Merhaba anne." Geldiğini hiç duymadım!

"Her şey yolunda mı?"

Elimdekileri tekrar cebime koydum. "Evet, evet, kahvaltı ediyordum."

"Başka?"

Ah, hiçbir şey gözünden kaçmıyordu.

"Başka bir şey yok, arabanın anahtarlarını bulamadım bir de."

Sonunda bana inanmaya karar verdi. “Ah, bugün işe geç mi gideceksin?”

“Evet.” Mutfağa, kahvemın başına döndüm. “Dün uzun vardiya çalıştım.”

“Daha iyi, bugün iyi uyuyup dinlenmişsindir.”

“Evet, iyi oldu.”

Annem üzerindeki çıkardı, sandalyeye astı, bulaşıkları yıkamaya başladı. Valeria’nın kirlettiği tabaklardı ve aslında onun yıkaması gerekirdi. Kız kardeşim işe yaramazın biriydi. Eğer bir gün bir film çekersem adını böyle koyacaktım.

“Kız kardeşine neler oluyor?” Aman Tanrım, düşüncelerimi mi okumuştun?

“Bilmem, sanırım erkek arkadaşından ayrılmış ve şimdi de başka biriyle çıkıyormuş.”

“Ne? Ayrıldı mı?”

“Evet anne, olur böyle şeyler.”

“Ama olmaması lazım! Biri evlenir, çocukları olur sonra ayrılır. Olmaz böyle şey. Bunlar size çok kolay geliyor, olmaz! Fazla özgürsünüz, cep telefonları, internet! O evde herkesin herkesle beraber olduğu o program büyük bir karmaşa yarattı toplumda!”

“Hayır, anne, pardon, ben Valeria’dan bahsediyorsun sanmıştım!”

“Yok canım, o bir felaket zaten, onu biliyorum! Artık umursamıyorum bile! Ben Fabiola’yı sormuştum. Vittorio ile yemeğe gittin, değil mi?”

Yani kız kardeşlerim olağanüstü akıllıydılar, anneme olayları bir yere kadar anlatıyorlar sonra da hikâyelerini tamamlama işini benden bekliyorlar, yapbozun son parçalarını bana koydurtuyorlardı.

“Eee? Fabiola’ya neler oluyor, anlatacak mısın? Artık evin erkeği sensin!”

Artık bu cümleyi duymaya tahammül edemiyordum.

“Anne, ne olacak, karı koca arasında olan şeyler işte. Tartışılır, uzaklaşılır, seninle babama da olmuştur mutlaka.”

Annem bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra bana baktı ve gülümsedi. “Hayır, biz birbirimizden hiç uzaklaşmadık. Fiziksel olarak birbirimizden uzak olduğumuz zamanlarda da belki her zamankinden daha yakındık.”

Yavaş yavaş odasına gitti, sessizce. Balkondan, avludaki sesler içeri giriyodu. Birileri bir yerde tamirat yapıyordu. Aslında biri sürekli bir şeylere vuruyordu ve ben bunu daha yeni fark ediyordum.

Odama gittim. Yatağa uzandım ve tavana baktım. Annemle babam arasındaki aşkın hiçbir zaman zor dönemleri olmamış mıydı? Hiç pişmanlık duymamışlar mıydı? Annemin söylediğine göre duymamışlardı ama babamın bu konuda ne düşündüğünü hiçbir zaman bilemeyecektim. Birden mideme bir kramp girdi, nefesim kesildi. Onun artık olmadığını, bana hikâyelerini anlatamayacağını düşünemiyordum. O olsaydı bana gerçeği söylerdi. O Ilaria de Luca adlı kadın vardı bir kere. Birden yatakta doğruldum. Yine pantolonumun ceplerine baktım. Bu sefer endişem farklıydı. Neyse ki zarf orada duruyordu. İçi para dolu zarfı bir yere saklayacaktım. Bütün para içindeydi, hiç harcamamıştım! Tabii ya, ne aptalım, Prens Colonna’nın misafiri olmuştuk. Sonra düşündüm, o kadın bana gerçekleri mi söylemişti acaba? Belki de sadece duymak istediklerimi anlatmıştı. Elimde zarfla öylece kalakaldım. Eğer bir şey olduysa da arada gidenler paralar olmuştu, paralar her şeyi kirletiyordu. Ama eğer hiçbir şey olmadıysa bu hikâye daha da güzel oluyordu. Evet ama şimdi ne yapacaktım?

“Anne, girebilir miyim?” Salonda, tabii ki Valeria’nın dağittıklarını topluyordu.

“Evet, gel, seni dinliyorum.” Yüzüme bakmadan konuşmaya başladı. Söylediklerinden yüzü kızarmış gibiydi sanki, yaşadığı güzel aşk onu utandırıyordu.

“Anne, son zamanlarda satışlar çok iyiydi.”

Sonra bana döndü ve elimdeki zarfı gördü. “Bu ne?”

“Para, anne.”

“Neden?”

“Belki lazım olur, beş bin avro var burada.”

“Sen ne yaptın, Niccolò?”

“Tabii ki bir şey yapmadım, söyledim ya, satışlar çok iyiydi. Biriktirdim, sağda solda ufak tefek işler yaptım.”

Birden ciddileşti. “Ne işymiş onlar? Şu arkadaşın Ciccio ile mi? Bu paralar nereden çıktı? Beni endişelendiriyorsun Niccolò, lütfen...”

Sesi titremeye başladı. Yüzü de bembeyaz oldu.

“Hayır anne, inan bana...” Ama ikna olmamıştı. “Tamam, doğruyu söyleyeceğim, kazı kazan oynadım!”

Rahat bir nefes aldı. “Doğru söylüyorsun, değil mi? Yalan değil yani...”

“Hayır, anne, doğru söylüyorum. On bin avro kazandım ve yarısını sana vermek istedim” dedim ve zarfı ona uzattım. “Gerçekten, al hadi.” Bir süre paralara baktı. “Hayır Nicco, teşekkür ederim, çok iyi kalplisin,” dedi. Neredeyse ağlayacaktı, sonra toparlandı. Beni güldürüyordu. Bir de bana Nicco diye seslenmişti. “Sende kalsın paralar, yarın bir gün lazım olur. Benim şimdi ihtiyacım yok, gerçekten.”

“Nasıl istersen anne,” dedim ve parayı cebime koydum. “Ne zaman istersen söylersin.”

Yine rahat bir nefes aldı. “Bir an ot falan sattığını düşündüm!”

“Anne, lütfen saçmalama, ot satsam çok daha fazlasını kazanırım.”

“Neyse işte, bazen arkadaşlar her şeyi yaptırır insana, belli olmaz.”

“Bak, Ciccio internet siteleri yapıyor, internet üzerine çalışıyor. Mark Zuckerberg’i biliyor musun?”

“Şu televizyonda filmini seyrettiğimiz mi?”

“Evet, o. Ciccio da onunkine benzer bir iş yapıyor işte.”

“O adamın ayağında hep sandalet vardı, karda bile sandalet giyyordu. Paspal bir şey işte!”

“Ah anne, keşke biz de öyle paspallardan olsak. Ben gidip bir duş alacağım, sonra da şirkete uğramam gerekiyor!” dedim ve çocukluğumdan beri kullandığı o kremin, annemin saflığının kokusunu içime çekmek için ona sarıldım.

Ben ise artık saf olmaktan bıktım. Her şeyden, bu toplumdan, herkesin herkesle alay etmesinden, hiçbir şeyin, siyasetin bile hiç değişmemesinden bıktım. Tüm dünyada bizimle alay ediyorlardı. Seçimler oluyor, iki ay sonra aynı duruma geri dönüyorduk. Kurnaz siyasetçilerin hepsi kendi ceplerini doldurmanın peşindeydi. *Leopar* romanında gibiydim ve Tancredi şöyle diyordu: “Hiçbir şeyi değiştirmemek için her şeyi değiştirmek lazım.” Etraftaki politikacılar eskilerle ve gelecektekilerle aynıydı. Başında, kulaklarının çevresinde iki tane yaylı metal paçasıyla Barberini Meydanı’nda dolaşan Çılgın Paolino haklıydı: “Şeytan burada, şeytan paranın, gücün, her kolaylığın içinde!” der sonra da oralardan geçenleri işaret edip, “Sen! Evet, sen! Beş kuruşa kendini satarsın. Ve sen! Futbolcular gibisiniz hepiniz, bir hafta bir takımda, öbür hafta rakip takımda, hatta size bir sürü gol atan takımda oynarsınız!” diye bağırırdı. Para için her şey yapılır, fahişeler bile daha dürüsttür, onlar en azından rol yapmazlar!” diyerek meydanda dolaşır dururdu. Herkese kızgın gibi görünürdü. Bir bisiklete biner, elinde küçük bir radyo taşırdı; sonra onu havuzun kenarına koyar, sesini sonuna kadar açar, deliler gibi dans ederdi. Sempatik bir deliydi o. Sonra bir gün ortadan kayboldu. Bato ve Guido ara sıra Barberini Meydanı’na gider, bir barda oturup bira içerken onun söylediklerini dinler, gülerlerdi. Bir akşam gidip de onu göremeyince çok üzölmüşlerdi. Oradan biri çıkıp onlara lotoda para kazandığını, bir diğeri onun

eskiden beri çok zengin olduğunu ve bizimle dalga geçtiğini, daha gerçekçi olan ve pek romantik olmayan Ciccio ise büyük olasılıkla öldüğünü söylerdi. Ben ona ne olduğunu, gerçekten ne olduğunu hiç öğrenemedim ama aslında onun o kadar da deli olmadığını, gerçekleri söylediğini düşündüm hep. Bir keresinde okulda sanat tarihi öğretmenimiz Van Gogh'dan bahsederken şöyle demişti: "Deliler, bilgelerin sonradan yürüdükleri yolları açarlar." Carlo Dossi'den bahsediyordu. Onu hiç dinlemezdim ama ara sıra doğru şeyler söylerdi.

Gözüm Anzio'da çekilmiş fotoğrafa takıldı. Her şeyi mahvettiğimizi düşündüm, küçükken babamın beni götürdüğü deniz o fotoğrafta olduğu kadar temiz değildi artık. Neyse ki hiç gitmemiş olsam da internette hâlâ güzel denizler görebiliyordum. Yoksa onlar da mı sahteydi? Şu gazetelerdeki mankenler ya da Facebook'ta profil fotoğraflarını paylaşanlarda olduğu gibi Photoshop ürünü müydü? Ne kadar da kötü oluyordu o fotoğraflar. Dünya artık temiz değildi, mozzarella peynirleri eskisi kadar sağlıklı değildi ve hepimiz çaresizlik içinde kendimize belki de hiç olmayacak bir gelecek arayışı içindeydik.

Aslında bütün bunları kafamda kurmamın normal olduğunu biliyordum, leş gibi sarhoş olmanın bir etkisiydi. Gece, bir önceki gece gibi çok güzel, çok eğlenceli geçmiş olsa da hep aynısı oluyordu bana! En kötüsü çenemin düşmesi ve ağzıma gelen her şeyi söylemem oluyordu ve ofise girmek üzereydim. Asansörü çağırdım ve tam katın düğmesine basacaktım ki, o da asansöre bindi. Kaderin bir cilvesi olmalıydı. Pozzanghera.

"Merhaba Benedetta."

"Merhaba mı? Hangi yüzle bana selam veriyosun?"

Belki o kadar içmemeliydim ama iyi de olmuştu. Çünkü kendimi çok iyi hissediyor, bu sözler karşısında gülümsüyordum. Aslında neler söyleyeceğimi biliyor gibiydim. Düşünürsek eğer insan hiçbir zaman bir konuşmaya başladığında ağzından çıkacak

kelimelerin neler olacağını bilemezdi ve bazen de hiçbir zaman söyleyemeyeceğini düşündüğü şeyleri söyleyip şaşırtıverirdi.

“Öyle mi? Bak o zaman sevgili Pozzanghera...”

“Pozzanghera mı?”

“Evet, hani şu içine düştüğünde lanet okuduğun çukurlar var ya, ondan işte! İşte böyle yaptığında sen de tam bir Pozzanghera oluyorsun, biliyor musun? Ne yani, sana tecavüz falan mı ettim? Yaptıklarını yapman için seni zorladım mı? Hayır! Aslında şikayet etmesi gereken benim! Seni yalnız bırakmamak için gelmiştim o kadar, sonra seni çaresizlik içinde görünce üzuldüm. Ama sen ne yaptın? Benim iyi kalpliliğimden faydalandın ve memelerini ve poponu getirip vücuduma sürttün. Homoseksüller bile dayanamazdı bu yaptığına...”

“Ehm...”

İnanamıyordum, arkamdaki kapılar açıldı. Bu asansör doğrudan şirketin resepsiyonuna, sekreterin ve görev listesinin olduğu yere çıkıyordu ve normal olarak bütün iş arkadaşlarım oradaydı. Hepsi de şaşırp kalmış, aptallaşmıştı, belli ki söylediklerimi duymuşlardı. Hiçbir şey olmamış gibi asansörden çıktım.

“Tamam Benedetta, sana katılıyorum. Söylediğin gibi fiyatı biraz düşürürsek kesin hemen satılır.”

Sonra çantamın içinde bir şey arıyormuş gibi yaparak yürümeye başladım. “Ah, herkese günaydın,” dedim ve geçip masamın arkasına saklandım. Bilgisayarımı açtım, ekranın arkasına saklanarak e-postamı kontrol ettim. Tabii ki Alessia bana e-posta falan göndermemişti. Telefonuma baktım, orada da bir şey yoktu. Telefonu bıraktım ve Facebook’u açtım. Alessia’nın sayfasına girdim ama hayatında bir yenilik yoktu. Her zamanki fotoğraflar duruyordu. Her cumartesi, benimle çıkmadığı zamanlarda kız arkadaşlarıyla akşam yemeğine giderdi. Fotoğrafların üzerine teker teker tıkladım. Bir fotoğrafı çok güzeldi. Kısa süre önce çekilmişti, sanırım Alessandra’nın çektiği bir fotoğraftı. Cep telefonu ile fotoğraf çekmeye bayılırdı. iPhone 5 almıştı çünkü

kamerası 4S özelliğine sahipti. Fotoğrafa daha iyi baktım. “Yapı...” Arkasında tuhaf bir cümle yazıyordu. Bu cümleyi daha önce görmüş gibiydim. Belki de bir mekânda görmüştüm. Anladım, Mazzini Meydanı’na yakın Settembrini’delerdi. Orası bir restoran değil, kitabevi idi. Aynı zamanda yemek de yenebiliyordu. Kültürü midenin hizmetine koymak oldukça akıllıcaydı, evet, gerçekten çok iyi fikirdi. Ama Alessia’nın oraya bir daha gitmesi bana biraz tuhaf geldi. Oraya gittiğimiz gün, “Bütün kitaplar kızartma kokacak,” diye bir yorum yapmıştı. “Bak, kokla da gör.” Sonra durup durup saçlarını kokluyordu. “Hemen bir duş alacağım,” diyerek oradan uzaklaşmıştı. “Bu da ne?” deyip *Suç ve Ceza*’yı almıştı eline. “İşte, Fyodor’un üzerine de kızartma kokusu sinmiş, böyle şey olur mu?”

“Evet, gerçekten suç, hatta böyle bir kitabı kızartmak gerçek bir ceza,” diye espri yapmıştım ama gülmemişti.

“Böyle davrandığında bütün arkadaşlarını hak ettiğini düşünüyorum.”

“Hadi ama, şaka yapıyorum.”

“Salağın tekisin!”

“Yapma Alessia, abartıyorsun ama,” dediğimde oradan çıkıp gitmişti. Ben de omuzlarımı silkip Guido’nun seçtiği bir beyaz şarabı içmeye devam etmiştim.

“Sinirli bir kız,” demişti Guido. Ben cevap vermemiştim. Aslında arkasından koşmak istemişim. Yanımda arkadaşlarım olmasaydı mutlaka koşardım da. İnsan yalnız olmadığında ne kadar farklı şeyler yapıyordu. Başkaları yüzünden hayatını ne kadar da çok değiştirebiliyordu.

Bir keresinde bir tablo görüp çok beğenmişim. Arkası dönük bir kadın figürü, altında da silik ama okunan bir yazı vardı: “Başkaları da kim oluyormuş?” Evet, sadece böyle yazıyordu. Spagna Meydanı’nda Ca’ d’oro’ya, Alessia’nın arkadaşı Gloria’nın yanına gitmiştik. Çok güzel bir sanat galerisiydi. Alessia o gün çok eğlenmişti. Tabloyu ona gösterdiğimde de bana hakaret et-

memiş, hatta o da beğenmişti. “Doğru,” demişti. “Başkaları da kim oluyormuş? Çok güzel bir söz!”

Serginin yarısına geldiğimizde elimden tutmuş, beni Spagna Meydam’nda bir o tarafa bir bu tarafa sürüklemişti. Bir bira içip basamaklarda, tuhaf bir performans için biraraya gelmiş olan gitarcuların arasında dans etmeye başlamıştı. Birinin, Kusturica filmleri ya da o tür filmlerde müzik yapan gitarcının adı neydi, işte onunkiler gibi uzun saçları vardı. Güzel gitar çalıyor ve sürekli Alessia’ya bakıyordu. Ama o kimseyi görmüyordu, sadece beni görüyor, etrafta kimsecikler yokmuş gibi beni öpüyordu, başkaları da kim oluyordu ki? Aklıma geldiğinde yine güldüm. Ne demek istediğini anlıyordum, işte bu yüzden o tabloyu beğenmişti, bu yüzden o gece öyle davranmıştı. Belki de anlayamadığım bir mesaj vermeye çalışmıştı.

Bana gelen bir mesaj yoktu. Odanın diğer tarafından Pozzanghera’yı görüyordum; gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Ben de yeniden ekranımın arkasına saklandım. İstemedi de olsa *affaritaliani.it* sitesinde gözüme üç şey takıldı. İlki herkesin *Affari Italiani* sayfasında yazılanları eleştiriyor olmasıydı, ikincisi İtalya’da seyahat için inanılmaz promosyonlar vardı ve bunları kaçırarlara yazık olurdu. Üçüncüsü ise önemli bir karar almama sebep oldu. Masamdan kalktım ve odanın diğer tarafına yürümeye başladım. Pozzanghera da ayağa kalkmış bana doğru geliyordu.

“Niccolò, şu teras katı için düşündüm de...”

“Merak etme, ben artık orayla ilgilenmiyorum, istersen alabilirsin, sorun değil, anahtarları masama bıraktım.”

“Ha,” dedi ve sustu, ne diyeceğini bilemiyordu.

“Söylemek istediğim bu değildi.”

Daha sözünü bitirmeden ben Gianni Salvetti’nin odasına dalmıştım bile.

“Merhaba, Niccolò...”

“Girebilir miyim?”

“Evet, tabii, girsene.”

“Bak, dün gece saçma sapan bir durumun içinde bulduk kendimizi...” Tam o sırada odanın önünden Marina geçti. Önce bana baktı, utanmış görünüyordu, başını diğer yana çevirdi.

“Kapıyı kapatayım mı?”

Cevabını beklemeden kapattım.

“Bak Gianni, ben şimdi bir şekilde... nasıl söylesem...”

Telefonumu masanın üzerine bıraktım ve bir süre konuşmadım. Gianni önce telefona, sonra tekrar bana baktı. Ben de konuşmama devam ettim.

“Yani, işte, bir sahneye tanık oldum. Dün akşam orada olup böyle bir şeyi öğrenmek istemezdim. Bu hiç beklemediğim bir şeydi. Ama maalesef gördüm işte ve şimdi de zor durumdayım.”

Gianni arkasına yaslandı. Yüzü bembeyazdı, kaşlarını çattı, ellerini göbeğinin üzerinde birleştirdi. Gözüm sol parmağında taşıdığı alyansına kaydı. Fark etti ve hemen elini gizledi. “Evet Niccolò, seni dinliyorum.”

Kısa süre sonra o kapıdan bu kez gülümseyerek çıktım. Alessia haklıydı, ara sıra gazete okumak hiç düşünmediğin fikirler getirebilirdi aklına. Gianni hemen kabul etti. Dışarılarda dolaşıp şirketin olanaklarını genişletmenin yollarını arayacaktım, yani seyahat edecektim ve böylece Pozzanghera’yı görmeyecek, Alessia’yı da daha az düşünecektim. Asıl güzel olan da iki yabancı kız arkadaşımıza İtalya’nın başka bir bölgesini gezdirecektim. Tıpkı *Affari Italiani* de yazarlar gibi. Bu okuduklarımda beni en çok etkileyen şey ne mi olmuştu? İş ortamındaki şantajların gittikçe artması.

Eve döndüm ve bavulumu hazırladım.

“Anne, sana güzel bir sürprizim var, evde misin?” Ama evde kimse yoktu, belki de alışveriş yapmaya gitmişti. Neyse, bir not yazıp bırakacak, sonra da arayacaktım. Yoksa endişelenirdi.

“Alo, amca? İş için dışarılardayım, onu söylemek için aradım.”

“Ha, tamam.”

“Yerime Sergio bakar mı?”

“Kuzenin bunu yapmak istemediğini biliyorsun, o bu iş *cheap* buluyor.”

Güldüm.

“Neyse işte, nasıl diyorsunuz siz? Biraz bayağı bir iş!”

“Hayır, amca, *cheap* kelimesi iyidir.”

“Neden *cheap* diyorlar ki? Bayağı herifler sık sık poker oynayıp şey... *chip* dedikleri için mi?”

“Hayır amca, bir Amerikan modası.”

“Ha, anladım. Ne zaman döneceğini bilmiyor musun?”

Cevap veremedim. “Hayır. Ama kısa sürede dönerim sanırım. Söylerim sana, ararım. Görüşürüz,” dedim ve telefonu kapattım.

Kısa süre sonra Ciccio’nun evine vardım. İki kere zile bastım ve içeriden birinin kapıya yakaştığını duydum.

“Kim o?”

“Benim.”

“Ben kim?”

“En yakın arkadaşın.”

“Hadi ama, Mark Zuckerberg! Büyük adam!”

Üzerinde donla kapıyı açtı, çok uykuluydu, kapıyı açık bırakıp yatak odasına döndü. Kendisini yatağa attı.

“Hey, yatağı kıracaksın!” dedim kapıyı kapatırken. “Bu saate kadar uyudun mu?”

“Evet.”

“Annenler?”

“İşte!”

“Öğle yemeğine gelmiyorlar mı?”

“Hayır, bu gün gelmiyorlar. Ne o, beni sorguya mı çekiyorsun? Daha kahvaltı etmedim ve Zuckerberg diye Gestapo girdi eve.”

“Ne biçim karşılaştırmalar yapıyorsun sen öyle? Şimdi kendine gelirsın, bak ne getirdim.” Arkamdan onun en sevdiği şeylerle dolu poşeti çıkardım.

“Sade kruvasan, çikolatalı kruvasan, kremalı, somonlu sandviç, tavuklu sandviç, domuz jambonlu ve peynirli sandviç...”

“Bana diyet yap diyen sen değil miydin?”

“Evet, zaten bu bir haftalık yemeğimiz. Az sonra yola çıkacağız.”

“Uyandım sanıyordum ama hâlâ rüya görüyorum sanırım.”

“Hayır, şaka yapmıyorum, bak...” dedim ve masaya oturup bilgisayarını açtım.

“Dur!” dedi ve birden ayağa kalktı, elimi fareden çekti. “Al, şunu kullan,” dedi ve sandalyemi döndürüp beni başka tarafa çevirdi. “O bilgisayarda film indiriyorum.”

“Bence bir gün polis buraya baskın yapacak.”

Etrafa bakındım, odası kocaman bir Blockbuster’a benziyordu, duvarlar yerden tavana kadar DVD’lerle doluydu. Bakışımı fark etti.

“O gördüklerin orijinal dilinde, biliyorsun, bazıları öyle istiyor!”

“Orijinal dilinde ama kopya film istiyorlar yani!”

“İnsanlar tuhaf işte.”

Bir duvardaki DVD’lerin hepsi pembe kaplıydı.

“Onlar porno filmler, karışmasınlar diye! Ha, aklıma gelmişken, pazar günü senin dükkâna bir tane götüreceğim, unutma, yarımdaya gelip alacaklar. Ya da sana bir akşam öncesinde veririm, sen halledersin. Kaça vereceğimi söylemişim?”

“Sekiz kırk!”

“Hah, aferin, hatırlıyorsun. Seni benim şirkete alacağım galiba!”

Bir kâğıda bir şeyler yazıp, DVD’nin üzerine yapıştırdı.

“Al, ona bunu götür, Sasha Grey’in ilk filmlerinden biri, biraz sert ama çok da değil. Bunu seyredince diğer filmlerini de almak isteyecek. Porno film kiraz gibi olmalı, insanın yedikçe yiyesi gelmeli, ha, ha, ha!”

O bu saçmalıkları söylerken ben de aradığımı buldum.

“İşte,” dedim ve bilgisayarın ekranını ona çevirip promosyonu gösterdim.

“İyiymiş.” Kruvasanlardan birini yedi, çikolatalı ve kremalı parmaklarını yaladı. Sonra kapuçinosundan bir yudum aldı ve peçeteyle ağzını sildi.

“Bence süper bir teklif. İyi ama bizimle ne ilgisi var?” dedi. Gülümsedim ve sayfaya seyahat tarihi, saati, kişi sayısı gibi bilgiler girdim. Dört kişiyi işaretledim.

“Yabancı kızlarla gidiyoruz demek!”

Ciccio az kalsın heyecandan boğuluyordu. “İyi de... ne kadar kalacağız?”

“Bilmem, üç gün herhalde.”

“Üç gün... ama ben gelemem ki, film indirmem lazım. Perşembe günü yeni filmler çıkıyor.”

“Ee, ne olmuş? Programlayabilirsin, değil mi?”

“Ama... ama benim kız arkadaşım var!”

“Bir süre ikisini de rahat bırakırsın işte, onlar için de iyi olur.”

“İyi de ne diyeceğim?”

“Gerçeği, her zaman gerçeği söylemek gerek. Bir emlak araştırması için bana yardım edeceğini, seyahatin bedava olacağını söyleyeceksin!”

“Gerçekten mi?”

“Evet, dedim ya, hep gerçeği söylemek lazım.”

“Peki bunların içinden gerçek olanlar hangileri?”

“Bazı şeyler bedava, bazıları da değil. Biraz çalışacağız, biraz çalışmayacağız!”

Ciccio bir kruvasan daha yedi, tekrar bilgisayar ekranına baktı, sonra da bana döndü: “Amerika’da hep böyle yapıyorlarmış, biliyor musun? Ara sıra tatil yapmak gerektiğini söylüyorlar. Tatil ve oyun zihni dinlendirirmiş, daha verimli çalışmasını sağlarmış! Bana da çok iyi bir fikir gibi geldi, ben de bunu okumuştum. Kız arkadaşlarıma da bu gerçeği söyleyeceğim.”

“Aferin, ha şöyle, ikna olmuş gibisin yani, tıkla ve öde!”

“Nasıl yani? Her şey bedava demedin mi?”

“Kısmen! Seyahat bedava değil ve onu sen ödeyeceksin...”

“İyi de neden?”

“Çünkü senin PayPal’ın var. Hem hep çok güvenli olduğunu söylemez misin?”

Biraz şaşırdı.

“Ne var canım bunda, ben sana vereceğim o parayı, şirkete fatura edeceğiz.”

Ciccio önce şaşırdıysa da sonunda ikna oldu.

“Bir de düşünüyor musun?”

“Sen şimdi senin dükkânda benim ucuza vereceğim DVD’leri satacak mısın? Dur, hemen cevap verme! Aceleci davranmana gerek yok. Seyahatimiz sırasında düşünürsün, tamam mı?”

Gülümsedi, bir yudum kapuçino daha içti ve sonra da bilgisayarın tuşlarına basmaya başladı. Kısa sürede bütün işlemleri bitirdi.

“Tamam, bütün indirimlerden faydalandım, dört yüz otuz sekiz avro.”

“Şu indirimler de olmasa...”

“İki yüz on dokuz senin payına düşen... yoksa dörde mi böleceğiz?”

“Yok canım, kızı bulmuşken bir de ona para mı ödeteceksin? Hadi, hadi, yürü!”

Onu duşa soktum.

“Hey, hey, bekle. Daha kapuçinom bitmedi!” Sonunda bardağı masaya bırakmasını sağladım ve hemen suyu açtım.

“Buz gibi!”

“Daha iyi ya, uyanırsın işte!”

Yatak odasına döndüm, pencereyi açtım, panjuru kaldırdım ve koltuğa oturdum. Ciccio’nun odası son model Bose hoparlörlerle doluydu; üç bilgisayarı, AirPort Express cihazı, kablosuz yazıcıları ve halojen lambalar vardı. Diğer odalar ise *Gomorra* filmlerindekiler gibiydi. Anne babası Mario ve Enrica’nın onunla uzaktan yakından ilgileri yoktu. Zayıflardı ve bilgisayar kullanmayı bilmiyorlardı; ikisi de belediyede çalışan solculardı. Bence Ciccio’yu evlat edinmişlerdi.

“Hadi, ben hazırım, gidiyor muyuz?”

Saçlarını jöleyle arkaya yapıştırmış, siyah pantolon giymiş, boynuna bileğim kalınlığında bir çelik zincir takmış ve üstüne de üzerinde, “Akbaba gibi yiyorum. Ama ne yazık ki benzerlik burada bitmiyor. Groucho Marx,” yazan bir tişört geçirmişti. Hiç şüphem yoktu. Onu evlat edinmekle kalmamışlar, Amerika ya da Rusya’dan almışlardı. Rusya’nın o gazetelerde okuduğum, her sisteme karşı çıkan insanların yaşadığı yerlerinden. Sibirya terbiyesi değil, Ciccio’nun terbiyesizliğiydi bu.

Otelin önüne vardığımızda Ann ve Raily yandaki kafeteryanın masalarından birinde oturuyorlardı. Mutlu mutlu güneşleniyorlardı. Masadaki Aquarius şişelerini yarılamlışlardı.

“Hey, geldik!”

“Merhaba!” Artık birer İtalyan gibiydiler.

*"How are you? You are beaming!"*¹⁹⁷

Ann beni öptü, Raily de Ciccio'yu gördüğüne sevinmiş gibiydi.

"So?" Ann gözlerimin içine bakıyordu. *"What surprise?"*¹⁹⁸.

Ciccio tekerlekli küçük bavulunun cebinden biletleri çıkardı.

"İşte, üç gün, three days to visit the most beautiful city of Italy. Floransa, Venedik ve Napoli!"

"Yeah!" Ann üzerime atladı, nerdeyse yere düşüyordum.

*"Who has had this idea?"*¹⁹⁹

"Sanırım kimin fikri olduğunu soruyor."

"Ah, onun fikri!" dedik ikimiz de aynı anda birbirimizi işaret ederek. Sonra güldük ve birbirimize sarıldık.

197 Nasılsın? Işıldıyorsun!

198 Ee? Neymiş sürpriz?

199 İtalya'nın en güzel şehrinde üç gün. / Bu fikir kimin aklına geldi?

Ciccio'nun bavulunu vagona koymasına yardım ettim.

"Hey, yanına ne aldın sen böyle?"

"Okuyacak bir şeyler, müzik, gece kaçamakları için videolar falan..."

"İnanmıyorum."

"İnan bana, bir de birkaç tişört ve don!"

"Neyse, en azından onları unutmamışsın."

Sonra kızların sırt çantalarını da koydum. Raily'ninki hafifti ama Ann'inki tüy gibiydi!

"*But you understand that we stay three days...*"²⁰⁰

"Yes," dedi ve güldü. "*There are only a toothbrush and Chanel... it is so hot.*" dedi ve güldü. Şaka yapıyordu. "*No, no, I'm joking, I want to buy a lot of nice things here in Italy, I'll do it on this trip...*"²⁰¹

Raily araya girdi. "*Ann is a very important model in NY.*"²⁰² Ama Ann onu susturdu. "*Raily! He isn't interested in that.*"²⁰³

Bu son kelimeleri anlamıştım. "Doğru değil, *it is not true, I'm curious about you.*"²⁰⁴

Bana öyle bir bakıyordu ki... sanki mükemmel anı yakalamıştım, *Prestij* filminde olduğu gibi, *Eredità* yarışma programında

200 Fakat üç gün kalıyoruz, farkındasm, değil mi?

201 Evet. Sadece bir diş fırçası ve Chanel var... hava çok sıcak. / Hayır, hayır, şaka yapıyorum, İtalya'da bir sürü güzel şey almak istiyorum, bunu da bu gezide yapmak istiyorum.

202 Ann, New York'ta çok önemli bir model.

203 Raily! O bununla ilgilenmiyor.

204 Bu doğru değil, seni merak ediyorum.

oynayıp doğru kelimeyi bulmak gibiydi, onun doğru kelime olduğunu hemen anlıyordun çünkü anlamını çok iyi bilmesen de diğer kelimelere çok uyuyordu. Daha yerlerimize yerleşmeden tren hareket etti. Pencere kenarına oturdum. Ann çantasından bir şişe su aldıktan sonra yanıma oturdu ve bana dayandı. Tren hızlandı. İstasyondan çıkar çıkmaz üst geçidin altından geçtik. Yukarıda arabalar kuyrukta bekliyor, sanki hiç sesleri çıkmıyordu. Büyük olasılıkla korna çalıyorlardı ama duyulmuyordu. Başka arabaların Tiburtina'nın eski ve pis binaları arasında dolaştığını gördük. Ara sıra küçük yeşil alanlar çıkıyordu karşımıza, Tiber Nehri'nin bir parçası, Aniene'nin kıvrımları, sarı ayçiçeği tarlaları ve üzerinde beyaz kuzuların dolaştığı ve benim selamladığım tepeler. Sonra hemen elimi cebime koydum.

"What are you doing?" diye sordu Ann doğrulup merakla. "Who is on the hills? Some friends of yours?"²⁰⁵

"Hayır... hayır... kuzulara selam veriyorum, *it's like a joke, I say hello to the pecore,*" dedim ve işaret ettim. *If you say goodbye to the pecora and you put your hand in your sack, you do a lot of money.*"²⁰⁶

"Ah, that's a strange superstition."²⁰⁷

"No, it is something that is good luck and good money!"²⁰⁸ Ciccio iPad'ini çıkarıp açtı.

"Onu da mı getirdin?"

"Tabii getirdim, Google translate. Şimdi... "Kuzulara selam ver, onlar da sana para getirsin!" yazdı ve ekranda tercümesi çıktı. *"Greets the sheep that bring luck and money."*²⁰⁹

205 Ne yapıyorsun? Tepelerde kim var? Bazı arkadaşların mı?

206 ... bir şaka gibi, kuzulara selam veriyorum. Eğer kuzulara selam verip elini torbanın içine koyarsan çok para kazanırsın.

207 Aa, garip bir batıl inançmış.

208 Hayır, iyi şans ve iyi para demek.

209 Şans ve para getiren kuzulara selam verir.

Ann ve Raily deli gibi gülmeye başladılar. Sonra Ann bana döndü ve cümlelerin doğru çevirisini söyledi. Telaffuzumu da düzeltmeye çalıştı.

“*The sheep. The, th...*” diyor, bir yandan da dilini dışarı çıkarıp nasıl söylemem gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Ben de çaresizlik içinde çıkardığı sesi taklit ediyordum.

“De... de...”

“*No, that's not exactly it.*”²¹⁰

Sonra yine dilini dışarı çıkarıp gösterdi, dişlerinin arasına yavaşça yerleştirdi. O anda aklıma çok beğendiğim bir film geldi: *Başkalarının Zevki*. Başrolde çok zengin ama bir o kadar da zevksiz bir adam ve çok zevk sahibi bir İngilizce öğretmeni kadını vardı. Kadın da erkeğe tam bu şekilde İngilizce öğretmeye çalışıyordu. Ann’e baktım, yine dilini çıkarmış bana kelimeyi öğretiyordu ama ben onu neredeyse hiç duyamıyordum çünkü tren çok hızlı ve gürültülüydü. O filmi Alessia ile birlikte izlemiştim. Sinemadan çıktığımızda, “Bu biraz bizim hikâyemize benziyor, sen hiçbir şeyin farkına varmıyorsun, mesela senin için yıldızlar olmasa da olur,” demişti.

Sonra dönüp yürümeye başlamıştı, ben de arkasından koşup onu durdurmuş, kendime doğru çevirmiştim. “Ama senin farkına vardım ve sen bir yıldızdan çok daha fazlasısın,” demiştim.

Alessia da gülümsemişti. “Oh, sonunda bana bir iltifatta bulundun! Neyse! Sana küçükken ne yaptılar?” deyip bana sıkıcı sarılmış, gözlerimin içine bakarak konuşmuştu. “Lütfen bana hep iltifat et, hiç bıkmıyayım, uydurabilirsin de. Hatta istersen kitaplardan ya da şarkılardan kopya da çekebilirsin!”

Sonra da gülmüştü.

“Söylesene! Ama aşk sözleri olsun!”

Yine yürümeye başlamıştık, sonra başını omzuma koymuştu. Ben de sıkıcı ona sarılmıştım. Başka bir şey söylememiştim. Sessizce yürümüştük etrafta çıt çıkmıyordu; araba, otobüs, am-

210 Hayır, tam olarak öyle değil.

bulans, insan, kedi, hiçbir şey geçmiyordu. Hatta yıldızlar bile havada asılı kalmış bizi dinliyor gibiydiler. Ama ben başka bir şey söylemedim.

“Ama aşk sözleri olsun.”

Şimdi yaptığım gibi o zaman da sessiz kalmıştım; yanımdan hızla geçip giden tarlalara bakıyordum.

Ann çaresizlik içinde bana telaffuz öğretmekten vazgeçti ve göğsüme yattı. Ben onun saçlarını okşarken o da sol eliyle gömleğimin düğmesiyle oynuyordu. Ara sıra gözlerini kapatıyor, sonra yine açıyor, pencereden dışarı bakıyordu. O mükemmel burnunun ucu hafifçe kızarmıştı. Karşımızda Raily ve Ciccio bilgisayarda bir şeye bakıyorlardı, ikisi de kulaklık takmıştı. Ara sıra gülüyorlardı. Yanlarında oturanlar da gözlerinin ucuyla onları izliyor, arada da gözlerini ekrana çeviriyorlardı. Porno film seyretmediklerini umuyordum.

Floransa. Santa Maria Novella’dan çıktığımızda Ann ve Raily’nin ağzı açık kalmıştı.

“*It’s so magical here...*”²¹¹

Hemen *Lonely Planet*’ı açmak istediler ama onlara engel oldum.

“*Now we go in the hotel so we put there our luggage and we can see the city!*”²¹²

“*Yes, perfect!*”²¹³ dedi gülerek. Çok neşeliydim çünkü aslında dükkânda olmam gereken bir saatte şehir dışındaydım ve en güzeli, bu Gianni Salvetti’nin sayesinde olmuştu.

Taksi durağına yaklaştık, Raily ve Ann konuşurlarken hep birlikte yürüyorduk, ne söylediklerini pek iyi anlayamıyorduk. İlk boş taksinin yanma gelince Ann bana dönüp, “*No, Nicco, we*

211 Burası çok büyüdü...

212 Şimdi otele gidiyoruz, böylece valizlerimizi bırakıp şehri görebiliriz!

213 Evet, mükemmel!

aren't in Rome anymore so let us pay for the train tickets, taxi now,"²¹⁴ dedi. Ciccio yaklaştı ve "Ne diyorlar?" diye sordu.

"Sanırım bir şeyler ödemek istiyorlar..."

Floransalı bir genç ve yüzünden feleğin çemberinden geçmiş olduğu belli olan taksi şoförü yaklaştı. "Evet, tren parasını ödemek istiyorlar. Ya paylaşırsınız ya da otobüse binersiniz artık," dedi yüzünde bilmiş bir ifadeyle. Küçük gözleri, kıvrıcık saçları, tüylü bir yüzü vardı, bizim yaşlarımızda olmalıydı ve çok havalıydı. Kız arkadaşlarımıza gülümsedi.

*"They are deciding."*²¹⁵

*"Excuse me..."*²¹⁶ patron... sen bavullarımızı arabaya koy yeter. Teşekkürler."

"Affedersin ama İtalyanca öğrenmeye çalışıyorlar..." dedim. O da omuzlarını silkti ve bavullarımızı bagaja yerleştirdi. İşte o anda Ciccio'nun yanında bir sürü şey getirmesine ilk defa sevindiğimi hissettim. Ciccio gülümsedi, elini kaldırıp avucunu açınca ben de karşılık verdim. Bir beşlik çaktık.

"Süpersin, Nicco!" dedi alçak sesle. Sonra yabancı kızlara baktı. "Aslında bir şeyler ödemelerine izin verebiliriz, değil mi?"

"Hiç öyle şey olur mu Ciccio!"

"Ama ödemek istiyorlar!"

"Bato ve Guido ile Yunanistan'a giderken yaptığımız gibi onlarla da ortak kasa oluşturmayı düşünmüyorsundur herhalde. Sence de bu durum biraz farklı değil mi?"

"Bence çok da farklı değil, birlikte seyahat ediyoruz, birlikte yemek yiyoruz, hatta Raily bazen bizden de fazla yiyor... yani bence aynı durum!"

"Tabii ki aynı değil, onlar kadın!"

"Pardon ama Amerika'da feministler yok mu yani?"

214 Hayır Nicco, artık Roma'da değiliz, o yüzden şimdi tren biletlerinin ve taksinin parasını ödememize izin verin.

215 Karar veriyorlar.

216 Affedersin...

“Neyse, boşver hadi,” dedim. “*So, come on, everybody on the taxi.*”²¹⁷ Taksinin kapısını açtım. “*Now you are here in our country. Rome, Florence, Venice is all the same, is our country, our home! And you are our...*”²¹⁸ dedim ve Ciccio’ya baktım.

“Misafir nasıl denir?”

Ciccio cep telefonundan hemen kelimeyi aradı. “*Guests.*”²¹⁹

“*Yes, you are our guests so no money with us!*”²²⁰

Sempatik Floransalının taksisine bindik ve genç adam gi-deceğimiz yere kadar hiçbir dilde bir şey söylemedi. İndik ve devre mülke girdik.

“Taksi şoförüne bahşış mı verdin yoksa?” diye sordu Ciccio merak içinde.

“Sence?”

“Bence...” diyerek bana baktı ve gözlerini kıstı; tıpkı poker oynarken yaptığımız gibi bir süre düşündü. Sonra birden gözlerini açtı ve “Bence vermemişsinizdir!” dedi.

“Aferin! Neden pokerde kaybettiğin belli oldu, karşı blöf yapmayı bilmiyorsun, al şu bavulunu da yürü, ben artık taşıyamıyorum,” dedim ve elli yaşlarında, kırmızı yanaklı sempatik bir beyefendinin arkasında durduğu bankoya yaklaştım.

“İyi günler, size nasıl yardımcı olabilirim?”

“İki oda ayırtmıştık, B&B’den geliyoruz.”

Bir deftere baktı. “Ah, evet, işte burada! Bay Salvetti aradı ve sizi iyi ağırlamamı tembih etti, ben de en güzel iki odayı sizler için ayırdım, en üst katta, umarım beğenirsiniz,” dedi. İki kartı küçük bir makinaya soktu ve kısa bir süre sonra çıkarıp bana uzattı. “İstedığınız her şey için beni arayabilirsiniz. Adım

217 Pekâlâ, hadi bakalım, herkes taksiye.

218 Şimdi bizim ülkemizdesiniz. Roma, Floransa, Venedik fark etmez, hepsi bizim ülkemiz, bizim memleketimiz! Ve siz de bizim...

219 Misafirler.

220 Evet, siz bizim misafirlerimizsiniz, o yüzden bizimleyken para harcayamazsınız!

Osvaldo ve yarın sabaha kadar burada nöbetçiyim. Bavullarınızı taşıması için birini çağırayım mı?”

“Hayır, hayır, teşekkürler, ağır değiller,” dedim ve asansöre doğru yürüdüm. Aynadan Ciccio’nun başını iki yana sallayarak bavulunu çektiirdiğini gördüm. Dördüncü katın düğmesine bastım.

“O zaman eşyalarımızı bırakalım ve aşağıda buluşalım,” dedim. Ciccio bir kaşını kaldırmış, “Bir fikrim var” der gibiydi.

“Olmaz ama, yoksa şehri göremeyiz.”

“Olsun ama, ben şimdi ona yıldızları göstereceğim.”

Asansörün kapısı açıldı. “Yıldızları akşam gösterirsin, on dakika sonra aşağıda buluşuyoruz.”

Ann ile birlikte asansörden indim ve kapı arkamızdan kapandı. Tam bir saat sonra girişte toplandık.

“Birbirimizi iyi tanıyoruz.”

“Eh, tabii.”

Osvaldo girişteki bankonun arkasından bir yerden başını uzatıp, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Evet, teşekkürler. Bugünlerde Floransa’da değişik bir şeyler var mı diye merak ediyorduk. Ne bileyim şöyle aperitif içecek, akşam yemeği yiyecek özel bir yer, sonra tiyatro gibi...” Osvaldo bankonun mermeri üzerine bir kâğıt koydu. “İşte buyurun, bu kâğıtları her gün müşterilerimiz için hazırlıyoruz. Bugün ilginizi çekebilecek bütün etkinlikler yazıyor burada,” dedi ve alçak sesle ekledi: “Hatta promosyonlu olan etkinlikler de var.” Kâğıdı aldım, katladım ve kot pantolonumun arka cebine koydum.

“Ah, para önemli değil, Bay Salvetti şirket için yapılan harcamalardan kaçınmaz!”

Ann’in elinden tutarak dışarı çıktım.

Floransa’nın o güzel gün batımı ışığında yürümeye başladık. Vecchio Köprüsü’ne vardığımızda durduk: “Bakın... *There is the same, like a Ponte Milvio in Rome!*”

Köprü’nün tam ortasında üzerinde kilitler olan bileklikler duruyordu.

“*I have an idea.*” Bir tezgâh açmış Faslı bir adamın yanına gittim. Tezgâhın bir köşesinde asma kilitler duruyordu. Elimle işaret ettim. “*Yes, two...*”

Şaşkınlık içinde bana baktı. “*Are you American? You look like an Italian.*”²²¹

“*Yes.*” Gülümsedim. “İki tane ver, şunu ve şu diğerini, evet, dur, bekler misin biraz?” dedim ve yakında duran, isim yazmak için getirdiği küçük makinayı işaret ettim.

“Tabii beklerim!” dedi gülümseyip o büyük, beyaz dişlerini göstererek.

Kısa süre sonra gruba döndüm. “İşte geldim, bunlar ikiniz. Ciccio için biraz daha büyüğünü aldım, daha rahat eder.”

Ann ve Raily kilitleri aldılar. “*Wonderful, with our names on them!*”

“*Yes. I put them on!*”

Tam ortada duran sokak lambasına bağlı zincire kilitleri taktık.

“Bize bir iyilik yapar mısınız?” Faslı çocuk yaklaştı ve ben de Ciccio’nun iPhone’unu eline sıkıştırdım. “Kullanmayı biliyor musun?”

“Tabii biliyorum, ben bunları satıyorum hatta!”

“Ha, ne güzel, bir fotoğrafımızı çeker misin o zaman?”

Hepimiz arkamızı Arno Nehri’ne döndük ve “*Three, two, one! Love!*”²²² diyerek kilitlerin anahtarlarını nehre attık. Faslı çocuk o sırada bir dizi fotoğraf çekti. Sonra bir tane de biz kızlarla öpüşürken çekti.

“Teşekkürler.”

iPhone’u geri verdi, ben de Ciccio’ya verdim ve hemen toplanıp fotoğraflara baktık.

221 Aynısı, Roma’daki Milvio Köprüsü gibi! / Bir fikrim var. / Evet, iki... / Amerikalı mısın? İtalyan gibi görünüyorsun.

222 Muhteşem, üzerlerinde isimlerimiz var! / Evet. Takıyorum! / Üç, iki, bir! Aşk!

“Amma hızlıymış! Şu çektiği fotoğraflara bak!” Neredeyse her hareketimizi çekmişti, anahtar atışımız, öpüşmemiz... Hep birlikte güldük ve gezintimize devam ettik. Sonra Borgo dei Greci’de Note di Vino’ya bir aperitif içmeye gittik.

“Hey, alın şunların tadına bakın, ben yaptım, benzerini bulamazsınız,” dedi mekânın sahibi Lorenz. Masamıza sıcak acı soslu, zeytinyağlı, rokalı ve peynirli *bruschetta* bıraktı. Sonra da bir peynir ve salam tabağı getirdi.

Ciccio iPhone’unu aldı. “Dur, bize dört kadeh kırmızı şarap getirir misin? Şey... Montepulciano olsun.”

Bruschetta hâlâ sıcaktı. Ann büyük bir zevkle yedi. “*Mmh, very very good...*”

Sonra parmağına bulaşan zeytinyağını yaladı. Onun bu hareketlerini çok erotik buluyordum. Bana baktı, gülümsedi, sonra düşüncelerimi okumuş gibi kaşlarını çattı. Sonra neşeyle başını iki yana salladı, bir peçete aldı ve ağzını onunla sildi. Bakışlarıyla beni azarlıyor gibiydi.

“Hey, şurası Santa Croce, galiba bir arkadaşım çalışıyor orada, gidip bakalım mı? Belki de bize kiliseyi gezdirir, kızlar çok methediyor orayı,” dedi Ciccio.

Bana çok iyi bir fikir gibi geldi, elimi kaldırıp hesabı istedim.

“*Yes, it is a very beautiful thing only for you...*”²²³

Ann ve Raily memnun bir ifadeyle Ciccio’ya teşekkür ettiler. Lorenzo da hesabı getirdi. Hesaba baktım, tam ödeyecekken Ciccio fişi elimden aldı. “Otuz iki avro mu?” dedi ve düşünmeye başladı. “Eh, tabii, dört kadeh şarap ve bir sürü yiyecek şey var. Çok da fazla değilmiş, öde hadi.”

Fişi bana verdi. Ann elini çantasına uzattı.

“*Don’t worry, this is for our work. We don’t pay, Salvetti pay!*”

“*Yes...*” diye ekledi Ciccio. “*It’s like Principe Colonna!*”

Ann ve Raily şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar, pek iyi anlamamışlardı ama sonra Ann’in aklına bir fikir geldi. Yarısı

223 Mmm, çok güzel. / Evet, çok güzel bir şey, sadece senin için...

kırmızı şarapla dolu kadehini alıp havaya kaldırdı. “Teşekkürler, Salvetti!” Bazı kelimeleri telaffuz ediş şekli beni çok güldürüyordu, Amerikan aksanıyla konuşuyordu. Hep birlikte kadeh kaldırdık.

Sonra Raily elini Ann’in elinin üzerine koydu. “*They want to be nice, it means that if they ever come to New York they will be our guests!*”²²⁴ Bize dönüp gülümsedi.

Kısa süre sonra Ciccio Santa Croce’nin kapısını çaldı.

“Sen bu adama...” diye soruma başlar başlamaz beni anladı.

“DVD kopyalayıp veriyordum.”

“Hangi, şu DVD’lerden mi?”

Ciccio cevap veremeden kapı açıldı.

“İyi günler, buyurun, kimi aramıştınız?”

Bekçi çıktı, elli yaşlarındaydı ve üzerinde ilkokuldaki kapıcımızinkine benzer bir üniforma vardı.

“Peder Fiasconaro’ya bakmıştık.”

“Burada bekleyin.”

Kapıyı açık bırakıp içeride kayboldu. İçeride uzun, çok bakımlı bir çim alan vardı.

“Söylesene, şu DVD’lerden mi? Onlar değildir herhalde.”

Ciccio bana döndü, bir kaşını havaya kaldırdı ve yüzünde bana *Cazcı Kardeşler* filmindeki John Belushi’yi anımsatan bir ifadeyle, bir şey söylemeden öylece durdu.

“Lütfen hayır de. Ben gidiyorum!”

Ann’in elinden tuttum ve tam oradan uzaklaşırken beni durdurdu.

“Hayır, şaka yaptım! Bir DVD’den yüz kopya istemişti.”

“Öyle mi? Ne tür bir DVD?”

“Aziz Francesco’dan bahsedilen, içinde kilise görsellerinin, tablolarının olduğu, Sorella Arte’ye ait bir vakıftan bahsedilen bir DVD.”

224 Merak etme, bu iş yerimizden. Biz ödemiyoruz, Salvetti ödüyor! / Evet... Prens Colonna gibi! / Bize iyi davranmak istiyorlar, bu da demek oluyor ki New York’a gelirlerse misafirimiz olacaklar!

“Başka bir şey yoktu, değil mi?”

“Tabii ki yoktu!”

“Merak ettim, bu işten iyi para kazandın mı?”

“Hiç kazanmadım, bedavaya yaptım,” dedi ve bakışlarını gökyüzüne çevirdi. “Ve çok severek yaptım.” Sesini yükseltti. “Böyle arkadaşlar edinmek her zaman iyidir, öyle değil mi? Bakarsın birkaç günahımı silerler.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Sana inanamıyorum, Tanrı’yla bile iş yapıyorsun yani, öyle mi?!” *Umut Işığım* filminde çok güzel bir espri vardı. “Doğduğumda, sanırım Tanrı’nın yapacak başka işleri vardı,” diyordu. Belki de o filmde değildi.

“Ciccio!” diye bağırdı bir papaz yaklaşırken. Kısa bacaklarının üzerinde yürürken kollarını öne uzatmış Ciccio’ya doğru, yüzünde güzel bir tebessümle geliyordu. “Seni gördüğüme çok memnun oldum! Bu ne güzel sürpriz!”

Ciccio’ya sarıldı ve tabii onu mümkün olduğu kadar çok kavramaya çalıştı. Sonra da dönüp bizlere baktı.

“Merhaba, ben Niccolò, bunlar da arkadaşlarımız.”

“Gelin, içeri girin, size bir şeyler ikram edeyim, ben Peder Paolo Fiasconaro,” dedi ve bu inanılmaz kilisenin içine girmemizi bekledikten sonra kapıyı kapattı. Ann ve Raily ellerindeki *Lonely Planet*’ı açtılar. Peder Fiasconaro’nun İngilizceyi mükemmel konuştuğunu duyunca çok mutlu oldular. Peder onlara kilise hakkında bilgiler verdi. Kilisenin kapalı olduğunu, ama bizim arka taraftan girebileceğimizi söyledi. Çok kibardı, ara sıra bize de İtalyanca bir şeyler anlatıyordu.

“Şuradaki meydanı gördünüz, çok büyüktür, Rönesans’ta futbol oynarlarmış, şimdi de her yıl haziran ayında dönemin kostümleriyle futbol oynarlar.”

“Gerçekten mi Peder Paolo, o zaman gelip ben de oynarım!”

“Bezden yapılmış bir topla oynuyorlar, bir çeşit ragbi!”

“Daha iyi ya, ben savunmada direk rolü üstlenebilirim, hatta bu kilisenin de direği olurum!”

Peder Fiasconaro gülmeye başladı, sonra doğrudan kilisenin içine girilen küçük bir kapıyı açtı. “Eskiden kiliseler yatay planlıymış, Fransiskanlar ise ilk defa kilisenin merkezi olması gerektiğini savunmuşlar. İnsanların bir araya geleceği bir yer olmasına dikkat etmişler. Mısır haçı şeklindedir burası, ‘t’ harfi gibi, diğer manastırlı kiliselerde olduğu gibi. İnşasından sonraki yedi asır boyunca yavaş yavaş değişmiş ve Fransiskan kilisesi olmuş. Aynı zamanda laboratuvar ve zanaatkarların çalıştıkları yer olarak da kullanılmış.” Ann ve Raily bir yandan Peder Fiasconaro’yu dinliyor, bir yandan da ellerindeki rehberi kontrol edip başlarını sallıyorlardı. Sonra rehberi kapatıp sadece pederi dinlemeye karar verdiler. Hepimiz yukarılara bakıyorduk.

“İşte, şu rengârenk pencerelerin olduğu yüksek neflerden giren ve sütunların üzerinde kırılan ışığı görüyor musunuz? Heykellere bakın.”

Etrafımız tablo ve büstlerle doluydu.

“Burada Michelangelo, Galileo, Machiavelli gömülü... onları hatırlıyorsunuz değil mi?”

Her şeyi unutmuş olabileceğimizi düşünerek endişeyle bize bakıyordu.

Ben de onu ikna etmeye çalıştım. “Evet, evet... tabii...”

Ciccio sırtına vurdu. “O lisede çok iyiydi, bense orta dereceliydim.”

Peder Fiasconaro onaylar şekilde başını salladı. “Tahmin ediyorum. Dante’nin bu heykelini gördünüz mü? Onu da buraya gömeceklerdi ama Ravenna şehri buna izin vermedi. Şu lahdin üzerine eğilmiş kadını görüyor musunuz? Ağlayan şiiir.”

Ann ve Raily bu hikâyeyi dinlerken oldukça heyecanlandılar.

“Onlar başka zamanlardı,” diye sözlerini bitirdi Peder Fiasconaro ve bizi içerilere götürdü. Fransiskanların yemekhanesine girdik ve hazırladıkları özel bir meyve şarabının tadına baktık.

“Beğendiniz mi?”

Ann yavaş yavaş içti.

“*It’s incredible.*”²²⁵

“Yapılışı bir sır,” dedi peder gülümseyerek.

Sonra restorasyon çalışmalarına baktık, kurulan iskelelere çıktık ve yukarıdaki haça kadar tırmandık. Ciccio için endişeleniyordum; nefes nefese kalmıştı ve en önemlisi, acaba bu iskele onu taşıyacak mıydı? Ama bir şey söylemedim.

“Hey, beni görmeye daha sık gelmelisin. İncecik olursun.”

“İyi olur!” diyebildi Ciccio. Sonra aşağıdaki gizli alanlara girdik, eski tablo ve şişelerin olduğu yerlerde dolaştık.

Ann ve Raily, “Teşekkürler!” diyerek pederi selamladılar. Peder kapıya kadar bize eşlik etti. Kızlar gerçekten çok mutlu oldular.

“Ne demek. *When you want to come back, I will pray for you.*”²²⁶ dedi iki kızın da ellerinden içtenlikle tutarak.

Sonra Palazzo Vechhio’ya doğru yürüdük.

“Burada bir şey yapmadın mı? DVD, bir şeyler indirme, bitirme tezi falan?”

“Hayır, burada tanıdığım yok,” dedi ve Uffizi Galerisi’ne girmek için yirmi dakika kuyrukta bekledik. Ama Ciccio beni şaşırtmaya devam etti. iPhone’unu aldı, tuşlara bastı ve kasaya geldiğimizde şöyle dedi: “Dört bilet ayırtmıştık, yani bir bilet için altı buçuk yerine dört avro ödeyeceğiz! Biraz sırada bekledik ama tasarruf ettik.” Ann ve Raily sesli rehber aldılar ve söylenenleri harfi harfine uyguladılar.

Sonra Palchetti Sokağı’nda Latini adlı bir restorana akşam yemeğine gittik. Ciccio yine dahice davrandı.

“Rezervasyonumuz vardı, teşekkürler, affedersiniz, teşekkürler...” diyerek otuz kişilik bekleyen grubun yanından geçtik.

Büyük bir masada, bir Alman grubun yanına oturduk. Tripadvisor’da her şeyi okumuş olan Ciccio kızları rahatlatmıştı.

225 İnanılmaz.

226 Yine gelmek istediğinizde sizin için dua edeceğim.

“Burada böyle yapılır, *it's normal, we eat all together but everyone with his personal plate!*”²²⁷

Kızlar güldü ama Raily sipariş verirken biraz şaşkındı: “*A steak well done.*”²²⁸

Garson ona baktı ve kibar olmaya çalışarak gülümsedi. “*It's impossible, the Fiorentina must be rare.*”²²⁹

Sonunda Raily garsona güvenmeye karar verdi ve yemeği gelip de tadına bakınca beğendiğini söyledi. Et ağızda dağılıyordu. Bu özel Floransa bifteğinin yanında yediklerimizin hepsi Floransa mutfağına özel yemeklerdi. Yanında da güzel bir Chi-anti şarabı içtik. Bıçakla kesilmiş domuz jambonu, bir Floransa salamı olan *finocchion*, çeşnili kızarmış ekmek, mantarlı irmik yemeği ve çok lezzetli bir domates sosu yedik. Sonunda Ann ve Raily çıldırmış gibiydiler.

Ben, “Lezzetli, değil mi?” diye sorarken *cantuccini* kurabiyelerini şaraba batırdılar.

“*Very good!*” dediler ve birkaç kadeh daha içtiler. Restorandan çıktığımızda ikisi de çakır keyifti.

Ciccio Raily’i öptü, sonra da etrafına bakındı. “Hey, Peder Fiasconaro’ya yakalanmayız, değil mi? Bir de şimdi günah çıkarmamızı ister falan...”

“Yok canım, bir öpücük yüzünden mi? Tabii gerisini anlattırsan doğrudan manastıra girmen gerekir!”

“Ha ha...” diye güldü Raily. Ciccio’ya sordu: “*What is he saying?*”²³⁰

“*Nothing, it's a joke.*”²³¹

Sonra Ciccio o sırada oradan geçen bir grup gence yaklaştı ve onlara bir şeyler sordu. “Tamam, teşekkürler!” dedi. Sonra bize döndü. “Hadi, yola çıkıyorlarmış!”

227 Bu normaldir, hep beraber yeriz ama herkesin kendi tabağı olur!

228 İyi pişmiş bir biftek.

229 Bu mümkün değil, Floransa bifteği az pişmiş olmalıdır.

230 Ne diyor?

231 Hiç, şaka yapıyor.

“İyi de nereye gidiyorlar?”

“Ne önemi var ki? Eğleneceğiz iştel!”

Gazete bayisinden hızla biletleri aldı ve bizi o anda kalkan bir otobüse bindirdi. Hafif sarhoş bir halde sessizce seyahat ettik. Raily ve Ciccio bir şeyler konuşuyorlardı, diğerleri susuyordu. Ben ve Ann ise herhangi bir dilde milyonlarca kelime taşıyan bakışlarla birbirimize bakıyorduk. En azından buna inanmak istiyordum.

Michelangelo Meydanı'na vardık. Floransa yüksekten çok güzel görünüyordu. El ele tutuşmuş dört heykel gibi öylece kaldık. Sıcak ve hafif bir rüzgâr Ann'in saçlarını savuruyor, aşağılara inip elbisesini vücuduna iyice yapıştırıyordu. O an o güzel vücudu yüzüme daha da güzel göründü. Bacakları hafif açık halde, Floransa ışıklarında profili çok güzeldi.

Yakınlardaki Flò adlı diskodan müzik sesi geliyordu. Sanırım Negramaro'nun *L'immenso* şarkısıydı. Rüzgâr dönmüş olmalıydı ki şarkı daha net duyuluyordu. *Dünyayı geriye döndürebilsem, şüphesiz önce seni geri getiririm...* Ann dönüp bana baktı, dolunay vardı, çok güzeldi, yaklaşıp beni kucakladı. *“Hold me... I love this trip, it is special and I will remember it forever. You will be my Italy, I will remember every secret kiss.”*²³²

Ben de ona sıkıca sarıldım, İngilizce söylediği bu kelimeler her zamankinden daha çok hoşuma gitmişti, belki de onların çok güzel bir ilanıaşk olduğunu düşünmüştüm, şu benim kimseye yapmadığım şey. Şimdi de Alicia Keys'in *Girl on Fire* şarkısı çalıyordu. *This girl is on fire / This girl is on fire / She's walking on fire / This girl is on fire / Looks like a girl, but she's a flame / So bright, she can burn your eyes / Better look the other way / You can try but you'll never forget her name.*

Ann bana naktı. *“This song is true, it's about me, please don't forget my name.”*

232 Sarıl bana... Bu geziyi çok sevdim, çok özel bir gezi ve onu sonsuza dek unutmayacağım. Sen benim İtalya'm olacaksın, her bir gizli öptüğü hatırlayacağım.

Gülümsedim. “*Sure.*”²³³ Söylediklerinin hepsini anlamamıştım ama sanırım bu an gibi bir şeyi umutmamam gerektiğini söylemişti. Bu şarkıyı daha önce kimseyle birlikte dinlememiştım, şimdi kollarımın arasında duran onunla dinliyordum. Her şey yeni ve çok güzeldi. Kim bilir neyin peşinde olan bir helikopter geçti ve Floransa’nın çatılarını aydınlattı, sonra ışıklarını söndürdü ve gürültüyle uzaklaştı. Önümüzdeki duvardan bir kedi atladı, meydandan bisikletli bir kadın geçti. Floransa’nın ışıkları dinlediğimiz şarkının üzerine yazılmış bir şiir gibiydi. Her ne kadar bu anın, tadı tuzu olmayan bu güzelliğin bir parçası olsa da Alessia bu yaşananları hiç bilmeyecekti. Artık biriyle beraber olmadığımızda, zaman bizi o kişiden uzaklaştırıyordu. Bu anlar benim olacaktı ama artık bizim olmayacaktı ve ben çaresizce her anı, ileride ona anlatmak üzere aklıma yazmaya çalışsam da başaramayacaktım. Eskiden bir gün içinde onu birkaç kez görür ya da sesini duyardım. “Ale, ne manzaraydı ama, Francia Caddesi’ndeki köprü’nün üzerinden muhteşem bir günbatımı, sen de gördün mü?” Ya da: “Onları gömeliydin, Bracciano Gölü’nden Monte Mario’daki yangını söndürmeye gelen Canadair’ler.” “Gördün mü, kar yağıyor! Senin oralarda da yağıyor mu? Ne manzara ama...” “Ben Giulio Cesare Caddesi’ndeyim, kuş kümeleri gökyüzünde dans ediyor, şekiller çiziyorlar, top, üçgen... telefonumla çektim, sonra göstereceğim sana.” İşte bunlardan konuşurduk her gün. Ama o an yaşadığım manzara ve onsuz geçirdiğim ya da geçireceğim daha binlerce gün parçasını artık birlikte yaşayamayacaktık. İlk defa o an, gerçekten ayrıldığımızın farkına vardım.

233 Bu şarkı gerçek, beni anlatıyor, lütfen adımı unutma. / Elbette.

Ertesi gün erkenden trenle Venedik'e gittik.

"*This is the city of love... It's for us!*"²³⁴ Ciccio her zamanki gibi inanılmaz formundaydı. "*So, I have all ok.*"²³⁵ Her şeyi mükemmel bir şekilde organize ettim, demek istiyordu. Böylece başka bir otele gittik, Salvetti tabii ki burada da bizim için rezervasyon yapmıştı.

"Buyurun, biz de sizi bekliyorduk," dedi başka bir kibar görevli, Pietro. Eşyalarımızı odaya bıraktık ve Venedik'in sokaklarında kaybolduk.

"*Getting lost in Venice... It could be a movie!*"²³⁶ Ann her şeyi düzgün bir şekilde yapmak istiyordu ama sonunda yine Ciccio'nun söylediklerini yaptık ve kaybolduk. Venedik'in *calli* dedikleri sokaklarında, meydanlarında yürümeye başladık. Karşımıza tek tek küçük pazarlar çıktı. Ann, tam bir turiste yakışır şekilde buralardan bir şeyler aldı. Kızlar sürekli sarayların, heykellerin, içleri antika bir tablo ya da önemli şahsiyetlerin anıtları gibi sürprizlerle dolu küçük Venedik kiliselerinin önünde durup fotoğraf çekiyor, hepsini *Lonely Planet*'ta bulup detayları okuyorlardı.

"*This is Basilica of Santa Maria Gloriosa dei Frari*", "*This is San Rocco, here on the sides of the organ there are doors painted by Tintoretto!*", "*Here in this church called Madonna dell'Orto Tintoretto*

234 Burası aşkın şehri... Bizim için!

235 Yani her şeyi hallettim.

236 Venedik'te kaybolmak... Bu bir film olabilir!

was buried!"²³⁷ İşte bu iki yabancı kızla böyle dolaşıyorduk. Ciccio iPhone'unu kızlara yaklaştırıyor, bütün söylediklerini Dragon Dictation ile tercüme ediyordu. Bütün Venedik'in ticaret merkezinin Rialto olduğunu, burada bankaların yer aldığını, ekonominin kalbinin yine burada attığını öğrendik. Yabancılarla Venedikliler arasındaki bütün ticari anlaşmalar burada yapılıyordu. Sonra San Giacomo Kilisesi'ni gördük, buraya küçük olduğu için San Giacometo diyorlarmış. Ama çok güzeldi. Venedik'in en eski kilisesi olarak biliniyormuş, hatta şehir doğmadan önce inşa edilmiş. Burada Papa III. Alexander ve Barbarossa bir barış anlaşması imzalamışlar. Sonra bölgenin tipik ürünlerini tanıdık: aslında enginar olan *castronze*, çok güzel yemeklerde kullandıkları şerbetçiotu ve yabani kuşkonmaz. Sonra vapura bindik ve Canal Grande'de dolaştık. Korkuluklara yaslanıp Venedik'in su üstündeki hayatını izledik. Kendi çapında bir deniz trafiği vardı. Çeşit çeşit tekneler "anayolda" karşılaşıyor, oradan da sağa sola dağılıyor, "ara sokaklara" sapıyorlardı.

*"What are you thinking about?"*²³⁸

"Hiç."

*"Really?"*²³⁹ Ann merakla bana baktı, bir elini omzuma koydu, bir elini de vapurdan dışarı uzatıp telefonuyla bir fotoğraf çekti. Sonra baktı, güzel çıkmış mıydı bilmiyorum ama yüzü gülüyordu. Vapur yoluna devam etti. Kesin olan tek şey, kendimi tıpkı onun gibi bir turist olarak görüyordum ve bu Venedik gezisini Alessia yanımda olmadan yapıyordum. Hatıralarımdan çıkmayacağı kesindi. Ann aslında düşünceli olduğumu anlamış gibiydi ve hiçbir şey söylemeden beni yanağımdan öptü. İkimiz de önümüzde defile yapan, suların içinden yükselen, renkli duvarları, koyu

237 Burası Santa Maria Gloriosa dei Frari Kilisesi. / Burası San Rocco, işte burada, orgun kenarlarında Tintoretto'nun üzerine resim yaptığı kapılar var! / Madonna dell'Orto adlı bu kilisede Tintoretto gömülüymüş!

238 Ne düşünüyorsun?

239 Gerçekten mi?

pencerleri olan sarayları izlemeye devam ettik. Suların üzerindeki küçük köprüleri sabah trafiği rahatsız ediyor gibiydi.

“Hey, ne dersiniz, bir şeyler yiyelim mi? *I’m hungry.*”²⁴⁰ Ciccio elini göbeğinde gezdirdi.

Raily de elini onun karnının üzerine koydu. “*Yes, I love it and it is synchronized with mine, I’m hungry too!*”²⁴¹

“*We can go for shadow.*”²⁴² Bu kez de Pietro’nun bize otelden çıkarken verdiği haritada ben bir şeyler okudum.

“*What?*”²⁴³

“*It is the lunch of this hour, and shadow is because in the past they had put the wine in the shadow of the San Marco. This is the ombra, we can find a lot of bacari, little restaurants, very good.*”²⁴⁴

Kısa süre sonra Giacinto Gallina Sokağı’ndaki Ponte’ye vardık ve büfeden tabaklarımızı tereyağlı morina balığı, sardunya, istiridye, deniz salyangozu ve haşlanmış ahtapotlarla doldurduktan sonra küçük bir masaya oturduk.

“*What is this?*”²⁴⁵

“*It is like octopus,*”²⁴⁶ dedi Ciccio ellerini uzatıp parmaklarını hareket ettirerek. “*But they are more little!*”²⁴⁷

“*Delicious!*”²⁴⁸ Gölgede, küçük bir sokağın içinde, hafif bir esinti ve köpüklü beyaz şarap eşliğinde yemeğimizi yedik.

“*And what are these?*”²⁴⁹

240 Ben açım.

241 Çok seviyorum bunu, benimkiyle de senkronize, ben de açım!

242 Gölge için gidebiliriz.

243 Ne?

244 Şimdi öğle yemeği saati ve gölge de eskiden şarabı San Marco çanının gölgesine koydukları için. Burası *ombra*, birçok *bacari* bulabiliriz, küçük restoranlar yani, çok güzel.

245 Bu ne?

246 Ahtapot gibi.

247 Ama daha küçükler!

248 Leziz!

249 Peki ya bunlar ne?

Kâğıda baktım ama göremedim. Ciccio bana yardım etti ve iPhone’unda aradı. “*Are some nerves, but not of an anger man,*”²⁵⁰ dedi ve ağzını açarak deli taklidi yaptı. “*But a very sweet man!*”²⁵¹

Ann ve Raily hem gülüyor hem de zeytinyağı ve sirkeyle lezzetlendirilmiş dana haşlamayı yiyorlardı. Oradan Murano Adası’na geçtik. Biraz yürüdük ve küçük bir dükkâna girdik. Uzun bir demir çubuğun içinde cam üfleyen adamı görünce çok etkilendik. Sonra Ciccio adamla konuştu, adının Paolo olduğunu söyledi. Paolo bir cam parçası aldı, ısıttı, yumuşattı, ara sıra onu dönen bir kürenin üzerine bıraktı ve sonra Ann ile Raily’ye iki küçük cam kalp verdi. Hatta uçlarına ip geçirebilecekleri birer kulp bile yapmıştı.

Dükkândan çıktık, Ann ve Raily kalpleri boyunlarına astılar ve çok mutlu oldular. Tatillerinde bu şehri görmeyi planlamışlardı.

“*Let’s go there, they say there is a beautiful view.*”²⁵² Doğruydu da. Kısa süre sonra San Marco’nun tepesine çıktık, bütün kilise, meydan ve ileride de lagün ayaklar altındaydı. Hatta dağlar bile görünüyordu.

“*One day we have to go to the sky together!*”²⁵³ dedi Ciccio işaret ederek.

“*Yes, next time.*”²⁵⁴

Ciccio, birden, meraklı bir şekilde sordu: “*But when you come back to America?*”²⁵⁵

Ann ve Raily sadece bir saniye birbirlerine baktılar, sonra Ann hızlıca cevap verdi: “*Oh, we have not decided yet, we have an open ticket.*”²⁵⁶

250 Biraz sinir var ama sinirli bir adamınki gibi değil.

251 Çok tatlı bir adamınki gibi!

252 Hadi oraya gidelim, çok güzel bir manzara olduğunu söylüyorlar.

253 Bir gün birlikte göğe çıkmalısınız!

254 Evet, bir dahaki sefere.

255 Peki ne zaman Amerika’ya dönüyorsunuz?

256 Ha, henüz karar vermedik, açık bir biletimiz var.

“Ok.” Sonra San Marco Kilisesi’nin içine girdik. Giriş bedavaydı ve Ciccio sıraya girmemek için yine internetten rezervasyon yapmıştı. Sonra otele döndük, duş aldık, yatağın yanında duran radyoda Emma’nın “Amami” şarkısı çalıyordu: *Sev beni, toprak gibi, yaz gibi, sev beni, deniz fenerinin ışıyımışım gibi sev beni, yarınlar yokmuş gibi sev beni, şimdi beni arkamızdaki rüzgâr aşkı alıp götürerekmiş gibi sev beni...* Sonra üzerimizde bornozlarla küçük bir kanala bakan pencereden dışarıyı izledik. Bir şişe birayı paylaşırken üzerinde bir turist grubuyla geçen bir gondol gördük. Neşe içinde Ann’e bakıyordum.

*“Do you want to do a tour in gondola?”*²⁵⁷

*“It’s for old people.”*²⁵⁸

“But why? It’s romantic.”

*“No, it’s too expensive and you’re not allowed to stop whenever you want, you cannot even get down from a gondola, the gondolier is always there staring. For romantic occasions there should be no one except the person you like,”*²⁵⁹ dedi gözlerimin içine bakarak. Teni, sudan yansıyan güneş ışığında parlayan saçları... Ann yavaş yavaş bornozumu çıkardı, her şey çok romantikti.

Aşağı indiğimizde Pietro bize gülümsedi, bizi bekliyor gibiydi. *“Is all ok?”*²⁶⁰

“Evet, evet, her şey mükemmel, teşekkürler.”

“O zaman Bay Salvetti’ye tüm hizmetlerimizi iyileştirdiğimizi söylersiniz. Hatta tam önümüzde duran bir vapur da var. Taksiler de müşterilerimize indirim yapıyor.”

“Tabii, söyleyeceğim.”

Pietro memnun bir ifadeyle gülümsedi, işini yapmıştı. “Arkadaşınız sizi dışarıda bekliyor.”

257 Gondolda bir tur ister misin?

258 Yaşlılar için o.

259 Ama neden? Romantik aslında. / Hayır, çok pahalı ve istediğin yerde duramıyorsun, gondoldan inemiyorsun bile, gondolcu da hep orada sana bakıyor. Romantik anlar için hoşlandığın insandan başka kimse olmamalı.

260 Her şey yolunda mı?

“Ah, teşekkürler.” Bahçeye çıktım. Bu sefer biz geç kalmıştık. Ann ve ben el ele tutuştuk, bahçeden geçtik. Köprünün diğer ucunda Ciccio duruyordu.

“Oh, sonunda teşrif ettiniz. Bu sefer zamanlaman farklıydı. Bunu nasıl değerlendirmeliyim?”

“Nasıl istersen öyle değerlendir. Raily? O nerede?”

“Burada.”

O sırada köprünün altında bir taksinin bizi beklediğini fark ettim. Formikadan, kahverengi deri yastıklarla kaplı, çok şık bir deniz taksisiydi.

“Hi.” dedi Raily gülümseyerek. Saçlarını toplamıştı. Üzerinde mavi, seksenli yıllardaki gibi vatkalı, önü yanlamasına fermuarlı bir ceket vardı. Altında da açık mavi pantolon, beyaz bez, ipli ayakkabılar ve çaprazlamasına taktığı beyaz bir deri çanta. Ciccio’ya yaklaştım.

“Bu biraz pahalı değil mi? Taksinin parasını şirketten almayabilirim. Salvetti’yi çok da zorlamak istemem.”

“Merak etme,” dedi göz kırparak. “Gidiş dönüş bedava.”

İşte o zaman rahatladım. “İyi de neden?”

“Fausto benim filmlerime bayılır!”

“İyi akşamlar,” diye selam verdi denizci Fausto, ben Ann’le birlikte teknenin arkasındaki koltuğa yerleşirken. O sırada dümenin yanında on tane kırmızı kapaklı DVD gördüm.

Ciccio, Raily ile birlikte karşımıza oturdu ve yine bana göz kırptı. “Onları hep yanımda taşıyım. Yapacak bir şey yok, Rocco’nun bir sürü hayranı var!” Tam o anda tekne köprüden ayrıldı, geniş bir viraj aldıktan sonra hızla ilerleyerek kanala girdi ve yavaş giden tekneleri bir bir geçti.

“Hey...”

Ann ve Raily arkamızda bıraktığımız ize baktılar. Rüzgâr ikisinin de saçlarını dağıtıyordu. “*He is going so fast!*”²⁶¹

261 Çok hızlı gidiyor!

“Yes, maybe he would like come back early at home.”²⁶² Porno izleyecek de!” Tabii bu cümleyi Ciccio sadece benim için söylemişti. Kısa süre sonra taksi inanılmaz bir kolaylıkla bir köprüye yanaştı. Fausto köprüünün üzerindeki babalardan birinin çevresine bir halat geçirdi ve indik. Ciccio ona bir şeyler söyledi ve dönüş saati için anlaştılar. Restoranda bir masaya oturduk.

Garson geldi.

“Ne alırsınız?”

“Biz menüye bakarken biraz su getirir misiniz?”

“Tabii.”

“Teşekkürler.”

Ann ve Raily merak içinde bizi dinlediler. “*The name of this place is assassins!*”²⁶³

“Really?”²⁶⁴

Korkmuş gibi yaptılar.

“*But the owner seems so kind.*”²⁶⁵

“*He is also handsome.*”²⁶⁶

“*What?*”²⁶⁷ dedi Ciccio kıskanmış gibi yaparak. “*Ah, you prefer Giusy... this is the name of the owner! Giusy, alias Giuseppe Galandi. So older and you prefer one man like him and not me!*”²⁶⁸

Güldüler, şakalaştılar, birbirlerini dürttüler. Restoran sahibi geldiğinde gerçekten tartışıyormuş gibi yaptılar.

“Hey, neler oluyor? Kavga mı ediyorsunuz? Olmaz, burada kavga edilmez! Burada herkes iyi anlaşmalı, yoksa bunun benim suçum olduğunu düşünebilirler!”

262 Evet, belki de eve erken dönmek istiyordur.

263 Mekânın adı “katiller” demek.

264 Gerçekten mi?

265 Ama sahibi çok iyi birine benziyor.

266 Hem de yakışıklı.

267 Ne?

268 Ha, demek Giusy’yi tercih ediyorsun... Mekân sahibinin adı bu! Giusy, namıdiğer Giuseppe Galandi. O çok daha yaşlı ve sen beni değil onun gibi bir adamı tercih ediyorsun!

Ciccio ve Raily bir kahkaha attılar. Giuseppe de önce kızmış gibi yaptı ama sonra gülümsedi. “Buraya neden Katiller Lokantası dendiğini biliyor musunuz? Çünkü Hasan Sabbah’ın müritleri olan Haşhaşilerin geldikleri yer burası.”

Ciccio dumanlı bir şey içiyormuş gibi taklit yaptı.

“Evet, işte onlar. Bizim masalarımız, eski Venedik Nüfus Dairesi’deki antika tezgâhın parçalarından yapılmıştır. Eskiden birine duyulan sadakati göstermek için ‘sizin katilinizim’ denirmiş, yani ben de sizin için buradayım diyebiliriz.”

Böylece biz de onun her tavsiyesine uyduk, Raily ile Ciccio aralarında şakalaşmaya devam ettiler. Giuseppe’nin tavsiye ettiği yemeklerin siparişini verdik: karidesli ayçiçeği, yengeçli *gnocchetti*, morina balığı, kızarmış deniz mahsülleri ve yanında Ciccio için bir şişe bira ve bir şişe de “katil yapımı” ev şarabı. Gerçekten çok güzeldi. Sonra da çok lezzetli Venedik tatlıları yedik. Hesap da çok tuzlu değildi.

Böylece suların sardığı bu şehirde geçen romantik bir geceden sonra Venedik’ten ayrıldık.

“İşte orada, peronun sonunda bekliyor!” Ciccio tekerlekli bavuluyla hızla trenden indi. Biz de arkasından gittik.

“Picchio!”

“Ciccio!”

Birbirlerine koşup kucaklaştılar. Picchio diye seslendiği adamın üzerinde Ciccio’nunki gibi siyah bir tişört vardı. Saçları da jöleliydi ve bir taçla toplanmıştı. Sol kulağında bir küpe, üzerinde onu Ciccio’dan biraz daha zayıf gösteren bol pantolon, ayağında da bağciksız spor ayakkabılar vardı. Yani Ciccio ayna karşısındaydı sanki.

Ciccio büyük bir gururla bizi onunla tanıştırdı. “Bu Picchio, benim Napolili kardeşim!”

Adam gülümsedi. “Hey, şakanın zamanı değil.” Eliyle göğsüne vurdu. “Bugün burada benimlesiniz ve hiçbir şey için endişelenmenize gerek yok,” dedi.

Ann merakla bana baktı. “*What is he saying?*”²⁶⁹

“*I don’t know...*”²⁷⁰

Güldük ve arkasından gittik. Kısa süre sonra arabasına binmiştik. Eski, beyaz, üstü açık Maggione marka bir arabaydı. O tıpkı Ciccio gibi kullanıyor, yoldaki bütün arabaları solluyordu.

Arkada, Ann ile Raily’nin ortasında oturuyordum ve üçümüz de sağa sola savruluyorduk. “Hey, sizin her şeyiniz aynı!”

269 Ne diyor?

270 Bilmiyorum.

Ciccio bize döndü. “O benim buradaki, Napoli’deki şubem. Her hafta ona DVD ve başka şeyler gönderiyorum.” Picchio da bize döndü ve “Ama burada pazar daha karmaşık. Çok rekabet var,” dedi. Ciccio kolunu onun omzuna attı. “Evet, evet, biliyorum, bunu bana telif vermemek için söylüyorsun. Benim sana bulduklarım kimsede yok.”

“Eh, sen öyle diyorsan...”

“Kalite anlamında yani!”

Picchio yine bize döndü. “Hep böyle der.” Gülümsedim ama olacakları da biliyordum.

“Tamam, sen önüne baaak...” Kırmızı yansa da geçen motorlu birini ezmekten son anda kurtuldu. Picchio direksiyonu ustaca kırmayı başarmıştı. Ciccio’nun bagajda duran bavulunu kontrol ettim ve Picchio da bunu fark etti.

“Her şey yolunda Nicco, benim yanımda güvendesiniz!”

Ann ile Raily birbirlerine bakıp başlarını salladılar. Endişeli oldukları her hallerinden belliydi. Sonra Ann sordu: “*Doesn’t anyone wear helmets on a motorbike? Look at them, there are three of them with baby.*”²⁷¹

Picchio gülerek bize döndü. “Bayanlar, baylar, *here the company for the helmets... closed, finished, kaputt! We love too much the wind in the hair, to hear the waves, the perfume of the sea...*”²⁷²

Ciccio şakasına ona bir yumruk attı. “Tabii, bir şairimiz daha var burada!”

Picchio güldü. “Ben, yabancı kızları...” Elini ağzına götürüp öpücük yollayacakmış gibi yaptı ama yaladı, “midye olsalar bile yerim!” Ciccio ile ikisi çılgınlar gibi gülmeye başladılar, gerçekten çıldırmışlardı. Bu arada şair demişken aklıma önce kız kardeşim Valeria, sonra ablam Fabiola ve onların bütün sorunları geldi. Tabii sonra da Alessia ve hâlâ bir anlam veremediğim sorunları-

271 Kimse motosiklette kask takmıyor mu? Şunlara bakın, bebekle birlikte üç kişiler.

272 İşte kask üreten şirket... kapalı, öldü, bitti! Sağımızda rüzgârı çok severiz biz, dalgaları duymayı, denizin kokusunu...

mız. Cep telefonumu çıkardım ve sessize aldım. Aslında sessize almayabilirdim de, annemin gönderdiğinden başka mesaj yoktu. “Ne zaman dönüyorsun?” Halbuki ona yazmıştım. Yine yazdım. “En kısa zamanda.” Telefonu cebime koydum, Ray-Ban gözlüklerimi taktım. Aslında o anda mutlu olmalıydım. Napoli’nin sahilinde, Mergellina’da, güneşli, güzel bir günde çok güzel bir kızla beraberdim. Ama yine de bir eksik vardı. Evet, biliyordum, gülüyordum, şakalar yapıyordum, sohbet ediyordum ama sonra bir an başka bir tarafa dönüp içindeki o büyük tatminsizliği hissediyordum. Belki de şimdi evin erkeği ben olduğum içindi ve evin erkeği olmayı hiç ama hiç istemiyordum. Annemi rahatlatmak, ona, “Anne, sen içini ferah tut, ben çözümü buldum,” demek isterdim.

Ama yapamıyordum, başaramıyordum, çünkü elimde bir çözüm yoktu. Maggiolone sahilde hızla ilerlemeye devam ediyordu, trafik biraz azalmıştı. Raily bir şapka taktı, Ann ise iki eliyle uçuşan saçlarını tutmaya çalışıyordu. Bana döndü.

*“It’s everything ok?”*²⁷³ diye sordu.

*“Yes... thanks.”*²⁷⁴

*“No, thank you for everything.”*²⁷⁵

Napoli’deki devre mülke vardık. Hızlı bir duş aldık ve hemen çıktık. Picchio arabanın yanında durmuş, sigara içiyordu. Bizi görünce sigarayı parmaklarının arasına kıştırıp denize fırlattı.

“Hadi gidelim, Vezüv bizi bekler!”

Arabaya bindik ve Picchio bize yapacağımız turu anlattı.

“Bu Spaccanapoli. İşte şu İspanyol mahallelerinden başlayacağız, yukarıya, Forcella’ya çıkacağız!”

Picchio hızlı gidiyor, ara sıra elini çıkarıp birilerini selamlıyordu. Sonra dönüp bize etrafta gördüğü kiliseler, saraylar ya da bir yemek hakkında üstünkörü bilgiler veriyordu.

273 Her şey yolunda mı?

274 Evet... sağ ol.

275 Hayır, her şey için sen sağ ol.

“Şu kokuyu duyuyor musunuz? Domatesli *zeppole*. Bir çeşit tatlı. Sonra tadarız!” San Gaetano Meydanı’nda durdu.

“Şu kızı görüyor musunuz? Adı Marianna. Sizi gezdirecek! Hadi gidin, sonra görüşürüz.”

“Ben de sizi bekliyordum!” Sarışın, yeşil gözlü bir kızdı. Bize gülümsedi, Ann ve Raily de kendilerini tanıttılar. Güzel bir kızdı ama Fransız Marianna’dan daha kiloluydu.

“Benimle gelin.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Nasıl yani? Picchio size söylemedi mi? Napoli’nin yer altına iniyoruz.”

Yerin otuz metre altına indik, büyülü, gizemli yerlerden geçtik.

Ciccio gittikçe daralan bir geçit görünce endişelendi. “Burada sıkışıp kalmayayım sonra?”

Güldüm. “Ben seni iterim.”

Marianna biraz İtalyanca, biraz da İngilizce konuşuyordu. Bize her şeyi güzelce anlattı. “Bakın, şu sesleri duyuyor musunuz? Adı ‘munaciello’, küçük bir ruh. Napoli’de bir söz vardır: Kimini zengin eder, kimini ağırlaştırır. Korkmayın, evine gidiyor, Marina del Cantone’deki Montalto Kulesi’ne... Eğer onu görürseniz ve sizi ziyarete gelirse, bunu kimseye söylemeyin, sadece ona biraz yemek bırakın, yeter. Eğer canı isterse size hazine getirir.”

Bu sözleri duyan Ciccio meraklandı. “Pardon, Marianna, peki onu nasıl tanıyacağız?”

“Çok basit, deforme olmuş genç bir çocuk, kısa boylu, ayak-kabılarında gümüş rengi toka ve üzerinde bir pelerin var,” diye cevap verdi ve Ann ile Raily’ye o yer altı sarnıçları hakkında İngilizce bir şeyler anlatmaya devam etti.

Ciccio’nun gözleri faltaşı gibi açıldı. “Tabii biri odasına bir ruhun girdiğini görünce ne kadar mutlu olur, düşünsenize!”

Biraz sonra yine Picchio’nun arabasındaydık.

“Eee? Beğendiniz mi? *Did you like it?*”

“*A lot, but it was cold in there,*”²⁷⁶ dedi Ann ısınmak için elleriyle kollarını sıvazlayarak.

Tüylerinin ürperdiğini ve titrediğini görünce ona sıkı sıkı sarıldım.

Picchio aynadan bize bakıyordu. “Hey, burada çiftleşmeyin sakın! Şimdi sıcak hava göndereceğim,” dedi ve kaloriferi yaktı. Araba kullanırken Napoli’nin zorluklarından, mafya ile iç içe yaşamının nelere mal olduğundan, çocukların çalıştırıldığı zor işlerden, işsizlik durumunda ne kadar zor hayatta kalındığından bahsetmeye başladı. Sonra durdu ve park etti.

“Hadi, sizi burada bekliyorum, ısının biraz!”

Bisiklet kiraladık ve Caracciolo Caddesi’ni boylu boyunca geçtik. Vezüv ve Castel dell’Ovo manzarasıyla çok güzeldi. Batan güneş gerçekten içimizi ısıtıyordu.

“*From here we can go to Procida, Ischia, Capri!*”

“Yes...” Ann onayladı, şimdi daha iyiydi ve arkadaşıyla birlikte önümüzde pedal çeviriyordu. Kim bilir, belki bir gün gerçekten bu adalardan birine gidecektik. Acıkmış bir halde arabaya döndük.

“Aç mısınız? Şimdi sizi harika bir yere götüreceğim, göreceksiniz.” Picchio yine arabayı deli gibi sürmeye başladı. Umbero Caddesi’ndeki bütün arabaların yanından geçip küçük bir sokağa girdik. Sonra başka dar sokaklardan da geçip Tribunali Sokağı 94 numaraya, “da Matteo” adında bir restorana vardık. “İşte geldik, siz girin, ben hemen geliyorum, yer ayırtmıştım.”

“İyi akşamlar, beş kişiyiz, şu arkadaş yer ayırtmıştı.”

Pizzacı camdan dışarı baktı. “Ah, evet, Picchio, size üst katta, en güzel köşede bir masa ayırdım!” Yukarı çıktık ve masaya oturduk. Çok kısa bir süre sonra Picchio da yanımıza geldi. “Ah, burası Napoli’nin en güzel yeridir bana göre! Kızarmış pizzası çok lezzetlidir! İşte, merhaba Nunzio.” Sempatik bir garson masamıza geldi. “Bize kızarmış pizza ve *margherita* getir. Bir de fırında kapalı pizza ile beş bira.”

276 Beğendiniz mi? / Çok, ama içerisi soğuktu.

“Tabii Picchio, hemen, o arada size kızarmış makarna, patates kroket falan getireyim!”

“Tamam.”

“Sonra da domuz jambonlu ve rokalı beyaz pizza yaptırırım, üzerine de yaprak parmesan koydururum, kızlar çok severler!”

“Tamam, getir bakalım!”

Gerçekten o restoranda çok iyi yemek yedik ve hesap gelince ağzımız açık kaldı.

“Yani kızarmış pizza sadece iki avro mu? Deniz mahsüllü de iki buçuk, *margherita* üç buçuk, en pahalısı.”

Ciccio fişi elimden çekip aldı. “O zaman Pizza Re ve Roma’nın diğer pizzacılarında bizi hep kazıklamış oluyorlar, değil mi?” dedi. Bu gerçekçi değerlendirmeden sonra Chiaia Mahallesi’nde bir gezintiye çıktık. Orası başka bir dünyaydı: çok güzel kızlar, şık giyimli, güzel taranmış saçlı erkekler, Hermès marka kemerler, Prada ayakkabılar, Gucci şapkalar, Louis Vuitton çantalar. Herkes hem etrafına bakıyor hem de kendisine baktırmak için âdeta birbiriyle yarışıyordu. Biz ise başka bir şehirde olmanın verdiği o güzel hisle etrafımızla hiç ilgilenmeden yürüyorduk.

Raily ile gülüşen Ciccio’ya baktım. Kopyası Picchio biraz ilerimizde yürüyordu. Ann ise merakla etraftaki tezgâhlarda durup bir şeyler bakıyordu. Ona baktım ve içim tuhaf bir hisle doldu. Ancak aklında hiçbir düşünce olmadığına, hiçbir şey için endişelenmediğine, gerçek bir sebebi olmadan mutlu olduğuna biri kendisini bu kadar iyi hissedebilirdi. Derin bir nefes aldım ve gülümsedim. Bu o mutluluk anıydı. Ama bir anda aklıma bir şey geldi ve o mutluluk anını hemen kaybettim. Sonra hemen o ana ne zaman tekrar kavuşacağımı sormaya başladım kendime.

Ertesi gün öğle yemeği vaktinde Roma'ya, otelin önüne vardık. Kızlar yorgun ama çok mutlu görünüyordular. Arabadan indiler ve bize veda ettikten sonra girişe doğru koştular.

"We'll see you later in the afternoon."

"Ok!"

*"Sure!"*²⁷⁷ Yine el salladıktan sonra otelin içinde kayboldular.

Ciccio arabayı benim evime sürdü ve apartman kapısının önünde beni indirdi. "Hey, çok eğlendik, değil mi?"

"Hem de çok! Picchio sempatik biriymiş, her şeyimizle ilgilendi, çok kibar davrandı. En son Napoli'ye Lazio maçını izlemeye gitmiştim ama bütün bu güzel şeyleri görmemiştim."

"Görmemişsindir tabii, feci yenilmiştiniz!"

Ciccio ve şu dizginlenemeyen Roma aşkı...

"Neyse, hadi, sonra görüşürüz."

"Ofise mi gidiyorsun?"

"Deli misin? Pazartesiye kadar izinliyim."

"Süpermiş! Birlikte çalışmayı deneyebiliriz."

"Tabii Ciccio, neden olmasın, sonra görüşürüz!"

"Dur... al." Cebinden biletleri çıkardı. "Bunlar senin için. Bir arkadaşım vasıtasıyla buldum ve sadece iki tane alabildim."

"Hadi ya, süper, çok severim!"

"Biliyorum, hep şarkılarını indirdiğim için artık ben de ezberledim. İlk defa Roma'ya geliyorlarmış. Kız çıldıracak, göre-

277 Öğleden sonra görüşürüz! / Tamam! / Tabii!

ceksin. Sonra da ona bunu verirsin,” dedi ve tekerlekli bavulunu açıp son CD’lerinin bir kopyasını uzattı. “Çok güzel çektim CD’yi, Paris’teki konserlerinden daha iyi. Ağzı açık kalacak.” Sonra bavuluna bir tane vurdu.

“Bak, sen bavulumdan şikayet edip durdun ama sürprizlerle dolu.”

“Tahmin ediyorum. İyi ki bizi tutuklamadılar! Tekrar teşekkür ederim.”

“Biz sonra Vicolo del Fico Sokağı’nda Francesco’ya gideceğiz. İsterseniz uğrarsınız, dışarıda masa ayırttım.”

“Emin misin? Oradan geçen çok oluyor.”

“Bu akşam benim kızlarla konuştum, biri kuzeninin partisine gidiyormuş, kadınlar partisiymiş, tatsız tuzsuz bir program yani. Sonra gece saat on ikiye bir kala gidip yatar hepsi, Külkedisi kadar bile duramıyorlar. Öbürü de erken dönecekmiş çünkü arabayla birileri bırakacakmış, yoksa kaybolurmuş zavallı tavukçuk!”

“Ne o? Sen bunları Corso Caddesi’ndeki Disney mağazasından mı aldın yoksa?”

“Onun gibi bir şey Nicco, görüşürüz” dedi her zamanki gibi gaza basarak ortadan kayboldu. Bahçe kapısını açtım, apartman kapısına yaklaşırken sesini duydum.

“İn, sana in dedim.”

Yukarıdan gelen sesi hemen tanıdım.

“Hayır, anlamıyor musun? Hayır dedim sana, haaayır.”

“Sana in dedim.”

Sanırım bu çekişme uzun süredir devam ediyordu, en azından seslerden öyle anlaşıyordu.

“Bak, tekrar ediyorum, in aşağıya.”

“Merhaba Ernesto.”

Ama döndüğünde tanıyamadım, yüzünün yarısı tırnak izleriyle doluydu ve bir gözü de morarmıştı. Pepe kısa tatilimi fırsat bilip gelmiş olmalıydı. Parmağını zilden çekti ve beni işaret etti.

“Aferin, sen biliyordun, değil mi? Biliyordun ve bir şey söylemedin. Aferin... aferin...”

Yavaş yavaş alkışlamaya başladı, rahatsız ediyordu.

“Bak...” Sonunda kapıyı açtım. “Ben sizin meselelerinize karışmak istemiyorum.”

Ernesto’yu demirli kapının diğer tarafında bıraktım ve asansörü beklerken ağzında br şeyler gevelediğini duydum. Başımı iki yana salladım. Yapacak bir şey yoktu, çünkü sorun yaratmada kız kardeşimin üzerine kimse yoktu. Hiç kimse bu konuda onun kadar başarılı olamazdı. Asansöre bindim. Pepe’nin darbeleri onu sadece okşamış olmalıydı.

“Merhaba!” Kata varır varmaz asansörün önünde duran Valeria üzerime atladı. “Diyafondan sesini duydum, o pis herifle konuştun, değil mi? Ne hale geldi, gördün mü? Böyle yapmayacaktı o da.”

“Doğru, aslında o kadar da kötü olmamış!”

Valeria tuhaf bir yüz ifadesi takındı. Söylediklerime dikkat etmemi ima ediyordu. Sanki. Hemen sebebini anladım.

“Bu Giorgio Pallini, tanırsın büyük olasılıkla. İtalyan rüzgâr sörfü şampiyonu.”

“Merhaba.”

“Merhaba.”

El sıkıştık, nitekim elleri nasır içindeydi. Yüzü güneşten yanmış, güldükçe çizgileri daha da belli oluyordu.

“Belki Esso’nun reklam tabelalarında fotoğrafımı görmüşsündür.”

“Hayır, üzgünüm, ben Camilluccia Caddesi’nde IP’den alırım benzinimi.”

“Ha.”

Bozuldu ama açıkçası beni hiç ilgilendirmiyordu. Valeria yanından geçti ve odaya kadar beni takip etti. Sırt çantamı yatağa bıraktım.

“Hadi, ama, böyle yapma. Ne yaptı, biliyor musun? Beni korudu! Ernesto ile tartışıyordum, o salakla, bir anda kolumu bükmeye başladı çünkü ben eve dönmek istediğimi söyledim! Anladın mı? Şair falan hikâye. Sonra bana yazdıklarının hepsini şarkılardan aldığını fark ettim, anladın mı? Pisliğin teki.”

Bavulu açıp kirlileri çıkardım.

“Giorgio da oradan geçiyordu ve durdu, arabadan indi ve onunla kavga etti. Sonra da beni eve kadar getirdi.”

Çantamı yerine koydum, banyoya gittim, eşyaları kirli sepetine attım.

“Anladın mı? Giorgio aslında kavga etmek istemiyordu ama mecbur kaldı.”

Odama döndüm, şampiyon bir köşede durmuş, dinleniyormuş gibi yapıyordu. Çok dikkatli bir şekilde Magritte’in tablosuna bakıyordu.

Uzaktan bağırdım: “Sahte o, Ripetta Sokağı’ndaki Isola del Sole’den almıştı. Orada her şeyin kopyası var, Botero, Matisse!”

Onları tanıdığını sanmıyordum, bir gazete bayisinde çalışmanın iyi yönleriydi bunlar. Sonra tam odamın kapısını kapatırken Valeria ayağını araya koyup engel oldu.

“Hey...” Bana yaklaştı ve alçak sesle, “Aramızda bir şey olmadı,” dedi.

“Aferin de, benden ne istiyorsun? Üzgünüm.”

Onu odadan dışarı çıkarıp kapıyı kapamaya çalıştım. Valeria sörfçüye döndü ve omuzlarını silkti.

“Aslında bence yaptığın şeyi beğendi, ama ağabeyim biraz kıskançtır. Ne de olsa ben küçük kardeşiyim.”

Giorgio Pallini gülümsedi. “Tabii, anlıyorum.”

Sonra Valeria adamı elinden tuttu ve mutfığa götürdü. “Gel, sana bir şeyler ikram edeyim.”

“Teşekkürler.”

“Bilirsin işte, evin erkeği artık o, böyle davranması çok normal, sorumluluklarının yükünü taşıyor.”

Buzdolabını açtı, dolap bayağı boştu.

“İstersen yeşil çayımız var. Yoksa inip almamız lazım ama o herif aşağıdadır.”

“Çay iyi olur.”

Çay koydu. “Yarışların ne zaman?”

“Daha çok var.” Giorgio bardağı aldı ve masanın üzerine oturdu. “Aralıktan önce yarış yok. Şimdilik sadece antrenmanlar var.”

Valeria da kendine çay koydu ve kadeh kaldırır gibi yaptılar. “O zaman bir sonraki yarışlara içelim. Belki seni izlemeye gelirim.”

“Neden olmasın, yarışlar Honolulu’da.”

“Oo, o zaman kesin gelirim!”

Valeria da masaya, onun yanına oturdu ve tam o sırada evin kapısı açıldı.

“Biz geldik!”

Annemin sesini tanıdım ve odamın kapısını açtım. “Merhaba!”

Poşetleri girişe bıraktı ve hemen arkasında Vittorio, Fabiola ve Francesco’yu gördüm.

“Bütün aile buradaymış!”

“Merhaba Francesco,” dedim başını okşayarak.

“Merhaba Nicco.” Annemin elinde bir oyuncak araba vardı ve beni dinlemiyordu.

Annem merakla bana baktı. “Dönmüşsün” dedi. Yolunda gitmeyen bir şeyler olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. “Gel de bana bir öpücük ver.” Annem kollarını uzattı ve ben de aceleyle sarıldım. Hemen sorulara başladı. “Eee? Eğlendiniz mi? Güzel miydi? İş nasıl gitti?”

“İyi.”

Fabiola merakla sordu. “Ne işi?”

“Emlak şirketinden. Beni Floransa, Venedik ve Napoli’ye gönderdiler.”

“Ne iyi, hava da güzeldi...”

Sonra bana yaklaşırken Vittorio'nun nerede olduğuna baktı. Koltuğa oturmuş gazete okuyordu.

"Onunla yemeğe gittin ama hiçbir şey söylememişsin."

"Ben sen söyledin diye anlamışım." Fabiola bana bir dirsek attı. "Bana bir akşam yemeği borşlusun."

"Ben senin bana olan borşlarını hatırlatmayayım istersen."

Annem mutfaktan kafasını uzattı. "Ne yapıyorsun, sen de yemeğe kalıyor musun? Bugün Francesco'nun doğum günü."

"Doğru, unutmuşum."

Annem makarna poşetini açıp tartmaya başladı.

"Bu yüzden herkes buraya geldi. Hadi, sen de kal."

"şirkete uğramam gerek."

"Tamam. O zaman bana bir iyilik yap. Çantamı al, salona bırakmıştım."

Gidip çantasını aradım, büyük aynanın altında duruyordu. Vittorio gazeteyi bıraktı, katladı, sonra da gözlerini bana dikti.

"Bilmediğimi mi sanıyorsun? Her şeyi anlamıştım zaten."

Donup kaldım ve yardım istercesine kapıya baktım.

"Bazı şeyler hissedilir. Geçen akşam benimle bunu konuşacağını sanmıştım."

"Evet..." Bir süre ne diyeceğimi bilemedim. "Evet, konuşmak istiyordum ama..."

El hareketiyle beni durdurdu. "Hiçbir şey söyleme. Boşver Nicco. Olur böyle şeyler. Aslında seninle hiç yalnız kalamadık. Ama sana şunu söylemek isterim ki belli etmesem de üzđünüm."

"Tabii..."

"Evet, evet, gerçekten üzđünüm, senin için üzđünüm."

"Benim için mi?"

"Evet, Alessia'dan ayrıldığın için."

"Ha..." Ne diyeceğimi bilemedim. Acaba ona bunu kim söylemişti? Fabiola mı? Kendi sorunlarını anlatacağına benimkileri anlatmıştı demek!

Vittorio gazeteyi koltuğun koluna koydu.

“Hatırlıyorum da senin yaşlarındayken çok hoşlandığım bir kıza delicesine âşık olmuştum, arkadaşlarım ise ondan hiç hoşlanmıyorlardı. Sonra bir gün ayrıldık çünkü sürekli kavga ediyorduk ama ben ona fena âşıktım. O da beni kıskanıyordu. Hatta bir keresinde tekme tokat kavga etmiştik. Ayrıldığımızda ben çok kötü oldum, artık bir daha âşık olamayacağımı düşünüyordum. Ama bir gün Fabiola çıktı karşıma ve o kız bir daha aklımın ucundan bile geçmedi.” Kollarını uzattı ve gülümsedi. “Anladın, değil mi?”

“Teşekkürler Vittorio.”

Fabiola ona her şeyi ne zaman anlatacaktı ya da anlatacak mıydı bilmiyordum. Tek bildiğim o gün yanlarında olmak istemediğimdi.

“Buldun mu?” diye sordu annem.

Vittorio özür diledi. “Konuşuyorduk.”

“İşte, burada.”

Çantasının içinde bir şeyler aradı. “Konuşmanızı bozduysam kusura bakmayın.”

Hayır anlamında başımı salladım.

“İşte, Nicco, Caffè Fleming’den ya da başka bir yerden bir pasta alır mısın? Ben unutmuşum.”

“Ben de geleyim.”

Francesco koşarak geldi ve bana güldü.

“Evet, Niccolò ile gitmek istiyorum,” dedi kendinden emin bir havayla, sanki her istediği şeyi yapabilirmiş gibi. Üç yaşında bir çocuktu oysa.

“Tamam, hadi gidelim.”

İçimden gülmek geldi. Fabiola tekrar yanıma geldi. “Sakın elini bırakma, dikkat et, yanından hiç ayırma.” Her zamankinden farklı bir ifadeyle söylemişti bunu, bu sefer kendisi olmuştu. Güçlü, kararlı, seven ve ne istediğini bilen bir anneydi o anda.

“Tabii, merak etme.” Ben de çok ciddiydim, ara sıra ben de farklı olabiliyordum.

Asansöre bindik. “Ben basacağım, ben basacağım.”

Tam tutup kaldıracakken ellerimi itti.

“Ben kendim yetişirim!” dedi ve parmaklarının üzerine kalktı ama en alttaki düğmeye, Z yazana yetiştii ve bastı.

Asansör hareket etti.

“Gördün mü?”

Kısacık boyuyla öylece durdu yanımda. Ayağıyla yere hafif hafif vuruyordu. Ben de bir seksenlik boyumla yüksekten ona bakıyordum. Sonra yavaş yavaş başını kaldırdı ve o da bana baktı.

“Bugün benim doğum günüm.”

“Biliyorum.”

“Ama alkışlamalarını istemiyorum.”

“Ben onlara söylerim.”

Sonra yine yere bakmaya başladı, biraz ciddileşmişti sanki. Dışarı çıktık. Şair aşağıda değildi. Kısa süre sonra pastaneye girdik. Pastalara baktım ve karar verdim.

“Şu on altı avro, seksen sentlik olanı alayım.”

Kadın tezgâhın arkasından pastanın fiyatını okumaya çalıştı ve başardı.

“Evet, şu kremalı ve fıstıklı olan. Beğendin mi Francesco?”

Pek ilgilenmiyordu. “Evet, ama bununla oynamak istiyorum.”

Bir cama yapışmış, hareket halinde, ara sıra aşağıya şekerlemeler, oyuncak ayılar atan bir makineye bakıyordu.

“Bununla oynamak istiyorum!” diye ısrar etti Francesco ellerini cama vurarak.

“Tamam.” Makineye yaklaştım ve kaç para olduğuna baktım. Elli sent çıkardım, jeton yerine attım. Paranın düşme sesi duyuldu ve makine çalıştı.

“Al, al, şunu hareket ettirmen lazım,” dedim makinenin kontrol koluna ellerini koyarak.

“Hadi, hadi, böyle yap Fra...”

İçerideki kol hareket etti, aşağıya, bir sürü oyuncağın olduğu yere indi.

“İşte böyle, şimdi düğmeye bas, şu kırmızı olana, biraz daha indir hadi.”

Francesco bana baktı.

“Evet, bu.”

Kolu hareket ettirdi, en dibe vardığında metal bir elin parmakları açıldı, birkaç şekerleme aldı ve yukarı çıktı.

“Evet!” Francesco çok mutlu oldu. Şekerlemeler tam makinenin boşluğundan dışarı atılacakken birden metal elden düştü. Francesco şaşkın gözlerle bana baktı, neler olduğunu sorar gibiydi.

“Üzgünüm.” Ona başka ne diyeceğimi bilemedim. Aslında o an bana başka, dramatik bir anı hatırlatmıştı. O yüzden bir şeyler daha ekleme ihtiyacı hissettim. “Olur böyle şeyler.”

Ama bu cevap ona yetmemişti.

“Gidelim hadi!”

“İstersen tekrar deneyebiliriz.”

Beni dinlemedi bile. Çıkışa doğru yürüdü. Neyse ki pastamız hazırды. Hemen ödedim ve çıktık. Francesco önümden yürüyor, ben de dikkatlice arkasından gidiyordum. Bugün üç yaşma basıyordu. Ara sıra öyle derin bakıyordu ki sanki her şeyi anlamış gibiydi. Hayatında ne kadar acı çekeceğini düşündüm, yaşayacağı hayal kırıklıklarını, sebepsiz yere kaybedeceklerini, tıpkı bu aptal makinede kaybettiği şekerlemeler gibi.

“Francesco? Şuna bak...”

Merakla durdu.

“O ne?”

Pastayı Golf marka bir arabanın üzerine koydum ve iki elimi arkama sakladım. “Sağ mı sol mu?”

“Bu.”

Sağ elimi seçmişti. Ben de elimi arkamdan çıkardım ve önünde yavaş yavaş açtım.

“Eveeett!” Mutlu olmuştu. “Şeker.”

“Al bakalım. Ben açayım mı?” Sabırsızlanıyordu, şekerini elimden çekip aldı ve yalamaya başladı. Biraz sakinleşmişti. O makinaya karşı zafer kazandığını düşünüyordu.

Asansöre bindik. “Sen basmak ister misin?” Hayır anlamında başını salladı.

“Tamam, ben basarım o zaman.”

İlk katları çıkarken hiç konuşmadık. Sonra ben bir şey sordum.

“Beğendin mi şekerini?” Başını salladı.

“Annemle babam bana ne hediye ettiler, biliyor musun?”

“Bilmiyorum, ne hediye ettiler?”

“Çok güzel bir bisiklet. Bugün annemle birlikte binmeyi denedim.”

“Becerebildin mi?”

“Becerdim tabii, annem bana öğretti ve ben de bindim.”

Kata vardık, asansörden inip kapıya koştu. Bir yandan da şekerini yalıyordu. Zile bastım. Kim bilir annesine neler anlatacaktı.

“Ah, sonunda geldiniz, kayboldunuz sandık!”

“Biraz dolaştık!”

Francesco hemen eve girdi ve Fabiola’nın yanına gitti.

“Al anne, paranın üstü.”

“Ne aldın?”

“Kremalı ve fıstıklı bir pasta aldım, taze görünüyordu.”

Annem bütün suratını poşetin içine sokarak kontrol etti. “Kokusu çok güzel,” dedi ve gülümsedi.

“Hadi, ama, neden yemeğe kalmıyorsun?”

“Hayır, anne, gerçekten. İşim var. Kalamam.”

“Bekle,” dedi ve pastayı tezgâha bırakıp yanıma geldi. Ne diyeceğini bilmiyordum, acaba bir şey mi fark etmişti? Kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra bana sarıldı. “Teşekkürler.”

Bana sıkı sıkı sarıldı. Hiç beklemiyordum. Gözlerim yaşardı. Kendimi aptal gibi hissettim.

“Ne için teşekkür ediyorsun anne, pasta için mi?”

Sonra biraz uzaklaştı ve gözlerimin içine baktı. “Her şey için,” dedi. O an ben de dayanamadım, hemen gitmem gerekiyordu. Kapıyı açtım ve asansöre sığındım. “Hoşçakal anne.” Fabiola’yı ve bana Alessia’dan bahseden Vittorio’yu görmek istemiyordum. Her şey yolundaymış gibi davranıyorlardı. Belki de böyle yapan sadece Fabiola idi. Sürekli gülen, onu görmek istemediğimi bir türlü anlamayan Vittorio’yu görmek istemiyordum, hayır. Acaba Tanrı da bize bakarken aynı şeyleri mi hissediyordu? Acaba saflıklarımız hakkında ne düşünüyordu? Ya da komik kurnazlıklarımız, yaptığımız miskinlikler hakkında... Acaba aramızdan biri onu bazen şaşırtıyor muydu? Bunu bilmeyi çok isterdim. Aslında düşündüm de o kadar merak etmiyordum. Ama bir şeyden emindim: Giorgio Pallini, büyük sörf şampiyonu, acaba bizde öğle yemeğine kalacak mıydı? Ne de olsa Valeria her şeyi yapabilirdi.

Arabayı park ettim, bir birkaç adım yürüdüm. Etrafta farklı diller konuşan turistler dolaşıyor, Faslı bir adam da onlara, yere vurunca dağılan, sonra yavaş yavaş kendi kendine toparlanan tuhaf bir oyuncak satmaya çalışıyordu. Belki de bir alıcı bulacaktı.

Fontana Hotel Rome'a girdiğimde Ann orada, bankonun yanında duruyordu. Roberto ile konuşup gülüşüyordu ve beni gördüğünde yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadı.

"Niccolò! Hi!" Bana doğru koştu, sarıldı ve dudağımdan öptü. Sonra birlikte çıkışa doğru yürüdük. Ann döndü ve Roberto'yu selamladı.

"Hoşçakal Roberto! *See you later*²⁷⁸." Arabaya bindik ve şehir merkezinde, Corso Caddesi, Venedik Meydanı civarlarında dolaştık. Ann eğleniyor gibiydi.

"*Where are we going? What surprise do you have for me?*"²⁷⁹

İyi anlamadığımı, ya da en azından anladığımdan emin olmadığımı fark etti ve yavaş yavaş tekrar etti.

"*Where are we going?*"²⁸⁰

"*Do you know them?*"²⁸¹ dedim biletleri çıkarıp ona uzatırken. Ann biletlere baktı, sonra sol eliyle saçlarını topladı, "*Coldplay! I love them! Thank you!*"²⁸² diye bağırdı ve boynuma atladı. Hatta

278 Görüşürüz.

279 Nereye gidiyoruz? Bana ne sürprizin var?

280 Nereye gidiyoruz?

281 Onları biliyor musun?

282 Coldplay! Çok severim! Teşekkür ederim!

heyecandan arabanın direksiyonuna çarptı ama neyse ki meydan büyük ve boştu, karşıdan da gelen araba yoktu.

Campidoglio'dan geçtik ve Marcello Tiyatrosu'na doğru indik. Ann Coldplay'den bahsediyor, çok başarılı olduklarını, liderlerinin de hayatını anlatıyordu: *"He is married to Gwyneth Paltrow."*²⁸³ Yani bu Chris Martin'in Gwyneth Paltrow'la evli olduğunu, iki de çocukları olduğunu anlamıştım.

*"Yes I know, Apple and Moses!"*²⁸⁴ İşte bir gazete bayinde çalışmak bir kez daha hava atmamı sağlamıştı! *"And I also know that she has some problems because she was waiting for the third baby but she lost him."*²⁸⁵

*"Really? Oh... I didn't know that."*²⁸⁶

Şaşırdı. Şimdi bana farklı gözle bakıyor, bunları nasıl bildiğime bir türlü anlam veremiyordu. Bana yine ne kadar başarılı olduklarını, çok güzel parçalar yaptıklarını, çok uzun zamandır onları görmek istediğini ama hiçbir zaman başaramadığını anlatmaya devam ediyordu.

*"Really I like them a lot!"*²⁸⁷ Sonra şarkılarından bazılarını başka şarkılardan çalıntı yaparak bestelemekle suçlandıklarını anlattı. *"Oh, seriously! I read it in a newspaper! They say Viva la Vida is similar to the song by Cat Stevens, Foreigner Suites, but also another musician, Joe Satriani, says it sounds like his If I Could Fly! All three are beautiful and I think it's just like love. We kissed each other and we kissed other people in our lifetime, but each time is special."*²⁸⁸

283 Gwyneth Paltrow'la evli.

284 Evet, biliyorum, Apple ve Moses!

285 Aynı zamanda üçüncü bebeği de beklediğini fakat onu kaybettiği için bazı sorunlar yaşadığını da biliyorum.

286 Gerçekten mi? Aa... onu bilmiyordum.

287 Gerçekten onları çok seviyorum!

288 Ciddiyim! Bir gazetede okudum! *Viva la Vida*'nın bir Cat Stevens şarkısı olan Foreigner Suites'e benzediğini söylüyorlar, ama aynı zamanda başka bir müzisyen, Joe Satriani, şarkının kendi parçası olan *If I Could Fly*'a benzediğini söylüyor. Üçü de çok güzel ve bence bu tıpkı aşk gibi. Biz birbirimizle öpüştük ve hayatımız boyunca başka insanlarla da öpüştük, ama bunların her biri özel.

Gülümsedi, sanırım bir öpücükten, hatta bizim öpücüklerimizden bahsetmişti. Bizim nasıl öpüşürken kimseyi taklit etmediğimizi, özel olduğumuzu söylüyordu büyük olasılıkla.

*"You say that we are like a beautiful song... and is the only one?"*²⁸⁹

*"Yes..."*²⁹⁰ Güldü. Daha birçok şey söylemiş olmalıydı ama özeti buydu işte. Söylediklerim hoşuna gitmişti. Başım göğsüme dayadı. Circo Massimo'ya kadar huzur içinde araba kullandım.

Alessia hiç böyle değildi. Eğer yazarlar, çizerler ya da çalanlarla ilgili doğru kelimeler kullanmazsam o gülmez ya da şaka yapmazdı. Ama ortak bir noktaları vardı: Alessia da Coldplay'in bütün şarkılarını biliyordu ve onları canlı dinlemek istiyordu.

"Söz ver, İtalya'ya gelirlerse konserlerine gideceğiz, ne olursa olsun, lütfen Nicco, Torino'da konser verseler bile! Söz ver!"

"Söz veriyorum!"

"Yehuuu! Göreceksin, sen de çok beğeneceksin..." Ama bambaşka şeyler olmuştu.

Arabayı park ettik, indik ve konsere gelenlerin arasında sessizce yürüdük. Alessia, verdiğim sözü, evet, sana verdiğim sözü tutacaktım, biletleri alacaktım, sana sürpriz yapacaktım, bilet almayı unutmuyacaktım, zaten sen de unutmama izin vermezdin kesin. Ama yapamadım işte, çünkü sen artık hayatımda yoktun.

Bir kızla bir genç çocuk diğerleriyle birlikte koşarak yanımdan geçtiler, belki daha bilet almamışlardı ya da sahnenin hemen önünde yer kapmak istiyorlardı.

*"Let's hurry!"*²⁹¹

"No, we have no problem. Ciccio is incredible." Biletleri gösterdim.
*"These are the best, with this we can arrive to touch the Coldplay!"*²⁹²

289 Bizim güzel bir şarkı gibi olduğumuzu söylüyorsun... ve tek güzel şarkı olduğumuzu, öyle mi?

290 Evet...

291 Acele edelim!

292 Hayır, hiç sorunuz yok. Ciccio inanılmaz biri. Bunlar en iyi biletler, bunlarla Coldplay'e dokunacak kadar yaklaşabiliriz.

“Oh, fantastic!”²⁹³

Ciccio en güzel yerden bilet bulmuştu, tam sahnenin önündeydik, VIP için ayrılan kısımda. Ciccio bu gibi işlerde çok başarılıydı. Kim bilir biletleri nasıl almıştı, hangi karaborsa satıcı ile cebelleşmişti. Bu çocuk nerelere varacaktı acaba, belki de bir gün mecliste bir koltuk sahibi olacaktı! Oradaki rakipleri de müşterileri olacaktı. Ciccio böyleydi.

Bocca della Verità’nın önünden geçtik, bekçi konser bahanesiyle orayı da açmış, kapısında duruyordu.

“Girebilir miyiz?”

“Tabii, bu gece açığız!”

“Bilmiyordum.”

“Kimse bilmiyor,” dedi önümüzden durmadan geçenleri işaret ederek.

“Daha iyi,” Ann ile içeri girdik ve kilisenin duvarındaki antika mermer yüzün önünde durduk.

“Do you know what is this?”²⁹⁴

“A gentleman who must have done something bad?!”²⁹⁵

“No, no, nothing of all this! The story start with Vacanze romane, the film, you know?”²⁹⁶ Her şey *Roma Tatili* filmiyle başlamıştı, öyle değil mi? Hani Audrey Hepburn’ün başrolde oynadığı?” diye sordum bekçiye. O da gülmeye başladı.

“Onunla bütün dünyada tanındığı doğru, ama bak, Roma dönemine ait bu maske” diyerek bana oyulmuş maskeyi gösterdi. “Bu bir nehir tanrısı, şehrin suyunu toplamak için yapılmış. Şimdi ise insanlar ağzına ellerini sokuyorlar! Düşünsene, 1632 yılından beri Santa Maria in Cosmedin Kilisesi’nin duvarında duruyor. Ama o film çıkmadan önce kimse bilmiyordu ve ilgi-

293 Ah, harika!

294 Bunun ne olduğunu biliyor musun?

295 Muhtemelen kötü bir şey yapmış bir beyefendi mi?

296 Hayır, hayır, hiç öyle değil! Hikâye *Roma Tatili* ile başlıyor, hani film var ya?

lenmiyordu!” dedi ve sinirli bir şekilde başını iki yana sallayarak oradan uzaklaştı.

*“Have you seen the movie Roman Holiday?”*²⁹⁷

*“Yes. But I don’t remember.”*²⁹⁸

*“It’s the story of a young princess that comes to Italy and for some days goes in the city and nobody knows that she is a princess!”*²⁹⁹

*“Oh, I remember, there is the scene...”*³⁰⁰ diyerek elini ağzına götürdü.

*“Because if you put the hand you must say the truth.”*³⁰¹

*“Oh, this is not for me, I’m a liar.”*³⁰²

Sonra da imalı imalı gülümsedi, arkasını döndü ve uzaklaştı. Ben de arkasından gittim. İlk defa ona farklı bir gözle bakıyordum. Bekçi de onun arkasından gidiyor ve şimdi ona daha dikkatli bakıyordu. Ann birden daha farklı, daha güzel biri olmuştu sanki.

“Güle güle.”

“Ah, affedersin, iyi akşamlar.”

Ann’in yanına gittim, elini tuttum ve o muhteşem akşamda birlikte yürümeye başladık. Etraf kalabalıklaşmıştı, herkes Circo Massimo’ya doğru koşuyordu, bazı arabalar yanlış yola girip ilerleyemediği için korna çalıyordu. Konser alanından müzik sesi geliyordu, ses denemeleri yapılıyordu. Biri esntrümanları deniyor olmalıydı. Ay gökyüzünde iyice yükselmişti ve denizden hafif, bu akşama çok uygun sıcak bir esinti geliyordu. Kontrol noktasını geçtikten sonra konser alanına girdik, biletlerimizi gösterdik ve görevli çocuk bizi VIP alanına aldı. Sürüyle insan vardı, bir kısmı yere montlarını serip üstüne oturmuştu, bazı-

297 Roma Tatili filmi izledin mi?

298 Evet. Ama Hatırlamıyorum.

299 Genç bir prensesin hikâyesi; İtalya’ya gelip şehirde birkaç gün dolaşiyor ve prenses olduğunu kimse bilmiyor!

300 Ah, hatırlıyorum, bir sahne vardı...

301 Elini ağzına götürdüğün için doğruyu söylemek zorundasın.

302 Ah, bu bana göre değil, yalancıyım ben.

ları da ayakta duruyordu. Bazıları çocuklarıyla gelmiş, onları omuzlarına almış konserin başlamasını bekliyordu. O çocukların o geceyi hatırlayıp hatırlamayacaklarını ya da konserden bir şey anlayıp anlamayacaklarını merak ettim. Hem de bütün şarkılar İngilizceydi! Yanımda neşe ve merak içinde güzel, sade Ann duruyordu. Etrafına bakıyor, eğleniyor, insanları inceliyor, çok mutlu görünüyordu.

*“Do you like to be here?”*³⁰³

*“Very much! It’s incredible to see this concert here in Rome and with you. This night, me, you and Coldplay!”*³⁰⁴

Tam o sırada, sanki söylediklerimizi duymuşlar gibi birden ışıklar kapandı, etraf kapkaranlık oldu ve sahnenin arkasından havai fişekler atıldı. Işık, girişte kolumuza taktıkları bileklikleri aydınlattı. Rengârenk ışıklar arasından balonlar yükseldi ve o sahneye çıktı.

“Chris Martin!”

Ann deliler gibi bağırmaya başladı ve “Us Against the World” eşliğinde dans etti. Bütün şarkıyı ezbere biliyordu ve gözlerimin içine baka baka söyledi.

“Oh, morning come bursting, the clouds, Amen. Lift off this blindfold, let me see again. And bring back the water, let your ships roll in. In my heart she left a hole...”

Yarım yamalak bir İtalyancayla son bölümü tercüme etti ve ben de o konuşmasına bayıldım.

“Kalbimde... bir delik bıraktın.”

Dans etmeye devam ediyordu, çok güzeldi, çılgındı, özgürdü, kollarını gökyüzüne kaldırıp önce yıldızlara, sonra bana bakıyordu. Ben de kendimi bıraktım ve onunla dans ettim. İkinci şarkı başladı: “Yellow”.

303 Burada olmak hoşuna gidiyor mu?

304 Çok! Bu konseri Roma’da, hem de seninle izlemek inanılmaz. Bu gece, sen, ben ve Coldplay!

“Look at the stars... look how they shine for you! And everything you do...”

O şarkıyı da biliyordu. Her şey tam o sırada oldu, birlikte yıldızlara bakarken, hayatın cilvesi işte, gülüyorduk, o beni işaret ediyordu, ben deliler gibi dans ediyordum, mutluydum, gözlerim kapalı, etrafında dönüyordum. Birden gözlerimi açtım ki karşımda kimi göreyim...

“Benedetta!”

“Merhaba!”

Zoraki bir şekilde gülümsedi ve devam etti: “Demek sen de buradasın...”

Hiçbir şeyin farkına varmadan dans eden Ann’e baktı, zaten hiçbir şey de olmamıştı ya! Ancak Benedetta böyle düşünmüyordu, baştan aşağı Ann’i süzdü ve sonra tekrar bana baktı.

“Tabii...” dedi her şeyi anlamış gibi. “Haklıydım, Ah, bu Domenico, seninle aynı işi yapıyor, onu hiç görmüyorsun çünkü sabahları çalışıyor.”

“Hayır, onu tanımıyorum,” deyip selam verdim.

“Görüşürüz o zaman,”

“Tabii, pazartesi görüşürüz.”

“Tamam.”

Yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle söyledi bunu, sanki işimin artık tehlikede olduğunu ima eder gibiydi. Ne hissettim biliyor musunuz? Saçma da olsa umurumda bile değildi ve dans etmeye devam ettim.

“When she was just a girl, she expected the world... but it flew away from her reach, so she ran away in her sleep...” Sonra Ann durdu. *“What’s the matter? Was she your girlfriend? I’m sorry...”*³⁰⁵

*“Yok canım! No, Ann, you wrong! She is not my love! My love is better than her!”*³⁰⁶

305 Ne oldu? Kız arkadaşın mıydı o? Üzgünüm...

306 Hayır Ann, yanıyorsun! O benim sevgilim değil! Benim sevgilim ondan daha iyi!

Güldüm, düşünmek istemiyordum. Tabii bütün acımın, sorunlarımın, moral bozukluğumun Pozzanghera'nın beni terk etmesinden kaynaklandığını düşünmek güzel olurdu! O şarkıyı seviyordum ve herkes çılgınlar gibi dans ediyordu. İngilizce bilip Ann'le birlikte şarkı söylemeyi çok isterdim.

"And dreams of para-para-paradise, para-para-paradise... para-para-paradise..."

O şarkı kolaydı, cennetten bahsediyordu. Öpüştük. Ot kokusu aldım, biri sarılmış bir sigara tutuşturdu elimize, bir iki fırt çektik, sonra Ann bana uzun bir öpücük verdi. Uzaklaşıp gülümsedi. Ona baktım, kendimi mutlu hissettim. İşte eşsiz bir an daha, yıldızlar, Ann, o müzik... Ama babamı özlüyordum ve o aklıma geldiği anda mutluluk anı da birden yok oldu. Gözlerimi kapattım ve mutfağı temizleyen annemi gördüm. Sırtı bana dönüktü, durdu, ellerini lavaboya dayadı. Sonra bir peçete aldı ve burnunu temizledi. Ağlıyordu. Sonra sesini düzeltti. "Söylesene, günün nasıldı? Her şey yolunda mı?" Ama arkası dönük konuşuyordu çünkü gözlerinin bana yalan söyleyemeyeceğini biliyordu.

"This could be para-para-paradise... para-para-paradise oh oh oh oh oh oh."

Dans etmeye devam ettim, bir an cennette olmak istedim, lütfen, ona bir an sarılabilmek için, yemin ederim... sadece bir saniye... ama mümkün değildi.

"Hayır anne, her şey yolunda değil."

Neden mi? Çünkü seni mutlu görmek istiyorum, kız kardeşlerimin sorunlarının çözülmüş olmasını istiyorum, ama en çok da babamın burada benimle olmasını istiyorum. Evet, her şeyle ilgilenenin sen olmanı istiyorum baba; gidip onlarla sen konuşmalısın, ne yapılması gerekiyorsa söylemelisin. Sonra bana dönmeni, gülümsemeni ve o sadece senin söylemeyi becerdiğin şeylerden birini söylemeni isterdim.

Ve “Viva la vida” çalmaya başladı, ekranda devasa bir Eugène Delacroix tablosu belirdi ve hepimiz Chris Martin ve Coldplay’in esiri olmuş bir halde sahneden çıkan dumanın altında dans ediyorduk. Sonra ışıkları kıstılar ve grubun arkasından bir güneş doğdu. Gözlerimizi neredeyse kör eden bir ışığı vardı. Ann bana yaklaştı.

“*Look, now Chris’ll play an old keyboard, it was Bruce’s keyboard, Gwyneth’s father.*” Bana arkadan sarıldı ve anlatmaya devam etti. “*This keyboard had never been played by anyone... Bruce bought it before his death. This song is the love he feels for Gwyneth.*”³⁰⁷ Yavaş bir tempoda “Sparks” başladı. Ann’e baktım, gülümsüyordu. “Bu çok güzel. Benimle dans eder misin?”

Sarıldık, etrafımızdaki herkes birbirine sarılmıştı. *My heart is yours, it’s you that I hold onto, yeah that’s what I do.* Ann yarım yamalak İtalyancasıyla sözleri bana tercüme etmeye çalıştı. “Kalbim senin, beni yanına al.” Daha da sıkı sarıldı. Coldplay şarkılarını arka arkaya söylüyordu. “Speed of Sound”, “Strawberry Swing”. Ann beni dudaklarımdan öptü, sonra dudaklarımı ısırdı, emdi ve güldü. “*You are my strawberry, how do you say, cherries, once you start you can’t stop.*” Ardından “We Found Love”, “Run This Town”, “The Scientist” ve daha birçok şarkı geldi. “X&Y” ve “Mylo Xyloto”. Konser bir harikaydı. Sonra birden durdular ve sahneden indiler. Gecenin sessizliğinde öylece kalakaldık. Birkaç ışık yandı, işte o anda herkes bağırmaya başladı: “Bis, bis...” Az sonra ışıklar yine kapandı ve alacakaranlıkta sahneye çıktılar. Onları büyük bir uğultuyla karşıladık. “Everything’s Not Lost”u çaldılar. Güzel, iyimser ama aynı zamanda hüznü bir şarkıydı. O akşam Ann’e başka bir gözle bakıyordum. New York’taki hayatıyla ve İngilizcesiyle artık bana çok da uzak gelmiyordu. Belki de bir gün ona söylemek istediklerimi kendi dilinde söyle-

307 Bak, şimdi Chris eski bir klavye çalacak, Gwyneth’in babası Bruce’un klavyesiydi o. / Bu klavyeyi daha önce hiç kimse çalmadı... Bruce onu ölmeden önce almıştı. Bu şarkı Gwyneth’e duyduğu aşkın ifadesi.

yebilecektim. O sırada “Charlie Brown” başladı. Güldüm, çünkü beni anlatıyor gibiydi, Charlie Brown, o inatçı olduğu için işleri hep ters giden ama asla pes etmeyen çocuktuk. Beyzbol’da çok kötü olsa da bir keresinde bir *home run* yapıp kazanmıştı. Bu son şarkıyla konseri bitirdiler. Kendimi masajdan yeni çıkmış gibi hissediyordum. Işıklar yandı, bazıları hâlâ bis için ısrar ediyordu ama ışıkları bir daha kapatmadılar. Bu da ne kadar ısrar edilirse edilsin artık sahneye dönmeyecekleri anlamına geliyordu. Bir kısım konser alanından ayrılmaya başladı. Ann ve ben kaybolmamak için el ele tutuştuk ama yine de farklı yönlere giden insanlarla çarpışmamak mümkün değildi.

“Nicco, *I really like Chris Martin, I think he could have a lot of women but I think he understood how special being in love with the same woman is. Perhaps he will stay with Gwyneth forever... and it would be nice that you thought this same thing...*”³⁰⁸

Sonra bana baktı ve gülümsedi.

Ben de bir şeyler anladım, en azından denedim.

“*But I’m not able to sing like Chris Martin!*”³⁰⁹ Çok güldü.

“*Oh, it’s ok also if you are out of tune.*”³¹⁰ Coldplay’in tişörtleri, şapkaları ve hediyelik eşyalarıyla dolu bir tezgâh gördü. “*Oh, fantastic. Hey, wait for me just a moment!*”³¹¹ Ben daha bir şey söyleyemeden koşup kalabalığın içinde kayboldu. Uzaktan onu izledim ve kollamaya çalıştım. Tekrar cüzdanını çalmalarından korkuyordum. Sağa sola bakarak, onu gözden kaçırmamaya çalışıyordum. O sırada biri bana çarptı.

“Ah, pardon, çok affedersin.”

“Nicco?”

308 Nicco, Chris Martin’i gerçekten seviyorum, bence bir sürü kadınla beraber olabilirdi ama sanırım tek bir kadına âşık olmanın ne kadar özel bir şey olduğunu anladı. Belki de Gwyneth’le sonsuza dek beraber kalacak... ve senin de aynı şeyi düşünmen güzel olurdu...

309 Ama ben Chris Martin gibi şarkı söyleyemem!

310 Ah, detone olsan da sorun değil.

311 Aa, harika. Hey, sadece bir saniye bekle beni!

“Alessia.” Ne söyleyeceğimi bilemiyordum çünkü onu görmeyi hiç beklemiyordum. “Merhaba!” dedi. Beni gördüğüne çok sevinmişti. “Nasılslın?” dedi ve sıkıca sarıldı. Şaşırdım, evet, anlayamıyordum bir türlü, sonra bir iki adım geri gitti. “Konser çok güzeldi, değil mi?”

Sanki daha dün görüşmüşüz gibi konuşuyordu.

“Evet, muhteşem bir gösteriydi.” Bu kez de bir şey söyleye-bilmiş olmama şaşırdım.

Sonra önüne baktı. “Affedersin, gitmeliyiz.” Yine gülümsedi. “Beni burada bırakırlarsa kaybolurum.”

Yanında kim vardı? Bir adam mı? Düşünmemeye karar verdim ve birden arkamı döndüm. Hayır, o her zamanki iki kız arkadaşıyla gelmişti. Uzaktan bana selam verdiler.

“Ben gidiyorum Nicco, istersen telefonlaşırız,” dedi ve yanağıma bir öpücük kondurup gitti. Son anda üzerinde neler olduğuna bakabildim: kot, soluk kırmızı bir tişört, o çok sevdiğim pastel renk. Belki de bunu ona ben hediye etmişim. Saçlarını toplamıştı, kolunda fazladan birkaç bileklik vardı, boynunda da hiç görmediğim bir kolye, ama üzerindeki deri kemeri tanıyordum. Artık göremiyordum, kaybetmişim.

“*Hey, do you like it?*”³¹² Döndüğümde Ann önümde duruyordu. Kıyafetinin üzerine bir tişört giymişti. Açık mavi renkte, üzerinde parlak “Coldplay” yazan bir tişörttü. Tıpkı gözleri gibi parlıyordu.

“*Yes, I like it.*”³¹³ dedim ama bir şeyler olduğunu anlamış gibiydi.

“*Sure?*”³¹⁴

“*Yes.*”³¹⁵

312 Hey, beğendin mi?

313 Evet, beğendim.

314 Emin misin?

315 Evet.

*“Then... I have something for you!”*³¹⁶ dedi ve aynısından bir tane daha çıkardı. Biraz daha büyüktü. *“It’s for you... for our concert!”*³¹⁷

Sonra koluma girdi ve sessizce çıkışa doğru yürüdük. Ann çok tatlıydı ama ben gülümseyemiyordum. Acaba Alessia bu konseri birlikte izlememiz gerektiğini hatırlıyor muydu? Bunu birçok kez konuşmuştuk. Belki de beni görünce hatırlamıştı. Peki geri kalan her şeyi de hatırlıyor muydu Alessia? “İstersen telefonlaşırız.” O da ne demekti? Ne anlamı vardı? Acaba birlikte geçirdiğimiz o günleri, birbirimizi ne kadar sevdiğimizi hatırlıyor muydu? Peki ya Ann birkaç dakika önce dönseydi? Huzur içinde yanımda yürüyen Ann’e baktım. Karşılaşmalarını isterdim aslında. En azından belki o zaman bir şeyler anlardım. Alessia konsere kiminle gittiğimi sormamıştı bile. Belki de o Alessia değildi, rüya görmüştüm ve bir an öyle olmasını umdum.

316 O zaman... sana bir hediyem var!

317 Senin için... konserimiz için!

Ciccio, Vicolo del Fico'daki Francesco'nun restoranında bir masaya oturmuştu. Bir grup garson da etrafını sarmış, dikkatle onu dinliyordu. Kim bilir Ciccio onlara neler anlatıyordu. Raily de merak içinde onu dinliyordu ve anlamadığı halde diğerleriyle birlikte gülüyordu.

"Hey, demek Coldplay'in konser sonrası kutlaması burada!"

"Merhaba Nicco! Söyle bakalım, konser nasıldı?"

"*Fantastic! They played for ages!*"³¹⁸

Ann ile birlikte yanına oturduk. "Çok güzeldi, gerçekten çok beğendik."

"Ne alırsınız?" dedi garsonlardan biri aceleyle, grubun şarkılarıyla hiç ilgilenmediği belliydi. Bir *margherita* pizza, bir acılı *diavola* ve bir bira almaya karar verdik. Tabii öncesinde bir *bruschetta*, bir *suppli* ve patates kroket istedik.

"Tamam, su mu yoksa soda mı istersiniz?"

"Su olsun, teşekkürler."

"Anlatsana, nasıldı konser?" Ciccio gerçekten ilgili gibi görünüyordu. "Hangi parçaları çaldılar?"

Bu sorunun cevabını, hepsini ezbere bilen Ann'e bıraktım.

"Ah, güzel, peki 'In My Place'i çalmadılar mı?"

"Oh, yes!"

"Ha, tabii, ben de şaşırdım. 'A Rush of Blood to the Head' en güzel şarkılarından biri!"

318 Harikaydı! Saatlerce çaldılar!

İçeceklerimiz geldi, Ann'in bardağına biraz su koydum ve biradan bir yudum aldım. Hava sıcaktı ama Navona Meydanı'nın arkasında bu dar sokaklarda hafif bir rüzgâr vardı. Ciccio hep internette dolaştığı için bir sürü şey biliyordu, hem meraklıydı hem de çok şey indiriyordu.

Aniden bana döndü. "Konser kalabalık mıydı?" diye sordu sanki aklına bir şey gelmiş gibi.

Bardağı masaya bıraktım. "Hem de çok kalabalıktı."

"Kimseyle karşılaşmadın mı peki?"

Bir yudum daha içtim. "Sorma, karşılaşmadığım insan kalmadı, kırk bin kişi olmasına rağmen sanki herkes randevulaşmış gibiydi. Pozzanghera'yı gördüm!"

"İnanmıyorum!" Ciccio'nun hoşuna gitmişti. Garsona işaret yaptı. "Bana da bir tane getirir misin?" dedi benim biramı göstererek. O anın tadını çıkarmak ister gibiydi. "Peki sana ne dedi?"

"Pek bir şey söylemedi, canın sıkkın gibiydi."

"Eh, tabii, onunla klasik bir müzik ve büyü gecesi yaşayan sen değil miydin?"

"O da ne demek?" diye sordum merak içinde.

"Önce kızı beceriyorsun, sonra ortadan kayboluyorsun!"

Ciccio her zaman bir şekilde beni bozmayı çok iyi biliyordu. Yandaki masada oturan iki kız konuştuklarımızdan rahatsız oldu. Biri arkadaşına: "Bunları ancak yabancı kızlar paklar," dedi.

Diğeri de, "Eh, tabii, bunları tanıyan hangi kız yanlarında dolaşır?" diye karşılık verdi. Ciccio duymadığı için konuşmasına devam etti.

"Neyse, yanında Domenico vardı, ofisten biri, zavallının teki."

"Aman dikkat et, o kadın seni kızdırmak için o adamı patron bile yapar!"

"Bence de. Sanırım öyle yapmayı düşünüyor da."

Onun birası da geldi. Ciccio büyük bir yudum aldı, bardağı masaya bıraktı ve gözlerini kapadı. "Oh, çok iyi geldi, bu akşam hava çok sıcak."

Bruschetta, *suppli* ve patates kroketleri getirdiler.

"*Pay attention*,"³¹⁹ dedim Ann'e. "*They are very very hot*."³²⁰

Ann güldü, *bruschetta*'yı aldı, ısırdı ve bana göz kırptı.

Ciccio hemen fark etti. "Seni de böyle mi yiyor bu kız?"

"Yapma ama!"

Yanımızdaki iki kıza döndüm, neyse ki başka şeylerle uğraşıyorlardı.

"Söylesene?"

"Ne?"

Bruschetta'yı yedim. Gerçekten çok güzeldi. Bir restoranda en sevdiğim şey, yeni doğranmış domatesti. Çok önceden kesilip buzdolabında bekletilmiş olanına tahammül edemiyordum.

"Başka kimseye rastlamadın mı?"

Ciccio biliyormuş gibi ısrar ediyordu. Bir süre gözlerinin içine baktım ama bir şey söylemedi. Elinde bira bardağıyla öylece bekliyordu.

"Ne var?"

"Yok bir şey, yok bir şey."

"Söylesene hadi."

Bruschetta'dan bir parça daha ısırdım. "Alessia ile karşılaştım."

"Hayır, inanmıyorum, çılgınca bir şey bu! Pozzanghera... ve o. Hayat ne oyunlar oynuyor ama."

"Bir tek sana güzel oyunlar oynuyor!"

Ciccio birasını masaya bıraktı ve tahtaya vurdu. "Ne biçim konuşuyorsun, nazar değdireceksin şimdi! Şakasını bile yapma!" Sonra telefonuna baktı. "Bu akşam tuhaf bir şeyler var. Kızların mesajları gelmedi. Benim mesajlarıma da cevap vermediler."

"Senin yerinde olsam eve dönerim."

"Yeter ama!" dedi ve tekrar tahtaya vurdu. "Nicco, hadi ama, dalga geçme. Sen bana Alessia'yı anlat asıl!"

319 Dikkat et.

320 Çok çok sıcaklar.

Ann'e baktım, Raily ile konuşup gülüyordu. Ona konseri anlatıyor olmalıydı.

"Ne anlatayım ki? Anlatacak pek bir şey yok."

"Onu nasıl buldun?"

"Değişmiş gibiydi, ne bileyim, sanki büyümüştü. Hem o ne biçim soru öyle?"

"Ne bileyim, birden aklıma geldi işte."

"Aklına da hiç güzel şeyler gelmiyor senin!"

"Yani nasıldı?"

"O da ne demek şimdi?"

"Güzel miydi?"

"Güzeldi, tabii, üç buçuk haftada değişecek değil ya."

Ciccio gülmeye başladı.

"Yine ne oldu?"

"Yok bir şey, affedersin, aklıma saçma sapan bir şey geldi. Üç buçuk hafta dedin ya, hani şu herkesin sürekli mastürbasyon yaptığı film!"

Bu kez kızlar bizi duydu. Biri çantasını eline aldı ve "Tebrikler... en azından buna güldük!" dedi.

Ciccio da hemen cevap verdi: "Teşekkürler. Düşün, bu gece pek havamda değilim, bir de öyle olsa..."

Kız sinirlenerek başını iki yana salladı ve arkadaşıyla oradan uzaklaştı. Ciccio da bana göz kırptı. "Gördün mü? İki kız daha ayarttık, biz dayanılmaz erkekleriz."

"Tabii."

Ben bir patates kroket yedim, Ciccio ise benim *suppli*'mi.

"Pardon, sen yemedin mi?"

"Evet ama çok güzel, dayanamadım."

"Kendine bir tane daha iste o zaman!"

"Tamam, şimdi senin için bir tane daha isterim."

"Hayır, istemem, pizzam gelir şimdi."

"Ne olur ki? Nasıl olsa her şeyi bitiriyoruz!" dedi. Biraz düşündükten sonra, "Hiç konuşmadınız mı yani?" diye sordu.

“Selamlaştık.”

“Bu güzel kızla birlikte olduğunu gördü mü?” diyerek yemeğini yiyen Ann’i işaret etti.

“Hayır, bir yere kadar gitmişti.”

“Peki onun yanında kim vardı?”

“Kız arkadaşları.”

“O kadar mı?” dedi şaşırılmış bir ifadeyle.

“Evet, neden?”

“Hiç, öylesine...” Tam o sırada pizzalar geldi.

“*Margherita?*”

“Onun!”

“Acılı *diavola*?”

“Benim, teşekkürler.”

Garson pizzaları bırakıp gitti.

“*Mmh...*” Ann’e baktım ve eğilip önümdeki pizzayı kokladım.

“*I think this pizza must be incredible!*”³²¹

Gülümsedi “*Sure!*”³²² dedi çatal ve bıçak kullanarak pizzasından bir parça kesti. Ben de tam pizzamdan bir dilim keserken Ciccio önümden parçayı yürüttü.

“Acılı çok güzelmış! Kokusu bir harika, tadına bakabilir miyim?”

“Eh, zaten elinde tutuyorsun.”

“Çok ayıp. Hay aksi, kızlar gitmiş,” dedi ve pizzayı ısırdı.

“*Mmh, very very good!*”³²³ Sonra dönüp Raily’ sordu: “*Do you want?*”³²⁴

“*Yes, thanks!*”³²⁵

Bir dilim de ona kesti, Raily tam alacakken pizzayı uzaklaştırdı.

321 Bu pizza harika olmalı bence!

322 Elbette!

323 Mmm, çok çok güzel!

324 İster misin?

325 Evet, teşekkürler!

“No hands... With the mouth.”³²⁶ Raily imalı bir şekilde ona baktı, Ciccio da bir kaşını kaldırarak arzulu bakışlarla ona karşılık verdi.

Raily yaklaştıkça pizza dilimini ondan kaçırıyor, kendi ağzına yaklaştırıyordu. Raily onu dudaklarından öptü ve pizzaya dişlerini geçirdi. Kaplan taklidi yapıyordu: “Roarr...”

Ciccio korkmuş gibi yaparak geri çekildi. “Do you like it? It’s pizza and salamino! I know that you like it.”³²⁷ Tam yine kaşlarını kaldırmış, arzuyla Raily’ye bakarken birden yüzüne bir çanta darbesi aldı. “Kahretsin, napıyorsun?”

Dönüp baktığında karşısında Beatrice’yi gördü.

“Bak ne güzel söyledin, ama o soruyu ben sana soracağım, sen ne yapıyorsun?”

Ciccio ayağa kalktı. “Bak, Bea, yanılıyorsun...”

“Yanılıyor muyum? Seni aradım, sen de poker oynamaya gideceğini söyledin, ama bu el şansın yaver gitmedi, ben ve arkadaşlarım...” dedi yanındakileri göstererek. İki kız ciddi ve aşağılayan gözlerle bize bakıyordu. Hatta yaptığımız pizza seçimini bile beğenmemiş gibiydiler. “... bir dolaşalım dedik. Gusto’da olduğumu biliyordun, değil mi? Ama yine de kendini riske attın ve kaybettin!”

“Hadi ama Bea, böyle söyleme.” Onu tutmaya çalıştı ama kız eline vurdu.

“Dokunma bana.”

“Yapma ama, beni kıskanmayasın diye bir şey söylemedim. Bu yabancı kızlarla sadece Nicco’nun morali bozuk olduğu için çıktık.”

Bu kez Beatrice bana baktı. Ağzım doluydu ama yine de gülümsemeye çalışıyordum.

Ciccio önce ona, sonra da bana baktı. “Söylesene Nicco, hadi söyle.”

326 El yok... Ağzınla.

327 Beğendin mi? / Sucuklu pizza

“Ne söyleyeyim?”

“Ne demek ne söyleyeyim, moralinin bozuk olduğunu söyle!”

“Evet, doğru, moralim çok bozuktur.”

Başka masalardan da bize bakıyorlardı, hatta yoldan geçenlerden bile duranlar olmuştu. Çok eğlendikleri her hallerinden belliydi. Ciccio umudunu kaybetmedi, hatta söylediklerimin durumunu düzeltereğini düşünüyor, ısrarla Beatrice’yi ikna etmeye çalışıyordu.

“Niccio’nun Alessia’dan ayrıldığını sana söylemiştim ya...” Sahneyi izleyenlerin bir kısmı bu kez bakışlarını bana çevirdi; bir kızın arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldadığını gördüm, o da onaylarcasına başını salladı. İyi de ne diyorlardı acaba? Hem bunlar kimdi? Neler oluyordu? Kahretsin, Ciccio ve yediği haltlar... Hem neden sürekli benden ve benim hikâyemden bahsediyordu? Ann hiçbir şey olmamış gibi pizzasını yemeye devam etti, Raily bardağına su doldurdu, büyük olasılıkla hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu.

“Demek doğru!”

O sesi duydum ve kulaklarıma inanmadım, sonra Ciccio’nun bembeyaz olduğunu gördüm ve her şeyin doğru olduğunu anladım. Ciccio’nun diğer sevgilisi Deborah da yanında bir arkadaşıyla arkamızdaydı ve bize bakıyordu. Sonra da dönüp Ciccio’ya baktı.

“Söyle bakalım, nasıl gidiyor poker? Fiş falan göremiyorum ama... sadece kızlar var burada!”

En azından o sempatik bir şey söylemişti.

“Arkadaşlarım aradı, buradan geçerken seni görmüşler, ben inanmak istemedim...” Ciccio bana baktı, ben de omuzlarımı silktim. Deborah yanındaki arkadaşlarına baktı.

“Ama gördüğünüz gibi doğruymuş, işte burada!”

Beatrice de önce ona, sonra Ciccio’ya baktı. “Pardon ama o kim?”

Deborah bembeyaz kesildi. “Hayır, pardon, sen kimsin?”

Beatrice gülümsedi. “Ben onun kadınıyım!” Deborah çökmüş bir halde duran Ciccio’ya baktı. “Ne? Çok tuhaf, yaklaşık bir yıldır onun kadını benim, öyle değil mi Ciccio?”

Beatrice de önce Ciccio’ya, sonra Deborah’ya baktı. “Ben de bir yıldır onunla beraberim.”

“Nasıl nasıl?” Beatrice, Ciccio’ya yaklaştı. “Bu da ne demek oluyor, anlat bakalım.”

Etraftakiler artık çember oluşturmuştu. Kim bu sahneleri kaçırmak isterdi ki?

Ciccio ayağa kalktı. “Ne anlatayım ki?”

Deborah dozu daha da artırdı. “Hayır, hayır, anlatacaksın, seni dinliyorum.”

“Kızlar, kelimelerin bir anlamı yok artık. Ben âşık oldum. *I’m in love!*” dedi ve Raily’yi elinden tutup kaldırdı. Sonra bana alçak sesle, “Artık sen halledersin Nicco,” dedi.

Daha sözlerini bitiremeden biri önümde duran bira bardağını aldı ve Ciccio’nun üzerine döktü.

“Pis herif!” diye bağırdı Beatrice.

“Hayır ama, o benim biram!”

Deborah ise Ciccio’nun bardağını alıp doğrudan ona fırlattı ama iskaladı.

“Evet, pisliğin tekisin!”

“Hey, delirdiniz mi siz?”

Etraftakiler alkışlamaya başladılar.

“Aferin!”

“Aferin Ciccio! Sen hepimizi temsil ediyorsun.”

Erkekler Ciccio’nun tarafını tutuyor, kadınlar da sevgililerine vuruyorlardı. Ortalık karışmıştı. Ciccio ise elinde kalan tek kadınla, Raily’le hızla sokakta kayboldu.

Hesabı isterken Beatrice ve Deborah’nın birbirlerine hikâyelerini anlattıklarını gördüm.

“Hayır, inanmıyorum, gerçekten mi? Peki ne zaman?”

“Bu yaz.”

“Demek o yüzden...”

Garson hesabı getirdi.

“Kırılan bardağı hesaba koymadım. Ne de olsa arkadaşın reklamımızı yaptı.”

“Yaptı tabii.”

Hesabı ödedim ve Ann’le birlikte oradan uzaklaştım. Konuşmadan yürüdük. Aslında nereye gideceğimizi bilmiyordum. Sonra bana sarıldı ve beni o kötü durumdan kurtardı. “*Your friend is nice, is he really in love with Raily? Or did he just say that because the two girls were so angry?*”³²⁸

Ona baktım ve gülümsedim. “*No, I think it is true, Raily is very nice.*”³²⁹

O da gülümsedi ve bu kez sıkıca sarıldı. Sessizce yürümeye devam ettik.

“*I also saw the other girl at the concert... But have you got as many women as Ciccio?*”³³⁰

“*No, not so many.*”³³¹ Aslında o anda da ona bir şeyler söylemek istiyordum, farklı bir şeyler, ama belki de onun dilinde bunu başaramayacağımı düşündüm.

328 Arkadaşın hoş biri, Raily’ye gerçekten âşık mı? Yoksa o iki kız çok öfkeli olduğu için mi öyle dedi?

329 Hayır, sanırım doğru söylüyor, Raily çok hoş biri

330 .Konserde diğer kıızı da gördüm. Ama sen Ciccio kadar çok kadınla beraber misin?

331 Hayır, o kadar çok değil.

Sabah erkendi. Bir hızlı trendeydik. Bir önceki akşam Ciccio, kız arkadaşları ve Raily ile ilgili rezaletten sonra biraz konuştuk. Sonunda onu biraz rahatlatmayı başarmıştım. Ama kolay olmamıştı.

*"I'm not like Ciccio, now I'm alone."*³³²

O zaman gülümsedi. Ne tuhaf, bir an ağlayacak gibi oldu. Başını önüne eğdi ve sustu. Çenesinin titrediğini, sonra bir damlanın yanaklarından süzüldüğünü gördüm. Bir kirpik düşmüş de onu alıyormuşum gibi işaret parmağımla gözyaşını sildim. O ıslak parmağımla öylece dururken aklıma tuhaf bir şey geldi. Bu, hayatımda gördüğüm ilk Amerikalı gözyaşıydı.

Sonra elimi çenesine koydum ve hafifçe yüzünü kaldırdım. O da gözlerini açınca muhteşem bir manzarayla karşılaştım. İçinde biraz kahverengi olan deniz yeşili, derin, narin, saf, önünde uzun bir hayat olan, sevilme isteyen bakışlardı gördüğüm. O bakışlarda bütün bunlar vardı, sonsuz bir aşk yolculuğundan izler. Acaba bunları görmek istediğim için mi görmüştüm?

Bir keresinde Alessia ile Scuderie del Quirinale'de bir sergiye gitmiştik. Adı *Metafisica*'ydı. Çok sayıda tablo vardı ve o bana: "Bunların hepsi Modern Sanat Müzesi'nden, New York'tan geliyor. Burada İtalyan ve yabancı örnekler var; dadaizm, sürrealizm, ekspresyonistler ve Amerikalı soyut sanatçılardan."

332 Ben Ciccio gibi değilim, şu an yalnızım.

Böyle uzun bir süre tablolar arasında dolaşmıştık. Sonra da bana sormuştu: “En çok hangisini beğendin?”

“Bunu.”

“Tabii, çünkü sana benzin reklamını hatırlatıyor!”

“Yok canım, ben Magritte’i severim çünkü o gerçeklere şüpheyle bakmanı sağlıyor.”

Orada, yanında öğrencileriyle dolaşan bir öğretmen şaşkınlıkla bana yaklaştı ve “Nerede yazıyor?” diye sordu.

“Bir yerde yazmıyor.”

“Peki nereden biliyorsun o zaman?”

“Benim fikrim.”

Sonra da ikna olmamış bir halde yanımdan ayrılmıştı. “Gerçekten senin fikrin mi?”

“İyi de ne var bunda? Her tablo insana bir şeyler düşündürür, eğer düşünürsen tabii.”

Alessia da pek ikna olmamış bir halde gülümsemişti. O gece ona bir mesaj göndermiştim. “‘Mutlu olmak şans değildir, tam anlamıyla bir sanattır.’ René Magritte. Bunu okudum ama katılmıyorum çünkü ben seni tesadüfen buldum.”

Ama ne Magritte’in o sözü ne de benimkiler yeterli olmuştu. Belki de o gece kararını vermişti çünkü mesajımı cevaplamamıştı. O zaman Ann’e baktım, yüzünü ellerimin arasına aldım. Bakışlarıyla benden bir şeyler duymak ve kendisini güvende hissetmek ister gibiydi. Ama sadece benim farklı olduğumu söyleyebildim. Yumuşak, ıslak, hâlâ titreyen dudaklarından öptüm. Ann her an ortadan kaybolacakmışım da beni kaybetmekten korkuyormuş gibi sıkıca bana sarıldı. Bu öpücük diğerlerinden farklıydı, bunu hissedebiliyordum. Sanki içinde çaresizlik ya da bir mesaj vardı ama o kadar gizliydi ki anlamıyordum. Sonra benden ayrıldı, gözlerimin içine baktı, burnunu çekti ve sonunda gülümsedi.

*“Tomorrow I would like to see the sea.”*³³³

333 Yarın denizi görmek isterim.

Ve işte oradaydık. *Lonely Planet*'a baktıktan sonra trenle gelmek istemişti.

*"It makes fifteen trips a day and it only takes an hour. I would like to go to... Anzio!"*³³⁴ deyince kalbimin sıkıştığını hissettim. Birden bir sırrımı keşfetmişti sanki.

*"Why Anzio?"*³³⁵

*"I want to see this place because the Americans landed here during the war and then because... I'm sure it's nice! Do you know it?"*³³⁶

*"Yes, I went there very often with my family when I was very young."*³³⁷ dedim ve sustum.

Tren daha da hızlandı. Konuşmadan karşılıklı öylece duruyorduk, o rehberde bir şeyler okuyordu. Bende gözlük vardı. Rüzgâr camdan içeri giriyor, yaklaşan denizin kokusunu da beraberinde getiriyordu. Dışarıyı seyrettim. Daha önce Anzio'ya hiç trenle gitmemiştim. Hep arabayla Pontina'yı takip ederek giderdik. Babam şarkı söyler, biz de ona eşlik ederdik. Birçok Amerikan filminde de bir aile olduklarını göstermek için aynı şeyi yaparlardı hep. Ama biz zaten gerçek bir aileydik. Sonra tren durdu. Paslanmış tekerleklerde fren sesi duyuldu. Pencereden çok da uzakta olmayan deniz görüldü. Sonra ileri baktım ve ortasında sarı güneş olan mavi bir bayrak ve az ileride deniz feneri gördüm. Gözlerime inanamadım. Orasıydı.

*"Come on!"*³³⁸ Sırt çantalarımızı aldım. *"Let's go down!"*³³⁹

*"Are we already there?"*³⁴⁰

Cevap vermedim, elini tuttum ve o da benimle kapıya doğru koşmaya başladı.

334 Günde on beş sefer yapıyor ve sadece bir saat sürüyor. Ben... Anzio'ya gitmek istiyorum!

335 Neden Anzio?

336 Burayı görmek istiyorum çünkü Amerikalılar savaş sırasında buraya inmişler ve çünkü... eminim güzel bir yerdir! Sen biliyor musun orayı?

337 Evet, çok küçükken ailemle birlikte oraya çok sık gittim.

338 Hadi!

339 Aşağı inelim!

340 Geldik mi?

*"Come on, come on!"*³⁴¹

Tam zamanında indik. Kapı gürültüyle kapandı, tren tekrar hareket etti. Yavaş yavaş uzaklaşmasını seyrettik, sonra hızlandı ve virajda gözden kayboldu.

*"Where are we?"*³⁴²

*"This is one of the most beautiful place of Anzio. Come with me."*³⁴³ dedim ve elinden tutarak onu istasyondan çıkardım. Çıkar çıkmaz kendimizi kayalıklara doğru uzanan çayırın içinde bulduk. Uzaktan deniz feneri görünüyordu, ben de Ann'e gösterdim. *"This is Capo d'Anzio."*³⁴⁴ Yürümeye devam ettik. *"And this is Grotta di Nerone."*³⁴⁵ Birkaç merdiven indikten sonra kumsala vardık. *"The legend says that Nerone could escape with his ship and these..."*³⁴⁶ dedim kayalıkların altındaki mağarayı göstererek *"... arrive to the incredible Villa di Nerone!"*³⁴⁷ Kumsalda yürümeye başladık. Deniz dalgalıydı, dalgalar kıyıya çarpınca kırılıyordu. Rüzgâr esiyordu ve etrafta kimsecikler yoktu. Yuvarlak, üçgen, kare, büyük, küçük taşlar, cam parçaları, şişelerle doluydu ve deniz hepsini yumuşatmış gibiydi. Her şey yuvarlak hatlıydı, köşeli hiçbir şey yoktu. O berbat İngilizcemle ona küçükken buraya hep babamla geldiğimi, babamın bunlardan bir taş koleksiyonu olduğunu, hepsini büyük kırmızı bir kapta sakladığını, her yaz, Roma'ya döndüğünde kaba yenilerini koyduğunu anlattım. Hatta nasıl oldu bilmiyorum ama ona babamın o kocaman, sıcak ellerini çok özlediğimi, beni ara sıra o ellerle okşadığını, bütün yüzümü beni sinir etmek, bana gülmek, benimle şakalaşmak için elleriyle kapladığını söyledim. Ve bütün bunları söylerken küçük bir kayanın üzerine oturmuş ağlarken buldum kendimi.

341 Hadi, hadi!

342 Neredeyiz?

343 Burası Anzio'nun en güzel yerlerinden biri. Benimle gel.

344 Burası Capo d'Anzio.

345 Ve burası Grotta di Nerone.

346 Efsaneye göre Nerone gemisiyle kaçabilmiş ve bunlar...

347 ... inanılmaz Villa di Nerone'ye çıkıyor!

Ann bana sıkıca sarıldı ve saçlarımı okşadı, ben de onun kollarına sokulmuş bir halde denizi dinledim. Sonra kokusunu duydum, onu okşamaya başladım, ellerini tuttum ve öptüm, bileğini hafifçe ısırdım; o da güldü. Biraz ileri gittik, kimsenin görmediği gizli kayaların arkasına geçtik. Sırt çantamı açtım ve yere büyük bir havlu serdim. O da üzerine uzandı. Sonra telefonumu açıp, hoparlörü taktım ve tanıştığımız sırada çalın şarkıyı çaldım: “She”. Bu şarkı bizim şarkımız olmuştu. Elleriyle yüzünü gizledi ve bacaklarını kaldırarak neşe içinde havada pedal çevirmeye başladı. Sonra durdu, bacaklarını bir kayaya dayadı. Ben de çıplak bacaklarını okşadım. Elleriyle hâlâ yüzünü kapatıyor, sonra bir gözünü açıp imalı imalı bana bakıyordu. Ellerimi biraz daha yukarılara götürdüm, külotunun içine soktum. Başını hafifçe arkaya attı ve derin derin nefes alarak denizi içine çekti. Parmaklarımın arasında onu yaşıyordum sanki, aldığı her zevki ben de tadabiliyordum. Alt dudağını ısırdı, onu sıcacık hissediyordum ve onunla oynamaya devam ettim. Sırtını bir yay gibi gerdi. İki elimle külotunu indirdim, havlunun üzerinde bacakları açık bir halde öylece kaldı. Rüzgâr kıvrıcık ve açık renkli tüylerini okşuyordu. Eteğini biraz daha yukarı sıyırdım, düz ve yumuşak karnını öptüm, daha aşağılara indim ve denizi içime çekerek onu âdeta yedim. Şarkımız bitti ve bir diğeri başladı. Christopher Cross’un “Sailing” şarkısı. Bunlar Ciccio’nun şarkı listesindendi. Ama hepsinin büyüğü bir tarafı vardı sanki. Şimdi dalgalar da ritim tutuyor gibiydi. Ann gözlerini açtı, gökyüzünün ve bulutların yansımaları gördüm, bacaklarını tutup kaldırdım ve ona sahip oldum. Bana sıkı sıkı sarılmıştı, orgazm olana kadar beni hızlı hızlı itti. Üzerinden inmeden bir süre öylece kaldım. Ben denize bakıyor, bir yandan da müziği, dalgaların ve Ann’in kalp atışlarının sesini dinliyordum. Sonra birden içimi tuhaf bir özlem sardı. Bir gün gelip bu kumsalda böyle bir şey yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Masmavi gökyüzüne baktım. Neler hissettiğimi açıklamam mümkün değildi.

Küçükken o kumsala babamla sık sık gelirdim ama bir daha orayı bulabileceğimi sanmıyordum. Ama oradaydım, yabancı bir kızla, Ann’le birlikte. Çaresizlik içinde bütün bunlara bir anlam vermeye çalıştım. Komandante’nin “Un senso”³⁴⁸ şarkısı çalıyordu. Şarkıda da birileri hayatın anlamını arıyordu. Aslında bütün bunların bir anlamı olmalıydı, bu gökyüzü, bu deniz, ikisi de çocukluğumun, o onların, o gezintilerin, o sevginin izleyicileriydi ve neler kaybettiğimi ve kaybettiğimi asla bir daha bulamayacağımı biliyordu. Belki de buraya gelmemi onlar istemişti, bana bir şey söylemeye çalışıyorlardı. Belki de kaybettiklerim yerine Ann’i bulduğumu söylemek istiyorlardı. Ve bu düşünce, bu tatlı hayal sonrasında gülümsediğimi fark ettim. Bir anlık mutluluk yaşamıştım.

Sonra yarı çıplak bir halde suya girdik.

“Brrrrrr, it’s very cold!”³⁴⁹ Ann güldü, soğuk umurumuzda bile değildi, üzerimizde kalanları da çıkarıp başımızı da suya soktuk. Arco Muto açıklarında biraz yüzdük. Deniz sakinleşmiş, rüzgâr azalmıştı, güneş kızarıp yavaşça batmaya başlarken suyun üzerinde karşılıklı sallanıyorduk. İşte o an en güzel anılarımızdan biri olacaktı.

Kurulandık, ben giyinmeden önce Ann’in bacaklarını ve kollarını iyice ovuşturdum. Saçları da son güneş ışınlarında kurudu. Biraz kabardığı için bakıp bakıp gülüyor, bir şekle sokmaya çalışıyordu. “Hey, look... I found it. Do you like?”

“Oh... very much.”

Taşı ona uzattım, o da sıkıca tuttu. Kalbinin üzerine koydu ve kalp atışlarını gözlerini açıp kapayarak taklit etti.

“Oh... It’s my heart...”

“No, it’s mine and you have stolen it.”³⁵⁰

348 (İt.) Bir anlam. (ç. n.)

349 Brrrr, çok soğuk!

350 Hey, bak... bunu ben buldum. Beğendin mi? / Ah... hem de çok. / Ah... bu benim kalbim... / Hayır, benim ve sen onu çaldın.

Eğleniyordu. Sonra taşı öptü ve çantasına koydu. Mavi, kalp şeklinde bir taşı. O kadar düzgündü ki bir heykele benziyordu.

Akşam Porto'da, Da Romolo adlı restorana gittik.

"Hey, merhaba, Ciccio aradı ve sizinle ilgilenmemi istedi! Tabii söylemesine gerek yoktu!"

Kardeşiyle birlikte restoranı işleten Walter sempatik biriydi. Tadına bakmamız için bir sürü meze getirdi.

"Bunlar soğuk mezelerdi, şimdi sıcakları getireceğim." Biz yedikçe mutlu oluyor gibiydi.

"İşte, bunlar mozzarella ile doldurulmuş hamsiler, bu da Luciana usulü domates soslu köfte ve bu da patatesli mezgitle milföy. Durun içeceklerinizi de koyayım." Önce Ann'in, sonra benim kadehimi doldurdu. "Bu enfestir, çok özel bir şarap." Bir yandan da masaya başka yemekler geliyordu. "İşte bu bir balık çorbası, yanında da kum midyeli spagetti ve kavrulmuş brokoli var. Sonra ana yemekler de geldi. "Soğanlı domates soslu kurbağa, taze sebzeler... işte, işte bunu denemelisiniz... Gewurztraminer Sanct Valentin." İki temiz kadeh getirdi ve doldurdu. Sonra birden durdu. "Nasıl geldiniz?"

"Trenle!"

"Çok güzel" dedi ve yine kadehlerimizi doldurdu. "Bu akşam yemeğinden sonra baba olabilirsin, dikkat et," dedi ve gülümseyerek Ann'e baktı. "Aslında fena da olmazmış," diye ekledi ve gülerek yanımızdan uzaklaştı.

Ann merakla bana baktı. "*What did he say?*"³⁵¹

"Hiç... *nothing. He loves the family!*"³⁵²

"Ha..." İkna olmamıştı ama bir şey söylemek yerine kadehini kaldırdı ve beyaz şarabı midesine indirdi. "*Good! Very good.*"³⁵³

351 Ne dedi?

352 ... hiç. Aileyi çok seviyor!

353 Güzel! Çok güzel.

“Evet. *Yes, it's true.*”³⁵⁴ dedim ağzımı silerken ve Walter’in söylediğini düşünürken.

Sonra nefis tatlıların tadına baktık: likörde pişmiş çikolatalı, bademli, armutlu turta ve fıstıklı, çikolatalı, on beş yıllık romlu dondurma. Sonra Walter tekrar geldi ve “Bunları denemelisiniz, limonlu sorbe, biz yapıyoruz,” dedi. Hafif votka tadı olan bu son tatlıyı da yedik. Ann onu da hemen bitirdi, sonra kabı uzun kaşıkla sıyırmaya başladı.

“*You liked it, eh?*”³⁵⁵

“*A lot!*”³⁵⁶ dedi gözlerini kapatıp kaşığı yalarken. “*Fantastic.*”³⁵⁷

Önümüzde sallanan sandallara bakarken birden Ann’in elimi okşadığını fark ettim. Hiçbir şey söylemiyordu, bana bakmıyordu bile.

“*Thank you, Nicco.*”³⁵⁸ Sonra bana döndü; gözleri mutluluktan parlıyordu. “*For everything...*”³⁵⁹

Sonra daha hızlı konuşmaya başladığı için söylediklerini pek iyi anlayamadım.

“*I wish you were really in love with me, that this week would never end, that I was not the classic foreigner, a beautiful girl good for just a one night stand.*”³⁶⁰ Gülümsedi. Yüzümdeki ifadeden söylediklerinin hepsini anlamadığımı anlamış olmalıydı.

“*Oh... it's not important. Could we pay half each?*”³⁶¹

“Hayır!”

Bunu anladım.

“*Excuse me... şey, pardon, hesabı alabilir miyiz?*”

354 Evet, doğru.

355 Sevdin, ha?

356 Çok!

357 Harika!

358 Teşekkür ederim Nicco.

359 Her şey için...

360 Keşke bana gerçekten âşık olsan, bu hafta hiç bitmese ve ben de klasik bir yabancı, sadece tek gecelik bir ilişki yaşamak için uygun olan güzel bir kız olmasam.

361 Ah... önemli değil. Yarı yarıya ödeyebilir miyiz?

Walter masaya geldi.

“Memnun kaldınız mı?”

“Çok memnun kaldık, her şey harikaydı, çok teşekkürler.”

“Tamam, sevindim, hesabı Ciccio ödeyecekmiş.”

Şaşırdım. “Olur mu canım? Neden?”

“O haytayla aramızda özel bir ilişki var.” Walter sandalyeleri toplarken gülümsedi. “Siz yemek yerken aradı, bana tembih etti, nasıldır bilirsin, değil mi?”

“Evet! Bilmez olur muyum? Çin işkencesi gibidir!”

“Tamam işte, yemek parasını o ödeyecekmiş çünkü dün akşam olanlardan sonra kendisini affettirmek istiyormuş. Kim bilir ne haltlar yemiştir!”

“Biraz öyle oldu.”

Walter’in kardeşini ve mutfaktaki Luisa anneyi de selamladım. “Hoşçakalın hanımefendi, her şey çok, gerçekten çok güzeldi!”

Hepsi restoranın kapısında bizi geçirdiler. Tatlıları yapan Franca teyze de vardı. 22.56 trenine bindik. Belki akşam yemeğinden, belki günün yorgunluğundan ya da akşamın güzelliğinden farkına bile varmadan kendimizi Ann’in otelinin önünde bulduk.

“So...”³⁶² Girişin biraz uzağında durdum. “*See you tomorrow. I have to work but if you want we can stay together for lunch... maybe one hour and then the night... always if you want...*”³⁶³ Ann başını öne eğdi, sonra kaldırıp ağzını açtı. Bir şey söylemek isterken başka bir şey söyledi gibi geldi bana.

“*I saw a movie once called Serendipity. I’ve always thought that that is true.*”³⁶⁴

Dudağımdan öptü ve koşarak içeri girdi. Durup resepsiyondan anahtarı alışıma izledim. Arkasına bile bakmadan merdivenlerden çıktı. O hızlı öpücüğü, ağlamamak için yapılmışa benzeyen kaçıışı yeniden düşündüm. Belki de anlamalıydım.

362 Pekâlâ...

363 Yalnız görüşürüz. Çalışmam gerekiyor ama istersen öğle yemeğinde birlikte olabiliriz... belki bir saat ve sonra da gece... istersen her zaman...

364 Bir kere *Tesadüf* diye bir film izlemiştim. Onun hep gerçek olduğunu düşündüm.

“İşte geldim, sabırsızlanıyordun, değil mi?”

Amcam benim yerime dükkâna geldi ve ben de çok mutlu oldum. Bazı günler zaman geçmek bilmiyordu.

“Demek belli oluyor, ha?”

“Gelmesem de gidecekmişsin gibi bir halin var!”

“Asla böyle bir şey yapmam.”

Gülümsedi ve ceketini içeriye bıraktı.

“Amca, *Il Tempo* bitti, *Di Più* da. Hepsini sattık, *Porta Portese* tezgâhın altında.”

Carlo Amcam tezgâhın altına bakıp gazeteleri buldu. “Tamam, yarın sabah vaktinde gel.”

“Her zamanki gibi.”

“Tabii, her zamanki gibiymiş.”

Daha ben dükkândan çıkmadan Ciccio tam söylediği saatte geldi. Arabasına bindim ve tabii ki son sürat oradan uzaklaştı. Pek aldırmadım, çünkü çok merak ediyordum.

“Söylesene.”

“Neyi söyleyeyim?”

“Her şeyden önce Da Romolo’daki yemek için teşekkürler, çok güzeldi. Şimdi anlat.”

“Neyi anlatayım?”

“Önceki gün olanlar hakkında bana bir şey anlatmayacak mısın?”

“Ne anlatayım ki?”

“Beatrice ile Deborah ne konuşmuşlar?”

“Ben ne bileyim, sence bana bunu anlatırlar mı? İkisi de bir sürü mesaj gönderdi, ağır mesajlardı tabii. Birer de e-posta yazmışlar ki görsen ilk satırdan sonra için kaldırmaz!”

Gülmeye başladım. “Eh sen kaşındın ama.”

“Neyse, an azından otele vardığımızda Raily’nin odasına çıkmama izin verdiler. Ama ikisinin de aynı anda orada oldukları o şanssız anı düşündükçe içim fena oluyor. Hem de bir yıl çok iyi bir şekilde idare etmişken. Olmadı işte, rezil oldum.”

“İnanmıyorum! Sen, bir gün Beatrice’le bir gün Deborah’yla gülüşüp koklaşan Ciccio rezil mi olduğunu söylüyorsun? Yabancı kızlar ne diyecekler peki? İtalyanların adını yükseklere taşımalıyız.”

“Yükseklere taşımamız gereken şey sadece o değil!”

“Pislik!”

“Ne olmuş yani? Ben söylemesem sen söyleyecektin.”

“Ben öyle şeyler söylemem.”

“Onu bunu boşver de tuhaf olan bir şey var, sabah Raily’yi aradım ama telefonu kapalıydı.”

“Hangi telefonu?”

“İtalya’da kullandığı telefon, bende bir tek o vardı. Ona benim eskiden kullandığım SIM kartı verdim, yoksa *roaming* meselesi yüzünden kızı soyuyorlardı!”

“Doğru, tam bir soygun.”

Otelin önünde durduk ve Ciccio arabayı park etti. Birlikte arabadan indik.

“Merhaba.”

“Ah, iyi günler.”

Kapıda bizi sempatik kapıcı Roberto karşıladı. Ciccio’yu hemen tanıdı ve gülümsedi. Odaya çıkmak için bahşiş verdiği kişi o olmalıydı. Bir süre Roberto bir şey söylemeden bize baktı, şaşırılmış gibiydi. Sonra Ciccio onun hiçbir girişimde bulunmadığını görünce konuşmaya başladı.

“Rica etsek, kızları arayabilir misin?”

“Kimi?”

“Şu Amerikalı kızları.”

“Arayamam.”

“Çıktılar mı?”

“Evet, sabah erken çıktılar.”

Ciccio şaşırmıştı. “Ama Raily bana bir şey söylemedi.”

“Neyse, birazdan dönerler herhalde.”

“Hayır, dışarı çıkmadılar, gittiler.”

“Gittiler mi?”

Şaşkınlık içinde birbirimize baktık.

“Gittiler de ne demek? Nereye gittiler?” diye sordum sakın olmaya çalışarak. Belki yanıliyordu, belki de bir yere kadar gitmişlerdi de o anlamamıştı.

“Amerika’ya döndüler, on ikide uçuşları vardı.”

Birden ikimiz de taş kesildik. İkimiz de konuşamıyorduk. “Ah, teşekkürler.” Dışarı çıktık. “Gördün mü? Raily’yi de kaybettim. Kötü bir dönem yani.”

“Gideceklerini bilmediğinden emin misin?”

“Hayır, bana bir şey söylemedi, hiç tahmin etmiyordum.”

“Kapıcı yanılıyor olabilir mi?”

“Hayır, kayıt defterine de baktı. Otelden ayrılmışlar.”

“Ama böyle, veda etmeden mi?”

“Öyle olmuşa benziyor.”

Şaşırdım ve birden içimi tuhaf bir his kapladı, çok güçlü bir his, panik olmuşum. Bir an nefes alamadığımı hissettim ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Ama sonra kendimi kontrol etmeyi başardım, biraz sakinleştim. Ann’den hoşlanıyordum. Hem de çok. Sadece o da değil, böyle aniden gitmesi, bir açıklaması, bir nedeni olmadan, vedalaşmadan birini kaybetmeye benziyordu.

“Ciccio, bir şey isteyebilir miyiz?”

“Ne?”

“Kızların odasına çıkabilir miyiz?”

Tabii ki Ciccio başardı. Bir kat görevlisi kadın bize kızların odasına kadar eşlik etti, bir kartla odanın kapısını açtı ve koridorun sonundaki odayı temizlemeye devam etti. Bir süre kapının eşiğinde öylece kalakaldım ama sonra içeri girdim. Oda dağınıktı, yataklar açık, sağda solda havlular duruyordu. Havlulardan birini elime aldım, hâlâ nemliydi. O havlunun Ann'in mi yoksa Raily'nin mi olduğunu bilmiyordum. Etrafa bakındım. İki yatak vardı, biri tamamen dağınık, öbürü ise daha derli topluydu. Ann'inki o olmalıydı. Yaklaştım, yastığı aldım ve kokladım. Evet, kokusunu aldım, gözlerimi kapadım, onu hayal ettim, birlikte geçirdiğimiz en güzel, en samimi anları hatırladım. Birbirimizi çok iyi tanımıştık ve onu bazı anlarda doyasıya yaşamıştım. Ama artık yoktu. Yastığa sıkıca sarıldım, sonra yatağın üzerine bıraktım. Yatakta uzun, kumral bir saç teli gördüm. Gülümsedim. Belki de o saç teli hâlâ deniz kokuyordu. Çekmeceler kapalıydı, teker teker açıp bir şeyler unutmuşlar mı diye baktım. Birinci çekmecede hiçbir şey yoktu, ikinci de boştu ama tam kapatırken içinde bir şeyin sesini duydum. Tekrar açtım, elimi soktum ve ses çıkaran şeyi elime aldım. Bana bir işaretmiş gibi geldi. Onu unutmuş olamazdı.

“Hey, Ciccio. Sen uçaktan korkar mısın?”

“Hem de çok, neden?”

“O zaman bu korkunu yenmelisin.”

“Ne? Hayırrr, hayatta olmaz. Sen çıldırmışsın, Alessia seni bıraktığı için her gün başımın etini yedin, daha bu kızla bir haftadır berabersin. Anladık, güzel, tamam ama şimdi de benden uçakla okyanusu geçmemi mi istiyorsun? Olmaz, unut gitsin, mümkün değil.”

“Ciccio, ama bu benim için çok önemli.”

“Önemli mi? Asıl benim hayatım önemli, o uçakta geçireceğim korku dolu dokuz saat önemli, ben Roma'ya âşığım, burada yaşamayı seviyorum, hiçbir güç beni buradan götüremez, işte bu önemli.” Bu söylediklerinin hiçbir şekilde beni ikna etmediğini gördü. “Bunlar sana bir şey ifade etmiyor, öyle değil mi?”

“Hayır, etmiyor.”

“Çok güzel, o zaman söyle bakalım neden sen ve ben New York’a gitmek zorundayız?”

“Ann bunu unutmuş.”

Ona Nerone Mağaraları’nda bulduğumuz kalp şeklindeki küçük taşı gösterdim.

“Yani şimdi Ann bir taş unuttu diye New York’a mı gideceğiz?”

“Bu bir kalp.”

“Her neyse işte!”

İşte o zaman ona anlatmaya başladım, neye inandığımı söyledim. Bazı şeylerin tesadüfen olmadığından, Ann’in o kalbi ya da Ciccio’nun tabiriyle o taşı aslında yanına alabileceğinden, ama unuttuğundan ve bunun da bir işaret olabileceğinden bahsettim. Ona New York’u hiç görmediğimizi ve belki de hiç görmeyeceğimizi söyledim. Hayatın yaşanması gerektiğini, kendimizi kısıtlamadan olimpiyat stadyumundan ve Tiber Nehri’nden başka yerlere, Salaria Caddesi’ne, oradan Orte’ye, sonra da biraz daha ilerisine bakmamız gerektiğini anlattım. Çünkü bütün bunlar hayatımızı değiştirebilirdi, büyümemizi, algımızı genişletmemizi sağlayabilirdi, hatta belki arkadaşı Zuckerberg gibi olurduk ya da farklı şekillerde düşünebilir, hayatın belki de sadece ardı ardına yaşanan günlerden ibaret olmadığını görebilirdik.

Bütün bu söylediklerimden sonra Ciccio itiraz etmeyi bıraktı, artık korkularından bahsetmiyor, beni dinliyordu. Ben de durmadan konuşuyordum çünkü onu ikna etmeye başlamış gibiydim. Durup onu yeniden kaybetmek istemiyordum. Ama aslında bir hayale ihtiyacım vardı, çaresizlik içinde tutunabileceğim bir hayal arıyordum, çünkü etrafımdaki hiçbir şey benim için bir hayal değildi; benim için önemli olan bir şeyi kaybetmiş ve hayal kurmayı da bırakmıştım ama o anda emin olduğum tek şey, hayalsiz bir yere varılamayacağıydı.

Hani şu yağmurda şemsiyesiz dışarı çıkman gerektiğinde ve çıkar çıkmaz önce gökkuşaağı, sonra da güneşle karşılaştığında ve birden güven duygusunun ne olduğunu anladığında yaşadığın o mutluluk anı.

Hani telefonda kız arkadaşına gününü anlatırken o sana, “Peki şimdi neredesin?” diye sorduğunda ve sen nerede olduğunu anlatırken arabayla birden yanında belirdiğinde yaşadığın o mutluluk anı.

Hani şu hiç acelenin olmadığı bir gün, süpermarkette kasada ödeme yapmayı beklerken, önünde senden biraz daha fazla şey almış olduğu için sırasını sana vermek isteyen adama teşekkür edip teklifini geri çevirdiğın, ama onu bir daha görmeyecek olsan da bu davranışından dolayı onu kardeşin gibi sevdiğinde hissettiğın o mutluluk anı.

Hani şu binlerce kez telefonunu kontrol edip de o beklediğın mesajı bir türü göremediğın, ama tam vazgeçip başka bir şeyle ilgilenirken birden mesajın geldiğı, sonra mesajı okuyup umduğın cümleleri gördüğünde yaşadığın o mutluluk anı.

Hani şu aylarca ona ne hediye alacağını düşünüp de sonra bir gün asıl hediyenin ona o güzel günü unutamayacağı bir gün haline getirmek olduğunu anladığında, sonra da seni bu yüzden daha çok seveceğini düşündüğünde yaşadığın o mutluluk anı.

Hani şu yapman gereken ama başaracağından emin olmadığın zorlu bir işi tamamlayıp da kendini geceleyin kimsenin olma-

dığı bir koşu pistinde etabı tamamlayan gizli bir şampiyon gibi hissettiğinde yaşadığın o mutluluk anı.

Hani şu cebinden fark etmeden bir şey düşürdüğünde ve biri onu alıp sana getirdiğinde, ilk anda ona kötü gözlerle bakıp sonra onun gözlerinde dürüstlüğü gördüğünde, kendini iki kuruş kaybedip bir hazine bulmuş gibi hissettiğinde yaşadığın o mutluluk anı.

Hani şu birçok kez top kaybedip de sonunda ayağına gelen topu değerlendirerek golü attığında ve herkes üzerine atlayıp seni tebrik ettiğinde, rakip takım 4-1 önde olduğu halde kendini Dünya Şampiyonası'nı kazanmış gibi hissettiğinde yaşadığın o mutluluk anı.

Hani şu bir gün boyunca Facebook'un ikonunu kontrol ederek bekleyip mesajlar bölümünde "1" rakamını görmeyi umduğun ve gördüğün, sevdiğin kızın sana kendini çok önemli hissettiren mesajını aldığı anda yaşadığın o mutluluk anı.

Hani şu telefonunun şarjı bitmek üzere olup da sevdiğin kız seni aradığında ve sana "Seni seviyorum" diyene kadar şarjın bitmemesini umduğunda ve o sözü duyduktan iki saniye sonra şarj bitince yüzünde öylece aptal bir gülümsemeyle kaldığında yaşadığın o mutluluk anı...

TEŞEKKÜR

Bir keresinde bir yazar kitabının teşekkür bölümünde sunacağı teşekkürlerin son olduğunu, bir daha kimseye teşekkür etmeyeceğini yazmıştı. Sonra bunu gerçekten yaptı mı bilmiyorum ama bu sözleri beni çok etkilemişti. O teşekkür edilen kişilerin kendilerini nasıl hissettiklerini ve en önemlisi yazarın böyle bir karar almasında neyin etkili olduğunu merak etmiştim. Ben her şeyin büyük bir özgürlük ve özellikle de bencilce bir zevk içinde yapılması gerektiğine inanıyorum. Tıpkı bir arkadaşına, daha doğrusu sevdiğin kişiye bir hediye alırken olduğu gibi. Ben her sayfanın arkasında, bir şekilde bizlere bir fikir vermiş olan çok sayıda insanın bulunduğunu düşünüyorum. Hatta bir kitap birçok kez bir yazarın tam oturtamadığı şeyleri oturtmasına, artık hayatta ya da onun hayatında olmasalar da bazı insanlardan özür dilemesine olanak sağlıyor.

Bütün bu değerlendirmeleri bir kenara bırakarak, benim için bir şeyler yapmış olan herkese teşekkür etmekten zevk duyacağımı belirtmek isterim.

Antonio Riccardi. Bir keresinde onunla bir yazar hakkında konuşuyordum ve ertesi gün bana çok güzel bir sürpriz yaptı. Bu da ona teşekkür etmek istememin sebeplerinden sadece en küçüğü.

Beni ikna eden, tutkusuyla ve cömertliğiyle beni eğlendiren Gabriella Ungarelli'ye, yaptığı bütün işler için, anlattığım bütün hikâyeleri ilgiyle dinlediği için, ki hepsinin doğru olduğuna yemin

ederim, Gricia fikrine dört elle sarıldığı için Chiara Scaglioni'ye teşekkür ederim.

Zekâsı ve titizliğiyle zor şeylerin bile kolay görünmesini sağlayan Andrea Delmonte'ye teşekkür ederim.

Mükemmel sezgilerinden dolayı Marta Traves'e, dolayısıyla Giacomo Callo'ya, sonra gösterdiği sabır ve bu "denizde" elde edilen başarı için Susanna Tosatti'ye teşekkür ederim.

Gece geç saatlere kadar müsveddeleri düzelten Roberta Scarabelli ve diğer herkese çok teşekkürler!

İkna edici planlarından dolayı Giovanni Dutto'ya, yaptığı her şeye heyecanını ve neşesini katan Emanuela Russo'ya teşekkür ederim.

Bütün iletişim ofisine, basın bürosuna, Steffetta Roma-Milano'da bana özveriyle yardım eden Francesca Gariazzo, Chiara Giorcelli, Mara Samaritani, Camilla Sica, Cristiana Renda'ya ve titizliği için Eva Evangelista'ya teşekkür ederim. Ayrıca diğer bütün modern iletişim teknikleri için Federica Saleri ve Raffaella Roncato'ya teşekkürlerimi sunarım.

Nadia Focile ve Nancy Sonsino'ya ilk ve bundan sonraki tüm etkinliklerimiz için teşekkür ederim.

İlk karşılaşmamızda bana verdiği güven duygusu için Valerio Giunti'ye, tişörtü ile ortamı yumuşatan Dario de Giacomo'ya, maalesef bir yerini inciten ancak şimdi iyi olan Giancarlo Guidani'ye, sohbetimizi bitiremediğimiz için kendisinden özür dilediğim Luisa Brembilla'ya, Vito Leone'ye, Goffredo Battelli'ye ve Pietrasanta'da tanıdığım ve beni bir dostları gibi gören bütün satış ekibine teşekkür ederim.

Hiçbir maceramda beni yalnız bırakmayan Laura, Anna ve hem bir İtalyan hem de bir yabancı olan Kylee "Ked"e teşekkür ederim.

Ah, bir de ismini bilmediğim, Lungotevere Caddesi'nde, arkadaşım Mimmo'nun arkasından motorla giderken ışıklarda yanıma yaklaşp, "Bunu düşürdün," diyerek bana bir şey uzatan

ve daha ben ona teşekkür edemedi oradan uzaklaşan gence teşekkür etmek istiyorum. Her kimsen, teşekkürler.

O ya da bu şekilde, belki de bilmeyerek bu kitaba katkıda bulunan herkese teşekkür etmek istiyorum. Ben kitap yazarken duyulan zevkin, hayatta insanın başına gelenlerle doğrudan bağlantılı olduğunu düşünüyorum: karşılaşmalar, tartışmalar, haksızlıklar, başarılar, hayal kırıklıkları, sürprizler, neşe, aşklar, mutluluk anları. Sadece başına hiçbir şey gelmeyen birinin yazacak bir şeyi yoktur.

Beni her zaman şaşırtmayı başaran ve bu kitapta hep yanımda olup gülümsememi sağlayan arkadaşım Giuseppe'ye teşekkür ederim.

Nicco'yu ve Annamaria teyzeyi hiç yalnız bırakmayan Luce, Fabiana ve Valentina'ya teşekkürler!

Son olarak da bana iki güzel hediye, Alessandro ve Maria Luna'yı veren, o sonsuza kadar sürecek olan mutluluk anını hayatıma sokan Giulia'ya sevgi dolu teşekkürler.